

ศาสนศาสตร์เพ็นเทคอสต์

เล่ม 2

The New Birth by David Bernard

การบังเกิดใหม่

เดวิด เค เบอ์นาร์ด์

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม

สหคริสตจักรเพนเตคอสต์แห่งประเทศไทย

96/2 บ. หลังกู่ชวร ต. ดอนศิลา

อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210

โทร. 01-2877940, 053-736294

แต่แม่และพ่อ

ผู้ซึ่งให้ความรักในพระวาระของพระเจ้า ความปรารถนาในความดีเลิศ การเห็นคุณค่าแห่งอำนาจของหนังสือ ภาระหนักในการถ่ายทอดคำสอนอันมีหลักให้โลกที่ต้องได้รับความรอด และเหนือสิ่งอื่นใด เป็นตัวอย่างที่มีชีวิตของการเป็นคริสเตียนที่แท้จริงแก่ข้าพเจ้า

สารบัญ

หน้า

คำนำผู้แต่ง	9
1. คำถามที่จริงใจ	11
ทุกคนจำเป็นต้องได้รับความรอด • ความรอดเกิดจากความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น • ความรอดคืออะไร • ความสัมพันธ์ระหว่างความรอดในอดีต ปัจจุบันและอนาคต • พระคำของพระเจ้าที่ตรัสแก่โนโคเดมัส • แผ่นดินของพระเจ้า • คำตอบของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์ • คำตอบของเปาโลแก่นายคุกชาวฟีลิปปี • เปรียบเทียบคำตอบทั้งสามข้อ • การเข้าใจและการเชื่อฟังพระกิตติคุณ	
2. พระคุณและความเชื่อ	29
ความหมายของพระคุณ • ความรอดของมนุษย์เกิดจากพระคุณของพระเจ้า • พระคุณและการกระทำ • พระคุณและความเชื่อ • การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ • ที่มาของความเชื่อ • ความหมายของความเชื่อ • ส่วนประกอบสามประการของความเชื่อที่ช่วยให้รอด • ตัวอย่างของความเชื่อที่ไม่เพียงพอ • ความเชื่อและการเชื่อฟัง • ความเชื่อและการกระทำ • ความเชื่อที่ต่อเนื่อง • เป้าหมายของความเชื่อ • ความเชื่อและการกลับใจใหม่ • ความเชื่อและการรับบัพติศมาด้วยน้ำ • ความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ • การกลับใจใหม่ การรับบัพติศมาด้วยน้ำและการกระทำ • การสารภาพ ความเชื่อ และความรอด • การร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า • แผนการแห่งความรอดแผนการเดียว • ความเชื่อที่ช่วยให้รอด • ตัวอย่างเกี่ยวกับพระคุณและความเชื่อ • พระคุณ ความเชื่อและการบังเกิดใหม่	
3. พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์	66
พระกิตติคุณคืออะไร • การวายพระชนม์ • การฝัง • การฟื้นคืนพระชนม์ • คำเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา • ข้อความของพระคริสต์ • ข้อความของเปโตร • ข้อความของฟีลิปผู้ประกาศ • ข้อความของอานาเนีย • ข้อความของเปาโล • ข้อความจากฮีบรู • ข้อความของยอห์นอัครสาวก • พระกิตติคุณของผู้เทศนาพระคัมภีร์ใหม่ • แบบของพระกิตติคุณ • ความเชื่อที่ช่วยให้รอดและพระกิตติคุณ	
4. การบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ	87
คำสั่งสอนเรื่องการบังเกิดใหม่ • การบังเกิดจากน้ำ • การบังเกิดจากน้ำหมายถึงการเกิดตามธรรมชาติหรือ • การบังเกิดจากน้ำเหมือนกับการเกิดจากพระวิญญาณหรือ • การบังเกิดจากน้ำหมายถึงการชำระด้วยพระวจนะหรือ • การบัพติศมาด้วยน้ำ • การบังเกิดจากพระวิญญาณ • การบังเกิดใหม่เป็นเหตุการณ์เดียว • เปรียบเทียบการบังเกิดครั้งแรกกับครั้งที่สอง • พระโลหิตมีประโยชน์เมื่อใด • ลักษณะของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ • ธรรมชาติแห่งพันธสัญญาเก่าไม่ได้บังเกิดใหม่เหมือนที่เราได้บังเกิดใหม่ • บทสรุป	
5. การกลับใจใหม่	105
ความหมายของการกลับใจใหม่ • การตระหนักถึงความบาป • การสารภาพความบาป • การสำนึกผิดต่อบาป • การตัดสินใจละทิ้งความบาป • การแก้ไขสิ่งผิด • การกลับใจใหม่และอารมณ์ • ตัวอย่างของการกลับใจใหม่ • ที่มาของการกลับใจใหม่ • คำสั่งให้กลับใจใหม่ • เกิดอะไรขึ้นเมื่อกลับใจใหม่ • ความสัมพันธ์กับการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ • แนวทางสำหรับการปฏิบัติที่แทนบูชา • การกลับใจใหม่และคริสเตียน • ความจำเป็นในการเน้นเรื่องการกลับใจใหม่ • บทสรุป	
6. การบัพติศมาด้วยน้ำ	126
ความหมายของการบัพติศมาด้วยน้ำ • การบัพติศมาของยอห์น • การบัพติศมาของพระคริสต์ • การบัพติศมายุคแรกโดยเหล่าสาวก • พระบัญญัติของพระคริสต์ • การบัพติศมาของคริสเตียนยุคแรก • วิธีการบัพติศมาคือการจุ่ม • วิธีการบัพติศมาสำคัญหรือไม่ • การยกบาปเมื่อบัพติศมา • พิธีบัพติศมาสร้างเราขึ้นใหม่หรือ • การบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของการบังเกิดใหม่ • ความเชื่อและการบัพติศมานำมาซึ่งความรอด • การล้างความบาป • ส่วนของความรอด • การฝังไว้กับพระคริสต์ • การบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ • การเข้าสู่หนทางฝ่ายวิญญาณ • แบบของการบัพติศมา • ไม่ใช่แค่การประกาศต่อหน้าผู้อื่น • “พระคริสต์มิได้ทรงใช้	

ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขาได้รับพิตศมา” • หน้าทีของมนุษย์ในการบัพติศมา • การให้อภัยและการยกบาป • ความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นในการบัพติศมา • ทั้งการกลับใจใหม่และการบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็น • การบัพติศมาโดยไม่กลับใจใหม่ก่อน • การบัพติศมาเด็กทารก • การบัพติศมาคนตาย • ความบาปหลังจากบัพติศมา • ทำไมพระเจ้าทรงเลือกการบัพติศมา • ความแตกต่างของการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ • การบัพติศมาจำเป็นหรือไม่ • ความสำคัญของการบัพติศมาด้วยน้ำ

7. วิถีพุดในการบัพติศมา: ในพระนามของพระเยซู 161

บันทึกตามพระคัมภีร์ • การฝังไว้กับพระคริสต์ • การมีส่วนร่วมในพระคริสต์ • การใช้นามสกุล • การยกบาปในพระนาม • ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจในพระนาม • กระทำทุกสิ่งในพระนาม • พระเยซูเป็นนามสูงสุด • การยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด • การยอมรับว่าพระเยซูทรงดำรงสภาพของพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ • ไม่ใช่สูตรวิเศษ • ข้อมูลเพิ่มเติม • สำหรับทุกคน • การออกพระนาม • มัทธิว 28:19 • เปรียบเทียบบันทึกเกี่ยวกับมหาบัญชา • นามเดียว • พระนามของพระบุตร • พระนามของพระบิดา • พระนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ • บริบทของมัทธิว 28:19 • พระเยซูเป็นพระนามของพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่ • วิถีพุดในการบัพติศมา • คำสั่งสอนเรื่องพระเจ้าสามองค์ • มัทธิว 28:19 สอนการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู • หลักฐานในประวัติศาสตร์คริสต์จักร • วิถีพุดในการบัพติศมามีความสำคัญจริงๆ หรือ • บทสรุป

8. การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 192

พระวิญญาณบริสุทธิ์ • การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ • คำศัพท์ตามพระคัมภีร์ • ประกอบด้วยพระวิญญาณ • ส่วนของความรอด • การก่อตั้งของคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ • ประสบการณ์ใหม่สำหรับคริสตจักรใหม่ • คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่า • พระสัญญาและคำสั่งในพันธสัญญาใหม่ • การสำเร็จในคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวก • ความสำคัญของกิจการ • วันเพ็นเทคอสต์ • สะมาเรีย • การรับเชื่อของเปาโล • ชาวต่างชาติในซีซาร์ยา • สาวกของยอห์นที่เมืองเอเฟซัส • บทสรุปเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ • ผู้ที่ได้รับความรอดในหนังสือพระกิตติคุณ • สำหรับคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกเท่านั้นหรือ • มีความรอดในกิจการโดยไม่ได้รับพระวิญญาณหรือ • วิธีการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ • งานของพระวิญญาณ • บทสรุป

9. การพูดภาษาต่างๆ 227

ความหมายของการพูดภาษาต่างๆ • อธิยาห์ 28:11-12 • มาระโก 16:17 • วันเพ็นเทคอสต์ • โครเนลิอัสพูดภาษาต่างๆ • ชาวเอเฟซัสพูดภาษาต่างๆ • ชาวสะมาเรียพูดภาษาต่างๆ • เปาโลพูดภาษาแปลกๆ • เปรียบเทียบบันทึกต่างๆ ในกิจการ • ข้ออ้างอิงที่อาจเป็นไปได้อื่นๆ • ภาษาต่างๆ จำเป็นหรือไม่ • ทำไมต้องมีภาษาต่างๆ • ไม่ใช่หมายถึงว่าพระวิญญาณทรงสถิตอยู่เสมอ • หลังการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ • ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ • 1 โครินธ์ 12 • 1 โครินธ์ 13 • 1 โครินธ์ 14 • บทสรุปเกี่ยวกับ 1 โครินธ์ 12-14 • การพูดภาษาต่างๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร • ข้อโต้แย้ง • มีการอัศจรรย์ในปัจจุบัน • ภาษาแปลกๆ ยังไม่ได้หยุดลง • รับพระวิญญาณโดยไม่มีการพูดภาษาต่างๆ ได้หรือ • บทสรุป

10. หลักฐานในประวัติคริสตจักร: การบัพติศมา 265

ปัญหาในการศึกษาประวัติศาสตร์คริสตจักร • การกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำ • การบัพติศมาด้วยน้ำโดยการจุ่ม • การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นส่วนหนึ่งของความรอด • วิถีพุดที่เก่าแก่ที่สุด • ศตวรรษที่หนึ่งและสอง • ศตวรรษที่สาม • ศตวรรษที่สี่ • ยุคกลาง • ตั้งแต่สมัยปฏิรูปเป็นต้นมา • ผู้เชื่อพระเจ้าองค์เดียวในประวัติศาสตร์ • ศตวรรษที่ยี่สิบ • บทสรุป

11. หลักฐานในประวัติศาสตร์คริสตจักร: ภาษาต่างๆ 292

ศตวรรษที่หนึ่งและสอง • ศตวรรษที่สาม • ศตวรรษที่สี่และห้า • ยุคกลาง • ตั้งแต่สมัยปฏิรูปเป็นต้นมา • ศตวรรษที่ยี่สิบ • สถิติเกี่ยวกับเพ็นเทคอสต์ปัจจุบัน • บทสรุป

12. มีข้อยกเว้นหรือไม่ 317

หลักการพื้นฐาน • คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าไม่รอดหรือ • ผู้ที่มีศีลธรรมและความจริงใจ • ผู้ที่ประกาศพระคริสต์ • ผู้ประกาศตนเป็นคริสเตียนในประวัติศาสตร์คริสตจักร • แนวคิดนอกเหนือจากพระคัมภีร์ • มีโอกาสครั้งที่สองหลังความตายหรือไม่ • มีการบังเกิดใหม่ที่ไม่สมบูรณ์แบบหรือไม่ • ชะตากรรมของเด็กทารก • ระดับการลงโทษ • บทสรุป

13. ลักษณะสี่ประการของความรอด 338

การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม • การสร้างใหม่ • การรับเป็นบุตร • การชำระ • แผนการแห่งความรอดที่เป็นนิรันดร์ของพระเจ้า • บทสรุป

14. คำตอบที่จริงใจ 350

บรรณานุกรม 353

ตารางและแผนภูมิ

พระกิตติคุณของผู้เทศนาพระคัมภีร์ใหม่	78
ข้อพระคัมภีร์ที่สอนเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ	79
เปรียบเทียบการบังเกิดครั้งแรกกับครั้งที่สอง	99
ลักษณะของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่	101
อาพะซิด (การให้อภัย/การยกบาป) ในพระคัมภีร์ใหม่	147
มหาบัญชา	177
คำศัพท์ตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ	193
การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณและภาษาต่างๆ	241
กลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวในสหรัฐฯ	304
ภูมิภาคของ UPCI ที่สำคัญ	306
กลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อในพระนามพระเยซู ไม่ได้อยู่ในสหรัฐฯ ไม่ใช่ UPCI	307
กลุ่มเพนเทคอสต์ในรัสเซีย	309

คำนำผู้แต่ง

ในกลุ่มผู้ที่เชื่อแบบอัครสาวกในปัจจุบัน มีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องมียุทธศาสตร์ที่มีเนื้อหาครอบคลุมคำสั่งสอนด้านที่สำคัญๆ ผู้แต่งหวังว่า *การบังเกิดใหม่ (The New Birth)* จะช่วยตอบสนองความจำเป็นในเรื่องคำสั่งสอนเกี่ยวกับความรอดได้ หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีเนื้อหาครอบคลุมแนวคิดทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับความรอด แต่เน้นเรื่องเดียวคือ ประสบการณ์การรับเชื่อ^๑ หรือการบังเกิดใหม่ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มที่สองในชุด *ศาสนศาสตร์พื้นฐานเทคอสต์* เล่มหนึ่ง *The Oneness of God (พระเจ้าองค์เดียว)* ตีพิมพ์ในปี 1983 และ เล่มสาม *In Search of Holiness (ค้นหาความบริสุทธิ์)* ตีพิมพ์ในปี 1981

การบังเกิดใหม่ มุ่งที่จะนำเสนอความจริงตามพระคัมภีร์ในวิถีทางวิชาการแต่สามารถเข้าใจได้ จากมุมมองตามพระคัมภีร์ ไม่ใช่จากคำสอนของคณะคริสเตียน หนึ่ง หนังสือเล่มนี้ยังให้ข้ออ้างอิงจากพระคัมภีร์หลายข้อเพื่อที่ผู้อ่านจะสามารถค้นคว้าและสรุปเรื่องเหล่านี้ได้ด้วยตนเอง ถ้าผู้อ่านศึกษาหัวข้อนี้ พร้อมด้วยกรอทธิฐาน เปิดใจ ต้องการแสวงหาความจริง และมีความกระตือรือร้น (แทนที่จะมีอคติหรือเชื่ออย่างงมงาย) พระเจ้าจะทรงให้ผู้อ่านได้มีความเข้าใจความจริงแห่งพระวาทะของพระองค์ในเรื่องความรอดได้

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดนำมาจากพระคัมภีร์ฉบับ *King James Version* เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น โดยมีตัวย่อดังนี้ *KJV* สำหรับ *King James Version*, *NIV* สำหรับ *New International Version* และ *TAB* สำหรับ *The Amplified Bible* นิยามของคำภาษากรีกนำมาจาก *Strong's Exhaustive Concordance* นอกจากจะระบุไว้เป็นอย่างอื่น

ข้าพเจ้าอยากจะแสดงความขอบคุณเป็นพิเศษแก่ลอเรตตา เอ. เบอร์นาร์ด มารดาของข้าพเจ้า ผู้ให้คำแนะนำมากมายหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับบทที่ 3, 5 และ 6 และข้าพเจ้าอยากจะแสดงความขอบคุณแก่เอลตัน ดี. เบอร์นาร์ด บิดาของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งให้แรงบันดาลใจและความปรารถนาในการเขียนหนังสือเล่มนี้ และแก่คอนนี่ ภรรยาของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งให้กำลังใจและการสนับสนุนเป็นอย่างมาก

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะประณามคนหนึ่งคนใดที่ไม่เห็นด้วยหรือไม่มีประสบการณ์ตามที่สอนไว้ แต่เพื่อหนุนใจทุกคนให้ได้รับความรอดอย่างบริบูรณ์ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานไว้ในพระเยซูคริสต์

เดวิด เค. เบอร์นาร์ด

เมืองแจ็กสัน รัฐมิสซิสซิปปี

^๑ ในที่นี้ การรับเชื่อ หมายความว่ารวมถึง การกลับใจใหม่ การบังเกิดจากน้ำ และการบังเกิดจากพระวิญญาณ ไม่ใช่แค่เพียงการรับว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเท่านั้น

1 คำถามที่จริงใจ

“พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการ 2:37)

“ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” (กิจการ 16:30)

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปและต้องได้รับความรอด เป็นเวลาหลายศตวรรษที่คนจำนวนมากตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้และถามว่า “ข้าพเจ้าจะรอดได้อย่างไร” คริสตศาสนาประกาศว่าพระเจ้าทรงประทานความรอดทางพระเยซูคริสต์ อย่างไรก็ตาม ยังคงมีคำถามอีกว่า “ข้าพเจ้าจะได้รับความรอดที่พระเยซูคริสต์ทรงประทานให้ได้อย่างไร”

เราเชื่อว่าพระคัมภีร์ให้คำตอบสำหรับคำถามที่ง่ายแต่สำคัญนี้ จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือเพื่อหาคำตอบจากพระคัมภีร์สำหรับคำถามที่เพิ่งจะกล่าวไป และเพื่ออธิบายประเด็นต่างๆ ที่เกิดจากหัวข้อนี้ เราจะพยายามไม่ใช้คำสังสอนของมนุษย์และของคณะต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น และศึกษาว่าพระคัมภีร์สอนอะไร

ทุกคนจำเป็นต้องได้รับความรอด

พระคัมภีร์ประกาศไว้ชัดเจนว่ามนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป “ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า ‘ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้าบริสุทธิ์พ้นบาปของข้าพเจ้า’ ” (สุภาพิต 20:9) “ข้าพพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนคนที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างไร้ไม้ และความบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม” (อิสยาห์ 64:6) “ไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป” (1พงศกษัตริย์ 8:46; 2พงศกษัตริย์ 6:36)

โรมสามบทแรกยืนยันว่าทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติมีความผิดในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ที่ไม่มีธรรมชาติของโมเสสต้องมีโทษตามใจสำนึกผิดชอบ ส่วนผู้ที่มีธรรมชาติของโมเสสจะต้องมีโทษตามธรรมชาตินั้น (โรม 2:12-16) โดยสรุปมนุษย์ทุกคนอยู่ใต้อำนาจของความบาป (โรม 3:9) “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” (โรม 3:10; คอซตุตี 14:1-3) “มนุษย์ทุกคนในโลกอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า” (โรม 3:19) “เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23)

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ทุกคนจึงถูกพิพากษาถึงความตาย “เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (โรม 6:23) “เมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็นำไปสู่ความตาย” (ยากอบ 1:15)

ความรอดเกิดจากความเชื่อ ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น

มนุษย์แต่ละคนจำเป็นต้องได้รับความรอด แต่ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์สามารถกระทำเพื่อทำให้ตนเองรอดได้ มนุษย์ไม่สามารถทำดีหรือปฏิบัติตามบัญญัติมากจนได้รับความรอด เอเฟซัส 2:8-9 ประกาศว่า “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” ซึ่งหมายความว่าความรอดเป็นของประทานที่ได้เปล่าๆ จากพระเจ้าทางกรวยพระชนม์ การฝังและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ และวิถีทางเดียวที่จะได้รับความรอดคือ การมีความเชื่อในพระเยซูและเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาที่เพียงพอแล้ว ความเชื่อในพระคริสต์ที่ช่วยให้รอดหมายถึงการเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระองค์^๒ และการใช้พระกิตติคุณของพระองค์กับชีวิตของเรา (ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระคุณและความเชื่อได้จากบทที่ 2)

^๒ พระกิตติคุณ (ข่าวประเสริฐ) หมายถึง การวายพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

เราต้องเน้นว่าความรอดเกิดจากความเชื่อเท่านั้น และความเชื่อจำเป็นต้องเป็นความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) พระองค์ยังตรัสอีกว่าเราต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าปรากฏเป็นเนื้อหนัง เพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายเพราะบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของท่าน” (ยอห์น 8:24)

เหตุใดเราต้องเชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นทางเดียวที่ช่วยให้รอดได้ เนื่องจากมนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าทำให้พระองค์ต้องแยกพระองค์เองออกจากมนุษย์ที่เต็มไปด้วยบาป และทำให้มนุษย์ต้องมีโทษคือความตาย พระเจ้าทรงกำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมา และกฎเกณฑ์นั้นเป็นกฎที่พระองค์เองก็ปฏิบัติตาม ถ้าไม่มีโลหิตไหลออก (การให้ชีวิต) ก็จะไม่มีการยกหรือปลดปล่อยจากโทษนี้ (ฮีบรู 9:22) และไม่มีการคืนดีกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ (ดูเอเฟซัส 2:13-17; โคลสี 1:19-22) การตายของสัตว์ทั้งหลายไม่พอจะยกบาปของมนุษย์ได้ (ฮีบรู 10:4) เพราะมนุษย์ยิ่งใหญ่มากกว่าสัตว์มากนัก เนื่องจากพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ในพระฉายาของพระองค์ทั้งในทางวิญญาณ จิตใจและศีลธรรม (ปฐมกาล 1:27) มนุษย์ธรรมดาที่ไม่อาจเป็นเครื่องบูชาแทนมนุษย์อีกคนได้ เพราะทุกคนสมควรได้รับความตายนิรันดร์เนื่องจากบาปของตนเอง

พระเจ้าทรงปรากฏเป็นเนื้อหนังโดยพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์เพื่อเป็นตัวแทนที่เหมาะสม พระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่ไม่มีบาป ดังนั้นพระองค์จึงเป็นผู้เดียวที่ไม่สมควรตาย และเป็นตัวแทนที่เหมาะสมที่สุด ด้วยเหตุนี้ การวายพระชนม์ของพระองค์จึงเป็นการลงโทษหรือการไถ่บาป พระเจ้าจึงทรงให้อภัยความบาปได้โดยไม่ทำลายความบริสุทธิ์และละเมิดการพิพากษาของพระองค์ (โรม 3:23-26) พระเจ้าไม่ได้ทรงละเลยความบาปของเรา แต่พระองค์ทรงให้โทษความบาปเหล่านั้นตกแก่พระคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ที่ไร้มลทิน การรับโทษแทนเรานี้มีผลเมื่อเราเชื่อในพระคริสต์และใช้พระกิตติคุณของพระองค์กับชีวิตของเรา การรับโทษแทนโดยพระคริสต์วายพระชนม์เพื่อไถ่บาปนั้นเป็นสิ่งจำเป็นเพราะ (1) มนุษย์เต็มไปด้วยบาป (2) พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ (3) บัญญัติของพระเจ้าปรับโทษความบาปด้วยความตาย ด้วยเหตุนี้ จึงไม่อาจมีทางรอดอื่นได้นอกจากทางพระเยซูคริสต์

ความรอดคืออะไร

ในตอนต้นนี้ เราจะศึกษาความหมายของ *ความรอด* ก่อน โดยทั่วไป *ความรอด* อาจหมายถึงการช่วยกู้ การรักษาหรือการปล่อยให้เป็นอิสระทุกประเภท ในความหมายทางศาสนา ความรอดหมายถึงการช่วยกู้ “จากอำนาจและผลของความบาป”¹ พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าความรอดมีลักษณะที่เป็นอดีต ปัจจุบันและอนาคต เราสามารถกล่าวได้ว่าเรารอดแล้ว ซึ่งหมายความว่า ณ จุดเวลาหนึ่งในอดีต เราได้รับการให้อภัยบาป เป็นอิสระจากการครอบงำของความบาป และมีอำนาจที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า เช่น เปาโลกล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด...ไม่ใช่ตามการชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ แต่ตามพระองค์ทรงพระกรุณา” (ทิโมธี 3:5, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า*)

เรายังสามารถกล่าวได้ว่าเรารอด เพราะในเวลานี้ เราได้รับการทรงให้อภัยความบาป อำนาจที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า และอิสรภาพจากอำนาจและผลของความบาป เปาโลจึงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ” (เอเฟซัส 2:5) การฟื้นคืนพระชนม์และชีวิตของพระคริสต์ส่งผลต่อความรอดในปัจจุบัน การวายพระชนม์ของพระองค์ไม่เพียงแต่ซื้อความรอดจากความบาปในอดีตเท่านั้น แต่ชีวิตของพระองค์ให้ชัยชนะเหนือความผิดบาปในปัจจุบันทางพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในเราอีกด้วย (โรม 5:10; 1ยอห์น4:4)

นอกจากนี้ ความรอดยังเป็นอนาคตอีกด้วย เรายังไม่ได้รับการช่วยกู้อย่างเด็ดขาดและสมบูรณ์จากการแข่งسابทุกประการของความบาป เรายังคงดำเนินชีวิตอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยบาปและมีมลทินนี้ มีร่างกายที่ต้องตาย มีธรรมชาติความบาปภายในเรา ประสบกับการทดลอง และมีความสามารถที่จะทำบาปได้ ความรอดของเราจะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อเราได้รับกายที่มีราศีและเป็นอมตะเหมือนเช่นกายที่ฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเท่านั้น (โรม 8:23; ฟีลิปปี 3:20-21) ในเวลานั้น เราจะไม่มีเจ็บป่วย มีความเจ็บปวด ถูกทดลองให้ทำบาป หรือต้องตายอีกต่อไป (1โครินธ์ 15:51-57) แผนการแห่งความรอดในขั้นสุดท้ายนี้เรียกว่า การ

ทรงโปรดให้มีสง่าราศี (โรม 8:30) และจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ (1 เธสะโลนิกา 4:14-17; 1 ยอห์น 3:2) ดังนั้น พระคัมภีร์จึงกล่าวถึงความรอดว่าเป็นเหตุการณ์ในอนาคตที่อยู่บ่อยครั้ง “แต่เราเชื่อว่า เราเองก็[จะ]รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า” (กิจการ 15:11) “เพราะว่าเวลาที่เรাজะรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น” (โรม 13:11) “พระคริสต์ก็ฉันนั้น คือพระองค์ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาครั้งเดียว เพื่อจะได้ทรงแบกบาปของคนเป็นอันมากไว้ พระองค์จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง มิใช่เพื่อกำจัดบาป แต่เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ด้วยใจจดจ่อให้ได้รับความรอด” (ฮีบรู 9:28)

ความสัมพันธ์ระหว่างความรอด ในอดีต ปัจจุบันและอนาคต

ความรอดในสามเวลานั้นมีความเกี่ยวข้องกันเป็นอย่างมาก ผู้ที่ได้รับความรอดในอดีตและปัจจุบันในชีวิตนี้เท่านั้นจึงจะได้รับความรอดในอนาคต ผู้ที่รอดอยู่ในปัจจุบันมีประกันความรอดในอนาคตอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ในอดีตเพียงครั้งเดียวไม่ได้เป็นการรับประกันความรอดในอนาคต เรามีหน้าที่รักษาความรอดของเราจนถึงที่สุด เหมือนเช่นที่เราได้รับความรอดในอดีตทางความเชื่อในพระเยซู เราจะได้ได้รับความรอดในอนาคตถ้าเราดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความเชื่อในพระเยซู เราอาจเสียความรอดในปัจจุบันของเราและสัญญาแห่งความรอดในอนาคตของเราหากเต็มใจหันกลับไปหาความบาปและความไม่เชื่อตัวเชื่อมระหว่างความรอดในอดีตและความรอดในอนาคตคือ การมีความรอดในปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง

ข้อพระคัมภีร์หลายข้อเน้นความจริงนี้ พระเยซูทรงสอนว่าเราจะต้องติดสนิทอยู่กับพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ (ยอห์น 15:1-14) พระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด” (มัทธิว 10:22) “ทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) ในข้อพระคัมภีร์สุดท้ายนี้ คำว่า “วางใจ” (believeth)^๑ มีความหมายเป็นปัจจุบัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเชื่อในปัจจุบันที่ต่อเนื่องนั้นเป็นสิ่งสำคัญ

ในทำนองเดียวกัน เปาโลกล่าวว่า ชาวประเสริฐของพระคริสต์เป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด...เพราะว่าในชาวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมของพระเจาก็ได้สำแดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สดทำยก็ความเชื่อตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ” (โรม 1:16-17) ความรอดจะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่เริ่มด้วยความเชื่อและลงท้ายด้วยความเชื่อ ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่ออย่างต่อเนื่อง

เปาโลยังกล่าวอีกว่า “ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์ประพฤติ เพื่อให้ได้ความรอดด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น” (ฟิลิปปี 2:12) ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ด้วยแผนการของเราเอง หรือทำให้เกิดความรอดได้เอง แต่หมายความว่าเราต้องดำเนินชีวิตอยู่ในความรอดและรักษาความรอดของเราไว้ด้วยความมีสติ เราควรจะยำเกรงและเคารพในความรอด โดยตระหนักว่าเราอาจเสียความรอดไปได้ถ้าไม่ให้ความสำคัญกับความรอดนั้น เราควรระวังเหล่าภัยของซาตานและควรระวังอายในการกระทำบาป

ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกมากมายให้คำตักเตือนที่คล้ายคลึงกัน “จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนั้น ท่านจะช่วยตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้” (1 ทิโมธี 4:16) “เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระเมตตาและความเข้มงวดของพระเจ้า คือพระองค์ทรงเข้มงวดกับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปแต่พระองค์ทรงพระเมตตาท่าน ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระเมตตานี้ต่อไป มิฉะนั้นก็จะทรงตัดท่านออกเสียด้วย” (โรม 11:22) “ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงชาวประเสริฐ...และสิ่งที่จะทำให้ท่านรอด ถ้าท่านยังยึดตามหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่อเฉยๆ” (1 โครินธ์ 15:1-2) ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกมากสอนว่าเราอาจเสียความรอดไปได้เพราะความไม่เชื่อและไม่เชื่อฟัง (กาลาเทีย 5:4; 1 ทิโมธี 5:12; ฮีบรู 12:14-15; ยากอบ 5:19-20; 2 เปโตร 1:10; 2:1; 2:20-21; วิวรณ์ 3:5)

^๑ ในพระคัมภีร์ คำว่า believeth ส่วนใหญ่แปลเป็นภาษาไทยว่า เชื่อ วางใจ หรือเชื่อถือ

โดยสรุป เรายังไม่ได้รับความรอดนิรันดร ดังนั้นความรอดในอนาคตของเราจึงยังคงเป็นความหวัง “เราทั้งหลายได้รอดเพราะความหวังใจ” และเรามี “ความหวังที่จะได้รับความรอด” (โรม 8:24, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า; 1 เธสะโลนิกา 5:8) อย่างไรก็ตาม ความหวังที่จะได้รับความรอดในอนาคตไม่ได้เป็นเพียงความปรารถนา เพราะเรามีสัญญาและประกันว่าจะได้รับความรอดหากเราคงดำเนินชีวิตในพระกิตติคุณต่อไป วิธีเดียวที่จะได้รับความรอดนิรันดร คือ การดำเนินชีวิตปราศจากบาปในชีวิตนี้

เช่นนั้น จึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า เราจะรอดจากความบาปในชีวิตนี้ได้อย่างไร เราจะศึกษาข้อพระคัมภีร์ใหม่ที่สำคัญสามข้อความที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ข้อความแรกมาจากการรับใช้ของพระคริสต์ อีกสองข้อความเป็นข้อความเพียงสองแห่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่มีผู้ถามว่าจะรอดได้อย่างไร

พระคำของพระเจ้าที่ตรัสแก่นิโคเดมัส

ยอห์น 3 บันทึกบทสนทนาที่สำคัญระหว่างผู้นำศาสนาชาวยิวที่ชื่อนิโคเดมัสและพระเยซู นิโคเดมัสมาหาพระเยซูในคืนหนึ่งและยอมรับว่าพระองค์เป็นครูที่มาจากพระเจ้า พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) นิโคเดมัสไม่เข้าใจจึงทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้าว่ามนุษย์จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้อย่างไร พระเยซูทรงอธิบายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5) พระเยซูทรงเล็งถึงยุคใหม่ ซึ่งเป็นเวลาที่แผ่นดินของพระเจ้าจะได้เผยให้เห็น และทุกคนที่ต้องการเข้าสู่แผ่นดินนั้นจะต้องได้บังเกิดใหม่ นั่นคือ บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ

แผ่นดินของพระเจ้า

แผ่นดินของพระเจ้าคืออะไร เกี่ยวข้องกับความรอดอย่างไร คำว่าแผ่นดินของพระเจ้าแสดงถึงการปกครองสูงสุดของพระเจ้าในทุกแห่ง เมื่อวิเคราะห์แนวคิดนี้อย่างละเอียด เราจะพบว่าแผ่นดินของพระเจ้ามีลักษณะที่เป็นปัจจุบันและอนาคต เช่นเดียวกับความรอด ในรูปกาลปัจจุบัน แผ่นดินของพระเจ้าคือการปกครองของพระเจ้าในใจของมนุษย์ พระเยซูทรงเทศนาว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว (มาระโก 1:14-15) ครั้งหนึ่งพวกฟาริสีถามพระเยซูว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบว่า “แผ่นดินของพระเจ้าไม่มาด้วยนิมิตที่จะสังเกตได้ และเขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะดูเถิด แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย” (ลูคา 17:20-21) แผ่นดินของพระเจ้าในลักษณะนี้เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์มาอยู่ในใจของผู้ที่เชื่อ ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “เพราะว่าแผ่นดินของเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (โรม 14:17) แผ่นดินของพระเจ้าในลักษณะปัจจุบันนี้คือ ความบริบูรณ์แห่งแผ่นดินนิรันดรของพระองค์ที่ลงมาบนโลกนี้เป็นการชั่วคราวผ่านทางพระวิญญาณ (เอเฟซัส 1:13-14; ฮีบรู 6:4-5)

นอกจากนี้ แผ่นดินของเจ้ายังมีลักษณะเป็นอนาคต คือวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงทำลายทุกสิ่งที่อยู่ต่อต้านการปกครองของพระองค์ และจะทรงเป็นกษัตริย์เหนือทุกสิ่งอย่าง แผ่นดินของพระองค์จะตั้งอยู่บนโลกนี้ในเวลาที่พระคริสต์ทรงครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปี (วิวรณ์ 20:4-6) แผ่นดินของพระเจ้าจะตั้งอยู่ชั่ววันชัยนิรันดรเมื่อทรงพิพากษาคนบาปทั้งปวง และสร้างห้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งปราศจากบาป ความบาปคือการกบฏต่อพระเจ้า ดังนั้นแผ่นดินของพระเจ้าจะสมบูรณ์แบบก็ต่อเมื่อความบาปถูกพิพากษาและกำจัดออกไปเท่านั้น

หนังสือวิวรณ์บรรยายถึงแผ่นดินของพระเจ้าในลักษณะอนาคต “ราชอาณาจักรแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร” (วิวรณ์ 11:15) ในวันนั้น จะมีเสียงประกาศว่า “พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดทรงครอบครองอยู่” (วิวรณ์ 19:6) พระเยซูจะเป็น “จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย” และจะทรงครองราชย์ตลอดชั่ววันนิรันดร (วิวรณ์ 19:16; 22:1-3)

เมื่อเชื่อมโยงพระคำของพระคริสต์ในยอห์น 3 กับแนวคิดเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า เราพบว่า เราต้องบังเกิดใหม่เพื่อมีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ว่าจะเป็นแบบชั่วคราวในปัจจุบัน หรือแบบชั่ววันนิรันดร พระเจ้าไม่อาจครอบครองชีวิตของบุคคลใดในทาง

ฝ่ายวิญญาณได้นอกจากเขาจะบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ไม่มีบุคคลใดที่จะมีความปีติยินดี สันติสุขและความชอบธรรมในพระวิญญาณได้จนกว่าจะบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ไม่มีบุคคลใดในยุคปัจจุบันที่สามารถเข้าสู่แผ่นดินนิรันดร์ของพระเจ้า (ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่) ได้ถ้าเขาไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ

โดยสรุป พระคำของพระเจ้าที่ตรัสแก่นิโคเดมัสแสดงให้เห็นว่า เราจะได้รับความปลอดภัยได้อย่างไร ความรอดในปัจจุบันคือการเป็นอิสระจากการครอบงำและโทษของความบาป ซึ่งหมายถึงการเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าในปัจจุบัน (การยอมจำนนต่อการปกครองของพระองค์ และการรับความชอบธรรมของพระองค์) ความรอดในอนาคตคือชีวิตนิรันดร์ที่เป็นอิสระจากความบาปและผลของความบาปนั้น ซึ่งหมายถึงการเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าในอนาคต (ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่) ซึ่งจะไม่มีการกบฏต่อการปกครองของพระเจ้า) คำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าจะรอดได้อย่างไร” มีคำตอบเช่นเดียวกับคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าจะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าได้อย่างไร” คำตอบของพระเยซูคือ “ท่านต้องบังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ”

คำตอบของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์

ในกิจการ 1 พระเยซูทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนที่จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ให้พวกเขาไปที่เยรูซาเล็มและรอพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งคือการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าสาวกประมาณ 120 คนเชื่อฟังพระองค์และรวมตัวกันอยู่ในห้องชั้นบนในเยรูซาเล็ม

กิจการ 2 เขียนไว้ว่าในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ของชาวยิว มีการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณตามพระสัญญา ในไม่ช้าคนจำนวนมากในเมืองเริ่มรวมตัวกันรอบๆ เหล่าสาวก เนื่องจากสนใจเสียงผิดปกติที่เกิดขึ้นพร้อมกับการเปล่งเสียงของพระวิญญาณในครั้งแรกนี้ และสนใจภาษาต่างถิ่นที่ผู้ฟังได้รับพระวิญญาณพูดออกมาอย่างน่าอัศจรรย์

เปโตรใช้โอกาสนี้เพื่อเทศนาต่อฝูงชน เขายืนอยู่กับอัครสาวกอีกสิบเอ็ดคน และเริ่มอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นและเทศนาเกี่ยวกับพระเยซูต่อไป เปโตรประกาศต่อฝูงชนว่าพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ที่พวกเขาตรึงไว้ที่ไม้กางเขนทรงเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์)

เมื่อฝูงชนได้ยินดังนั้น พวกเขาเริ่มรู้สึกผิดต่อบาป เพราะหลายคนได้เรียกร้องให้ตรึงพระเยซูในเวลาอันน้อยกว่าสองเดือนก่อนหน้านี้ ดังนั้นพวกเขาจึงถามเปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆ ว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการ 2:37) พวกเขากำลังถามว่า “เราจะรับการให้อภัยเนื่องจากความบาปของเราได้อย่างไร เราจะแก้ไขสิ่งผิดที่เราได้ทำไปโดยการปฏิเสธพระเยซูและตรึงพระองค์ไว้ที่ไม้กางเขนได้อย่างไร เราจะยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร” สิ่งสำคัญเกี่ยวกับความรอดคือ การได้รับการให้อภัยความบาปด้วยความเชื่อในพระคริสต์ ดังนั้น คำถามของคนเหล่านั้นคือ “เราจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้”

คำตอบที่เปโตรให้แก่คนเหล่านั้น โดยการสนับสนุนของอัครสาวกทุกคนคือ “จงกลับใจใหม่และรับบังเกิดใหม่ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38) ในการหาคำตอบจากพระคัมภีร์สำหรับคำถามที่ว่าเราจะรอดได้อย่างไร เราต้องให้ความสำคัญกับข้อพระคัมภีร์นี้เป็นอย่างมาก ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นคำตอบที่ตรง เรียบง่าย ไม่กำกวม เป็นคำตอบที่อัครสาวกทุกคนเห็นด้วยอย่างแท้จริง เป็นใจความสำคัญของคำเทศนาแรกของคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเป็นการเทศนาแรกหลังจากพระวิญญาณทรงเปล่งมา *The Pulpit Commentary* เขียนไว้ว่า “ข้อพระคัมภีร์สั้นๆ นี้เป็นบทสรุปคำสั่งสอนของคริสเตียนในเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์และพระเจ้า”² โดยสรุป กิจการ 2:38 เป็นคำตอบของคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกซึ่งได้รับการรับรอง [โดยตัวแทนของพระเจ้าบนโลกนี้] สำหรับคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้”

คำตอบของเปาโลแก่นายคุกชาวฟิลิปปี

เราพบว่ามียุทธศาสตร์หนึ่งในการคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ที่ตามคำถาม “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” กิจการ 16 เขียนไว้ว่าพวกเจ้าหน้าที่ของเมืองฟิลิปปีในแคว้นมาซิโดเนียคุมขังเปาโลและซิลาสเนื่องจากพวกเขาเทศนาพระกิตติคุณ ในเวลาที่ยังคืน เปาโลและซิลาสอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ในทันใดนั้น เกิดแผ่นดินไหวในคุกนั้นและประตูเปิดออก เมื่อนายคุกตื่นขึ้นและเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาคิดว่านักโทษได้หนีไปหมดแล้ว เมื่อคิดว่าต้องได้รับโทษถึงแก่ความตายเพราะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น เขาตัดสินใจจะฆ่าตัวตาย ในขณะที่เขากำลังจะออกไป เปาโลตะโกนว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน” (กิจการ 16:28) เมื่อเขาได้ยินดังนั้น นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมาและไปดูด้วยตนเอง เขาตัวสั่นและล้มลงที่เท้าของเปาโลและซิลาส คิดว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ทำให้เกิดแผ่นดินไหวประหลาดนี้ เขาจึงนำตัวเปาโลและซิลาสออกมาและถามว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้”

เปาโลกับซิลาสตอบว่า “จงเชื่อและวางใจในพระเยซูเจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการ 16:30-31) พระคัมภีร์ยังเขียนไว้อีกว่า “ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า ให้นายคุกและคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับซิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขียน และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา แล้วได้พาท่านทั้งสองขึ้นไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่งพร้อมครอบครัว เพราะตนได้เชื่อถือพระเจ้าแล้ว” (กิจการ 16:32-34)

ในข้อพระคัมภีร์นี้ เปาโลและซิลาสบอกกับนายคุกว่าทางสู่ความรอดในอนาคตของเขาจะมาจากความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เราอาจสันนิษฐานได้ว่านายคุกเป็นชาวต่างชาติและไม่รู้เรื่องพระเจ้ามากนัก นายคุกต่างจากชาวยิวในวันเพ็นเทคอสต์ เขาอาจไม่เข้าใจคำศัพท์ต่างๆ เช่น การกลับใจใหม่ การบัพติศมา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ นอกจากนี้ เหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ฉุกเฉินที่ไม่มีเวลาสำหรับคำเทศนาที่ยาวหรือคำอธิบายที่มีรายละเอียด เนื่องจากนายคุกจะต้องได้เห็นทิศทางการถูกต้องอย่างรวดเร็ว เปาโลและซิลาสบอกเขาด้วยวิธีการที่เรียบง่ายที่สุด ให้เขารู้ว่าจะได้รับความรอดในอนาคตได้อย่างไร ก็คือ ด้วยการเชื่อในพระเยซูแทนที่จะเชื่อในพระและรูปเคารพของคนนอกกรีต

เมื่อนั้น นายคุกนำเปาโลและซิลาสมาที่บ้าน และให้โอกาสพวกเขาพูดกับครอบครัวของเขา เปาโลและซิลาสไม่ได้กล่าวเพียงแค่อธิษฐานให้เขาดีเท่านั้น แต่เทศนาพระวจนะของพระเจ้า ด้วยการเทศนานี้ นายคุกจึงได้รับบัพติศมาในชั่วโมงเดียวกันและมีประสบการณ์ที่ทำให้เขามีความปีติยินดี คำแปลหนึ่งเขียนไว้ว่า “เขากระโดดโลดเต้นด้วยความปีติและยินดีปรีดาเป็นอย่างมาก” (กิจการ 16:34, TAB) สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อเขาเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระวจนะของพระองค์

เราควรจะศึกษาคำภาษากรีกที่แปลว่า เชื่อและวางใจ (*believe*) ในข้อความนี้ คำนี้ไม่ได้หมายถึงเพียงแต่ความเข้าใจและการยอมรับในใจ แต่แสดงถึงความไว้วางใจและปฏิบัติตาม (ดูบทที่ 2) ความหมายตามพระคัมภีร์ของคำว่า ความเชื่อ คือการยอมรับพระวจนะของพระเจ้าและการเชื่อฟังพระวจนะนั้น คำนำสำนักพิมพ์ของ *The Amplified Bible* อธิบายว่าวลี “เชื่อและวางใจในพระเยซูเจ้า” หมายถึง “การมีความไว้วางใจว่าองค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง” ดังนั้น *The Amplified Bible* จึงแปลกิจการ 16:31 ไว้ว่า “และพวกเขาตอบว่า เชื่อและวางใจในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า นั่นคือให้ตัวของท่านแก่พระองค์ นำตัวของท่านออกจากการดูแลตนเองและให้ตัวของท่านอยู่ในการดูแลของพระองค์ และท่านจะได้รับความรอด [และสิ่งนี้สำหรับทั้ง] ท่านและครัวเรือนของท่านด้วย”

เราจะเข้าใจข้อความนี้ได้ดียิ่งขึ้นเมื่อศึกษาความสำคัญที่เปโตรเน้นในวลี “เชื่อและวางใจพระเยซูคริสต์เจ้า” ในครั้งหนึ่งเขาอธิบายว่าคนต่างชาติได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเช่นชาวยิวที่ “เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า” (กิจการ 11:15-17) เปาโลแสดงว่าการเชื่อในพระเยซูคริสต์และการได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความเกี่ยวข้องกัน เขาสอนว่าแผ่นดินของพระเจ้าคือความปีติยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 14:17) ถึงแม้ว่าจะไม่ได้กล่าวไว้เฉพาะเจาะจงในกิจการ 16 ว่านายคุกชาวฟิลิปปีได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่การกล่าวถึงความปีติยินดีของนายคุกอาจหมายความว่าเขารับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูกิจการ 8:39)

เปรียบเทียบคำตอบทั้งสามข้อ

เราได้ศึกษาคำตอบตามพระคัมภีร์สำหรับคำถามว่า “ข้าพเจ้าจะรอดได้อย่างไร” จากข้อความที่เด่นชัดที่สุดในเรื่องนี้สามข้อความด้วยกัน พระคัมภีร์ใช้ถ้อยคำที่แตกต่างกันไปในแต่ละข้อความ เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจและไม่มีข้อผิดพลาด เรารู้ว่าพระคัมภีร์ไม่ขัดแย้งในตัวเอง เนื่องจากพระเจ้าทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอด เราเชื่อว่าพระคัมภีร์จะต้องชัดเจนและไม่กำกวมในเรื่องนี้ ดังนั้น แม้ว่ามีความแตกต่างในถ้อยคำ ข้อความทั้งสามที่เราได้วิเคราะห์ไปจึงไม่ขัดแย้งกันหรือก่อให้เกิดความสับสน เราต้องเชื่อว่าแต่ละคำตอบได้ตอบคำถามอย่างถูกต้อง อีกนัยหนึ่งคือ แต่ละคำตอบได้ตอบคำถามในถ้อยคำที่แตกต่างกัน ในมุมมองที่ต่างกันและในสถานการณ์ที่ต่างกัน แต่ทั้งหมดเป็นคำตอบเดียวกัน เราจะอธิบายสั้นๆ ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

เมื่อพระเยซูคริสต์ตรัสแก่นิโคเดมัส พระองค์ไม่ได้ตอบคำถามเกี่ยวกับความรอดตรงๆ แต่พระองค์ทรงอธิบายแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ในอนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้น ยังไม่มีผู้ใดในเวลานั้นได้รับพระวิญญาณ และจะไม่ได้รับจนกว่าหลังจากพระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว (ยอห์น 7:39; กิจการ 1:4-5) พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะแจ้งให้นิโคเดมัสทราบ และกระตุ้นให้เขาเชื่อในพระองค์และในพระราชกิจของพระองค์ (ยอห์น 3:16) ไม่ใช่ให้พระวิญญาณแก่เขาโดยทันที

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์แตกต่างออกไป คือเปโตรให้คำตอบตรงๆ สำหรับคำถามเกี่ยวกับความรอด พระวิญญาณได้เทลงมาแล้ว ดังนั้นเปโตรตั้งใจให้คำตอบของเขาเป็นคำแนะนำที่ชัดเจนและก่อให้เกิดการบังเกิดใหม่ในทันที ผู้ที่ฟังอยู่เป็นชาวยิวและเป็นผู้นับถือศาสนายิว^๔ ส่วนใหญ่ (อาจจะทุกคน) เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ เนื่องจากพวกเขาคุ้นเคยกับแนวคิดและคำศัพท์ทางศาสนาเป็นอย่างดี เปโตรจึงสามารถให้คำตอบที่ชัดเจนด้วยประโยคเดียวได้

ในกิจการ 16 เปาโลและซิลัสพบกับชายผู้มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าน้อยมาก เขาเพิ่งจะพยายามฆ่าตัวตาย เขาเพิ่งจะหายขาดจากแผ่นดินไหวและตกใจเพราะสิ่งผิดปกติที่เกิดขึ้น เปาโลและซิลัสจึงตอบคำถามเขาอย่างง่ายๆ เพื่อที่จะเข้าใจได้ง่ายและทำให้มีความมั่นใจขึ้นใหม่ พวกเขาบอกให้ชายคนนั้นทราบว่าทางแห่งความรอดคือทางพระเยซูคริสต์ จากนั้น จึงอธิบายรายละเอียดเรื่องพระกิตติคุณแก่เขาและครอบครัว

ความแตกต่างในข้อความทั้งสามนี้เกิดจากสถานการณ์ที่ต่างกัน แต่เนื้อหาของข้อความแต่ละข้อความสอดคล้องกัน ข้อความสองข้อความกล่าวถึงการบัพติศมาด้วยน้ำและข้อความที่สามกล่าวถึงการบังเกิดจากน้ำ ข้อความสองข้อความกล่าวถึงของพระวิญญาณในความรอด และข้อความที่สามกล่าวถึงประสบการณ์ที่ทำให้เกิดความปีติยินดี ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อได้รับพระวิญญาณ มีเพียงข้อความเดียวเท่านั้นที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ และมีข้อความเดียวที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับความเชื่อในพระคริสต์ แต่ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกมากมายสอนว่า ทั้งความเชื่อและการกลับใจใหม่เป็นสิ่งที่นำไปสู่ความรอด

เราสรุปได้จากข้อความทั้งสามนี้ว่าความรอดเกิดจากการกลับใจจากบาป และเกิดจากความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น การกลับใจใหม่และความเชื่อจะนำไปสู่การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู (การบังเกิดจากน้ำ) และไปสู่การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (การบังเกิดจากพระวิญญาณ)

ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ที่กล่าวถึงความรอดสนับสนุนบทสรุปนี้ เช่น มีคำเขียนไว้ว่า ความรอดเกิดจาก (1) พระนามของพระเยซู (กิจการ 4:12) (2) การสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า การเชื่อว่าพระองค์ได้ฟื้นคืนพระชนม์ และการออกพระนามของพระองค์ (โรม 10:9-13) (3) พระคุณเพราะความเชื่อ (เอเฟซัส 2:8-9) (4) การกลับใจใหม่ (2โครินธ์ 7:10) (5) การที่พระวิญญาณทรงชำระให้บริสุทธิ์ และการเชื่อความจริง (2เธสะโลนิกา 2:13) และ (6) การเชื่อฟังพระคริสต์ (ฮีบรู 5:9)

^๔ ผู้นับถือศาสนายิว หมายถึง คนต่างชาติที่นับถือและปฏิบัติตามธรรมเนียมของคนยิว

เราสามารถศึกษาความรอดจากแนวคิดที่ไม่ได้ขัดแย้งกัน แต่ประกอบกันอย่างสมบูรณ์สองประการ ได้แก่ (1) ความรอดจะต้องมีการบังเกิดใหม่ (2) ความรอดเป็นขั้นตอนในการใช้พระคุณของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตแห่งความเชื่อและความบริสุทธิ์ เราจะต้องให้ลักษณะทั้งสองสำเร็จในชีวิตของเราเพื่อจะได้รับความรอดนิรันดร์

ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงที่สุด ความรอดของเราขึ้นอยู่กับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ หากเรามีความเชื่อในพระองค์แล้ว เราจะกลับใจจากความบาป รับประทานในพระนามของพระองค์ รับประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระองค์ และดำเนินชีวิตคริสเตียนที่บริสุทธิ์ต่อไปด้วยความเชื่อ ด้วยวิธีนี้เอง เราจะรอดจากความผิดบาปในปัจจุบัน และรอดจากผลนิรันดร์ของความบาปในอนาคต

การเข้าใจและการเชื่อฟังพระกิตติคุณ

สองสามบทต่อไปจะแจกแจงรายละเอียดส่วนประกอบของความรอดที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ถ้าบางคนมีประสบการณ์ความรอดดังที่เขียนไว้ในหนังสือนี้แล้ว เราหวังว่าพวกเขาจะเข้าใจความสำคัญและความจำเป็นของสิ่งที่เขาได้รับ พวกเขาจะได้เรียนรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาและทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ส่วนผู้ที่ยังไม่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู หรือยังไม่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ ขอให้อ่านหนังสือเล่มนี้โดยเปิดความคิด เปิดใจ และเปิดพระคัมภีร์ เราไม่ต้องการลดความสำคัญหรือปฏิเสธสิ่งที่พระเจ้าอาจได้กระทำไปแล้วในชีวิตของพวกเขา แต่เราต้องการให้พวกเขาเห็นความสำคัญของการบังเกิดจากน้ำแลพระวิญญูณ เพราะการบังเกิดจากน้ำแลพระวิญญูณเป็นสิ่งถูกต้องตามพระคัมภีร์ มีไว้สำหรับเราทุกวันนี้ และพระเจ้าทรงประสงค์ให้ทุกคนมีประสบการณ์นี้ การบังเกิดใหม่ไม่ใช่สิ่งแปลก หรือยากที่จะรับจากพระเจ้า แต่เป็นสิทธิพิเศษที่ผู้เชื่อในพระคัมภีร์ทุกคนสามารถรับได้และควรจะได้รับ

พวกเราทุกคนควรจะพยายามเข้าใจลึกซึ้งกับพระเจ้าตลอดเวลา เราควรจะแสวงหาเพื่อจะรู้เกี่ยวกับพระองค์มากขึ้นและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ เราต้องให้พระเจ้านำเราต่อไปในความจริงแห่งพระวณะของพระองค์ เราต้องพยายามรับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีให้เราทุกวันนี้

แทนที่จะมัวแต่คิดว่า “ข้าพเจ้าต้องได้รับด้วยหรือ” เราควรจะถามว่า “ข้าพเจ้าจะรับได้อย่างไร” หากพระเจ้าทรงมีบางสิ่งให้เราที่เรายังไม่ได้รับ หรือพระวณะของพระองค์เผยให้เห็นสิ่งที่เรายังไม่เชื่อฟัง เราก็ไม่ควรจะวอกแวกไปเพราะการโต้เถียงว่าสิ่งนั้นจำเป็นหรือเป็นเพียงทางเลือก แต่เราควรจะพยายามรับทุกสิ่งที่พระองค์ทรงมีให้เราและพยายามเชื่อฟังทุกสิ่งที่พระวณะของพระเจ้าสอนไว้ ผู้ที่มีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าอย่างแท้จริงจะต้องมีทัศนคติเช่นนี้

เชิงอรรถ

¹*Webster's Third New International Dictionary of the English Language*, unabridged, Philip Gove et al, eds. (Springfield, Mass.: G. & C. Merriam Co., 1976), p. 2006

²H.D. M. Spence and Joseph Exell, eds., *The Pulpit Commentary* (Rpt. Grand Rapids: Eerdmans, 1977), XVIII (Acts), 54.

2 พระคุณและความเชื่อ

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (เอเฟซัส 2:8-9)

บทนี้จะ เป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาเรื่องความรอดหลังจากนี้ไป ก่อนที่จะวิเคราะห์เรื่องความรอดในลักษณะต่างๆต่อไป เราจะต้องเข้าใจว่าพระคุณและความเชื่อคืออะไร และมีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร

ความหมายของพระคุณ

พระคุณคือ ความโปรดปรานของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ซึ่งมนุษย์ไม่สมควรได้รับ พระคุณเป็นของประทานที่พระเจ้าทรงประทานแก่มนุษย์เปล่าๆ พระคุณเป็นงานของพระเจ้าในมนุษย์ คำว่าพระคุณแสดงให้เห็นว่าความรอดเป็นการอวยพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้เปล่าๆ โดยที่มนุษย์ไม่สมควรจะได้รับและไม่สามารถหาได้ พระเจ้าทรงกระทำการทุกอย่างที่เกี่ยวกับการช่วยให้วิญญาณได้รอด มนุษย์ไม่สามารถช่วยพระเจ้าในการทำให้ตนเองรอดหรือมีส่วนร่วมทำให้ตนเองรอดได้ มนุษย์ทำได้แต่เพียงแต่ยอมรับหรือปฏิเสธสิ่งพระเจ้าทรงกระทำและเต็มใจทำการในส่วนของตน

ความรอดของมนุษย์เกิดจากพระคุณของพระเจ้า

เอเฟซัส 2:8-9 เน้นว่าความรอดเกิดจากพระคุณของพระเจ้า และไม่ใช้ด้วยการกระทำของมนุษย์ พระเจ้าทรงประทานความรอดแก่เราทางการอวยพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เราเป็นผู้ที่ “พระเจ้าทรงพระกรุณาให้...เป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงได้...[เรา]ให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาญาโดยพระโลหิตของพระองค์ โดยความเชื่อจึงได้ผล” (โรม 3:24-25) พระเจ้าไม่เพียงแต่ประทานพระบุตรของพระองค์ให้วายเป็นพระชนม์เพื่อเรา และซื้อความรอดของเราด้วยการอวยพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงประทานทุกสิ่งที่เป็นต่อการรักษาความรอดของเราไว้ ดังที่เปาโลได้ถามว่า “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่เรา ถ้านั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (โรม 8:32)

ฟิลิปปี 2:13 สอนว่าพระเจ้าทรงกระทำการอยู่ในเราเพื่อนำมาซึ่งความรอด “เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในท่าน ให้ท่านมีใจปรารถนา ทั้งให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์” ในฟิลิปปี 2:12 เปาโลตักเตือนเราให้อุตสาหะประพฤติเพื่อให้ได้ความรอดด้วยความเกรงกลัว ความเคารพและระมัดระวัง และในข้อถัดมา เขาได้อธิบายว่าเราไม่สามารถทำให้หรือช่วยให้ตัวเองรอดได้ แต่เราสามารถปฏิเสธหรือยอมจำนนต่อกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในเราได้ ถ้าเราอนุญาตให้พระเจ้าทรงกระทำการนั้นแล้ว พระองค์จะให้ความปรารถนา (ความเต็มใจ) และอำนาจ (ความสามารถ) ที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์

พระเจ้าผู้ทรงซื้อสิทธิที่จะได้รับความรอดของเราได้ทรงประทานสิ่งทั้งปวงที่จำเป็นเพื่อเราจะได้รับและรักษาความรอดเอาไว้โดยไม่ทรงคิดมูลค่า ดังนั้นความรอดของมนุษย์เป็นผลของพระคุณของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ พระคุณไม่ได้ตัดทางเลือกของเราออกไป พระเจ้าทรงให้อิสระแก่เราที่จะยอมจำนนต่อพระองค์หรือปฏิเสธพระองค์ แต่เราไม่สามารถทำสิ่งใดเพื่อให้ได้มาซึ่งความรอดของตัวเอง

พระคุณและการกระทำ

เราไม่ได้รอดเพราะการกระทำในลักษณะที่ว่าเราหาได้เอง สมควรได้รับ หรือซื้อความรอดด้วยการกระทำดี อย่างไรก็ตาม พระคุณของพระเจ้าจะนำไปสู่การกระทำดีและการมีชีวิตบริสุทธิ์ หลังจากเอเฟซัส 2:8-9 สอนไว้ชัดเจนว่าความรอดเกิดขึ้นจากพระคุณ ไม่ใช่การกระทำแล้ว ข้อต่อมากล่าวไว้ว่า “เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์

เพื่อให้ประกอบภารกิจการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เรากระทำ” พระเจ้าทรงประทานพระคุณแก่เราเพื่อเราจะสามารถกระทำดีได้ “และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ทุกอย่างด้วย” (2โครินธ์ 9:8) พระคุณของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าเราจะมีชีวิตที่ขอบธรรมและบริสุทธิ์ได้อย่างไร และให้อำนาจแก่เราเพื่อจะมีชีวิตเช่นนั้นได้ “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏแล้ว เพื่อช่วยคนทั้งปวงให้รอด สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ สัตย์ซื่อสุจริตและตามคลองธรรม” (ทิตัส 2:11-12)

พระคุณไม่ได้เป็นการอนุญาตให้ทำบาปได้ “ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” (โรม 6:1-2) “เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ก็อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” (โรม 6:15) ในทางตรงกันข้าม พระคุณทำให้เรามีอำนาจจากพระวิญญาณ หากเราทำตามพระวิญญาณแล้ว เราจะสามารถทำให้ความชอบธรรมทั้งหลายที่ธรรมบัญญัติของโมเสสสั่งไว้ แต่ทำไม่ได้ สำเร็จได้ (โรม 8:3-4)

โดยสรุป พระคุณของเจ้านำมาซึ่งความรอด ซึ่งเป็นของประทานที่ไม่คิดมูลค่า และนำมาซึ่งอำนาจในการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถทำให้ได้มาซึ่งของประทานแห่งความรอดได้ แต่เมื่อเราได้รับของประทานนั้น ชีวิตของเราจะเปลี่ยนแปลงและเราจะเริ่มกระทำการดี หากเราไม่แสดงลักษณะอันชอบธรรมและเป็นที่ยอมรับพระเจ้า เราก็ไม่ได้อนุญาตให้พระคุณของพระเจ้ากระทำการในเรา เราไม่สามารถแยกพระคุณออกจากชีวิตแห่งการอุทิศตนและเชื่อฟังพระคริสต์ได้

พระคุณและความเชื่อ

ถ้าคำสั่งสอนเรื่องพระคุณสอนว่า พระเจ้าทรงกระทำทุกอย่างเพื่อที่มนุษย์จะรอดได้ หมายความว่ามนุษย์ทุกคนรอดโดยอัตโนมัติอย่างนั้นหรือ ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้เพราะคนจำนวนมากจะถูกแช่งสาปเป็นนิตย์ในการพิพากษา (วิวรณ์ 20:11-15) ถ้าคำสั่งสอนเรื่องพระคุณสอนว่า มนุษย์ไม่สามารถช่วยพระเจ้าในการทำให้เกิดความรอดได้ หมายความว่าพระเจ้าทรงเลือกบางคนให้รอดอย่างไม่มีเงื่อนไข ไม่ว่าทัศนคติและการตอบสนองของคนเหล่านั้นจะเป็นเช่นไรอย่างนั้นหรือ ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้เพราะพระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด (กิจการ 10:34) หากพระองค์ทรงเลือกบางคนโดยไม่มีเงื่อนไขแล้ว ความยุติธรรมของพระองค์ก็จะทำให้พระองค์ต้องเลือกทุกคน คำสั่งสอนเกี่ยวกับความเชื่อจะช่วยเราให้เข้าใจคำตอบของทั้งสองคำถาม

ด้วยความเชื่อ มนุษย์ยอมรับและรับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า (โรม 3:21-31; เอเฟซัส 2:8) มนุษย์ไม่สามารถช่วยพระเจ้าในการทำให้เกิดความรอดได้ แต่มนุษย์มีหน้าที่ในการยอมรับหรือปฏิเสธสิ่งที่พระเจ้าทรงเสนอให้ การตอบสนองของมนุษย์ต่อพระเจ้าโดยยอมรับการช่วยให้รอดของพระองค์เรียกว่า ความเชื่อ ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นช่องทางที่มนุษย์จะได้รับพระคุณจากพระเจ้าได้ ทั้งพระคุณของพระเจ้าและความเชื่อของมนุษย์เป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าก็ไม่ได้เลย” (ฮีบรู 11:6) นักเขียนชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “การที่มนุษย์ต้องทำบางสิ่งเพื่อได้รับประโยชน์จากความรอดที่พระเจ้าทรงประทานให้ผ่านทางพระคริสต์ ไม่ได้เป็นการผิดหลักคำสั่งสอนเรื่องพระคุณ ในทางศาสนาคริสต์และนิรุกติศาสตร์⁴ คำว่า *ซาริส* (*charis*) ซึ่งหมายถึงพระคุณนั้น มีความหมายสองลักษณะด้วยกัน คือ การให้ที่ไม่สมควรได้รับและการรับด้วยความขอบคุณ”¹

อย่างไรก็ตาม เราต้องหลีกเลี่ยงการพูดว่าความรอดบางส่วนเกิดจากมนุษย์ เมื่อมนุษย์ยอมรับพระคุณ คุณความดีทั้งหมดเป็นของพระเจ้าและอำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ แต่เมื่อมนุษย์ปฏิเสธพระคุณ ความผิดทั้งหมดอยู่ที่มนุษย์และความไม่เชื่อของเขา ดังนั้นเรายืนยันว่าความรอดเกิดจากพระคุณเพียงอย่างเดียว และจากหน้าที่ในการยอมรับความรอดของมนุษย์

การเป็นคนชอบธรรมด้วยความเชื่อ

⁴ นิรุกติศาสตร์ หมายถึง วิชาว่าด้วยที่มาและความหมายของคำ

การเป็นคนชอบธรรมหมายความว่าพระเจ้าทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม พระคัมภีร์สอนไว้ชัดเจนเกี่ยวกับการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ” (ฮีบรู 2:4; โรม 1:17; กาลาเทีย 3:11; ฮีบรู 10:38)

เปาโลเทศนาคำสั่งสอนนี้ว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์ [พระเยซู] นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย และโดยพระองค์นั้นทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยธรรมบัญญัติของโมเสส” (กิจการ 13:38-39)

เปาโลเน้นเรื่องการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในจดหมายของเขาว่า “เพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรม โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติได้ ... แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่า ความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือกฎบัญญัติ ธรรมบัญญัติกับพวกผู้เผยพระวจนะจะเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ แก่ทุกคนที่เชื่อ ... แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดมั่นพระอาชญาโดยพระโลหิตของพระองค์ โดยความเชื่อจึงได้ผล” (โรม 3:20-25) “ก็ยิ่งรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้ โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่โดยศรัทธาในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีใจศรัทธาในพระเยซูคริสต์ เพื่อจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยศรัทธาในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย” (กาลาเทีย 2:16) โรม 4 และกาลาเทีย 3 กล่าวถึงการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อไว้เพิ่มเติม

สิ่งสำคัญคือว่า ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของโมเสส หรือโดยการกระทำการดี แต่วิถีทางเดียวไปสู่ความรอดคือ ทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาสำหรับเรา เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว เราจะต้องศึกษาว่าความเชื่อในพระเยซูที่แท้จริงคืออะไร และจะมีความเชื่อนั้นได้อย่างไร ก่อนอื่น ให้เราอ่านสิ่งที่เบนจามิน วอร์ฟิลด์กล่าวไว้ “การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ได้หมายถึง...ความรอดโดยการเชื่อสิ่งต่างๆ แทนที่จะกระทำการที่ถูกต้อง แต่หมายถึงการวิงวอนขอคุณความดีของพระคริสต์ต่อหน้าพระที่นั่งแห่งพระคุณ แทนที่จะเป็นความดีของเราเอง”²

ที่มาของความเชื่อ

ก่อนที่จะกล่าวถึงรายละเอียดเรื่องความเชื่อ เราต้องตอบคำถามนี้ก่อน “อะไรเป็นแหล่งกำเนิดของความเชื่อ” ถ้ามนุษย์สร้างความเชื่อได้ด้วยตนเอง เขาก็คงจะเป็นผู้ช่วยตนเองให้รอด หรืออย่างน้อยก็มีส่วนในการช่วยตนเองให้รอด หากเป็นเช่นนั้น ก็จะขัดกับคำสั่งสอนเรื่องพระคุณ คำตอบของคำถามนั้นคือว่า ความสามารถในการมีความเชื่อมาจากพระคุณของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่สองจะเกิดขึ้นตามมา หากพระเจ้าประทานศักยภาพในการเชื่อแก่ทุกคนแล้ว ทุกคนจะได้รับความรอดหรือ แต่หากพระเจ้าประทานศักยภาพในการเชื่อให้แก่คนจำนวนหนึ่งเท่านั้น พระเจ้าก็ทรงปรับคนอื่นๆ ที่เหลือให้ตกนรก โดยไม่ได้ประทานความสามารถที่จะเลือกได้ให้แก่พวกเขา คำตอบคือว่า พระเจ้าทรงประทานศักยภาพในการเชื่อแก่ทุกคน แต่พระองค์ทรงให้แต่ละบุคคลตัดสินใจเองว่าจะยอมรับและดำเนินชีวิตในความเชื่อหรือไม่ หรืออีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าทรงประทานให้ทุกคนมีความสามารถในการมีความเชื่อในพระองค์ได้ มนุษย์ทุกคนสามารถที่จะเชื่อได้ แต่ไม่ใช่ทุกคนเลือกที่จะเชื่อพระองค์ แต่กระนั้น ทุกคนเชื่อหรือสามารถเชื่อในบางสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นพระเจ้า ฝีมาร์ พระปลอม ตัวเอง คนอื่น หรือวัตถุสิ่งของ เมื่อพระเจ้าทรงสร้าง พระองค์ทรงเป็นพยานถึงพระองค์เองเพื่อที่ทุกคนจะมีโอกาสที่จะเชื่อในพระองค์ และจะไม่มีข้อแก้ตัวได้ (โรม 1:19-20)

พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าทรงให้ทุกคนมีความสามารถในการเชื่อ เช่นนั้น พระองค์จึงทรงเป็นที่มาของความเชื่อของคริสเตียน “พระเจ้าทรงโปรดประทาน [ขนาดความเชื่อ] แก่ท่าน” (โรม 12:3) พระเยซูทรงเป็นผู้บุกเบิกความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ (ฮีบรู 12:2) แม้หลังจากบังเกิดใหม่แล้ว พระวิญญาณยังคงประทานความเชื่อเพื่อเป็นของประทานเหนือธรรมชาติในเวลาที่เกิดปัญหา และเป็นส่วนประกอบหนึ่งในชีวิตประจำวันของคริสเตียน (1โครินธ์ 12:9; กาลาเทีย 5:22)

² ศักยภาพ หมายถึง ภาวะแฝง อำนาจหรือคุณสมบัติที่มีแฝงอยู่ในสิ่งต่างๆ อาจทำให้พัฒนาหรือให้ปรากฏเป็นสิ่งที่ประจักษ์ได้

เนื่องจากธรรมชาติความบาปของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถแสวงหาพระเจ้าได้ด้วยตนเอง นอกจากพระองค์จะทรงนำเขามา (ยอห์น 3:27; 6:44; โรม 3:10-12) ไม่มีผู้ใดมีความเชื่อได้นอกจากพระเจ้าจะทรงประทานให้ อย่างไรก็ตาม พระคริสต์ทรงวายพระชนม์เพื่อทุกคนในโลก ดังนั้นพระองค์จึงสามารถประทานพระคุณให้แก่ทุกคนได้ (ยอห์น 3:16) แม้ว่าตัวมนุษย์จะมีความเลวทรามและเต็มไปด้วยความบาปจนเพียงลำพังแล้ว ไม่สามารถเลือกพระเจ้าได้ แต่พระเจ้าทรงให้มนุษย์ทุกคนมีความสามารถในการแสวงหาพระองค์และตอบสนองต่อพระองค์ได้ พระคุณที่นำไปสู่ความรอดและเป็นพระคุณที่ประทานแก่มนุษย์ทุกคนคือสิ่งที่นักศาสนศาสตร์เรียกว่า “universal prevenient grace” (การช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงเสนอให้แก่ทุกคน)

พระคัมภีร์สอนว่าพระคุณนี้นำมาซึ่งความรอด โดยช่วยและสนับสนุนให้มนุษย์ทั้งปวงยอมรับงานแห่งความรอดของพระเจ้า “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏแล้ว เพื่อช่วยคนทั้งปวงให้รอด” (ทิตัส 2:11) พระเจ้าทรงบัญชาให้มนุษย์ทุกคนกลับใจใหม่ (กิจการ 17:30) และพระองค์ทรงประทานความสามารถให้เราทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ทำได้สำเร็จ (ฟิลิปปี 2:13; 1 ยอห์น 5:3) พระเจ้าทรงประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่ และพระองค์ประทานโอกาสให้ทำเช่นนั้นได้ (2เปโตร 3:9) พระกรุณาคุณของพระเจ้านำมนุษย์ไปสู่การกลับใจใหม่ (โรม 2:4) ดังนั้นพระองค์ทรงประทานพระกรุณาหรือพระคุณอันนำไปสู่การกลับใจใหม่แก่ทุกคน พระองค์ทรงเรียกมนุษย์ทุกคน (มัทธิว 11:28; วิวรณ์ 22:17) แต่ผู้ที่ตอบสนองต่อการทรงเรียกเท่านั้นที่จะรอดได้ ผู้รับเชิญก็มากแต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย (มัทธิว 20:16; 22:14)

นอกจากนี้ เรายังเห็นว่าความเชื่อเกิดจากพระวาระของพระเจ้า (โรม 10:17) มีตัวอย่างบันทึกไว้มากมายในพระคัมภีร์ว่าการได้ยินพระวาระของพระเจ้าทำให้เกิดความเชื่อ เช่น ชาวสะมาเรีย โครเนลิอัสและครัวเรือนของเขา และชาวโครีนธ์ (กิจการ 8:12; 10:44; 18:8)

เช่นนี้ ทุกคนได้รับขนาดความเชื่อจากพระเจ้า เราสามารถเพิ่มความเชื่อของเราได้โดยการฟังพระวาระของพระเจ้า และโดยการดำเนินการของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราต้องอนุญาตให้พระเจ้าเพิ่มความเชื่อในเรา และต้องใช้ความเชื่อที่พระองค์ทรงประทานให้อยู่ในใจเรา

ความหมายของความเชื่อ

เราได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ความเชื่อเป็นการตอบสนองต่อพระเจ้าในทางที่ถูกต้อง และเป็นวิธีซึ่งมนุษย์ยอมรับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ความเชื่อเป็นทางในการที่เรายอมจำนนต่อพระเจ้า เชื่อฟังพระวาระของพระองค์ และอนุญาตให้พระองค์ทรงทำการแห่งความรอดในเรา ที่กล่าวไปนั้นเป็นการดำเนินการของความเชื่อ แต่ในตอนนี้ เราจะพยายามอธิบายความหมายของคำว่าความเชื่อ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น พจนานุกรม *Webster's Dictionary* ให้ความหมายของคำว่า *ความเชื่อและวางใจ (belief)* ไว้ว่าคือ “อาการหรือลักษณะของจิตใจที่มีความเชื่อใจหรือเชื่อมั่นในบุคคลบางคนหรือของบางสิ่ง” และให้ความหมายของคำว่า *ความเชื่อ (faith)* ไว้ว่าคือ “การอุทิศตัวต่อหน้าที่หรือบุคคล; ความเชื่อสัตย์...ความเชื่อวางใจและเชื่อใจ และเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า...สิ่งที่มีผู้เชื่อด้วยความรู้สึกอันแรงกล้า”³

เมื่อศึกษาภาษากรีก เราจะพบความหมายที่ลึกยิ่งกว่านั้น คำนำสำนักพิมพ์ของพระคัมภีร์ฉบับ *The Amplified Bible* อธิบายเกี่ยวกับคำว่า *เชื่อและวางใจ (believe)* เอาไว้ ในคำนำดังกล่าว เขียนไว้ว่า คนส่วนใหญ่เชื่อในพระคริสต์ในความหมายภาษาอังกฤษทั่วไป นั่นคือ คนส่วนใหญ่เชื่อว่าพระคริสต์เคยมีชีวิตอยู่ ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าในความหมายอย่างหนึ่งอย่างใด และวายพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อช่วยคนบาปให้รอด อย่างไรก็ตาม *The Amplified Bible* ได้กล่าวไว้อีกว่า ไม่มีคำภาษาอังกฤษคำใดที่สามารถแสดงความหมายได้ตรงกับคำว่า *พิสเทอโอ (pisteuo)* ซึ่งส่วนใหญ่แปลว่า *เชื่อและวางใจ* *The Amplified Bible* ให้ความหมายของคำว่า *พิสเทอโอ* ไว้ว่า “คำนั้นมีความหมายว่า ‘การยึดมั่น การเชื่อใจ การมีความเชื่อใน การฟังพา’ ดังนั้น ถ้อยคำที่ว่า ‘เชื่อและวางใจในพระเยซูเจ้า...’ จึงหมายความว่า ‘การมีความไว้วางใจว่าองค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง’”⁴

ดับเบิลยู อี ไวน์ ได้อธิบายไว้ในพจนานุกรม *An Expository Dictionary of New Testament Words* ว่า พิสทือโอ หมายถึง “การเชื่อและวางใจ และได้รับการชักจูงให้เชื่อ ดังนั้นการมีความเชื่อมั่น การเชื่อใจในความหมายนี้ จึงแสดงถึง การไว้วางใจ ไม่ใช่เพียงแต่เชื่อว่าเป็นจริงเท่านั้น”⁵ พระคัมภีร์ฉบับ King James Version บางครั้งแปลคำว่า พิสทือโอ เป็น “วางใจ” (commit) หรือ “มั่นใจ” (trust) คำนามของ พิสทือโอ (pisteuo) คือ พิสทิส (pistis) ซึ่งโดยปกติแปลว่า “ความเชื่อ”

ไวน์อธิบายคำว่า พิสทิส ว่าเป็น “ความเชื่อที่มั่นคง ความเชื่อที่เกิดจากการได้ยิน”⁶ เขากล่าวว่า พิสทือโอ และ พิสทิส หมายถึงการยอมรับการสำแดงของพระเจ้าอย่างแท้จริง การยอมจำนนต่อพระเจ้า และวิถีชีวิตที่เกิดจากการยอมจำนนนั้น

“องค์ประกอบหลักของความเชื่อในด้านที่เกี่ยวกับพระเจ้าที่มนุษย์มองไม่เห็น ซึ่งแตกต่างจากความเชื่อในมนุษย์นั้น เห็นได้ชัดเจนในการใช้คำนามนี้ [พิสทิส] และกริยา พิสทือโอ คำทั้งสองหมายถึง (1) ความเชื่อที่มั่นคง อันก่อให้เกิดการยอมรับการสำแดงของพระเจ้าหรือความจริง เช่น 2 เธสะโลนิกา 2:11, 12 (2) การยอมจำนนต่อพระเจ้า ยอห์น 2:11 (3) การกระทำที่เกิดจากการยอมจำนนนั้น 2 โครินธ์ 5:7 ... ทั้งหมดนี้ตรงข้ามกับความเชื่อตามการใช้ธรรมดาทั่วไป ซึ่งหมายถึงความเชื่อที่ดี โดยไม่จำเป็นต้องมีข้อพิสูจน์”⁷

ชาร์ลส เอิร์ดมัน ผู้อธิบายพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ที่มีชื่อเสียง ยืนยันว่า ความเชื่อตามพระคัมภีร์หมายถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระคริสต์ ซึ่งแสดงให้เห็นโดยการไว้วางใจ เชื่อฟัง และการกระทำที่บริสุทธิ์ของบุคคล

“หากความเชื่อหมายถึงแต่เพียงการยอมรับคำสอน หรือกล่าวหลักความเชื่อซ้ำ การยอมรับคนหนึ่งว่าเป็นคนชอบธรรมเมื่อพิจารณาถึงความเชื่อของเขาแล้ว ก็เป็นเรื่องไร้สาระและไม่ยุติธรรม แต่ความเชื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระคริสต์ สำหรับผู้ที่เชื่อแล้ว ความเชื่อหมายถึงการไว้วางใจในพระคริสต์ การเชื่อฟังพระคริสต์ การรักพระคริสต์ และความไว้วางใจ ความเชื่อฟัง และความรักเช่นนั้นจะก่อให้เกิดความสะอาดและบริสุทธิ์ และชีวิตแห่งการรับใช้ โดยไม่เห็นแก่ตัวอย่างแน่นอน”⁸

โดนัลด์ บลอสซ์ นักศาสนศาสตร์ชาวโปรเตสแตนต์ให้ข้อคิดเห็นที่ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับความเชื่อตามพระคัมภีร์เอาไว้มากมาย เขากล่าวถึงเรื่อง “คำสอนที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคุณอันไร้ค่า ที่ทำให้ความรอดกลายเป็นหนังสือเดินทางไปสู่สวรรค์ เป็นการประกันแก่ผู้ที่ไม่เชื่อแต่บังเกิดมา หรือประกาศความเชื่อต่อหน้าผู้อื่น หรือเกิดมาในครอบครัวที่เป็นคริสเตียนอยู่แล้ว”⁹ เขากล่าวได้แย่งแนวคิดเรื่อง “พระคุณอันไร้ค่า” ไว้ว่า “ของประทานแห่งความรอดที่ได้มาเปล่าๆ ไม่ใช่เพียงแต่การยอมรับแต่ภายนอก หรือยอมจำนนต่อพระกิตติคุณอย่างเต็มใจเท่านั้น แต่ต้องเป็นการอุทิศตนอย่างแท้จริง และเป็นสาวกภายใต้ไม่ทางขนตลอดชีวิต”¹⁰ นอกจากนี้ เขายังให้ความหมายของคำว่า ความเชื่อ ไว้ว่าเป็น “การอุทิศตนให้กับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่อย่างแท้จริง เป็นการอุทิศตนอันนำมาซึ่งความรู้ ความไว้วางใจ และการเชื่อฟัง”¹¹

ส่วนประกอบสามประการ ของความเชื่อที่ช่วยให้รอด

อีกนัยหนึ่ง ความเชื่อที่ช่วยให้รอดมีความหมายมากกว่าแค่ความรู้หรือการยอมรับทางใจ จริงๆ แล้ว ส่วนประกอบสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้รอดมีสามประการด้วยกัน ได้แก่ ความรู้ การยอมรับ และการเอาไปใช้¹²

ในการมีความเชื่อในสิ่งหนึ่งสิ่งใด บุคคลคนหนึ่งจะต้องมีความรู้หรือความเข้าใจในระดับหนึ่งก่อน เขาจะต้องรู้สิ่งที่ตนประกาศว่าเชื่อ ในการมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดนั้น เราไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าหรือชีวิต แต่เราต้องตระหนักถึงความจำเป็นที่เราต้องได้รับความรอด และรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเดียวของเรา

ประการที่สอง การมีความเชื่อจะต้องเป็นการยอมรับหรือการรับทางใจ ความรู้เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ เพราะบุคคลหนึ่งอาจเข้าใจบางอย่าง แต่ไม่เชื่อสิ่งนั้น นอกเหนือจากความเข้าใจแล้ว จะต้องมีการยอมรับว่าคำสอนนั้นถูกต้องด้วย

สุดท้าย จะต้องเอาสิ่งที่เชื่อไปใช้ อีกนัยหนึ่งคือ จะต้องใช้ความจริงนั้น วิธีเดียวที่เราสามารถเชื่อคนอื่นคนหนึ่งได้นั้นก็ด้วยการยอมรับและปฏิบัติตามคำของเขา เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระเยซูคริสต์จึงเป็นมากกว่าแค่การยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด เราต้องเอาความจริงนี้ไปใช้และใช้ความจริงนี้เป็นหลักการที่นำชีวิตของเรา เราจะกระทำเช่นนั้นได้โดยการเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระเยซู โดยการมีส่วนร่วมในพระองค์ โดยการอุทิศตัวเราต่อพระองค์อย่างแท้จริง และโดยการสร้างความสัมพันธ์ด้วยเชื่อใจ ยึดมั่น และไว้วางใจในพระองค์อย่างแท้จริง

การศึกษาคำว่า พิสทิส และ พิสทือโอ ในภาษากรีกนั้นเป็นการเน้นความสำคัญของส่วนประกอบที่สามนี้ หากไม่มีการปฏิบัติตามแล้ว ก็จะไม่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด มีคนจำนวนมากที่จะยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด แต่ก็ยอมรับว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณ แม้ว่าพวกเขาจะมีความรู้และการยอมรับ แต่พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระกิตติคุณในชีวิตของพวกเขา พวกเขาไม่ปฏิบัติตามความจริง พวกเขาไม่อุทิศตนเองให้กับพระคริสต์ หรือมีส่วนร่วมในพระองค์ โดยสรุป ความเชื่อที่ช่วยให้รอด คือ ความไว้วางใจพระเจ้าและพระวาทะของพระองค์ เราไม่อาจแยกความเชื่อที่ช่วยให้รอดออกจากการไว้วางใจ การเชื่อฟังและการอุทิศตนได้

ตัวอย่างของความเชื่อที่ไม่เพียงพอ

พระคัมภีร์ให้ตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับผู้ที่มีความเชื่อในพระคริสต์ในระดับหนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้รับความรอด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุคคลหนึ่งอาจมีความเชื่อที่พอพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด แต่ไม่เชื่อฟังพระองค์ ไว้วางใจในพระองค์ หรืออุทิศตนต่อพระองค์จนได้รับความรอดได้

ตัวอย่างเช่น คนจำนวนมากในอิสราเอลเชื่อในพระเยซูเมื่อพวกเขาเห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ทรงวางพระทัยในพวกเขาเพราะพระองค์ทรงทราบใจของพวกเขา พวกเขาไม่ถือว่าพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งชีวิตของพวกเขาอย่างแท้จริง (ยอห์น 2:23-35)

ในทำนองเดียวกัน ผู้นำศาสนาชาวยิวหลายคนเชื่อในพระเยซู แต่ไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวว่าจะถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลา พวกเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า (ยอห์น 12:42-43) พระเจ้าไม่ทรงยอมรับพวกเขาเพราะพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามความเชื่อของพวกเขา

พระเยซูได้ตรัสว่า บางคนทำการอัศจรรย์ในพระนามของพระองค์ แต่ถ้าพวกเขาไม่ยอมทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาจะไม่ได้รับความรอด (มัทธิว 7:21-27) พวกเขามีความเชื่อมากพอในเรื่องการอัศจรรย์แต่ไม่มากพอที่จะเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้าในทุกสิ่ง พวกเขามีความเชื่อแต่ไม่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด

ชาวสะมาเรียเชื่อคำเทศนาของฟิลิปและได้รับบัพติศมา แต่พวกเขาไม่ได้รับพระวิญญาณของพระเจ้าจนกระทั่งเปโตรและยอห์นมา (กิจการ 8:12-17) ซีโมนคนทำวิทยาคมเป็นคนที่เชื่อและได้รับบัพติศมา แต่ภายหลังเขาพยายามที่จะซื้ออำนาจและการอวยพรทางฝ่ายวิญญาณด้วยเงิน (กิจการ 8:18-19) เปโตรจึงว่ากล่าวเขาและบอกให้เขากลับใจจากความชั่วเสีย โดยกล่าวว่า “เจ้าไม่มีหุ้นหรือส่วนในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า...ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่น และติดพันพันธแห่งความอธรรม” (กิจการ 8:21-23) ในเวลานั้นซีโมนไม่ได้รับความรอด แม้ว่าเขาจะมีความเชื่อบ้างแล้ว

แม้แต่พวกผีมารก็เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว (ยากอบ 2:19) ซึ่งบางคนไม่เชื่อเช่นนั้นด้วยซ้ำ พวกผีมารไม่เพียงแต่เชื่อเท่านั้น แต่ยังประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (มัทธิว 8:29) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพวกผีมารจะเชื่อและประกาศออกมา แต่พวกมันก็ไม่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด

ในแต่ละตัวอย่างที่กล่าวมา มีความเข้าใจและการยอมรับทางใจ แต่ยังคงขาดการอุทิศตนต่อพระเยซูอย่างแท้จริง และขาดการเชื่อฟังพระวามะของพระองค์ คนทั้งหลายมีความเชื่อในระดับหนึ่ง แต่ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดความรอดได้ ดังนั้นความเชื่อที่ช่วยให้รอดจึงมีความเกี่ยวข้องกับการเชื่อฟังอย่างไม่สามารถแยกออกจากกันได้

ความเชื่อและการเชื่อฟัง

เปาโลเน้นในเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อมากกว่าผู้เขียนคนอื่นๆ แต่เขายืนยันว่า ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากการเชื่อฟังได้ เขาสอนว่าความล้าลึกเกี่ยวกับแผนการไถ่บาปของพระเจ้า ซึ่งคือคริสตจักรนั้น “ทรงให้ชนชาติทั้งปวงได้เห็นประจักษ์... เพื่อให้เขาได้เชื่อ” (โรม 16:26) พระคัมภีร์ฉบับ *New International Version* แปลส่วนท้ายนี้ไว้ว่า “ทรงให้ประจักษ์... เพื่อที่ชนชาติทั้งปวงจะเชื่อและเชื่อฟังพระองค์” พระคุณของพระเจ้านำมาซึ่ง “ความเชื่อฟังในความเชื่อนั้น” (โรม 1:5) พระคริสต์ทรงกระทำการผ่านทางเปาโล “เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง” (โรม 15:18) ในทำนองเดียวกัน ลูกาได้บันทึกไว้ว่าปุโรหิตจำนวนมาก “ได้เชื่อฟังในศาสนา” (กิจการ 6:7, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า*) ความเชื่อและการเชื่อฟังมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมาก หากว่าบุคคลหนึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้า ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเขาไม่มีความเชื่อ “แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย” (โรม 10:16)

ยังมีข้อความอื่นๆ อีกมากมายที่กล่าวถึงความเกี่ยวข้องกันของความเชื่อฟังและความรอด พระเยซูตรัสว่า “มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้” (มัทธิว 7:21) มีเพียงแต่ผู้ที่ได้ยินและปฏิบัติตามพระวามะของพระเจ้าเท่านั้นที่จะได้รับความรอด (มัทธิว 7:24-27) นอกจากนี้ พระเยซูยังตรัสอีกว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15) “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา” (ยอห์น 14:23)

พระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่ “ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูเจ้าของเรา” ให้ได้รับความพิณาศนินรันดร์ (2 เธสะโลนิกา 1:7-10) พระคริสต์ก็เลย “ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรอดนินรันดร์ สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์” (ฮีบรู 5:9) เปโตรกล่าวว่า “ด้วยว่าถึงเวลาแล้ว ที่การพิพากษาจะต้องเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเรา ก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้น ที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร” (1 เปโตร 4:17)

ยอห์นทดสอบคริสเตียนดังนี้ “เราจะมั่นใจได้ว่าเราคู่กับพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนใดที่กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าคู่กับพระองค์’ แต่มิได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพวดยุคและความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย แต่ผู้ใดที่ประพฤติตามพระวามะของพระองค์ ความรักของพระเจาก็ถึงความบริบูรณ์ในคนนั้นแล้วอย่างแน่แท้ ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์” (1 ยอห์น 2:3-5) เรารู้จักพระเจ้า มีความรักของพระเจ้าที่บริบูรณ์อยู่ในเรา และอยู่ในพระเจ้าเมื่อเราเชื่อฟังพระองค์เท่านั้น ผู้เชื่อที่แท้จริงจะเชื่อฟังบัญญัติของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ จะรู้ว่าตัวเรามีความรัก [ที่แท้จริง] (1 ยอห์น 5:1-3)

เมื่อพระเจ้าทรงส่งทูตแห่งความตายมายังบ้านเรือนแต่ละหลังในอียิปต์ ชาวอิสราเอลไม่ได้รับการคุ้มครองเนื่องจากความเชื่อทางใจของตนเพียงเท่านั้น พวกเขาต้องทาเลือดของลูกแกะปัสกาไว้ที่วงกบประตู (อพยพ 12) เมื่อพวกเขาได้แสดงความเชื่อของตนโดยการเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าเท่านั้น เขาจึงปลอดภัย “เพราะความเชื่อ ท่าน [โมเสส] ได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อไม่ให้องค์เพชรฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้” (ฮีบรู 11:28) เช่นเดียวกัน ความเชื่อที่ช่วยรอดในทุกวันนี้ คือ ความเชื่อฟัง เราต้องทาเลือดของแกะไว้ที่ชีวิตของเราโดยการเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระองค์ในการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระองค์ และการรับพระวิญญาณของพระองค์

ผู้ที่เชื่อพระวามะของพระเจ้าอย่างแท้จริงจะเชื่อฟังพระวามะนั้น พระวามะของพระเจ้าสอนเรื่องการบัพติศมาด้วยน้ำ ดังนั้นผู้ที่เชื่อพระคัมภีร์จะรับบัพติศมา พระวามะของพระเจ้าสัญญาของประทานแห่งพระวิญญาณ ดังนั้นผู้เชื่อที่แท้จริงจะคาดหวัง แสวงหา และได้รับของประทานนี้ ผู้เขียนชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งกล่าวว่า “คริสเตียนทั้งหลายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ได้ยืนยันว่า บุคคลหนึ่งจะต้องเชื่อและเชื่อฟังพระกิตติคุณเพื่อที่จะมีความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตกับพระเจ้าได้”¹³ นักศาสนศาสตร์โปรเตสแตนต์อีกคนหนึ่งเขียนไว้ว่า “ความหมายของความเชื่ออาจสรุปได้เป็นประโยคหนึ่งคือ พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 โครินธ์ 12:3)... ดังนั้นการพูดด้วยความเชื่อที่ว่า ‘พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เป็นการให้คำมั่นว่าจะเชื่อฟัง การเชื่อข้อเท็จจริงเป็นการเชื่อฟังคำสั่งที่อยู่ในข้อเท็จจริงนั้น และจะยอมรับความจริงได้อย่างแท้จริงก็ด้วยการเชื่อฟังเท่านั้น... สำหรับเปาโลแล้ว การเชื่อฟังเป็นเหมือนความเชื่อ เช่นเดียวกับความไม่เชื่อฟังเป็นเหมือนกับการขาดความเชื่อ”¹⁴ นักศาสนศาสตร์ดิทริก บอนฮอฟเฟอร์ กล่าวว่า “ผู้ที่เชื่อเท่านั้นคือผู้ที่เชื่อฟัง และผู้ที่เชื่อฟังเท่านั้นคือผู้ที่เชื่อ”¹⁵

ความเชื่อและการกระทำ

พระคัมภีร์ยังสอนอีกว่าความเชื่อไม่อาจแยกออกจากการกระทำก็ได้ “คำนี้เป็นความจริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้หลุดพ้นจากการกระทำ” (ทิตัส 3:8)

ไม่มีความเชื่อใดที่แยกออกจากการกระทำหรือปราศจากการกระทำ ยกอบเขียนว่าความเชื่อและการกระทำไม่สามารถแยกออกจากกันได้ “ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามจะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อของเขาจะช่วยเขาให้รอดได้หรือ... ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล แต่บางคนจะกล่าวว่า ‘คนหนึ่งมีความเชื่อแต่อีกคนหนึ่งมีการประพฤติ’ จงแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นความเชื่อของท่านที่ไม่มีการประพฤติตาม และด้วยการประพฤติตาม ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้า ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่ง นั่นก็คืออยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อ และกลัวจนตัวสั่น แน่ละคนโหดเขลา ท่านต้องการให้พิสูจน์หรือว่า ความเชื่อที่ไม่ประพฤติตามนั้นไร้ผล เมื่ออับราฮัมบิดาของเรา ได้พาอิสอัคบุตรของท่านมาถวายบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรมเพราะการประพฤติไม่ใช้หรือ ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อมีกำลังร่วมกับการประพฤติตามของท่าน และความเชื่อนั้นจะบริบูรณ์ด้วยการประพฤติ และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงถือว่า ความเชื่อนั้นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน และท่านได้ชื่อว่าเป็นสหายของพระเจ้า ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติ และมีชีวิตด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว... เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นไร้ชีพแล้ว ฉะนั้น ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติตามก็ไร้ผลฉนั้น” (ยากอบ 2:14, 17-24, 26)

บางคนเห็นว่าคำสอนของเปาโลเรื่องความเชื่อและคำสอนของยากอบเรื่องการกระทำมีความขัดแย้งกัน มาร์ติน ลูเธอร์ไม่ชอบหนังสือยากอบและสงสัยว่าหนังสือดังกล่าวควรจะอยู่ในพระคัมภีร์จริงๆ หรือไม่ เพราะเขาคิดว่าเป็นหนังสือที่ขัดแย้งกับเรื่องการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ อย่างไรก็ตาม จุดหมายของเปาโลและจุดหมายของยากอบเป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้าอย่างเท่าเทียมกัน และพระวจนะของพระเจ้าไม่ขัดแย้งในตัวเอง งานเขียนของเปาโลและยากอบเป็นส่วนประกอบของกันและกัน และมีความสอดคล้องกันทั้งหมด

เปาโลเน้นว่าเรารอดโดยความเชื่อในพระเยซู ไม่ใช่โดยการกระทำของเรา พระเจ้าทรงซื้อความรอดให้เรา และเรายอมรับความรอดนั้นด้วยความเชื่อ แต่เราไม่ได้ซื้อความรอดด้วยการกระทำที่ดี เปาโลเน้นว่าการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของโมเสสไม่สามารถช่วยใครให้รอดได้ เพราะการปฏิบัติตามพิธีการไม่มีอำนาจที่จะชำระล้างความผิดบาปได้

ยากอบได้เขียนไว้ในทำนองเดียวกันว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน” (ยากอบ 1:17) รวมทั้งความรอดด้วย ยากอบได้แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อที่ช่วยให้อับราฮัมรอดจะต้องทำให้เกิดการกระทำ อีกนัยหนึ่งคือ เราไม่อาจแสดงว่ามีความเชื่อได้โดยไม่มีการกระทำ วิธีทางเดียวที่พระเจ้าหรือใครๆ จะเห็นความเชื่อของเราได้คือจากการกระทำของเรา ความเชื่อไม่ใช่แค่ความคิด แต่เป็นพลังที่เปลี่ยนแปลงชีวิต

เปาโลใช้อับราฮัมเป็นตัวอย่างในเรื่องการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (ปฐมกาล 15:6; โรม 4:1-3) ยากอบก็ใช้ตัวอย่างเดียวกันเพื่อแสดงให้เห็นว่าความเชื่อจะแสดงออกมาได้ด้วยการกระทำเท่านั้น หากไม่มีการกระทำแล้ว ความเชื่อของอับราฮัมก็จะเป็นความเชื่อที่ตายแล้ว จะเป็นอย่างไรหากว่าอับราฮัมกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้า” แต่ไม่ยอมถวายอิสอัค ตามที่ยากอบกล่าวไว้ก็คือ อับราฮัมก็จะเป็นความเชื่อที่แท้จริงและจะไม่ได้เป็นคนชอบธรรม พระเจ้าเองตรัสกับอับราฮัมหลังจากที่เขาเต็มใจ

ถวายเป็นของขวัญว่า “เราจะอวยพรเจ้าแน่... เหตุว่าเจ้าฟัง [เชื่อฟัง] เสียงของเรา” (ปฐมกาล 22:16-18) คำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับความเชื่อของอับราฮัมนำไปสู่บทสรุปเดียวกัน เมื่อไม่มีหวัง อับราฮัมก็ยังได้เชื่อในความหวัง เขาไม่ได้คิดถึงข้อจำกัดของมนุษย์ ไม่ได้หวังไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่มีความเชื่อที่แข็งแกร่ง ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และมีความเชื่อมั่นคงยิ่ง (โรม 4:18-21) ข้อความนี้ไม่ได้กล่าวถึงการยอมรับทางใจที่ไม่มีการกระทำ แต่บรรยายถึงความเชื่อที่ทำให้อับราฮัมประพฤติตามเป็นเวลาหลายปี ความเชื่อที่ทำให้เขาไว้วางใจในพระเจ้าและอุทิศตนให้แก่พระองค์อย่างแท้จริง

ข้อสงสัยต่างๆ จะหมดไปเมื่อเราตระหนักว่าเปาโลและยากอบใช้คำเดียวกันในวิธีและบริบทที่แตกต่างกัน ในหนังสือโรม คำว่า *ความเชื่อ (faith)* หมายถึงความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า รวมทั้งสิ่งทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อนั้น ส่วนในยากอบ *ความเชื่อ* หมายถึงการยินยอมทางใจที่อาจไม่ส่งผลต่อการประพฤติ ซึ่งจะไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริงและมีชีวิต ในหนังสือโรม คำว่า *การกระทำ (works)* หมายถึงการกระทำที่ตายแล้วที่อาจทำได้โดยไม่มี ความเชื่อ ในยากอบ *การกระทำ* หมายถึงการกระทำที่มีชีวิตอยู่ ที่อาจทำได้ด้วยความเชื่อเท่านั้น และจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่ามีความเชื่ออยู่จริงหรือไม่ ในโรม *เป็นคนชอบธรรม (justified)* หมายถึง “พระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม” ส่วนในยากอบ *เป็นคนชอบธรรม* หมายถึง “แสดงให้เห็นว่าเป็นคนชอบธรรม” ไวน์ ให้ความเห็นว่าเปาโลและยากอบเขียนไว้สอดคล้องกัน

“ในเรื่องการเป็นคนชอบธรรมโดยการกระทำนั้น สิ่งที่เราเชื่อกันว่าเป็นความขัดแย้งระหว่างยากอบและอัครสาวกเปาโล เป็นแต่เพียงผิวเผินเท่านั้น... เปาโลตระหนักถึงทัศนคติของอับราฮัมต่อพระเจ้า และการที่เขายอมรับพระวจนะของพระองค์... ยากอบ (2:21-26) เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างความเชื่อที่จริงกับความเชื่อที่ไม่จริง อันเป็นความเชื่อที่ไร้ผลและตายแล้ว ซึ่งจริงๆ แล้วไม่ใช่ความเชื่อเลย”¹⁶

เห็นได้ชัดเจนว่าทั้งเปาโลและยากอบเห็นว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในพระเจ้า อันเป็นความเชื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตและแสดงออกให้เห็นด้วยการกระทำ เปาโลสอนว่าเรารอดโดยความเชื่อ ยากอบสอนว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะก่อให้เกิดการกระทำ และแสดงออกให้เห็นด้วยการกระทำเท่านั้น ถ้ามีความเชื่อแต่ไม่มีการกระทำ แสดงว่าความเชื่อนั้นไม่ถูกต้อง

ฮีบรู 11 อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อและการกระทำไว้เป็นอย่างดี บทนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นว่าความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นมากเพียงใด และแสดงให้เห็นว่าความเชื่อจะทำให้เกิดผลอย่างไร ข้อพระคัมภีร์นี้ให้ตัวอย่างบุคคลในพระคัมภีร์เก่าและกล่าวถึงการกระทำของพวกเขาที่ได้กระทำ “เพราะความเชื่อ” ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อจะก่อให้เกิดการกระทำและความเชื่อจะแสดงออกให้เห็นได้ด้วยการกระทำเท่านั้น ทุกครั้งที่ผู้เขียนกล่าวถึงความเชื่อของคนหนึ่งคนใด เขาจะเขียนเกี่ยวกับการกระทำที่เกิดจากความเชื่อนั้นด้วย

เรารอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ เราเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เกิดความรอด ไม่ใช่การกระทำของเราเอง อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องตอบสนองต่อพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระองค์ และไม่ประพฤติตามความเชื่อของเรา ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ ความเชื่อที่มีชีวิตอันก่อให้เกิดการกระทำ

ความเชื่อที่ต่อเนื่อง

ความเชื่อที่ช่วยให้รอดไม่ได้เป็นเพียงแค่สภาพชั่วคราว แต่เป็นความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับพระเยซูคริสต์ เราไม่ได้รอดโดยความเชื่อเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17; กาลาเทีย 3:11; ฮาบากุก 2:4) โคโลสี 2:6 เขียนไว้ว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วฉันใด จงปฏิบัติพระองค์ด้วยฉันนั้น” เหมือนเช่นที่เราได้รับพระองค์ด้วยความเชื่อ เราจะต้องดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความเชื่อในพระองค์

บ่อยครั้งพระคัมภีร์กล่าวถึงความเชื่อในรูปกาลปัจจุบัน ซึ่งหมายถึงความเชื่อที่ต่อเนื่อง เช่น คำว่า *วางใจ* (*believeth*) ใน ยอห์น 3:16 หมายถึงความเชื่อที่ต่อเนื่อง “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” ความรอดไม่ได้เป็นเพียงประสบการณ์ในอดีต แต่เป็นความสัมพันธ์ในปัจจุบันที่จะนำไปสู่ความรอดนิรันดร์ เราต้องดำเนินชีวิตประจำวันด้วยความเชื่อเพื่อที่จะรอดในที่สุด เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว เราจะเห็นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างความเชื่อและการกระทำ ความเชื่อเป็นสิ่งที่ต่อเนื่อง ความเชื่อจะนำเราไปในน้ำพระทัยของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

เป้าหมายของความเชื่อ

ความเชื่อที่ไม่มีผลกระทบเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ และความเชื่อที่ไม่มีเป้าหมายก็ไม่มีประโยชน์เช่นกัน ตัวความเชื่อเองนั้นไม่มีค่า หากตัวความเชื่อของมนุษย์เป็นสิ่งดีแล้ว การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อก็คงจะเป็นเพียงอีกทางหนึ่งที่มนุษย์จะช่วยให้ตนเองรอดได้

คุณค่าของความเชื่อขึ้นอยู่กับเป้าหมายของความเชื่อ เราได้รับความรอดเนื่องจากพระองค์ผู้ที่เราเชื่อ ไม่ใช่ด้วยสภาพของการมีความเชื่อ เมื่อเปาโลใช้ถ้อยคำเป็นตัวอย่างในการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ เขาแสดงให้เห็นว่าอัคราฐัมเชื่อฟังพระเจ้า ผู้ทรงรอบรู้และทรงอำนาจซึ่งทำให้สัญญาของพระองค์สำเร็จ (โรม 4:16-17) คนนอกศาสนาอาจมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ แต่พวกเขาไม่ได้รับความรอดเพราะไม่มีความเชื่อในพระเยซู และเพราะความรอดเกิดขึ้นจากพระเยซูเท่านั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะเชื่อในพระองค์

ทั้งนี้ หมายความว่า เราจะต้องมีความเชื่อในพระวจนะของพระองค์ด้วย คนจำนวนมากมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ในระบบศาสนาที่ประกาศพระคริสต์ แต่พวกเขาไม่ได้รับความรอดเพราะความเชื่อของพวกเขาไม่ได้เป็นไปตามพระวจนะของพระเจ้าและพระกิตติคุณของพระคริสต์ ความเชื่อในระบบที่มนุษย์สร้างขึ้นและความจริงจังในการเชื่อนั้นไม่เพียงพอ เราต้องนมัสการพระเจ้าในความจริงและในวิญญาณ (ยอห์น 4:24) พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่วางใจในเราตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “แม่น้ำที่มีน้ำธารงชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น” (ยอห์น 7:38) เราต้องเชื่อตามคำสอนของพระคัมภีร์ ไม่มีอำนาจใดที่ช่วยให้รอดได้ด้วยความเชื่อทางใจ แต่จะต้องมีความเชื่อวางใจ และการเชื่อฟังในพระเยซูและพระวจนะของพระองค์

ความเชื่อและการกลับใจใหม่

ในตอนนี้ เราจะวิเคราะห์รายละเอียดลึกซึ้งไปว่าผลของความเชื่อในพระเยซูคืออะไร จะต้องมีทั้งความเชื่อและการกลับใจใหม่ในการช่วยให้รอด พระเยซูทรงเทศนาว่า “จงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด” (มาระโก 1:15) บุคคลหนึ่งต้องมีความเชื่อบ้างเพื่อที่จะกลับใจใหม่ ไม่มีใครที่จะแสวงหาการกลับใจจากบาปได้หากไม่เชื่อว่าการบาปเป็นสิ่งผิด และเชื่อว่าการกลับใจใหม่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้และเป็นสิ่งจำเป็น พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่าคนทั้งหลายจะพินาศหากไม่กลับใจใหม่และมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งจะต้องกลับใจใหม่ (ลูกา 13:3; กิจการ 17:30) ความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าจะนำไปสู่การกลับใจใหม่

บางคนได้เถียงว่าการกลับใจใหม่เกิดก่อนหรือหลังจากความเชื่อ นักศาสนศาสตร์ของคณะลูเธอรันเห็นว่าการกลับใจใหม่เกิดก่อนความเชื่อ ในขณะที่คาลวินเห็นว่าการกลับใจใหม่เป็นผลของความเชื่อ ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับการใช้คำว่า *ความเชื่อ* (*faith*) เช่น หากใช้คำว่าความเชื่อเพื่อหมายถึงนาที่แห่งความรอด การกลับใจใหม่ก็จะต้องเกิดก่อนความรอดนั้นเพราะจะต้องมีการกลับใจใหม่เพื่อให้เกิดความรอด แต่ถ้าเห็นว่าความเชื่อเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องและเป็นจุดหนึ่งในเวลาด้วย ความเชื่อจึงเกิดก่อนการกลับใจใหม่และหลังการกลับใจใหม่ด้วย แนวคิดหลังนี้มีข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์

ความเชื่ออาจเกิดขึ้นเมื่อได้ยินพระวจนะของพระเจ้าเป็นครั้งแรก แม้ว่าในเวลานั้น ความเชื่อไม่ได้นำมาซึ่งความรอดก็ตาม เราได้ศึกษาตัวอย่างในพระคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลหนึ่งสามารถมีความเชื่อได้ระดับหนึ่งก่อนที่จะมีประสบการณ์ความ

รอด บุคคลหนึ่งไม่ได้รอดในหน้าที่แรกที่ความเชื่อเริ่มต้นขึ้น แต่ความรอดเกิดขึ้นเมื่อความเชื่อเติบโตขึ้น ควบคุมใจของเขาและนำเขาไปสู่การตอบสนองต่อพระคริสต์และพระกิตติคุณในทางที่ถูกต้องเพื่อที่เขาจะเชื่อฟังพระคัมภีร์ในเรื่องการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำ และการแสวงหาและรับของประทานแห่งพระวิญญาณ

ดังนั้น การกลับใจใหม่จึงเกิดขึ้นหลังจากมีความเชื่อเป็นครั้งแรก แต่เกิดก่อนการแสดงออกถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอด (ประสบการณ์การบังเกิดใหม่) บางทีเป็นการดีที่สุดที่จะอธิบายว่าการกลับใจใหม่ คือ “ผลแรกของความเชื่อ” ต่อพระกิตติคุณ เพราะการกลับใจใหม่เกิดขึ้นในตอนเริ่มต้นของชีวิตแห่งความเชื่อ และการกลับใจใหม่เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อเป็นอย่างดี

ความเชื่อและการบัพติศมาด้วยน้ำ

ความเชื่อในพระเจ้ายังจะนำไปสู่การบัพติศมาด้วยน้ำด้วย พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด” (มาระโก 16:16) เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงสอนว่าความเชื่อจะนำไปสู่การบัพติศมา และประวัติศาสตร์คริสตจักรยุคแรกก็ยืนยันความจริงนี้ หลังจากเปโตรเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์ “คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรก็รับบัพติศมา” (กิจการ 2:41) สำหรับชาวสะมาเรีย “เมื่อฟีลิปได้ประกาศข่าวประเสริฐ ว่าด้วยแผ่นดินของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อและรับบัพติศมา” (กิจการ 8:12) นายคุกชาวฟิลิปปีเชื่อและได้รับบัพติศมาในเวลาเดียวกับที่เปาโลบอกให้เขาเชื่อ (กิจการ 16:31-34) เมื่อเปาโลเทศนาในเมืองโครินธ์ คนจำนวนมาก “เชื่อและรับบัพติศมา” (กิจการ 18:8)

ในโอกาสอื่น ๆ อีกมากมาย มีคนที่ได้รับบัพติศมาเมื่อพวกเขาได้ยินและยอมรับพระกิตติคุณ (กิจการ 8:36-38; 9:18; 10:47-48; 16:14-15; 19:5) เราสรุปว่าการรับบัพติศมาด้วยน้ำเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ ผลของความเชื่อต่อพระเจ้า ความเชื่อในพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ที่แท้จริงจะทำให้ผู้เชื่อรับบัพติศมาด้วยน้ำ

นักวิชาการแบปติสต์กล่าวว่า “นักศาสนศาสตร์ของโรงเรียนต่างๆ ถกเถียงกันว่าในพระคัมภีร์ใหม่ ความเชื่อและการรับบัพติศมาถือเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เมื่อใดก็ตามที่มีการกล่าวถึงการเริ่มต้นเป็นคริสเตียน...การบัพติศมาคือ...การที่พระคุณและความเชื่อได้มาพบกันตามกำหนดของพระเจ้า การบัพติศมาคือ...การแสดงออกภายนอกที่จำเป็นและเวลาสูงสุดของการแสดงออกถึงความเชื่อ”¹⁷

ความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความเชื่อยังนำไปสู่การรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกด้วย พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่วางใจในเราตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำารงชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (ยอห์น 7:38) ยอห์นอธิบายว่าพระเยซูตรัสถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ “สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้ เพราะพระเยซูยังมีได้ประสพเกียรติกิจ” (ยอห์น 7:39)

เปโตรสอนว่าของประทานแห่งพระวิญญาณ หรือการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเทลงมายังผู้ที่เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เปโตรพูดถึงประสบการณ์ของโคเรเนลิอัสว่าเป็นประสบการณ์เหมือนเช่นการบัพติศมาแห่งพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์ และถามคำถามว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย เมื่อเราได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้” (กิจการ 11:15-17) อีกนัยหนึ่งคือ เปโตรแสดงให้เห็นว่า “การเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า” มีความเกี่ยวข้องกับการได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

เปาโลยังคาดหวังอีกว่าผู้ที่เชื่อจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเขาพบสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่เอเฟซัส เขาถามว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” (กิจการ 19:2) ในฉบับ *New International Version* เน้นคำถามดังกล่าวมากกว่านั้น “ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่เมื่อท่านได้เชื่อ” เปาโลยังสอนต่อไปในจดหมายของเขาว่าเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ “เพื่อพระพรทางอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลาย เพราะพระเยซูคริสต์เพื่อเราจะ

ได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:14) “เมื่อ...ได้วางใจในพระองค์ [พระคริสต์] [ท่านทั้งหลาย]” ได้รับการฝึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา” (เอเฟซัส 1:13)

จึงสรุปได้อย่างแน่นอนว่าความเชื่อนำไปสู่การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือว่า ผู้เชื่อที่แท้จริงจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความเชื่อของเขาจะแสดงออกมาว่าเป็นความเชื่อที่แท้จริงและสมบูรณ์เมื่อพระเจ้าทรงประทานของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่เขา

การกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำ และการกระทำ

การกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำอาจถือเป็นการกระทำได้หรือไม่ การกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำไม่เป็นการกระทำในลักษณะที่ว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์ทำเพื่อช่วยให้ได้ซึ่งความรอดของตน แต่เป็นการกระทำที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะต้องแสดงออกให้เห็นโดยการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำ และการรับพระวิญญาณ

โดยลำพัง มนุษย์ไม่มีอำนาจที่จะหนีไปจากความบาป แต่พระเจ้าทรงนำเขาไปสู่การกลับใจใหม่และทรงประทานอำนาจในการกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงก่อให้เกิดการกลับใจใหม่ขึ้นในมนุษย์ เปลี่ยนแปลงจิตใจและทิศทางของเขา นอกจากนั้น พระเจ้าทรงยกความบาปเมื่อมีการรับบัพติศมา หากพระเจ้าไม่ทรงกระทำการและมนุษย์ไม่มีความเชื่อในกิจของพระองค์ การบัพติศมาก็เป็นพิธีกรรมที่ไม่มีความหมาย ประการสุดท้าย การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์อย่างแน่นอน พระวิญญาณเป็นของประทานจากพระเจ้าที่บุคคลหนึ่งได้รับด้วยความเชื่อ

มนุษย์มีหน้าที่เพียงแต่เชื่อฟังพระกิตติคุณ แสวงหาการกลับใจใหม่ รับบัพติศมาด้วยน้ำ และอนุญาตให้พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่เขาเท่านั้น ส่วนประกอบเหล่านี้ทั้งหมดเป็นส่วนของการเอามาใช้ การตอบสนอง การอุทิศตน การไว้วางใจ และการเชื่อฟังที่มีอยู่ในความเชื่อที่ช่วยให้รอด “ผลของความเชื่อ” ในส่วนของมนุษย์นี้ไม่ได้ทำให้ได้มาซึ่งหรือจ่ายหนี้บาปเพื่อความรอด แต่เป็นการตอบสนองที่จำเป็นเพื่อได้รับความรอด

พระเจ้าทรงประทานความรอดแก่ทุกคนโดยไม่คิดมูลค่าด้วยการไถ่บาปของพระคริสต์ แต่ผู้ที่แสดงความเชื่อในพระเจ้าเท่านั้นที่ได้รับความรอด มนุษย์จะอนุญาตให้พระเจ้ากระทำงานแห่งความรอด (ด้วยความเชื่อและการเชื่อฟังของเขา) หรือจะปฏิเสธที่จะให้พระองค์กระทำ (ด้วยความไม่เชื่อและการไม่เชื่อฟัง) พระเจ้าทรงเรียกบุคคลหนึ่ง นำเขามาหาพระองค์เอง เปลี่ยนใจและทิศของเขา (การกลับใจใหม่) ล้างความผิดบาปของเขาออกไป (เมื่อรับบัพติศมาด้วยน้ำ) บัพติศมาเขาด้วยพระวิญญาณของพระองค์ รักษาเขาไว้ในพระคุณของพระองค์ และให้อำนาจแก่เขาเพื่อมีชีวิตบริสุทธิ์ การกระทำของพระเจ้าเช่นนี้ทำให้มนุษย์ได้รับความรอดในเวลาปัจจุบัน

การสารภาพ ความเชื่อและความรอด

บทสรุปเกี่ยวกับความเชื่อที่ช่วยให้รอดนี้ขัดแย้งกับโรม 10:8-10 หรือ ข้อความในโรมเขียนไว้ว่า “ ‘ถ้อยคำนั้นอยู่ในปาก อยู่ในใจของท่าน และอยู่ในใจของท่าน’ (คือคำซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น) คือถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่า พระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่า ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด”

บางคนแปลข้อความนี้เพื่อหมายถึงความรอดเกิดขึ้นโดยทันทีเมื่อคนๆ หนึ่งยอมรับด้วยใจว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตาย และสารภาพด้วยปากว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม การแปลนี้ขัดแย้งกับความจริงว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะต้องมีการเอามาใช้และความเชื่อฟัง ในแนวคิดเช่นนี้ คนจำนวนมากที่ไม่แม้แต่อ้างว่ามีชีวิตอยู่เพื่อพระเจื่อก็จะรอดได้ แม้แต่ผีมารก็รอด เพราะผีมารรู้ว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ ยอมรับพระองค์ด้วยปาก และเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว (มัทธิว 8:29; ยากอบ 2:19) การเข้าใจโรม 10:8-10 อย่างผิวเผินเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ผิด

เราจะเห็นชัดเจนขึ้นเมื่ออ่านโรม 10 ต่อไป ในข้อ 13 กล่าวว่า “เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” ข้อพระคัมภีร์นี้หมายความว่าทุกคนที่กล่าวพระนามของพระเยซูออกมาจะรอดอย่างนั้นหรือ ไม่ใช่อย่างแน่นอน มิฉะนั้นแล้วพระนามของพระเยซูจะเป็นเพียงสูตรวิเศษ นอกจากนี้ ข้อ 16 ยังสอนว่าการไม่เชื่อฟังแสดงถึงความไม่เชื่อ “แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย” หลายคนจะยอมรับด้วยปากว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และร้องออกพระนามของพระองค์ แต่มีเพียงผู้ที่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้นที่จะรอดได้ (มัทธิว 7:21-23) แม้ว่าคนๆ หนึ่งจะประกาศความเชื่อด้วยปาก ถ้าเขาปฏิเสธไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณ เขาก็ไม่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด

หากเป็นเช่นนั้น คำแปลที่ถูกต้องของโรม 10:8-10 คืออะไร ประการแรก เราต้องตระหนักว่าเปาโลเขียนจดหมายไปหาผู้ที่เป็นคริสเตียนแล้ว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเตือนเขาว่าทุกคนสามารถรับความรอดได้ (ข้อ 8) เขาไม่ต้องอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ เพราะผู้อ่านมีประสบการณ์การบังเกิดใหม่แล้ว เขาเพียงแค่เตือนคนเหล่านั้นว่าพื้นฐานของความรอดคือการมีความเชื่อในพระคริสต์และพระกิตติคุณต่อไป และประกาศความเชื่อนี้ต่อโลกที่พวกเขาอาศัยอยู่ ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์คนหนึ่งกล่าวว่า ในข้อความนี้ เปาโลอ้างถึงความเชื่อที่นำเราไปสู่ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระคริสต์ และสู่การประกาศความเชื่อซึ่งเป็นหนทางที่เรารักษาความสัมพันธ์นั้นไว้

“ถ้าเราเทียบ ‘ความรอด’ กับความปลอดภัย จะเห็นว่ามี ความเท่าเทียมกัน เราได้รับความชอบธรรมด้วยการเชื่อ และเราตระหนักว่าความชอบธรรมเป็น ‘ความปลอดภัย’ ด้วยการประกาศอยู่เสมอว่าพระคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า...แม้ว่าการเชื่อในพระคริสต์จะนำมนุษย์ให้มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า แต่การประกาศความเชื่อรักษาเขาไว้ในความสัมพันธ์นั้น และรักษาเขาให้ปลอดภัยต่อไปจนกว่าจะถึงความรอดในท้ายที่สุด”¹⁸

ประการที่สอง เราควรอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:14 เพราะเป็นข้อพระคัมภีร์ที่เปาโลอ้างถึงในโรม 10:8 “แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ในลิ้นของท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้” ข้อพระคัมภีร์นี้แสดงว่าการประกาศและการเชื่อจะต้องรวมถึงการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าด้วยอย่างแน่นอน

ประการที่สาม “รับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายถึงการยอมรับด้วยปากอย่างจริงจังว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม ในการที่จะพูดเช่นนั้นได้อย่างแท้จริง เราต้องยอมจำนนชีวิตของเราต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อฟังพระองค์ เรายอมรับพระเยซูคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นครั้งแรกเมื่อไร การประกาศด้วยปากเกิดขึ้นเมื่อเราเรียกพระนามของพระองค์ในการบัพติศมาด้วยน้ำ (กิจการ 22:16) และเมื่อเราพูดภาษาต่างๆ ในการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (กิจการ 2:4) เพราะไม่มีผู้ใดประกาศได้ว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น (1โครินธ์ 12:3)

ความหมายที่สำคัญที่สุดของข้อความนี้ คือ ไม่มีคนใดสามารถสสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเขาได้อย่างแท้จริงจนกว่าจะได้รับพระวิญญาณและดำเนินชีวิตอยู่ด้วยอำนาจของพระวิญญาณ ใน *The Tyndale New Testament Commentaries* เอฟ เอฟ บรูซ เชื่อมโยงข้อความนี้ในโรม 10 กับ 1โครินธ์ 12:3 นอกจากนี้ เขายังเชื่อมโยง การสสารภาพ (confession) กับการบัพติศมาด้วยน้ำอีกด้วย “ถ้าเราจะคิดถึงโอกาสที่สำคัญโอกาสหนึ่งในการสสารภาพ เราคงจะคิดถึง การสสารภาพครั้งแรกนั้น...เมื่อบัพติศมาเป็นคริสเตียน”¹⁹

ประการที่สี่ การเชื่อในใจว่าพระเจ้าทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นจากความตาย หมายถึงการเชื่ออย่างแท้จริง ซึ่งคือ ความเชื่อมั่น เราต้องเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์และเชื่อมั่นว่าเหตุการณ์อัศจรรย์นี้นำมาซึ่งความรอด เราเชื่อว่าการฟื้นคืนพระชนม์ทำให้เกิดการตายเพื่อไถ่บาปของพระคริสต์มีผล (โรม 4:25) และให้ชีวิตใหม่แก่เราทางพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นมา (โรม

5:10; 6:4-5; 8:9-11) ดังนั้น ความเชื่อที่แท้จริงในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์จึงทำให้เราใช้การไถ่บาปของพระองค์กับชีวิตของเรา และจากนั้น จึงรับพระวิญญาณของพระองค์

การร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อโรม 10:13 เขียนไว้ว่า “ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” มีความหมายมากกว่าการเรียกพระนามของพระเยซูด้วยปาก มิฉะนั้นแล้ว ความเชื่อก็ไม่จำเป็นเลย ความเชื่อที่ช่วยให้รอดไม่ใช่เพียงแค่การสารภาพด้วยปากเกี่ยวกับพระคริสต์ เพราะการกระทำเช่นนั้นเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ (ดูมัทธิว 7:21) เห็นได้ชัดว่าโรม 10:13 กล่าวถึงการเรียกออกนามของผู้ที่เชื่อในพระเยซูอย่างแท้จริง การสารภาพด้วยปากเป็นขั้นตอนในทิศทางนั้น แต่จะต้องมีความเชื่อที่มีชีวิตและการเชื่อฟังเพื่อพิสูจน์การสารภาพนี้ด้วย

จุดประสงค์หลักของโรม 10:13 ไม่ใช่เพื่อเป็นสูตรสำหรับความรอด แต่เพื่อสอนว่าความรอดนั้นมีไว้สำหรับทุกคน ทั้งนี้ คำที่เน้นคือ ผู้ [ใดก็ตาม] เปาโลอ้างข้อพระคัมภีร์นี้เพื่อพิสูจน์คำกล่าวของเขาว่า “เพราะว่าพวกยิวและพวกต่างชาตินั้น ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง และทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์” (โรม 10:12) ข้อความอ้างอิงนั้นเดิมอยู่ในโยเอล 2:32 ซึ่งอยู่หลังจากคำพยากรณ์ของโยเอลในเรื่องการทเพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่มนุษย์ทั้งปวงในเวลาภายหลัง (โยเอล 2:28-29) และการพิพากษาของพระเจ้าในเวลาภายหลัง (ข้อ 30-31) โยเอล 2:32 อธิบายว่า ทุกคนที่ร้องเรียกพระเยซูพระเจ้าจะได้รับ的帮助จากการพิพากษานี้

เปโตรอธิบายคำพยากรณ์นี้ว่าหมายถึงการทเพระวิญญาณในวันฟื้นเทคอสด์ (กิจการ 2:21) นอกจากนี้ อานาเนียให้คำแนะนำแก่เปาโล (ผู้เขียนหนังสือโรม) ให้ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการบัพติศมาด้วยน้ำ (กิจการ 22:16)

โดยสังเขป เราสรุปเกี่ยวกับ “การร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้สองประการ คือ ประการแรก การกระทำดังกล่าวไม่ได้หมายถึง “การรอดได้โดยประกาศว่าตนเชื่อ” แต่สอนว่าความรอดของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่คิดมูลค่าแก่ทุกคนที่แสหาพระองค์ และร้องเรียกพระองค์ด้วยความเชื่อ ประการที่สอง ถ้าคนๆ หนึ่งร้องเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง เขาจะได้รับพระวิญญาณของพระองค์ และร้องออกพระนามของพระองค์ในการบัพติศมา

แผนการแห่งความรอดแผนการเดียว

เราเชื่อว่า พระเจ้าทรงให้มนุษย์ได้รับรอดด้วยแผนการแห่งความรอดแผนการเดียว นั่นคือ ด้วยพระคุณเพราะความเชื่อ ขึ้นอยู่กับการวายพระชนม์ที่ไถ่บาปของพระคริสต์ พระเจ้าทรงพยายามช่วยเหลือมนุษย์ในหลายวิถีทางในเวลาหลายยุคสมัย แต่สุดท้ายแล้ว การพยายามช่วยเหลือของพระองค์ขึ้นอยู่กับแผนการเดียวนี้ แม้ว่าในยุคของเรา พระคุณของพระเจ้าสมบูรณ์จนเราสามารถเรียกคุณนี้ได้ว่าเป็นยุคพระคุณ (ยอห์น 1:17) แต่ความรอดในทุกยุคเป็นผลของพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ ถ้ามนุษย์เคยสามารถช่วยตนเองให้รอดได้ เขาก็จะยังคงสามารถทำเช่นนั้นได้ในเวลานี้ แต่พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่ามนุษย์ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

นอกจากนี้ หลักการของความเชื่อยังชัดเจนขึ้นในยุคนี้จนเราสามารถเรียกคุณนี้ได้ว่าเป็นยุคความเชื่อ (กาลาเทีย 3:23-25) แต่พระเจ้าทรงเรียกให้มนุษย์มีความเชื่ออยู่เสมอ อับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ (กาลาเทีย 3:6) แม้ว่าชาวยิวบางคนคิดว่าความรอดของตนขึ้นอยู่กับธรรมบัญญัติ แต่การรักษาธรรมบัญญัติไม่มีประโยชน์อันใดถ้าไม่มีความเชื่อ (มัทธิว 23:23; โรม 2:29; 4:11-16; 9:30-33)

ความเชื่อจะต้องมีการเชื่อฟังรวมอยู่ด้วยเสมอ ด้วยความเชื่อในพระเจ้า อับราฮัมเชื่อฟังพระบัญชาให้ออกจากบ้านเกิดไว้ว่างใจในพระสัญญาของพระเจ้า และถวายเป็นอิสอัคลูกชายคนเดียวกลับคืนแก่พระเจ้า (โรม 4:16-22; ฮีบรู 11:8-10, 17-18; ยากอบ 2:20-24) ด้วยความเชื่อในพระเจ้า ชาวยิวปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงเผยแก่โมเสส รวมทั้งการถวายเป็นเครื่องบูชา

โลหิตด้วย (ฮีบรู 11:28-29) ด้วยความเชื่อ เราเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระคริสต์ การเชื่อฟังทั้งหมดนี้เป็นสิ่งจำเป็นทั้งในอดีตและปัจจุบัน แต่ความรอดในทุกยุคเกิดขึ้นจากความเชื่อ ไม่ใช่การกระทำ

สุดท้าย ความรอดในทุกยุคขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ถ้อยคำของพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาเดียวที่สามารถยกความบาปได้ (ฮีบรู 9:22; 10:1-18) การถวายพระชนม์ของพระคริสต์ไถ่ความบาปของทุกคน “พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญาโดยพระโลหิตของพระองค์ โดยความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้าในการที่พระองค์ได้ทรงรอดกลับพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น” (โรม 3:25, NIV)

ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่ารอดโดยความเชื่อในแผนการไถ่บาปในอนาคตของพระเจ้า ซึ่งพวกเขาแสดงออกมา (โดยไม่เข้าใจทั้งหมด) โดยการเชื่อฟังระบบการถวายบูชาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาใหม่รอดโดยความเชื่อในแผนการไถ่บาปในอดีตของพระเจ้า ซึ่งพวกเขาแสดงออกมาโดยการเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ข้อกำหนดของพันธสัญญาเก่าเกี่ยวกับการเชื่อฟัง เช่น การเข้าสุหนัตและการถวายเครื่องบูชาโลหิตสอดคล้องกับหลักการของการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และข้อกำหนดของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการเชื่อฟัง เช่น การกลับใจใหม่และรับบัพติศมาด้วยน้ำ ก็สอดคล้องกับการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อด้วย

ความเชื่อที่ช่วยให้รอด

จากการศึกษาของเราในบทนี้ สามารถสรุปความหมายของความเชื่อที่ช่วยให้รอดในยุคของเราได้ดังนี้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ การยอมรับพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ว่าเป็นวิถีทางเดียวที่จะรอดได้ และเอาพระกิตติคุณนั้นมาใช้กับชีวิตของเราโดยการเชื่อฟังข้อกำหนดของพระกิตติคุณ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดขึ้นอยู่กับพระเยซู การถวายพระชนม์ที่เป็นเครื่องถวายบูชาบนไม้กางเขน การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และการสอนพระวจนะของพระองค์ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดแสดงออกมาในการเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระคริสต์ และโดยการมีส่วนร่วมในพระองค์ ความเชื่อที่มีชีวิตอยู่ก่อให้เกิดการกระทำ

พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์คือการถวายพระชนม์ การฝังและการฟื้นคืนขึ้นจากการถวายพระชนม์ของพระองค์ (1 โครินธ์ 15:1-4) เราใช้พระกิตติคุณกับชีวิตของเรา นั่นคือ เรามีส่วนเกี่ยวข้องกับพระคริสต์และการกระทำที่ช่วยให้รอดของพระองค์ โดยการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู และการรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 6:3-5) ไม่สำคัญว่าเราจะวิเคราะห้อย่างไร ความเชื่อที่ช่วยให้รอดแสดงออกมา นำไปสู่ ก่อให้เกิด และรวมถึงองค์ประกอบสามประการนี้

ตัวอย่างในเรื่องพระคุณและความเชื่อ

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างที่อาจช่วยให้เข้าใจสิ่งที่เราได้เรียนรู้ไปให้ดีขึ้นได้ สมมุติว่า เดวิดบอกจอร์นว่า “พบผมที่ธนาคารพรุ่งนี้เช้าตอน 10 โมง และผมจะให้เงินคุณ 1,000 เหรียญ” (นี่คือเงื่อนไขในการรับของขวัญ) ถ้าจอร์นเชื่อเดวิดจริงๆ เขาจะไปยังสถานที่และเวลาที่นัดหมายกันไว้ (ความเชื่อจะตั้งก่อกำเนิดความเชื่อใจ การตอบสนอง และการไว้วางใจ) ถ้าจอร์นไปที่นั่นแสดงว่าเขาหาเงินนั้นมาได้เองหรือ ไม่ใช่ เพราะเงินนั้นเป็นของขวัญที่ให้เปล่าๆ แต่การปรากฏตัวของเขาเป็นเงื่อนไขจำเป็นที่จะต้องทำเพื่อที่จะได้รับของขวัญ (ความเมตตาของเดวิด และความเชื่อของจอร์น) ถ้าจอร์นไม่ไป เขาจะไม่ได้ของขวัญ และความผิดก็จะอยู่ที่เขาเพียงคนเดียว (การขาดความเชื่อในสัญญา)

ในการทำงานเดียวกัน เราต้องตอบสนองต่อพระเจ้าด้วยความเชื่อโดยการแสวงหาการกลับใจใหม่ การยกบาปเมื่อรับบัพติศมาด้วยน้ำ และการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ หากเราทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงเมตตาประทานตามคำวิงวอนของเรา และเราจะได้ความรอดเป็นของประทานที่ไม่คิดมูลค่าอย่างแท้จริง และไม่ใช่เป็นสิทธิ์ที่หามาได้ ถ้าเราไม่ตอบสนองด้วยการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า เราจะไม่ได้รับความรอดและความผิดก็อยู่ที่ตัวเราอย่างแท้จริง

พระคุณ ความเชื่อ และการบังเกิดใหม่

คำสั่งสอนเกี่ยวกับพระคุณและความเชื่อไม่ได้ทำลายความจำเป็นในการบังเกิดใหม่ แต่อธิบายว่าเราจะมีประสบการณ์นั้นได้อย่างไร คำสั่งสอนเกี่ยวกับพระคุณสอนว่าการบังเกิดใหม่เป็นของประทานที่ไม่คิดมูลค่าจากพระเจ้า ซึ่งเราไม่อาจหามาได้หรือสมควรจะได้รับ คำสั่งสอนเกี่ยวกับความเชื่อสอนว่าเราได้รับการบังเกิดใหม่โดยการไว้วางใจในพระคริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์อย่างแท้จริง ความเชื่อคือวิถีทางที่เราเอาพระคุณของพระเจ้ามาใช้ ยอมจำนนต่อพระองค์ และอนุญาตให้พระองค์กระทำการที่ช่วยให้รอดในเรา

ความเชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงคือการเชื่อฟังพระวาระของพระองค์เสมอ ถ้าเราเชื่อในพระเยซู เราจะเชื่อฟังบัญชาของพระองค์ในการกลับใจใหม่และรับบัพติศมา ถ้าเรามีความเชื่อในพระคริสต์และการวายพระชนม์ที่ช่วยให้รอดของพระองค์ พระองค์จะยกความผิดบาปของเราในการบัพติศมาด้วยน้ำ มิฉะนั้นแล้ว เราก็เพียงแค่ตัวเปียกในการบัพติศมา ถ้าเราเชื่อในพระเยซูตามพระคัมภีร์ พระองค์จะทรงให้เราประกอบไปด้วยพระวิญญาณของพระองค์ หลังจากนั้น ความเชื่อจะรักษาผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ในความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับพระคริสต์ ซึ่งคือการเชื่อฟังและการดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ด้วยอำนาจของพระวิญญาณที่อยู่ภายใน โดยสรุป ประสบการณ์การบังเกิดใหม่เป็นของประทานที่ไม่คิดมูลค่าของพระเจ้า ซึ่งเราได้รับได้ด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์

เชิงอรรถ

¹David Hesselgrave, *Communicating Christ Cross-Culturally* (Grand Rapids: Zondervan, 1978), p. 106.

²Donald Bloesch, *Essentials of Evangelical Theology* (San Francisco: Harper & Row, 1978), 11, 250, quoting Benjamin Warfield, "Justification by Faith – out of Date?," *Present Truth*, Vol. 4, no. 4 (August 1975), p. 9.

³*Webster's*, p. 816.

⁴*The Amplified Bible* (Grand Rapids: Zondervan, 1965), publisher's forward.

⁵W E. Vine, *An Expository Dictionary of New Testament Words* (Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell, 1940), p. 118.

⁶*Ibid.*, p. 411.

⁷*Ibid.*

⁸Charles Erdman, *The Epistle of Paul to the Romans* (Philadelphia: Westminster Press, 1966), p. 77.

⁹Bloesch, I, 207.

¹⁰*Ibid.*

¹¹*Ibid.*, p. 224.

¹²William Evans, *The Great Doctrines of the Bible* (Chicago: Moody Press, 1974), p. 145.

¹³Bruce Demarest, "How to Know the Living God," *Christianity Today*, March 18, 1983, p. 40.

¹⁴Lewis Smedes, *Union with Christ* (Grand Rapids: Eerdmans, 1983), p. 147.

¹⁵Diertrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, 2nd. ed., R. H. Fuller, trans. (New York: Macmillan, 1959), p. 69. Emphasis in original.

¹⁶Vine, pp. 625-26.

¹⁷G. R. Beasley-Murray, *Baptism in the New Testament* (Grand Rapids: Eerdmans, 1974), p. 272-74.

¹⁸W. H. Griffith Thomas, *St. Paul's Epistle to the Romans* (Grand Rapids: Eerdmans, 1974), p. 279.

¹⁹F. F. Bruce, *The Epistle of Paul to the Romans*, Vol. VI of *The Tyndale New Testament Commentaries* (Grand Rapids: Eerdmans, 1963), p. 205.

3 พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่...เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เป็นเรื่องสำคัญที่สุด คือว่า พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์ เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 โครินธ์ 15:1, 3-4)

พระกิตติคุณคืออะไร

คำว่า พระกิตติคุณ (gospel) ในภาษาอังกฤษ หมายถึง “ข่าวประเสริฐ (ข่าวดี)” หรือ “ข้อความที่ดี” ดังนั้น จึงเป็นคำแปลที่ถูกต้องของ *อีอังกะเกลิออน (euangelion)* ในภาษากรีกต้นฉบับ¹ 1 โครินธ์ 15:1-4 ให้ความหมายพื้นฐานตามพระคัมภีร์ของคำว่าพระกิตติคุณ นั่นคือ การวายพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

ในการที่จะเห็นความสำคัญของข้อเท็จจริงตามประวัติศาสตร์นี้ เราจะต้องเข้าใจความหมายเกี่ยวกับคำสั่งสอนของข้อเท็จจริงเหล่านี้ การเทศนาเหตุการณ์ตามประวัติศาสตร์โดยไม่อธิบายความหมายของเหตุการณ์เหล่านั้นเพียงอย่างเดียวไม่แสดงว่าข่าวประเสริฐนั้นคืออะไร ความสำคัญคือว่า ด้วยการกระทำเหล่านี้ พระคริสต์ทรงซื้อความรอดและทำให้ทุกคนที่จะเชื่อพระองค์ได้รับความรอดนั้น พระองค์วายพระชนม์เพื่อความบาปของเรา ถูกฝัง และฟื้นขึ้น จึงทรงมีชัยชนะเหนือบาปและความตาย และช่วยให้เรามีชีวิตนิรันดร์ได้ ดับเบิลยู อี โจนส์ ให้ความหมายของ *พระกิตติคุณ* ไว้ว่า “ในพระคัมภีร์ใหม่ พระกิตติคุณหมายถึงข่าวดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และความรอดทางพระคริสต์ ที่จะได้รับด้วยความเชื่อในการวายพระชนม์ที่สามารถชำระล้าง การฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์”²

ดังนั้น ข่าวดีคือการวายพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นำมาซึ่งความรอดยังทุกคนที่ตอบสนองด้วยความเชื่อ ตามความหมายแล้ว ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือการเอาพระกิตติคุณมาใช้กับชีวิตของเรา

ในบทนี้ เราจะกล่าวถึงคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้ เราเอาพระกิตติคุณมาใช้กับชีวิตของเราได้อย่างไร เราตอบสนองต่อหรือเชื่อฟังพระกิตติคุณอย่างไร เรามีส่วนกับพระกิตติคุณเป็นการส่วนตัวได้อย่างไร เปาโลให้คำตอบต่อคำถามเหล่านี้ในโรม 6:3-5 เขาได้อธิบายวิธีที่บุคคลหนึ่งจะมีส่วนกับการวายพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์เอาไว้

การวายพระชนม์

ประการแรก เราต้องมีส่วนกับการวายพระชนม์ของพระคริสต์ พระเยซูคริสต์ถูกตรึงที่ไม้กางเขน ดังนั้น “มนุษย์เก่า” ของเราจะต้องถูกตรึงให้ตายด้วยเช่นกัน “มนุษย์เก่า” ไม่ใช่ความสามารถในการทำบาปเพราะความสามารถในการทำบาปยังคงอยู่กับผู้เชื่อที่ได้บังเกิดใหม่ และประสบการณ์ในการตายไปกับพระคริสต์ไม่ได้ทำลายธรรมชาติของเนื้อหนัง เพราะคริสเตียนยังคงต่อสู้กับธรรมชาติเนื้อหนังของตน (กาลาเทีย 5:16-17) สิ่งที่ถูกทำให้ตายคืออำนาจและการครอบงำของธรรมชาติความบาปที่มีอยู่เหนือผู้ที่ไม่ได้รับความรอด (โรม 6:12-14) เมื่อเราได้รับความรอด การครอบงำของความบาปและซาตานที่มีอยู่เหนือเราจะถูกทำลาย เนื่องจากอำนาจความบาปเหนือเราถูกทำลายไปเมื่อเราตายไปกับพระคริสต์ เราควรจะปฏิบัติกับความบาปเหมือนเช่นความบาปตายแล้ว ความบาปไม่สามารถบงการหรือควบคุมเราได้อีกต่อไป เราไม่สามารถเอาชนะสิ่งล่อลวงและไม่รับรู้อำนาจของความบาป แม้ว่าเราอาจทำบาปได้ถ้าเราต้องการ เราต้องไม่ยอมจำนนต่อความบาป แต่ทำเหมือนว่าความบาปนั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป

เปาโลอธิบายเกี่ยวกับเสรีภาพของเราจากอำนาจของความบาปแก่ชาวโรมเมื่อเดือนพวกเขาถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้รับความรอด “ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ ยอห์นให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้...เราทั้งหลายรู้แล้วว่า ตัวเก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์ [พระคริสต์] แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจาก

บาป...เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น...เพราะว่าบาปจะครอบงำท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้” (โรม 6:1-2, 6-7, 11-12, 14) นอกจากนี้ เปโตรยังกล่าวถึง การที่เรามีส่วนกับการวายพระชนม์ของพระคริสต์ เขาเขียนเกี่ยวกับพระคริสต์ไว้ว่า “พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในกายของพระองค์ ที่ต้นไม้ นั่น เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรม” (1เปโตร 2:24)

เมื่อศึกษาอย่างละเอียด จะเห็นว่าทั้งเปาโลและเปโตรอ้างอิงประสบการณ์เฉพาะเจาะจง และเวลาเฉพาะเจาะจงที่ความตายต่อบาปนี้เกิดขึ้น ถ้อยคำภาษากรีกในโรม 6:2 แสดงถึงความเฉพาะเจาะจงนั้น โดยเห็นได้ชัดเจนในวลีที่ว่า “พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว” ในฉบับ *KJV* ซึ่งแปลว่า “พวกเราตายต่อบาปแล้ว” ในฉบับ *NIV* และ “พวกเราผู้ซึ่งตายต่อบาปแล้ว” ในฉบับ *TAB*

ความตายนี้เกิดขึ้นเมื่อไร ความตายต่อบาปของแต่ละคน หรือการตายของมนุษย์เก่าเกิดขึ้นเมื่อเขากลับใจจากความบาป ความหมายของการกลับใจใหม่คือ การหันไปจากความบาปและหันไปหาพระเจ้า (ดูบทที่ 5) เมื่อกลับใจใหม่ มนุษย์สารภาพความบาป ตัดสินใจที่จะละทิ้งความบาป หันหลังให้กับความบาป และปฏิเสธไม่ยอมรับการครอบงำของความบาป เขาตายต่อตัณหาและความปรารถนาของมนุษย์เก่า และตัดสินใจมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในเวลาจุดนั้น การวายพระชนม์ของพระคริสต์บนไม้กางเขนกลายเป็นสิ่งที่มีผลในชีวิตของเขาเพื่อช่วยให้เขาทำลายการเป็นทาสของความบาปได้

การตัดสินใจที่จะกลับใจใหม่ไม่ได้สมบูรณ์ในตัวของเขาเอง เพราะให้อำนาจในการหันไปจากความบาปที่จำกัดและชั่วคราวเท่านั้น กระบวนการความรอดจะสมบูรณ์ได้จะต้องมีการฝังความบาปในอดีตเมื่อรับบัพติศมาด้วยน้ำ และการรับอำนาจที่จะคงชัยชนะเหนือความบาปไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากการตายไปกับพระคริสต์ไม่ได้ทำลายธรรมชาติความบาปในเรา เราต้องทำลายความปรารถนาของเนื้อหนังอยู่เสมอ (โรม 8:13) และตายทุกวัน (1โครินธ์ 15:31) แต่กระนั้น จุดเปลี่ยน ซึ่งคือ การตายของมนุษย์เก่า เกิดขึ้นเมื่อกลับใจใหม่ เราจะต้องใช้ความตายของพระคริสต์กับชีวิตของเราเมื่อเราใช้ความเชื่อพอกที่จะกลับใจจากความบาปของเรา

การฝัง

ต่อมา เรามีส่วนกับการฝังของพระคริสต์ เปาโลอธิบายไว้ว่าจะทำอย่างไร “ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้ามาในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าไปในความตายของพระองค์ เหตุฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในการตายนั้น” (โรม 6:3-4) เปาโลกล่าวถึงความจริงนี้อีกครั้งว่า คริสเตียน “ถูกฝังไว้กับพระองค์ [พระคริสต์] ในพิธีบัพติศมาแล้ว” ในโคโลสี 2:12 โดยการรับบัพติศมาด้วยน้ำ เราจึงมีส่วนกับพระคริสต์เมื่อพระกายของพระองค์วายพระชนม์และถูกฝังลงในหลุมฝังศพ

เราจะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อเราศึกษาการรับบัพติศมาด้วยน้ำในบทที่ 6 และ 7 ในการศึกษาของเรา เราจะพบว่า การรับบัพติศมาด้วยน้ำมีผลหลังจากกลับใจใหม่เท่านั้น การจุ่มเป็นวิธีการตามพระคัมภีร์และพระนามพระเยซูเป็นวิธีพูดตามพระคัมภีร์ เนื่องจากการรับบัพติศมากระทำหลังจากการกลับใจใหม่ การรับบัพติศมาจึงเป็นสัญลักษณ์ว่าผู้ที่ได้รับบัพติศมามีส่วนกับสถานการณ์การตายของพระคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ เนื่องจากการรับบัพติศมาเป็นการจุ่มลงไปทั้งตัว จึงเป็นการฝังอย่างแท้จริง เนื่องจากการรับบัพติศมากระทำในพระนามของพระเยซู จึงเป็นการมีส่วนเกี่ยวข้องกับพระองค์อย่างแท้จริง เมื่อมนุษย์ได้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงให้เห็นว่า เขาได้ตายต่อบาป และกำลังฝังความบาปนั้น เมื่อเขาขึ้นมาจากการรับบัพติศมา วิถีชีวิตเก่าและความบาปของเขาถูกฝังและลืมนำไปชั่ววันจันทร์ การรับบัพติศมาจึงเป็นการใช้การฝังของพระคริสต์กับชีวิตของเรา

การฟื้นคืนพระชนม์

นอกจากนี้ เปาโลยังอธิบายถึงวิธีที่เรามีส่วนกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ “เพื่อว่าเมื่อพระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา จากความตายโดยเดชพระสิริของพระบิดาแล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิท

กับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเข้าสนิทกับพระองค์ ในการเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย” (โรม 6:4-5) บางคนจะถือว่าข้อความนี้หมายถึงการที่กายจะฟื้นขึ้นจากความตายในอนาคตและชีวิตนิรันดร์เท่านั้น แต่ใจความสำคัญคือชีวิตใหม่ในโลกปัจจุบันนี้ เราควรสังเกตว่าเปาโลเขียนว่า “เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” (โรม 6:11)

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระวิญญาณของพระคริสต์ (โรม 8:9) ดังนั้นเมื่อเราได้รับพระวิญญาณ พระคริสต์เสด็จมาอาศัยอยู่ในเราอย่างแท้จริง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำอำนาจที่ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายมาแก่เรา (โรม 8:11) ผู้ที่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณมีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ (โรม 8:2) “ชีวิตใหม่” ในโรม 6:4 คือ “ชีวิตใหม่ตามลักษณะพระวิญญาณ” ในโรม 7:6 “ชีวิตใหม่ตามลักษณะพระวิญญาณ” นี้ไม่ใช่เพียงการฟื้นพระวิญญาณมนุษย์ใหม่ แต่เป็นการอาศัยอยู่ของพระวิญญาณของพระเจ้า “วิถีใหม่ของพระวิญญาณ” (NIV) หรือ “พระวิญญาณในชีวิตใหม่” (TAB) พระวิญญาณนำมาซึ่งการบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:5) และจะให้ชีวิตใหม่ (2โครินธ์ 3:6) ดังนั้น การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์จึงมีผลที่จะให้ชีวิตใหม่แก่เราเมื่อเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตอนนี้ เราจะวิเคราะห์ข้อความของผู้เทศนาในพระคัมภีร์ใหม่ที่เด่นๆ เพื่อดูว่าการกล่าวถึงพระกิตติคุณของพวกเขาตรงกับ 1โครินธ์ 15 และโรม 6 หรือไม่

ข้อความของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

การรับใช้ของยอห์นเป็นการเตรียมการก่อนหน้าที่พระเมสสิยาห์จะเสด็จมา เขาเทศนาให้กลับใจใหม่และรับบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อความบาปจะทรงยกเสีย “ท่านยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ก็ได้ปรากฏตัวในถิ่นทุรกันดาร ท่านได้ประกาศให้กลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมา เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปเสีย” (มาระโก 1:4) “จงพิสูจนการกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น” (ลูกา 3:8) นอกจากนี้ ยังรวมถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถอดฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลาย รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มาระโก 3:11) ดังนั้น เราจึงสามารถแยกส่วนประกอบที่เห็นได้ชัดของคำเทศนาของยอห์นได้ ดังนี้ (1) กลับใจใหม่ และแสดงถึงหลักฐานของการกลับใจใหม่ (2) หลังจากกลับใจใหม่ รับบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อแสดงการกลับใจใหม่ (3) คอยพระองค์ผู้จะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

ข้อความของพระคริสต์

หนังสือพระกิตติคุณสี่เล่มบันทึกคำสอนของพระคริสต์ไว้มากมายจนเราไม่สามารถกล่าวถึงได้ทั้งหมดในที่นี้ อย่างไรก็ตาม เราจะกล่าวถึงคำสอนและบัญชาสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความรอด ข้อความสามข้อความมีความโดดเด่นเพราะพระเยซูเองทรงเน้นในข้อความเหล่านี้ ข้อความหนึ่งเกี่ยวข้องกับการที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายเพราะบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของท่าน” (ยอห์น 8:24) ข้อความที่สองเป็นบัญชาของพระองค์ต่อชาวยิว “เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3, 5) ข้อความที่สามเป็นถ้อยคำของพระองค์แก่นิโคเดมัส “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5)

นอกจากนี้ ควรจะให้ความสนใจกับบันทึกในหนังสือพระกิตติคุณเล่มต่างๆ เกี่ยวกับคำสั่งสุดท้ายที่พระคริสต์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ก่อนที่จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นพิเศษ มัทธิว 28:19-20 บันทึกพระบัญชาและพระสัญญาของพระองค์ดังนี้ (1) จงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ (2) ให้พวกเขาได้รับบัพติศมา (3) เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป ซึ่งหมายถึงการที่พระวิญญาณจะทรงสถิตอยู่ (ยอห์น 14:16-18) มาระโก 16:15-18 บันทึกส่วนประกอบเหล่านี้เอาไว้ (1) จงออกไปประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน (2) ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้ว ผู้นั้นจะรอด (3) หมายสำคัญต่างๆ เช่น การพูดภาษาแปลกๆ จะบังเกิดขึ้นในที่มีผู้ที่เชื่อ พระ

สัญญาสุดท้าย คือ การอ้างอิงถึงอำนาจที่จะเกิดขึ้นพร้อมกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (กิจการ 1:8; 2:4) บ้านที่ของลูกาเกี่ยวกับถ้อยคำสุดท้ายของพระเยซูมีประเด็นสำคัญดังนี้ (1) ท่านเป็นพยานถึงการตายและการฟื้นขึ้นของเจ้า (2) ประกาศทั่วทุกประชาชาติ ให้เขากลับใจใหม่รับการยกบาป (การยกบาปรวมอยู่ในการบัพติศมาด้วยน้ำ [กิจการ 2:38]) (3) จงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะได้ประจบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน พระสัญญาของพระบิดา ซึ่งคือการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 24:46-49; กิจการ 1:4-5) จากหนังสือพระกิตติคุณ เราสามารถสรุปพระบัญชาของพระคริสต์ในเรื่องประสบการณ์ความรอดได้ดังนี้ (1) เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (2) กลับใจใหม่ (3) บัพติศมาใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ พระบัญชาสุดท้ายนี้สอดคล้องกับพระบัญชาของพระองค์ให้รับบัพติศมาและรอดคอยการบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อความของเปโตร

เปโตรเป็นผู้แทนที่กล่าวเพื่อพระเจ้าสำหรับเหล่าสาวกและคริสตจักรยุคแรกในหลายๆ ครั้ง เมื่อเขาสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูทรงประทานลูกกุญแจสู่แผ่นดินสวรรค์และอำนาจในการกล่าวห้ามและกล่าวอนุญาตสิ่งต่างๆ ในโลกและสวรรค์แก่เขา (มัทธิว 16:19) พระเยซูทรงประทานอำนาจในการกล่าวห้ามและกล่าวอนุญาตแก่เหล่าสาวกของพระองค์ (มัทธิว 18:18) ซึ่งเป็นอำนาจในการรับคำตอบในการอธิษฐาน (มัทธิว 18:19; ยอห์น 14:12-14) และอำนาจในการขยายความรอดไปแก่คนอื่นๆ ซึ่งเป็นอำนาจที่เกิดขึ้นพร้อมกับการเทศนาพระกิตติคุณ

อย่างไรก็ตาม ลูกกุญแจสู่สวรรค์หมายถึงอำนาจในการเปิดแผ่นดินของพระเจ้าแก่โลกด้วยการเทศนา เมื่อทรงประทานลูกกุญแจแก่เปโตร พระเยซูทรงยอมรับว่าเปโตรจะมีคำเทศนาเรื่องความรอดที่ถูกต้อง ด้วยข้อความนี้ คนทั้งหลายจะสามารถเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าได้ การแต่งตั้งเปโตรโดยเฉพาะแสดงถึงบทบาทที่สำคัญของเปโตรในการนำพระกิตติคุณไปยังคนทุกชนชั้น ในวันเพ็นเทคอสต์ เขาเทศนาเป็นครั้งแรกในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ และเปิดประตูสู่ชาวยิว (กิจการ 2:14-40) จากนั้น เขาให้คำแนะนำแก่ชาวสะมาเรีย (ผู้ที่มีบรรพบุรุษทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ) เพื่อรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งแรก (กิจการ 8:14-17) ที่ท้ายที่สุด เขาเป็นคนแรกที่เทศนาพระกิตติคุณแก่ชาวต่างชาติ (กิจการ 10:34-48) ชาวยิว ชาวสะมาเรียและชาวต่างชาติเป็นตัวแทนของคนทุกเชื้อชาติและชนชาติ

เปโตรใช้ข้อความใดเพื่อเปิดประตูของคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่แก่ชาวยิว ชาวสะมาเรีย และชาวต่างชาติ ในวันเพ็นเทคอสต์ เขาประกาศว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38) ถ้าผู้เทศนาทุกวันนี้มีโอกาสเทศนา คำเทศนาแรกแก่กลุ่มคนทั้งหลาย เขาจะเทศนาเช่นนี้ใหม่ ถ้าคนบาปที่รู้สึกผิดถามเขาว่าจะทำอย่างไร เขาจะตอบเช่นนี้หรือไม่ เปโตรตอบเช่นนี้

ในกิจการ 3:19 เปโตรเทศนาว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อพระเจ้าจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อวาระพักผ่อนหย่อนใจจะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า” การลบล้างความบาปได้จะต้องมีการบัพติศมาด้วยน้ำ (กิจการ 2:38; 22:16) และวาระพักผ่อนหย่อนใจหมายถึงการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีการพูดภาษาต่างๆ (อิสยาห์ 28:11-12)

ในกิจการ 10 ชาวต่างชาติได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่เปโตรเทศนาอยู่ หลังจากนั้น เขาสั่งให้คนเหล่านั้นรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู (กิจการ 10:44-48) เมื่อเขาแจ้งให้ชาวยิวที่เป็นคริสเตียนทราบเรื่องนี้ เขามีความยินดีที่พระเจ้าทรงโปรดแก่คนต่างชาติ “ให้กลับใจใหม่ จนได้ชีวิตรอด” (กิจการ 11:16-18)

ข้อความของฟิลิปผู้ประกาศ

ฟิลิปนำพระกิตติคุณไปยังชาวสะมาเรีย พระคัมภีร์เพียงแต่กล่าวว่า ฟิลิป “ประกาศเรื่องพระคริสต์” และ “ว่าด้วยแผ่นดินของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์” (กิจการ 8:5, 12) ข้อความของเขาคือการบัพติศมาเพราะเมื่อคนทั้งหลายได้เชื่อคำ

เทศนาของฟิลิป พวกเขาได้รับบัพติศมา นอกจากนี้ การเทศนาพระคริสต์และแผ่นดินของพระองค์รวมถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ เพราะชาวสะมาเรียแสวงหาของประทานนี้และได้รับในที่สุด เปโตรและยอห์น “อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 8:15-17)

ข้อความของอานาเนีย

พระเจ้าทรงใช้อานาเนียชาวตามัสกัสเพื่อเทศนาพระกิตติคุณแก่เปาโล ชาวเมืองทาร์ซัส รู้จักกันในเวลาต่อมาคืออัครสาวกเปาโล อานาเนียบอกให้เปาโลทำอะไร “องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยซูได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์” (กิจการ 9:17) และ “เดี๋ยวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนามของพระองค์ ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย”

ข้อความของเปาโล

เปาโลปฏิบัติตามข้อความที่เขาได้รับจากอานาเนีย เมื่อเขาพบเหล่าสาวกสิบสองคนของยอห์นผู้ให้บัพติศมา และได้ยินว่าพวกเขาเป็น “ผู้ที่เชื่อ” เขาถามคำถามสองข้อดังนี้ (1) “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” (กิจการ 19:2) (2) “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” (กิจการ 19:3) ผู้เทศนาทุกวันนี้จะถามสองคำถามนี้หรือไม่ถ้าพบกับผู้ที่อ้างตนว่าเชื่อ เปาโลถามเช่นนี้ เมื่อเขาพบว่าคนเหล่านั้นไม่ทราบพระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้เพียงแต่รับบัพติศมาให้กลับใจใหม่เท่านั้น เขาบัพติศมาคนเหล่านั้นในพระนามของพระเยซู (กิจการ 19:5) จากนั้น เขาวางมือบนพวกเขา และพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 19:6)

ในจดหมายหลายฉบับของเปาโล เขาเตือนผู้อ่านว่าพวกเขาได้รับความรอดด้วยการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู และการได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังเช่นในโรม 6:3-4 เขาบอกกับชาวโครินธ์ว่า “แต่ท่านได้รับการชำระแล้วได้รับการทำให้บริสุทธิ์แล้ว ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้า และพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา” (1โครินธ์ 6:11) เขาอธิบายถึงงานของพระเจ้าในความรอดไว้ดังนี้ “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ข้อความจากฮีบรู

หนังสือฮีบรูไม่ได้ระบุว่าใครเป็นผู้เขียน แต่ตามธรรมเนียมแล้ว ถือว่าเปาโลเป็นผู้เขียน ฮีบรู 6:1-2 กล่าวถึงคำสั่งสอนพื้นฐานของคริสตจักร ผู้เขียนปรารถนาให้ผู้อ่านผ่านพ้นจากการเป็นทารกในทางฝ่ายวิญญาณ และเรียนรู้มากกว่าคำสั่งสอนเบื้องต้นเหล่านี้ “เหตุฉะนั้น ขอให้เราผ่านหลักธรรมเบื้องต้นแห่งคริสตศาสนา ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ไม่วางรากฐานซ้ำอีก...” (ฮีบรู 6:1, NIV) อีกนัยหนึ่ง คำสั่งสอนที่กล่าวถึงในที่นี้เป็นคำสั่งสอนเบื้องต้นและเป็นพื้นฐานที่แม้แต่คริสเตียนที่เพิ่งบังเกิดใหม่ก็เข้าใจได้ คำสั่งสอนเหล่านี้ได้แก่ “การกลับใจจากการประพฤติที่นำไปสู่ความตาย” “ความเชื่อในพระเจ้า” “พิธีล้างชำระ [การบัพติศมา] (พหุพจน์)”

หนังสือฮีบรูยังสอนอีกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพยานของพันธสัญญาใหม่ (ฮีบรู 10:15-16) สองสามข้อถัดมา เราได้รับคำเตือนให้เข้าใกล้ชิดกับพระเจ้า “มีใจที่ได้รับการทรงชำระให้สะอาดแล้ว และมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำบริสุทธิ์” (ฮีบรู 10:22) ซึ่งเป็นการอ้างถึงการกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำ

ข้อความของยอห์นอัครสาวก

หนังสือ 1 ยอห์น กล่าวถึงข้ออ้างอิงที่สำคัญเกี่ยวกับความรอด “ใครเล่าชนะโลก ไม่ใช่คนอื่น คือผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้านั่นเอง นี่แหละคือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำสิ่งเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง...คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน...ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจื่อก็มีพยานอยู่ในตัว ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจื่อก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามีได้เชื่อคำพยาน ที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:5-6, 8, 10)

ยอห์น กล่าวถึงส่วนประกอบที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้สามประการ อันเป็นพยานถึงความรอดและสอดคล้องกัน (ทำงานร่วมกัน) ในวัตถุประสงค์เดียวเพื่อความรอด นั่นคือ พระวิญญาณ น้ำ และโลหิต ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าจะมีพยานนี้ในพวกเขา อีกนัยหนึ่ง ผู้เชื่อที่แท้จริงจะมีโลหิตของพระคริสต์อยู่ในชีวิตของเขาเมื่อบังเกิดมาด้วยน้ำและเมื่อรับพระวิญญาณ

พระกิตติคุณของผู้เทศนาพระคัมภีร์ใหม่

ผู้เขียนและผู้เทศนาพระคัมภีร์ใหม่ทุกคนสอนเรื่องความรอดข้อความเดียวกันเพื่อตอบคำถามว่าบุคคลคนหนึ่งจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้ นอกจากความเชื่อแล้ว ส่วนประกอบที่ต้องทำเพื่อให้ได้รับความรอดแสดงอยู่ในตารางด้านล่าง

ผู้เทศนา	การกลับใจใหม่	การบังเกิดมาด้วยน้ำ	การบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณ
ยอห์นผู้ให้บัพติศมา	มัทธิว 3:2,8; ลูกา 3:8	มัทธิว 3:6; มาระโก 1:8; ลูกา 3:3	มัทธิว 3:11; มาระโก 1:8; ลูกา 3:16
พระเยซูคริสต์	มัทธิว 4:17; มาระโก 1:15; ลูกา 13:3-5	มัทธิว 28:19; มาระโก 16:16; ยอห์น 3:5; 4:1	ลูกา 11:13; ยอห์น 3:5; 7:38-39; 20:22; กิจการ 1:4-8
เปโตร	กิจการ 2:38; 3:19	กิจการ 2:38; 10:48	กิจการ 2:38; 11:15-17
ฟีลิป		กิจการ 8:12, 16	กิจการ 8:15-16
อานาเนีย		กิจการ 22:16	กิจการ 9:17
เปาโล	กิจการ 17:30	กิจการ 19:3-5	กิจการ 19:2, 6
ผู้เขียนฮีบรู	ฮีบรู 6:1	ฮีบรู 6:1; 10:22	ฮีบรู 6:1; 10:15

ข้อพระคัมภีร์ที่สอนเกี่ยวกับ การบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ

ข้อพระคัมภีร์	ข้อสังเกต
มัทธิว 3:11	ถ้อยคำของยอห์นผู้ให้บัพติศมา
มาระโก 1:8	ถ้อยคำของยอห์นผู้ให้บัพติศมา
มาระโก 16: 15-17	ถ้อยคำของพระเยซู บอกเป็นนัยถึงการบัพติศมาด้วยพระ วิญญาณในกิจการ 1:8; 2:4
ลูกา 3:16	ถ้อยคำของยอห์นผู้ให้บัพติศมา
ลูกา 24:46-49	ถ้อยคำของพระเยซู บอกเป็นนัยถึงการบัพติศมาด้วยน้ำใน กิจการ 2:38
ยอห์น 3:5	ถ้อยคำของพระเยซู ดูบทที่ 4 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม
กิจการ 1:4-8	ถ้อยคำของพระเยซู
กิจการ 2:38	ถ้อยคำของเปโตร
กิจการ 3:19	ถ้อยคำของเปโตร บอกเป็นนัยถึงการบัพติศมาในอิสยาห์ 28:11-12 และกิจการ 2:38
กิจการ 8:15-17	การรับเชื้อของชาวสะมาเรีย
กิจการ 8:36-39	การรับเชื้อของขันทีเอธิโอเปีย บอกเป็นนัยถึงการบัพติศมา ด้วยพระวิญญาณในโรม 14:17
กิจการ 9:17-18	การรับเชื้อของเปาโล ดูกิจการ 22:16
กิจการ 10:44-48	การรับเชื้อของโคเรเนลีส และชาวต่างชาติคนอื่น ๆ
กิจการ 11:15-18	รายงานของเปโตรเกี่ยวกับการรับเชื้อของโคเรเนลีส
กิจการ 16:31-34	การรับเชื้อของนายคุกชาวฟีลิปปี บอกเป็นนัยถึงการบัพติศ มาด้วยพระวิญญาณในกิจการ 11:17 และโรม 14:17
กิจการ 19:1-6	การรับเชื้อของเหล่าสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมา
โรม 6:34	บอกเป็นนัยถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณในโรม 7:6 และ 8:9-11
1โครินธ์ 6:11	บอกเป็นนัยถึงการบัพติศมาด้วยน้ำในกิจการ 22:16
1โครินธ์ 10:1-2	แบบจากการเร่ร่อนในถิ่นทุรกันดาร
ทิตัส 3:5	ดูบทที่ 4 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม
ฮีบรู 6:1-2	คำสั่งสอนเบื้องต้น
ฮีบรู 10:15-23	พระวิญญาณ ใจที่ได้รับการทรงชำระให้สะอาด (โลหิต) น้ำ
1ยอห์น 5:8-10	โลหิต น้ำ และพระวิญญาณไม่สามารถแยกออกจากกันได้

แบบของพระกิตติคุณ

เนื่องจากเรามีชีวิตอยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ เราจึงกำหนดข้อความพระกิตติคุณจากข้อพระคัมภีร์ใหม่ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เก่าควบคุมเราไว้จนพระคริสต์เสด็จมา (กาลาเทีย 3:24) และมีแบบ เงา และสัญลักษณ์ของความรอดของเราอยู่มากมาย (โคโลสี 2:17; ฮีบรู 10:1) เราจะกล่าวสั้นๆ เกี่ยวกับเงาจากพระคัมภีร์เก่าที่เล็งถึงพระกิตติคุณในพระคัมภีร์ใหม่

(1) การที่ชาวอิสราเอลรอดออกจากอียิปต์เล็งถึงการที่เรารอดพ้นจากการเป็นทาสความบาป เราเห็นส่วนประกอบสำคัญสามประการในความรอดของพวกเขา ได้แก่ เลือดของลูกแกะปีศาจ น้ำในทะเลแดง และเมฆแห่งพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งนำพวกเขา (อพยพ 12-14) พระเจ้าทรงใช้โลหิตเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดจากภัยพิบัติที่นำไปพาโรห์ปลดปล่อยชาวอิสราเอล เหมือนเช่นที่โลหิตของพระคริสต์ช่วยเราให้รอด พระเจ้าทรงใช้น้ำเพื่อทำลายกองทัพของฟาโรห์แต่ช่วยชาวอิสราเอลให้รอด เหมือนเช่นทรงใช้การบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อทำลายอำนาจของความบาปแต่ช่วยเราให้รอด พระเจ้าทรงใช้เมฆเพื่อเป็นตัวแทนของพระองค์และการนำของพระองค์ ซึ่งการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้กับเราในวันนี้ เปาโลสอนเกี่ยวกับแบบนี้ โดยบอกว่าชาวอิสราเอล “ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าสู่สนิทกับโมเสสทุกคน” (1โครินธ์ 10:1-2)

(2) ก่อนหน้าที่พระเจ้าจะประทานธรรมบัญญัติแก่ชาวอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาชำระตนเอง (แยกตนเองออกต่อพระองค์) และซักเสื้อผ้าของตนด้วยน้ำ พระองค์สัญญาว่าหลังจากนั้นแล้วจะเสด็จมาเยี่ยมเยียนพวกเขา (อพยพ 19:10-11) ในทันทีหลังจากพระเจ้าทรงประทานธรรมบัญญัติ โมเสสยืนยันพันธสัญญานั้นโดยเอาเลือดและน้ำประพรคนทั้งหลาย (ฮีบรู 9:18-20) พันธสัญญาเก่าเริ่มต้นอย่างเป็นทางการโดยการแยก โลหิต น้ำ และการสำแดงของพระวิญญาณขอพระเจ้า

(3) พลับลานในถิ่นทุรกันดารยังเป็นแบบของความรอดของเราด้วย (ฮีบรู 9:8-9) เครื่องใช้ชิ้นแรกในลานพลับลาคือแท่นบูชาที่ทำด้วยทองคำสัมฤทธิ์สำหรับเครื่องสัตวบูชา (อพยพ 27:1-8; 40:6) แท่นบูชาเป็นสถานที่โลหิตไหลและความตาย เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นความตายของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาสูงสุดสำหรับความบาป และชี้ถึงการกลับใจใหม่ของเรา ซึ่งเราตายต่อบาปและใช้ความตายของพระคริสต์กับชีวิตของเรา

เครื่องใช้ชิ้นต่อมาในลานพลับลาคือขันหรืออ่างทองสัมฤทธิ์ที่ใส่น้ำไว้ (อพยพ 30:14-21; 40:7) สถานที่นี้เป็นสถานที่ตรวจสอบตนเองและชำระล้าง หลังจากปุโรหิตถวายเครื่องบูชาที่แท่นบูชา เขาล้างตนเองให้สะอาดจากโลหิต แก้วถ่านและสิ่งสกปรกอื่นๆ ซึ่งเป็นการชี้ถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ เพราะหลังจากเราตายเมื่อกลับใจใหม่ เราได้รับบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อชำระล้างความบาปของเรา ทิตัส 3:5 กล่าวถึง “[การ]ชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่” หรือ “ขันชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่” (Conybeare) หลายคนเห็นว่าเป็นการอ้างถึงขันของพลับลาค³ เนื่องจากผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์หลายคนเห็นพ้องว่าทิตัส 3:5 บรรยายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ (บทที่ 4) เราจึงสามารถสันนิษฐานได้ถึงความเกี่ยวข้องกัน คือ ขันเป็นแบบและการบัพติศมาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามแบบ

พลับลาศประกอบด้วยห้องสองชั้นแยกออกจากกันด้วยผ้ามา่าน (อพยพ 26:33-35) และไม่มีปุโรหิตคนใดสามารถเข้าไปข้างในได้จนกว่าจะถวายเครื่องบูชาที่แท่นบูชาและชำระที่ชั้นก่อน ห้องแรกหรือวิสุทธิสถาน มีคันประทีปทองคำ โต๊ะตั้งขนมปังบริสุทธิ (“ขนมปังต่อพระพักตร์”, *N/V*) และแท่นเผาเครื่องหอม (อพยพ 25:33-40; 30:1-10) คันประทีปหมายถึงแสงสว่างของพระเจ้าในโลกนี้ ซึ่งในปัจจุบันเกิดจากพระคริสต์ผ่านทางธรรมิกชนของพระองค์ (ยอห์น 8:12; มัทธีว 5:14) ขนมปังบริสุทธิหมายถึงอาหารฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเราพบในพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต และในพระวจนะของพระเจ้า (ยอห์น 6:51; ลูคา 4:4) แท่นเผาเครื่องหอมหมายถึงการอธิษฐานของธรรมิกชนของพระเจ้า (วิวรณ์ 5:8; 8:3) ดังนั้น ทั้งห้องจึงเน้นการสื่อสารระหว่างพระเจ้าและธรรมิกชนของพระองค์

ห้องหลังผ้ามา่าน อภิสุทธิสถาน มีหีบพันธสัญญา ซึ่งมีธรรมบัญญัติสิบประการ หม้อมานา และไม้เท้าของอาโรนอยู่ (อพยพ 25:10-22; ฮีบรู 9:1-5) หีบพันธสัญญาเป็นพยานถึงการตกลงร่วมกันระหว่างพระเจ้าและชาวอิสราเอล โดยสิ่งที่อยู่ในนั้นเป็นสัญลักษณ์ของหน้าที่ของชาวอิสราเอลต่อพระเจ้า การจัดหาของพระเจ้าเพื่ออิสราเอล และอำนาจของพระเจ้าและผู้มีอำนาจที่ทรงมอบให้ มหาปุโรหิตเข้าไปในห้องนี้ปีละหนึ่งครั้งเพื่อประพรมเลือดบนพระที่นั่งกรุณา (ฝาของหีบพันธสัญญา) เพื่อไถ่บาปของ

ชาติอิสราเอล (ฮีบรู 9:7) ห้องนี้จึงแสดงถึงความสัมพันธ์และสื่อสารกับพระเจ้าที่สูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ (อพยพ 25:22)

เมื่อโมเสสตั้งพลับพลาขึ้น ปุโรหิตทั้งหลายถวายเครื่องบูชาโลหิตที่แท่นทองสัมฤทธิ์ และชำระตัวที่ขึ้น หลังจากนั้นเมฆปกคลุมพลับพลาและพระสิริของพระเจ้ายิ่งเต็มอยู่ (อพยพ 40:17-35) หลังจากนั้น พระเจ้าทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ และให้การนำด้วยเสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืนที่อยู่เหนือพลับพลา (อพยพ 40:36-38)

อาคารพลับพลาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งอภิสุทธิสถานซึ่งถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ ในสมัยของเรา การที่พระเจ้าสถิตอยู่ การนำของพระองค์ การสื่อสารกับพระองค์ และการเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์เกิดจากพระวิญญาณ (โรม 8) พระวิญญาณเป็นตราประทับ มัดจำ และเป็นพยานของพันธสัญญาใหม่ (เอเฟซัส 1:13-14; ฮีบรู 10:15-16)

(4) การอุทิศตนของปุโรหิตจะต้องใช้เครื่องบูชาโลหิต การชำระด้วยน้ำ และการเจิมด้วยน้ำมัน (อพยพ 29:1-7) การเจิมด้วยน้ำมันเป็นสัญลักษณ์ของการเจิมด้วยพระวิญญาณในปัจจุบันนี้ (เทียบ 1ยอห์น 2:20, 27 กับ ยอห์น 14:16-17, 26)

(5) เมื่อชาวอิสราเอลถวายวัวหนุ่ม แกะ หรือแพะ ปุโรหิตฆ่าสัตว์ ประพรมเลือดของสัตว์นั้นบนแท่นบูชา ชำระสัตว์ด้วยน้ำ และจากนั้นเผาสัตว์ด้วยไฟ (เลวีนิติ 1:1-13) บนภูเขาคาร์เมล เอลียาห์เทน้ำสิบสองถังบนเครื่องบูชาโลหิต และพระเจ้าทรงเผาไหม้เครื่องบูชาด้วยไฟจากสวรรค์ (1พงศกษัตริย์ 18:33-39) ไฟเป็นอีกสัญลักษณ์หนึ่งของพระวิญญาณของพระเจ้า (ฮีบรู 12:29) โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มัทธิว 3:11; กิจการ 2:3-4)

(6) ผู้ที่ได้รับการรักษาให้หายจากโรคเรื้อนได้รับการชำระด้วยพิธีที่เกี่ยวข้องกับโลหิต น้ำ และน้ำมันก่อนที่จะจะสามารถเข้าในพิธีกรรมได้ (เลวีนิติ 14) หลังจากปุโรหิตประพรมเขาเจ็ดครั้งด้วยเลือดของนกผสมกับน้ำ ผู้ป่วยโรคเรื้อนที่หายจากโรคชำระตัวด้วยน้ำ และจากนั้น ปุโรหิตทาเลือดและน้ำมันบนเขา และถวายเครื่องบูชา ก่อนหน้านั้น คนเป็นโรคเรื้อนจะถูกตัดออกจากสังคมทั้งครอบครัวของตนเองด้วย การมีชีวิตอยู่เป็นเหมือนการตายแล้ว ในทำนองเดียวกัน คนบาปถูกตัดออกจากพระเจ้าและประชากรของพระองค์ เขามีชีวิตอยู่ในทางว่างกายแต่ตายในทางฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งโลหิต น้ำ และพระวิญญาณนำเขากลับมาเป็นหนึ่งในทางฝ่ายวิญญาณกับพระเจ้าและคริสตจักรของพระองค์

(7) ผู้ที่เป็นมลทินตามระบบพิธีการ (ซึ่งเป็นแบบของความบาป) ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสต้องผ่านพิธีชำระล้าง ที่มีโลหิต น้ำ และไฟ (กันดารวิถี 19) ปุโรหิตฆ่าวัวตัวเมียสีแดง ประพรมเลือดบางส่วนหน้าพลับพลา และเผาเครื่องบูชาด้วยไฟ จากนั้น มีผู้ผสมเก้านกับน้ำ และทาน้ำชำระนี้กับผู้ที่เปื้อนมลทิน

(8) พระเจ้าทรงบัญชาชาวอิสราเอลให้ทำสงครามกับชาวมีเดียนเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุให้ชาวอิสราเอลจำนวนมากทำบาป (กันดารวิถี 31:1-18) หลังจากนั้น พระองค์ทรงตั้งพิธีการชำระนี้สำหรับของที่รับมาได้จากสงครามและเสื้อผ้าของนักรบ ทุกสิ่งจะต้องล้างด้วยน้ำ และทุกสิ่งที่เขาผ่านไฟได้จะต้องได้รับการชำระด้วยไฟด้วย (กันดารวิถี 31:21-24)

(9) ในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าทรงใช้น้ำเพื่อทำลายความบาปบนโลก และในเวลาเดียวกัน พระองค์ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด เปโตรสอนว่าสิ่งนั้นเป็นแบบของการบัพติศมา (1เปโตร 3:20-21) พระเจ้าจะทรงชำระโลกเป็นครั้งที่สองก่อนที่จะทรงสร้างโลกใหม่ แต่ครั้งนี้ พระองค์จะทรงชำระด้วยไฟ (2เปโตร 3:5-7) ในทำนองเดียวกัน เราได้รับการชำระด้วยน้ำในการบัพติศมา และด้วยไฟแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก่อนที่จะเป็นคนใหม่ในพระคริสต์

ความเชื่อที่ช่วยให้รอดและพระกิตติคุณ

บทที่ 2 กล่าวถึงความหมายของความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือการยอมรับพระกิตติคุณของพระเยซูว่าเป็นวิธีเดียวที่นำไปสู่ความรอดของเรา และการเอาใจพระกิตติคุณนั้นมาใช้กับชีวิตของเรา ในบทนี้ เราได้เรียนรู้ว่าพระกิตติคุณคือการวางพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ เราใช้พระกิตติคุณกับชีวิตของเราโดยการกลับใจใหม่ (การตายต่อบาป) การบัพติศมาด้วยน้ำ (การฝัง) และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (ชีวิตใหม่ในพระคริสต์) ดังนั้น เป็นการมีส่วนร่วมกับการช่วยให้รอดของพระคริสต์ เรา

เชื่อฟังพระกิตติคุณโดยการปฏิบัติตามพระบัญชาเหล่านี้ พระคัมภีร์เก่าเป็นแบบและผู้เทศนาพระคัมภีร์ใหม่ทุกคนประกาศข้อความหนึ่งเดียวนี

เมื่อเราศึกษาส่วนประกอบของข้อความนี้ในบทต่อไป เราจะพบว่าพระกิตติคุณเป็นทางแก้ไขที่ครอบคลุมผลทั้งปวงของความบาปของมนุษย์ เราสามารถพูดเหมือนเช่นอัครสาวกเปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องชาวประเสริฐ เพราะว่าชาวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16)

เชิงอรรถ

¹Vine, p. 507.

²*Ibid.*

³Robert Laurin, "Typological Interpretation of the old Testament," in Bernard Ramm et al, *Hermeneutics* (Grand Rapids: Baker, 1967).

4 การบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ

“พระเยซูตรัสว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้’ (ยอห์น 3:5)

คำสั่งสอนเรื่องการบังเกิดใหม่

พระเยซูทรงเริ่มต้นสอนคำสั่งสอนเรื่องการบังเกิดใหม่ในยอห์น 3:5 ข้อความต่อๆ มาหลายข้อความเกิดขึ้นจากคำสอนนี้ เมื่อกล่าวถึงการบังเกิดใหม่ หรือชีวิตใหม่ในพระคริสต์ ตามที่ได้กล่าวถึงไปแล้วในบทที่ 1 การบังเกิดใหม่เป็นเหมือนเช่นประสบการณ์ความรอดในรูปกาลอดีต ในยุคคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ การบังเกิดใหม่เป็นส่วนสำคัญยิ่งในการรับความรอดนิรันดร์

เมื่อนิโคเดมัสมาหาพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) ถ้อยคำที่พระคริสต์ทรงใช้ในที่นี่อาจหมายความว่า “บังเกิดจากเบื้องบน” ได้ด้วย แต่ในกรณีนี้ ความหมายสำคัญคือ “บังเกิดใหม่”¹ ดับเบิลยู อี ไวน์ กล่าวไว้ว่า “นิโคเดมัสไม่ได้ประหลาดใจเกี่ยวกับการเกิดจากสวรรค์ สิ่งที่เขาประหลาดใจคือว่าบุคคลหนึ่งจะต้องบังเกิดเป็นครั้งที่สอง”² นิโคเดมัสทูลถามพระเยซูว่า มนุษย์จะเข้าไปในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้อย่างไร พระเยซูจึงทรงอธิบายว่าพระองค์หมายถึงการบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ นั่นคือ ไม่ใช่การเกิดทางกายเป็นครั้งที่สอง แต่เป็นประสบการณ์ที่จะให้ชีวิตใหม่ทางฝ่ายวิญญาณ นิโคเดมัสไม่เข้าใจถ้อยคำนี้เช่นกัน จึงถามว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะไปอย่างไรได้” (ยอห์น 3:9) พระเยซูทรงแสดงความประหลาดใจที่ผู้เชี่ยวชาญและผู้นำศาสนาเหมือนเช่นนิโคเดมัสไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายความว่าอย่างไร

คำสั่งสอนของพระคริสต์เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ไม่ควรจะเป็นสิ่งที่แปลกอย่างมากสำหรับชาวยิว พระองค์ทรงกล่าวคำสั่งสอนตามพระสัญญาในเอเสเคียล 36:25-26 “เราจะเอาน้ำสะอาดพรมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าและเราจะบรรจงจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า”

เนื่องจากพระเยซูทรงแบ่งการบังเกิดใหม่ออกเป็นสองส่วนเพื่ออธิบาย เราจะทำเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เราต้องระลึกว่า การบังเกิดใหม่เป็นประสบการณ์เดียวที่ประกอบไปด้วยสองส่วน ส่วนหนึ่งจะไม่สมบูรณ์ถ้าปราศจากอีกส่วนหนึ่ง มีการบังเกิดใหม่เดียว ไม่ใช่สอง

การบังเกิดจากน้ำ

นักศาสนศาสตร์ได้ตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายของประโยคนี้ไว้มากมาย โดยที่เด่นๆ มีดังนี้ (1) การบังเกิดจากน้ำหมายถึงการเกิดตามธรรมชาติ ซึ่งมีของเหลวในถุงน้ำคร่ำไหลออกมาด้วย (2) การบังเกิดจากน้ำเหมือนกับการบังเกิดจากพระวิญญาณ (3) การบังเกิดจากน้ำหมายถึงการชำระล้างทางฝ่ายวิญญาณด้วยพระวจนะของพระเจ้า (4) การบังเกิดจากน้ำคือการบำบัดรักษาด้วยน้ำ ไม่ใช่แต่เพียงพิธีการของมนุษย์ แต่เป็นการกระทำของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงยกบาปเมื่อมีการรับบัพติศมาด้วยน้ำต่อไปเราจะวิเคราะห์ความคิดเห็นแต่ละข้อ

การบังเกิดจากน้ำหมายถึง การเกิดตามธรรมชาติหรือ

คำแปลนี้ไม่น่าจะถูกต้องมากที่สุดด้วยเหตุผลหลายประการได้แก่ (1) จะแปลกมากที่จะอธิบายถึงการเกิดตามธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีการใช้เช่นนี้ในที่ไหนๆ ในพระคัมภีร์ หรือในการพูดทั่วไป (2) พระเยซูทรงแจ้งให้นิโคเดมัสทราบโดยเฉพาะว่า

การบังเกิดใหม่คือการบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ไม่ใช่การเกิดตามธรรมชาติ เมื่อเทียบข้อ 3 และ ข้อ 5 จะเห็นว่า “การบังเกิดใหม่” มีความหมายเท่ากับ “การบังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ” (3) ถ้าการบังเกิดจากน้ำหมายถึงการเกิดตามธรรมชาติ พระเยซูได้ตรัสแก่นิโคเดมัสให้ทำในสิ่งที่เขาได้ทำแล้ว หรือทำในสิ่งที่ร่างกายเขาทำไม่ได้ หากเป็นเช่นนั้น คำถามของนิโคเดมัสก็มีเหตุเหมาะสม และพระเยซูก็คงจะไม่ว่ากล่าวเขา (4) ดูเหมือนไม่จำเป็นที่จะกล่าวว่าเราต้องบังเกิดเข้าในโลกนี้เนื่องจากทุกคนได้เกิดเข้าในโลกนี้อยู่แล้ว (5) ถ้าการบังเกิดจากน้ำเป็นการเกิดตามธรรมชาติจริงๆ แล้ว ทำไมพระเยซูจึงระบุว่ากาบังเกิดใหม่มีส่วนประกอบสองประการ น้ำในการเกิดตามธรรมชาติและกาบังเกิดใหม่อาจมีความเหมือนกัน แต่บริบทในยอห์น 3 พิสูจน์ว่าการบังเกิดจากน้ำไม่ใช่การเกิดตามธรรมชาติ

การบังเกิดจากน้ำเหมือนกับ การบังเกิดจากพระวิญญาณหรือ

ทฤษฎีนี้เห็นว่า พระเยซูทรงหมายความว่า “ท่านจะต้องบังเกิดจากน้ำ ซึ่งคือ พระวิญญาณ” จริงอยู่ว่าข้อพระคัมภีร์บางข้อเปรียบพระวิญญาณเหมือนน้ำ (ยอห์น 4:14; 7:38) อย่างไรก็ตาม มีปัญหาหลายประการถ้าเราพยายามใช้สัญลักษณ์นี้กับยอห์น 3:5 ได้แก่ (1) เมื่ออ่านพระคัมภีร์ตามธรรมดาทั่วไป มีความแตกต่างระหว่างน้ำและพระวิญญาณ และคำแปลที่สำคัญส่วนใหญ่แสดงถึงความแตกต่างนี้ (2) ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกหลายข้อแสดงว่าน้ำและพระวิญญาณเป็นลักษณะของข้อความพระกิตติคุณที่แตกต่างกันสองประการ (ดูบทที่ 3) (3) ในงานเขียนของยอห์น เขาได้แสดงความแตกต่างระหว่างน้ำและพระวิญญาณตามที่เกี่ยวข้องกับความรอด “คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน” (1ยอห์น 5:8) ถ้ายอห์น 3:5 ทำให้น้ำและพระวิญญาณเท่ากันแล้ว ยอห์นคงจะไม่แยกสองสิ่งออกจากกันอย่างชัดเจนใน 1ยอห์น 5:8 โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อกล่าวถึงหัวข้อเดียวกัน (ความรอด)

การบังเกิดจากน้ำหมายถึง การชำระด้วยพระวจนะหรือ

แนวความคิดนี้ขึ้นอยู่กับเอเฟซัส 5:26 ซึ่งกล่าวว่าคริสตจักรได้รับการทำให้บริสุทธิ์และชำระด้วย “น้ำและพระวจนะ” อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์นี้อาจมีความหมายสองอย่าง ถ้ายอห์น 3:5 หมายถึงการบัพติศมา เช่นนั้นเอเฟซัส 5:26 ก็อาจหมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำที่กระทำตามพระวจนะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเชื่อมข้อพระคัมภีร์ทั้งสองเข้าด้วยกัน เพราะข้อพระคัมภีร์หนึ่งไม่จำเป็นต้องให้คำแปลของอีกข้อหนึ่ง

เอฟ เอฟ บรูซกล่าวว่า วลีจากเอเฟซัส 5:26 สามารถแปลได้เป็น “ชำระ [คริสตจักร] ด้วยน้ำและพระวจนะ” หรือ ตามที่เขาขยายออกไปว่า “ชำระ [คริสตจักร] ด้วยการล้างน้ำพร้อมด้วยคำที่กล่าวออกมา”³ เขายังกล่าวต่อไปอีกว่า “คำ” (ภาษากรีก *เรมา* (*rhema*)) ที่กล่าวออกมาไม่ได้หมายถึงพระคัมภีร์ แต่หมายถึงถ้อยคำในการสารภาพ หรือการวิงวอนของผู้ที่รับเชื่อ เหมือนเช่นถ้อยคำของอานาเนียที่พูดกับเปาโลว่า ‘จงลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนามของพระองค์ ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย’ (กิจการ 22:16)⁴

มีข้อโต้แย้งสำคัญๆ หลายประการ เกี่ยวกับความคิดเห็นว่าน้ำในยอห์น 3:5 จริงๆ แล้วหมายถึงพระวจนะ ได้แก่ (1) ความคิดเห็นนี้ละเลยความหมายตามตัวอักษรของคำว่า น้ำ และเลือกความหมายทางสัญลักษณ์ซึ่งไม่มีข้อสนับสนุนใดๆ จากบริบท อันก่อให้เกิดประเด็นอื่นๆ ขึ้น เช่น ทำไมพระเยซูจึงทรงเลือกสัญลักษณ์ที่ไม่ชัดเจนเมื่อทรงอธิบายเกี่ยวกับหัวข้อที่สำคัญ เช่นนี้ ทำไมพระองค์ไม่ทรงอธิบายสัญลักษณ์แก่นิโคเดมัสเมื่อเขาถามคำถามเพิ่ม ทำไมพระองค์จึงไม่ตรัสในทางสัญลักษณ์ในเรื่องพระวิญญาณด้วย ทำไมพระองค์จึงอธิบายการบังเกิดใหม่ในลักษณะหนึ่งตามตัวอักษรและอีกลักษณะหนึ่งตามสัญลักษณ์

(2) สัญลักษณ์นี้ไม่มีอยู่ในที่อื่นในพระคัมภีร์เก่าหรือในคำสอนของพระเยซู เช่นนั้นแล้ว พระเยซูจะทรงคาดหวังให้นิโคเดมัสเข้าใจได้อย่างไร เนื่องจากไม่เคยมีการเปรียบเทียบพระวจนะของพระเจ้ากับน้ำในสมัยของนิโคเดมัสหรือสมัยก่อนหน้านั้น แล

ทำไมพระเยซูทรงว่ากล่าวนิโคเดมัสว่าขาดความเข้าใจ ดังที่ ดาวิด เพ็นเทคอสต์ กล่าวไว้ว่า “การเปลี่ยนน้ำว่าเป็นเพียงสัญลักษณ์ขอพระวจนะของพระเจ้า...จะหมายความว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตอบคำถามนิโคเดมัสไม่ชัดเจน”⁵

(3) เราไม่ควรจะใช้คำแปลทางสัญลักษณ์เมื่อบริบทไม่ได้ระบุว่าเป็นเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่นี้ ที่ซึ่งบริบทไวยากรณ์ และการใช้ในภายหลังแสดงให้เห็นว่าข้อพระคัมภีร์นี้มีหมายความว่าตามตัวอักษร (ดูส่วนต่อไป)

(4) หากพูดกันตามหลักศาสนศาสตร์แล้ว เหมาะสมกว่าที่จะอธิบายพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นเหมือนการปฏิสนธิ ไม่ใช่การบังเกิดใหม่ “ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระคำของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และทรงตั้งดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1เปโตร 1:23, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า*) “ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากพันธุ์มด แต่จากพันธุ์มด คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่” (TAB) ในอุปมาเรื่องหนึ่งของพระคริสต์ ผู้หว่านพืชได้หว่านเมล็ดลงในดินสี่ประเภท มีเพียงประเภทเดียวเท่านั้นที่ก่อให้เกิดผล (ลูกา 8:14-15) เมื่อพระเยซูแปลอุปมานั้น พระองค์ตรัสว่า “เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า” (ลูกา 8:11) ดินสี่ประเภทหมายถึงคนประเภทต่างๆ สี่ประเภท แม้ว่าพระเจ้าทรงพยายามปลูกพระวจนะของพระองค์ในดินทั้งสี่ประเภท สามประเภทมีผลผลิตในตอนแรก และมีประเภทเดียวที่มีผลผลิตที่คงอยู่นาน โดยสรุป พระวจนะของพระเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของความรอด พระวจนะเป็นเมล็ดที่จะก่อให้เกิดการปฏิสนธิอย่างไรก็ตาม การบังเกิดใหม่ประกอบด้วยน้ำและพระวิญญาณ และเกิดขึ้นเมื่อเราเชื่อ เชื่อฟัง และใช้พระวจนะ

การบัพติศมาด้วยน้ำ

เราเชื่อว่าความคิดเห็นสุดท้ายนี้ถูกต้อง นั่นคือว่า การบังเกิดจากน้ำเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงยกความบาปในการบัพติศมาด้วยน้ำ นักศาสนศาสตร์หลายคนในประวัติศาสตร์คริสตจักรได้สนับสนุนคำแปลนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้นำคริสตจักรยุคแรกแลชาวลูเธอรันยุคแรก⁶ มีเหตุผลเหมาะสมมากมายว่าทำไมเราอยอมรับความคิดเห็นนี้

(1) ความคิดเห็นนี้เกิดจากการอ่านข้อความต่างๆ ตามตัวอักษร การบัพติศมาเป็นการใช้น้ำที่สำคัญเพียงอย่างเดียวในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ดังนั้นถ้าเราแปล น้ำ ตามตัวอักษร ก็จะหมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ คริสตจักรยุคแรกใช้น้ำโดยทั่วไปเพื่อหมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ เช่น เปโตรถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับโคเรเนลิอุสและครอบครัวของเขาว่า “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้” (กิจการ 10:47 ยอห์นเองใช้น้ำในความหมายตามตัวอักษรเมื่อพูดถึงพระวิญญาณ น้ำ และโลหิตสอดคล้องกันในวัดอุประสงค์เดียวในความรอด (1ยอห์น 5:8) ถ้าพระวิญญาณและโลหิตมีความหมายตามตัวอักษร น้ำก็มีความหมายตามตัวอักษรเช่นกัน *The Pulpit Commentary* เห็นเช่นเดียวกันว่า 1ยอห์น 5:6-8 หมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ⁷ นักศาสนศาสตร์ชาวแบ็บติสต์ บีสลีย์-เมอร์ริ ให้ข้อคิดเห็นว่ายอห์น 3:5 หมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ “ในเวลาหนึ่ง เมื่อการใช้น้ำเพื่อชำระเมื่อพิจารณาถึงวาระสุดท้ายเป็นรูปแบบเฉพาะของการบัพติศมา เป็นการยากที่จะถือข้ออ้างอื่นๆ นอกจากไปจากการบัพติศมา”⁸

(2) บริบทของยอห์น 3:5 หมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำอย่างแท้จริง ยอห์น 1:25-34 และ 3:23 หมายถึงการให้บัพติศมาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ยอห์น 3:22 และยอห์น 4:1-2 อธิบายถึงการบัพติศมาโดยเหล่าสาวกของพระคริสต์ตามอำนาจของพระองค์ ความเข้าใจทั่วไปของคำว่า น้ำ ในบริบทนี้ คือหมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ ความคิดเห็นนี้ได้รับการสนับสนุนจาก *The Tyndale New Testament Commentaries* “เมื่อพิจารณาถึงการอ้างถึงการกระทำโดยพระเยซูเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยน้ำในข้อ 22 เป็นการยากที่จะหลีกเลี่ยงที่จะอธิบายคำว่า จากน้ำ และ จากพระวิญญาณ โดยเชื่อมโยงกัน และถือว่าเป็นคำบรรยายถึงการบัพติศมาของคริสเตียน ในการบัพติศมานั้น การชำระล้างและของประทานเป็นส่วนประกอบที่สำคัญทั้งสองอย่าง”⁹

(3) เป็นความหมายเดียวที่ทรงคาดหวังให้นิโคเดมัสเข้าใจได้ นิโคเดมัสซึ่งเป็นผู้นำศาสนาชาวยิว ค้นเคยกับการชำระตามพิธีการของพระคัมภีร์เก่า เช่นเดียวกับการบัพติศมาของผู้ที่นับถือศาสนาอื่น ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น นิโคเดมัสเห็นพยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเพราะผู้นำศาสนาชาวยิวทุกคนในเวลานั้นค้นเคยกับการบัพติศมาของยอห์นเป็นอย่างดี (ลูกา 20:1-7) ทั้งการบัพติศมาของผู้ที่นับถือศาสนาอื่น และการบัพติศมาของยอห์นเป็นส่วนหนึ่งของการรับเชื่อและการกลับใจใหม่ ดังนั้น นิโคเดมัส ไม่ควร

จะสงสัยเมื่อพระเยซูตรัสถึงน้ำว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเริ่มต้นใหม่สำหรับพระเจ้า ตามจริงแล้ว ในเวลานั้น พระเยซูอาจได้ให้อำนาจแก่เหล่าสาวกเพื่อบัพติศมา ตามที่บันทึกไว้ในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านั้น (ยอห์น 3:22; 4:1-2)

(4) การบังเกิดจากพระวิญญาณหมายถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (ดูส่วนต่อไป) ดังนั้น การพูดถึงการบังเกิดใหม่จากน้ำจะต้องหมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ

(5) มีการบัพติศมาเดียว (เอเฟซัส 4:5) แต่พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่ามีการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ เราสามารถอธิบายสิ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งกันได้โดยการตระหนักว่าการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณเป็นสองส่วนในการบัพติศมาเดียว การบัพติศมาจะไม่อาจสมบูรณ์ได้ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไป พุทธกันตามคำสั่งสอนแล้ว ถ้าการบัพติศมาหนึ่งเป็นส่วนของการบังเกิดใหม่แล้ว อีกการบัพติศมาหนึ่งก็ต้องเป็น [ส่วนของการบังเกิดใหม่] เช่นกัน

(6) พระเจ้าทรงยกความบาปเมื่อเรารับบัพติศมาด้วยน้ำ (ดูบทที่ 6) ดังนั้น การบัพติศมาจะต้องเป็นส่วนของการบังเกิดใหม่ เพราะเราจะมีชีวิตฝ่ายวิญญาณใหม่ได้อย่างไรจนกว่าชีวิตเก่าแห่งความบาปจะถูกปลดออกไปก่อน เราไม่อาจมีชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินของพระเจ้าได้จนกว่าความบาปและการลงโทษจะถูกล้างออกไปก่อน

(7) ทิตัส 3:5 เป็นข้อพระคัมภีร์ควบคู่กับยอห์น 3:5 และเห็นได้ชัดว่าหมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” การมีใจบังเกิดใหม่หมายถึงการบังเกิดใหม่ ดังนั้นจึงเป็นข้อพระคัมภีร์ที่สองที่เชื่อมโยงน้ำและพระวิญญาณเข้าในการบังเกิดใหม่ ถ้อยคำของข้อพระคัมภีร์นี้เล็งถึงการบัพติศมาด้วยน้ำมากกว่าสิ่งอื่นๆ เป็นการบรรยายถึงการกระทำในการชำระล้างโดยเฉพาะ แตกต่างจากงานของพระวิญญาณ

คำแปลหลายฉบับเน้นความหมายของการกระทำเฉพาะ ได้แก่ “ขันในการสร้างใหม่” (Conybeare) “การชำระล้างในการบังเกิดใหม่” (Rotherham) “การชำระล้างในการสร้างใหม่” (Weymouth) และ “น้ำแห่งการบังเกิดใหม่” (*New English Bible*) การกระทำในการชำระล้างนี้เป็นการชำระจากความบาป ซึ่งทำให้เรานึกถึงคำสั่งของอานาเนียที่ให้กับเปาโล “จงลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนามของพระองค์ ล้างความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 22:16) เปาโลเล่าเรื่องนี้อีกครั้งในกิจการ 22 และเขียนถ้อยคำที่อยู่ในทิตัส 3 ดังนั้น เราจะเห็นได้ว่า เปาโลตระหนักถึงแนวคิดที่เหมือนกันนี้

บทสรุปนี้เป็นสิ่งแน่นอน คือว่า “การชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่” ซึ่งหมายถึง “การบังเกิดใหม่จากน้ำ” เป็นการชำระล้างความบาปในการบัพติศมาด้วยน้ำ ตามที่บลอสส์ กล่าวไว้ “นักวิชาการที่ศึกษาพระคัมภีร์เห็นพ้องกันว่า การชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่หมายถึงพิธีบัพติศมา”¹⁰

(8) ข้อความอื่นๆ อีกมากมายเชื่อมโยงการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณไว้ด้วยกันในข้อความเกี่ยวกับความรอด (ดูบทที่ 3) และเน้นบทบาทที่สำคัญของการบัพติศมาในเรื่องความรอด (ดูบทที่ 6)

ผู้ที่คัดค้านความคิดนี้มักจะโต้เถียงว่าความคิดนี้ทำให้ความรอดขึ้นอยู่กับบัพติศมาด้วยน้ำ ด้วยเหตุนี้ จึงปฏิเสธเรื่องความรอดด้วยพระคุณและความเชื่อเท่านั้น หากปราศจากการกลับใจจากความบาปและความเชื่อในเครื่องบูชาของพระคริสต์ การบัพติศมาก็ไม่มีค่าอันใด ไม่มีอำนาจที่ช่วยให้รอดในน้ำเอง หรือในการกระทำของมนุษย์ในการบัพติศมาด้วยน้ำ กบบังเกิดจากน้ำไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ แต่เป็นการกระทำของพระเจ้าในการยกความบาป การบัพติศมาด้วยน้ำในตัวของมันไม่ได้เป็นการกระทำที่ช่วยให้รอด แต่การบังเกิดจากน้ำขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริง ทิตัส 3:5 แสดงให้เห็นว่าคนๆ หนึ่งสามารถเชื่อว่าพระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นผู้ประทานความรอด และยังคงเน้นบทบาทของการบัพติศมาด้วยน้ำในการบังเกิดใหม่ได้

ตลอดประวัติศาสตร์ความรอด พระเจ้าทรงกำหนดให้มีการเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ดังเป็นส่วนของความเชื่อ และไม่ขัดแย้งกับแผนการแห่งความรอดของพระองค์ด้วยพระคุณเพราะความเชื่อ (ดูบทที่ 2) การบังเกิดจากน้ำเป็นการทำการของพระเจ้าในการบัพติศมาด้วยน้ำ ดังนั้นจึงไม่ได้ลดความสำคัญของพระคุณ หรือการที่พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเพียงองค์เดียวของเรา

ข้อคัดค้านที่สองว่า ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่าไม่ได้รับบัพติศมาด้วยน้ำเหมือนเช่นเราได้รับในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้รับพระวิญญาณเหมือนเช่นที่เราได้รับด้วย (ยอห์น 7:38-39) (ดูบทที่ 8) ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่าไม่ได้บังเกิดใหม่ในความหมายที่พระคริสต์บรรยายและกำหนดไว้ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ (ดูส่วนต่อไป)

การบังเกิดจากพระวิญญาณ

การบังเกิดจากพระวิญญาณเป็นการดำเนินการของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อความรอดของมนุษย์ ทั้งนี้ เป็นการอ่าน ยอห์น 3:5-8 ตามตัวอักษรและไม่มีใครได้เถียงในเรื่องนี้อย่างจริงจัง แม้ว่าจะมีการเห็นพ้องว่าการบังเกิดจากพระวิญญาณหมายถึงการรับพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อสถิตอยู่ในชีวิตของคนๆ หนึ่ง มีความคิดเห็นบางอย่างว่าการบังเกิดจากพระวิญญาณนี้เหมือนกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณหรือไม่ ชาวโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่เทียบการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเหมือนกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ว่าจะปฏิเสธความสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ ก็ตาม บลอสซุทกล่าวไว้ว่า “เรายืนยันว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจะต้องไม่ถูกแยกออกจากการบังเกิดใหม่”¹¹ ในทำนองเดียวกัน อาดัม คลาร์ก เที่ยบการบังเกิดจากพระวิญญาณกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ ของประทานแห่งพระวิญญาณ การรับพระวิญญาณ และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นสิ่งเดียวกันทั้งหมด ตามที่เราอธิบายดังต่อไปนี้

(1) พระเยซูทรงคาดหวังว่านิโคเดมัสจะเข้าใจว่าพระองค์หมายความว่าอย่างไรเกี่ยวกับการบังเกิดจากพระวิญญาณ ในเรื่องคำพยากรณ์ตามพระคัมภีร์เก่าเกี่ยวกับการเทพระวิญญาณ (ดูบทที่ 8) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นิโคเดมัสควรจะทราบเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของโยเอล ซึ่งเปโตรกล่าวถึงว่าเป็นการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:16-18)

(2) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาสัญญาอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการบัพติศมาแห่งพระวิญญาณ (มาระโก 1:8) ไม่ต้องสงสัยว่านิโคเดมัสคุ้นเคยกับการรับใช้ของยอห์น และควรจะคาดหวังว่าจะสำเร็จเช่นนั้น

(3) หนังสือกิจการสอนว่าเราได้รับพระวิญญาณเมื่อเราได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกให้รอคอยพระสัญญาของพระบิดาซึ่งพระองค์ทรงบรรยายว่าเป็นการ “รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:4-8) เหล่าสาวกได้รับพระสัญญานี้ในวันเพ็นเทคอสต์เมื่อ “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:4) เปโตรสัญญาถึงประสบการณ์เดียวกันนี้ ซึ่งเขาเรียกว่า “ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” แก่ผู้ที่กลับใจใหม่ในวันนั้น (กิจการ 2:38-39) เมื่อใครคนหนึ่งและครอบครัวของเขาได้รับประสบการณ์เดียวกันนี้ พระคัมภีร์กล่าวถึงประสบการณ์นี้ในหลายทาง “พระวิญญาณ...เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวง” “พระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” และคนเหล่านี้ที่ “ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 10:44-48) เปโตรระบุว่าประสบการณ์นี้เป็นทั้งของประทานและการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 11:15-17) โดยสรุป กิจการถือว่าการอธิบายทั้งหมดเกี่ยวกับงานที่ช่วยให้รอดของพระวิญญาณนี้ คือ การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดูบทที่ 8 สำหรับตารางสรุปข้อมูลเหล่านี้)

(4) บางคนกล่าวว่า การบังเกิดใหม่จากพระวิญญาณหมายถึงการสถิตอยู่ของพระวิญญาณโดยไม่มี การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ อย่างไรก็ตาม เป็นการขัดแย้งในการกล่าวว่าพระวิญญาณทรงสถิตอยู่ในคนๆ หนึ่งแม้ว่าเราจะไม่ได้รับพระวิญญาณ ถ้าคำว่า พระวิญญาณทรงสถิตอยู่ มีความหมายแล้ว ก็จะต้องหมายความว่า การสถิตของพระวิญญาณจะต้องเริ่มต้นด้วยการได้รับ การประกอบไปด้วย หรือการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

(5) 1 โครินธ์ 12:13 แสดงว่างานของพระวิญญาณในความรอดคือการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ “เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน”

(6) ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกมากมายเน้นความจำเป็นในการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ และเชื่อมโยงการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณกับการบัพติศมาด้วยน้ำว่าเป็นส่วนหนึ่งของความรอด (ดูบทที่ 3)

การบังเกิดใหม่เป็นเหตุการณ์เดียว

เราต้องเน้นว่าการบังเกิดใหม่เป็นเหตุการณ์เดียว คนๆ หนึ่งได้บังเกิดใหม่หรือไม่ได้บังเกิดใหม่ ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าบังเกิดครั้งเดียว แม้ว่าพระเยซูทรงระบุว่ามีส่วนประกอบสองอย่าง ได้แก่ น้ำและพระวิญญาณ พระองค์ตรัสเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่เพียงอย่างเดียว พระวิญญาณ น้ำ และโลหิตสอดคล้องกันเป็นหนึ่งเดียว (1ยอห์น 5:8) มีการบังเกิดใหม่เดียว (เอเฟซัส 4:5) ประกอบไปด้วยน้ำและพระวิญญาณ พระคัมภีร์รวมการบังเกิดใหม่ด้วยน้ำและการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณเข้าไว้ด้วยกันเมื่อสอนว่าเราฝังกับพระคริสต์ในการบังเกิดใหม่เพื่อขึ้นมาในชีวิตใหม่ (โรม 6:3-4) เราได้รับบังเกิดใหม่เข้าสู่พระคริสต์ (กาลาเทีย 3:27) และเราได้รับการเข้าสู่หนทางฝ่ายวิญญาณด้วยการบังเกิดใหม่ (โคโลสี 2:11-13) อย่างไรก็ตาม การกลับใจใหม่ การบังเกิดใหม่ด้วยน้ำและการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณสำเร็จเป็นอย่างๆ ไป เราต้องระลึกไว้เสมอว่างานแห่งความรอดทั้งหมดสมบูรณ์ด้วยสามอย่างรวมกัน เราไม่ควรให้ความสำคัญกับส่วนประกอบหนึ่งส่วนประกอบใดมากเกินไปจนเราเห็นว่าส่วนประกอบอื่นๆ ไม่สำคัญ

แบบแผนของพระคัมภีร์คือ การมีประสบการณ์ทั้งสามอย่าง ได้แก่ การกลับใจใหม่ การบังเกิดใหม่ด้วยน้ำ และของประทานแห่งพระวิญญาณ (กิจการ 2:38) แม้ว่าชาวสะมาเรียได้รับบังเกิดใหม่ในพระนามของพระเยซูแล้ว พวกเขาจะต้องได้รับพระวิญญาณด้วย (กิจการ 8:15-17) แม้ว่าโครเนลิอุสได้รับพระวิญญาณแล้ว เปโตรสั่งให้เขาได้รับบังเกิดใหม่ในพระนามของพระเยซูด้วย (กิจการ 10:44-48)

ให้ตีแล้ว ทั้งสามอย่างควรจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันหรือในเวลาใกล้เคียงกัน กิจการ 2:38 สัญญาว่า เมื่อคนทั้งหลายกลับใจใหม่ และรับบังเกิดใหม่ พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยไม่ต้องรอคอยใดๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าคนทั้งหลายจะใช้ความเชื่อ พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่พวกเขากลับใจใหม่ และได้รับบังเกิดใหม่ นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับเหล่าสาวกของยอห์นที่เมืองเอเฟซัส (กิจการ 19:1-6) ทั้งชั้นที่ชาวเอธิโอเปียและนายคุกชาวฟีลิปปีได้รับประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์หลังจากได้รับบังเกิดใหม่ ซึ่งประสบการณ์นั้นคือการรับบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณ (กิจการ 8:36-39; 16:31-34) พระเจ้าทรงกำหนดให้กระบวนการบังเกิดใหม่ทั้งหมดสามารถเกิดขึ้นในเวลาเดียวได้

เปรียบเทียบการบังเกิดครั้งแรกกับครั้งที่สอง

การเปรียบเทียบการบังเกิดใหม่กับการเกิดตามธรรมชาติจะแสดงให้เห็นว่าการบังเกิดใหม่เป็นหนึ่งเดียว เราสามารถเห็นการบังเกิดครั้งแรกและครั้งที่สองเป็นเป็นเหตุการณ์เดียวได้ อย่างไรก็ตาม การบังเกิดแต่ละครั้งเป็นกระบวนการประกอบไปด้วยส่วนประกอบหลายประการ ผู้เขียนคนหนึ่งได้เปรียบเทียบการบังเกิดทั้งสองครั้งดังนี้¹³

การเกิดตามธรรมชาติ	การบังเกิดใหม่
1. การปฏิสนธิ	1. การได้ยินพระกิตติคุณ จุดเริ่มต้นของความเชื่อ
2. ทารกออกจากครรภ์	2. การบังเกิดใหม่ด้วยน้ำ
3. ทารกหายใจเป็นครั้งแรก	3. การบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระโลหิตมีประโยชน์เมื่อใด

เนื่องจากการบังเกิดใหม่เป็นเหตุการณ์เดียวที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ เราเชื่อว่าพระโลหิตของพระคริสต์มีประโยชน์ตลอดทั้งกระบวนการ พระโลหิตไม่ได้เป็นสารวิเศษที่จะใช้แต่มนวิญญานของเรา เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงพระโลหิตของพระเยซูก็หมายถึงการที่พระคริสต์วายพระชนม์แทนเรา ซึ่งพอต่อการพิพากษาของพระเจ้าและทำให้เราได้รับพระคุณของพระเจ้า พระโลหิตของพระเยซูซื้อความรอดของเรา หากปราศจากการไถ่บาปของพระคริสต์แล้ว เราไม่สามารถแสวงหาพระเจ้าได้ ไม่สามารถกลับใจใหม่ได้อย่างแท้จริง ไม่สามารถรับการยกบาปเมื่อรับบังเกิดใหม่ด้วยน้ำ หรือไม่สามารถรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ อีกนัยหนึ่ง

การที่พระเยซูวายพระชนม์แทนเราทำให้เราสามารถกลับใจใหม่ รับบัพติศมาด้วยน้ำ และบัพติศมาด้วยพระวิญญาณได้ และทำให้สิ่งเหล่านี้มีผล

พระโลหิตมีประโยชน์กับใจของเราเมื่อได้ยिनพระกิตติคุณเป็นครั้งแรกเพื่อช่วยให้เราสามารถแสวงหาพระเจ้าได้ เมื่อกลับใจใหม่เพื่อช่วยให้เราหนีจากความบาปไปหาพระเจ้า เมื่อบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อจะทรงยกบาป และเมื่อบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเพื่อช่วยให้เราสามารถรับพระวิญญาณของพระเจ้าได้ หลังจากบังเกิดใหม่ เราดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ที่มีชัยชนะต่อไปด้วยฤทธิ์เดชของพระโลหิต ดังนั้น โโลหิตจึงไม่ได้มีประโยชน์ในเวลาจุดเดียว แต่ตลอดทั้งกระบวนการแห่งความรอด จากการได้ยिनพระวณะครั้งแรกจนกระทั่งพระคริสต์เสด็จมารับคริสต์จักรของพระองค์

ลักษณะของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่

หนังสือ 1 ยอห์นกล่าวถึงการบังเกิดใหม่จากมุมมองของผู้ที่มีประสบการณ์การบังเกิดใหม่แล้ว ยอห์นไม่ได้เขียนจดหมายเพื่อสอนคนบาปว่าจะรอดได้อย่างไร แต่สอนผู้เชื่อที่ได้รับบัพติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณว่าจะมีความเชื่อมั่นในสถานภาพการบังเกิดใหม่ของตน และจะดำเนินชีวิตคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วได้อย่างไร ไม่มีสิ่งใดในจดหมายของยอห์นที่ลบล้างความจำเป็นในการบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณเพราะในพระกิตติคุณยอห์นได้บันทึกถึงความจำเป็นเอาไว้ หนังสือ 1 ยอห์นกล่าวถึงลักษณะดังต่อไปนี้ที่ผู้บังเกิดใหม่จะแสดงออกถ้าเชื่อฟังการนำของธรรมชาติที่บังเกิดใหม่

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่...	ข้อพระคัมภีร์ใน 1 ยอห์น
1. ยอมรับว่าพระเยซูได้เสด็จมาเป็นมนุษย์	4:2
2. มีความรัก	4:7
3. ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า	4:15
4. เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์	5:1
5. เอาชนะโลก	5:4
6. ไม่ทำความบาปอีกต่อไป	3:9; 5:18
7. ปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้า	3:24
8. มีพระวิญญาณบริสุทธิ์	3:24; 4:13
9. มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ น้ำ โโลหิตเป็นพยาน	5:8-10

ดังนั้น ผู้เชื่อที่ได้รับการบัพติศมาด้วยน้ำและวิญญาณ และใช้พระโลหิตของพระคริสต์ เขาได้การรับรองว่าตนมีความรอดครบเท่าที่เขาเคยยอมรับ รัก เชื่อ เอาชนะความบาปและโลก และยอมจำนนต่อพระเจ้าต่อไป

ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่าไม่ได้บังเกิดใหม่เหมือนที่เราได้บังเกิดใหม่

ธรรมิกชนภายใต้พันธสัญญาเก่าไม่ได้บังเกิดใหม่ในความหมายที่พระเยซูทรงสอน เพราะการบังเกิดใหม่เป็นประสบการณ์ในพันธสัญญาใหม่ ดังเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงสัญญาที่จะเขียนบัญญัติของพระองค์ในใจของธรรมิกชนของพระองค์ (เยเรมีย์ 31:31-34) และให้วิญญาณใหม่แก่พวกเขา (เอเสเคียล 11:19) พันธสัญญาเก่าเปิดเผยบัญญัติทางศีลธรรมของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ฤทธิ์เดชทางฝ่ายวิญญาณในการอยู่เหนือธรรมชาติความบาป และทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จได้ (โรม 7:7-25; 8:3) อย่างไรก็ตาม ภายใต้พันธสัญญาใหม่ ธรรมิกชนของพระเจ้าได้รับธรรมชาติใหม่ ซึ่งคือ พระวิญญาณของพระ

เจ้า ซึ่งแทนที่ธรรมเนียมปฏิบัติ และให้ฤทธิ์เดชเอาชนะความบาปในชีวิตประจำวันได้ (โรม 8:2-4; กาลาเทีย 5:16-18) ผลลัพธ์คือ เรา
รับใช้พระเจ้าใน “ชีวิตใหม่” ไม่ใช่ “ตัวอักษรในประมวลธรรมเนียมปฏิบัติเก่า” (โรม 7:6)

ในการทำงานเดียวกัน ไม่มีการให้อภัยความบาปอย่างถาวรภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ แต่เป็นการเลื่อนความบาปออกไปใน
อนาคตเท่านั้น จนถึงการวายพระชนม์ของพระคริสต์ (โรม 3:25) เครื่องบูชาโลหิตจะต้องถวายอย่างต่อเนื่องเพื่อหลีกเลี่ยงโทษของความ
บาปออกไปภายนอกเป็นระยะเวลาหนึ่ง แต่เครื่องบูชาของพระคริสต์ทำให้การยกบาปเป็นความจริงชั่ววันรันดร์ในพันธสัญญาใหม่
(ฮีบรู 10:1-8) ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติใหม่เท่านั้น เราจึงสามารถได้รับการยกบาปชั่ววันรันดร์ในทันที (เยเรมีย์ 31:31-34; ฮีบรู 10:14-
18)

โดยสรุป ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่าไม่ได้บังเกิดใหม่ในความหมายของพันธสัญญาใหม่ เพราะพวกเขา (1) ไม่ได้รับ
การยกบาปอย่างถาวร (2) ไม่ได้รับธรรมชาติใหม่ในลักษณะของพระวิญญาณที่สถิตอยู่อย่างถาวร โดยสอดคล้องกับข้อเท็จจริง
ที่ว่า ในพระคัมภีร์เก่า ไม่มี (1) การบังเกิดใหม่ในพระนามของพระเยซูเพื่อการยกบาป (2) การบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทสรุป

จากการศึกษาของเราในบทนี้ เราสรุปว่า การบังเกิดใหม่หมายถึงการรับบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ ซึ่งสอดคล้อง
เป็นอย่างมากกับบทสรุปของเราในสามบทแรกของหนังสือเล่มนี้ บทที่ 1 ถามว่า “ข้าพเจ้าจะรอดได้อย่างไร” บทที่ 2 ถามว่า
“ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคืออะไร” บทที่ 3 ถามว่า “พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์คืออะไร และข้าพเจ้าจะใช้พระกิตติคุณนั้นกับ
ตัวเองได้อย่างไร” บทที่ 4 ถามว่า “การบังเกิดใหม่คืออะไร” ในแต่ละข้อ คำตอบคือคำตอบเดียวกัน

จากการศึกษาแนวคิดที่สำคัญสี่ประการของคริสตศาสนา ได้แก่ ความรอด ความเชื่อ พระกิตติคุณ และการบังเกิดใหม่
เราพบว่าพระกิตติคุณสมบูรณ์ คือ การกลับใจใหม่ การบังเกิดใหม่ด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู และการรับบัพติศมาด้วยพร
วิญญาณบริสุทธิ์

เชิงอรรถ

¹Vine, p. 43.

²*Ibid.*

³F.F. Bruce, *Answer to Questions* (Exeter, U.K.: Paternoster Press, 1972), p. 108.

⁴*Ibid.* Emphasis in original.

⁵J. Dwight Pentecost. *The Words and Works of Jesus Christ* (Grand Rapids: Zondervan, 1981), p. 125.

⁶John Peter Lange, *Commentary on the Holy Scriptures* (Grand Rapids: Zondervan, 1960), IX, 126-27; *The Interpreter's Bible* (Nashville: Abingdon, 1956), VIII, 505.

⁷*The Pulpit Commentary*, XXII (IJohn), 140.

⁸Beasley-Murray, p. 228.

⁹R. V. G. Tasker, *The Gospel According to St. John*, Vol. IV of *The Tyndale New Testament Commentaries* (Grand Rapids: Eerdmans, 1960), p. 71.

¹⁰Bloesch, II, 12.

¹¹*Ibid.*, p. 22.

¹²Adam Clarke, *Commentary on the Bible*, abr. By Ralph Earle (Grand Rapids: Baker Book House, 1967), p. 904.

¹³Ralph Reynolds, *Truth Shall Triumph* (Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1965), p. 40.

5 การกลับใจใหม่

“เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3)

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่...’ (กิจการ 2:38)

ในบทที่ 3 เราอธิบายว่าการกลับใจใหม่เป็นการตายต่อบาปและธรรมชาติเดิม ในบทที่ 4 เราอธิบายว่าการกลับใจใหม่เป็นสิ่งจำเป็นต่อการบังเกิดใหม่ และจะต้องตามด้วยการบัพติศมาด้วยน้ำ และของประทานแห่งพระวิญญาณ (กิจการ 2:38) จะต้องมีการตายก่อนที่จะมีการบังเกิดใหม่ได้ การตายเหมือนเช่นการกลับใจใหม่ และการบังเกิดใหม่คือการบังเกิดใหม่ด้วยน้ำแลพระวิญญาณ

ความหมายของการกลับใจใหม่

ตามพจนานุกรม *Webster's Dictionary* การกลับใจใหม่ (to repent) หมายถึง “การหันจากความบาปและอุทิศตนต่อการแก้ไขชีวิตของตน การรู้สึกเสียใจหรือสำนึกผิด การเปลี่ยนใจของตน”¹ ภาษากรีกคือ *เมทาโนเออ* (*metanoeo*) ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “การเข้าใจในภายหลัง” และ “ดังนั้น แสดงถึงการเปลี่ยนใจหรือวัตถุประสงค์ของคนๆ หนึ่ง”² ในพันธสัญญาใหม่ คำนี้แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นเสมอ

นักศาสนศาสตร์หลายคนกล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของการการกลับใจใหม่สามลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางความคิด (การเปลี่ยนแนวความคิด) การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ (การเปลี่ยนความรู้สึก) และการเปลี่ยนแปลงความตั้งใจ (การเปลี่ยนวัตถุประสงค์อย่างตั้งใจ)³ ซึ่งสอดคล้องกับคำสั่งตามพระคัมภีร์ให้รักพระเจ้าด้วยสุดจิต สุดใจ สุดความคิดและสุดกำลัง (มาระโก 12:30) โดยพื้นฐาน การกลับใจใหม่จึงเป็นการเปลี่ยนจิตใจและทิศทาง

ข้ออ้างอิงจากพระคัมภีร์หลายข้อยืนยันเรื่องนี้ พระเจ้าทรงเลือกเปาโลเป็นผู้เทศนาแก่ชาวต่างชาติ “เพื่อ...เบิกตาของเขาเพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า” (กิจการ 26:18) เปาโลทำสำเร็จตามนี้โดยเทศนาให้ทุกคน “กลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้า และกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว” (กิจการ 26:20) คำสั่งสอนพื้นฐานของคริสตจักรอย่างหนึ่งคือ “การกลับใจจากการประพฤติที่นำไปสู่ความตาย” (ฮีบรู 6:1) ในบริบทของคำเทศนาตามพระคัมภีร์ การกลับใจใหม่คือการหันจากความบาป และการหันไปหาพระเจ้า

ในความหมายกว้าง การกลับใจใหม่อาจหมายถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อมนุษย์หันจากความบาปและหันไปหาพระเจ้า รวมทั้งการบัพติศมาด้วยน้ำและของประทานแห่งพระวิญญาณด้วย เช่น เมื่อได้ยินว่าโครเนลิอุสและครัวเรือนของเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู คริสเตียนชาวอียิปต์ “สรรเสริญพระเจ้าว่า ‘พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่ จนได้ชีวิตรอดด้วย’” (กิจการ 11:18) อย่างไรก็ตาม ข้อความส่วนใหญ่ใช้คำนี้ในทางเฉพาะเจาะจงกว่าเพื่อหมายถึงก้าวแรกจากความบาปและสู่พระเจ้า ก่อนหน้าการบัพติศมาด้วยน้ำและของประทานแห่งพระวิญญาณ (กิจการ 2:38) และเราจะใช้ความหมายนี้ในบทนี้

ในความหมายนี้ การกลับใจใหม่คือการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของจิตใจ ทศนคติ การเชื่อถือ และทิศทาง การกลับใจใหม่เป็นการกระทำที่เต็มใจของมนุษย์เพื่อตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้า แสดงให้เห็นการหันอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพียงความรู้สึกเสียใจหรือการขอโทษเท่านั้น เป็นมากกว่าความตั้งใจหรือการปฏิบัติทางศีลธรรม เป็นการตัดสินใจทางฝ่ายวิญญาณ และการเปลี่ยนแปลงทางฝ่ายวิญญาณ

การกลับใจใหม่เป็นการกระทำแรกที่แสดงถึงความเชื่อ และมีส่วนประกอบสำคัญหลายประการ ได้แก่ การตระหนักถึงความบาป การสารภาพความบาป การสำนึกผิดต่อความบาป และการตัดสินใจที่จะละทิ้งความบาป

คำว่า *กลับใจใหม่* (repent) อาจใช้ในลักษณะที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกผิดได้ เช่น (1) พระเจ้าเสียดพระทัยที่ได้สร้างมนุษย์ (ปฐมกาล 6:6) ในที่นี้ คำนี้มีความหมายว่า เสียใจ เศร้าใจ หรือสลดใจ (ดูฉบับ NIV และ TAB) (2) พระเจ้าทรงกลับพระทัย ไม่ลงโทษชาวนั้นนะเวห์ตามที่พระองค์ทรงวางแผนไว้ (โยนาห์ 3:10) พระเจ้าทรงเปลี่ยนแผนการของพระองค์เพราะชาวนั้นนะเวห์เปลี่ยนวิถีที่ชั่วของตนและหันไปหาพระองค์ (3) พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ที่ตัดสินใจให้พระคริสต์เป็นบุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค (สดุดี 110:4) พระองค์ทรงสัญญาว่าจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ (4) เอซาวกลับใจ แต่ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อันใด (ฮีบรู 12:16-17) เขาพยายามเปลี่ยนใจของบิดาเกี่ยวกับสิทธิบุตรหัวปีและการถวายพรที่ให้แก่ยาโคบ แต่ก็ไม่สำเร็จ (ปฐมกาล 27:34-38) ข้อความเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้หมายถึงความรู้สึกผิด แต่แสดงว่ามีการใช้การกลับใจกับสถานการณ์อื่นๆ ด้วย

การตระหนักถึงความบาป

ก่อนที่คนๆ หนึ่งจะสามารถกลับใจจากความบาปได้ เขาจะต้องตระหนักก่อนว่าตนเป็นคนบาป พระเยซูตรัสว่า “เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนที่พวกท่านว่านอกกรีตให้กลับใจเสียใหม่” (มาระโก 2:17; ลูกา 5:32) มนุษย์ทุกคนทำบาป ดังนั้น พระเยซูจึงเสด็จมาเพื่อมนุษย์ทั้งปวง อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำของพระองค์ชี้ให้เห็นว่าพระองค์จะช่วยผู้ที่ตระหนักถึงความบาปของตนเท่านั้น

“บุคคลผู้ได้รู้สึกกับพระองค์ฝ่ายวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา” (มัทธิว 5:3) เราทุกคนเป็นผู้ขัดสนทางฝ่ายวิญญาณถ้าเราไม่มีพระเจ้า แต่ผู้ที่ตระหนักถึงความขัดสนดังกล่าวเท่านั้นจะแสวงหาพระเจ้า และพบความมั่งคั่งแห่งสวรรค์ คนที่ดีทางศีลธรรมจำนวนมากและคนที่เคร่งครัดและอุทิศตนต่อศาสนา กลับใจใหม่และรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ยาก เพราะพวกเขาไม่ตระหนักว่าตนมีความจำเป็น และไม่มีความรู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน การกลับใจใหม่อาจเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ตระหนักถึงความบาปของตน และตระหนักว่าตนจะต้องมีพระเจ้า

การสารภาพความบาป

เมื่อคนๆ หนึ่งตระหนักว่าตนเป็นคนบาป เขาจะต้องสารภาพต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว แต่พระองค์ทรงประสงค์การสารภาพอย่างจริงใจที่จะสารภาพต่อตนเองและต่อพระองค์ “บุคคลที่ซ่อนการละเมิดของตนจะไม่จำเริญ แต่บุคคลที่สารภาพและทิ้งความชั่วเสียจะได้ความกรุณา” (สุภาษิต 28:13) เมื่อคนทั้งหลาย “รับบัพติศมา...ให้กลับใจใหม่” ของยอห์น พวกเขาจะไปในน้ำ “สารภาพความผิดบาปของตน” (มาระโก 1:4-5) หากคนๆ หนึ่งทำบาปหลังจากรับเชื่อ เขายังต้องสารภาพอยู่เมื่อกลับใจใหม่ (1ยอห์น 1:9)

เราสารภาพความบาปของเราโดยตรงกับพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถให้อภัยความบาปของเราได้ (อิสยาห์ 43:25; มาระโก 2:7) เราไม่จำเป็นต้องมีผู้กลางที่เป็นมนุษย์ เพราะพระเยซูทรงเป็นผู้กลางและมหาบุโรหิตของเรา (1ทิโมธี 2:25; ฮีบรู 4:15-16) เป็นสิ่งเหมาะสมที่จะสารภาพการกลับใจใหม่อย่างเปิดเผย (กิจการ 19:18) นอกจากนี้ มีเวลาที่จะสารภาพต่อกันและกัน เช่นเมื่อเราขอให้ผู้อื่นอธิษฐานเพื่อเรา หรือเมื่อเราได้ทำผิดต่อผู้อื่นและแสวงหาการให้อภัยของเขา (ลูกา 17:9-4; ยากอบ 5:16)

ถ้าคนหนึ่งทำบาปอย่างเปิดเผย ก็ควรจะสารภาพอย่างเปิดเผยเช่นกัน การสารภาพไม่จำเป็นต้องหมายถึงการกล่าวถึงความบาปทุกอย่างที่กระทำตลอดทั้งชีวิต แม้ว่าคนๆ หนึ่งควรขอให้พระเจ้าให้อภัยความบาปทุกอย่างที่เขาจำได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญในการสารภาพ คือ การยอมรับต่อตนเองและต่อพระเจ้าว่าตนเป็นคนบาป ขอให้พระเจ้าทรงให้อภัย และขอให้พระเจ้าช่วยเหลือเพื่อเอาชนะความบาปในอนาคต

การสำนึกผิดต่อความบาป

เมื่อมีการสารภาพ ต้องมีการสำนึกผิด ซึ่งเป็นการเสียใจอย่างแท้จริงต่อความบาปที่กระทำไป คนบาปจะต้องรู้สึกเสียใจต่อการกระทำที่ผิด และใจของเขาจะต้องแตกหักเพราะความบาปของเขา “เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงดูถูก” (สดุดี 51:17) คนบาปจะต้องรู้สึกในตัวเองถึงความไม่พอพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่เพียงแต่ความเศร้าใจหรือเสียใจของมนุษย์ “เพราะว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า ย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย” (2โครินธ์ 7:10)

คนจำนวนมากเสียใจต่อความบาปของตน แต่ไม่ได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง พวกเขาเสียใจต่อผลของความบาป แต่ไม่หันจากความบาป บางครั้ง ความบาปทำให้พวกเขาต้องประสบกับสถานการณ์ที่เลวร้าย และพวกเขาเสียใจที่ต้องประสบกับสถานการณ์เหล่านั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อได้รับโอกาสในการหลีกเลี่ยงสถานการณ์เหล่านั้น พวกเขาจะคงดำเนินชีวิตอยู่ในความบาปต่อไป

บางครั้ง คนทั้งหลายร้องไห้ที่แทนบูซา เพราะรู้สึกสงสารตนเอง และหงุดหงิดต่อสถานการณ์ที่ยากลำบากของตน แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะให้ชีวิตของตนต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง ตัวอย่างเหล่านี้เป็นการเสียใจตามอย่างโลก ซึ่งไม่นำมาซึ่งการกลับใจใหม่ การกลับใจใหม่ที่แท้จริงเกิดจากการเสียใจอย่างชอบพระทัยพระเจ้า ซึ่งจะทําให้บุคคลเสียใจต่อความบาปของตน ตัดสินใจที่จะเปลี่ยนวิถีชีวิตที่เป็นบาปของตน และไม่เสียใจที่จะทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไข

การตัดสินใจละทิ้งความบาป

สุภาษิต 28:13 กล่าวว่า เราต้องสารภาพและละทิ้งความบาปเพื่อได้รับพระเมตตา จะต้องหันไปจากความบาปและหันไปหาพระเจ้าอย่างแท้จริง การกลับใจใหม่ไม่ใช่แค่การเสียใจต่อความบาป แต่รวมถึงการตัดสินใจที่จะทำบางสิ่งเกี่ยวกับความบาปเหล่านั้น การกลับใจใหม่ไม่ใช่แค่การสารภาพบาป แต่ยังรวมถึงการละทิ้งความบาปโดยการช่วยเหลือจากพระเจ้า

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเน้นส่วนประกอบนี้ของการกลับใจใหม่ เมื่อฝูงชนมาเพื่อรับบัพติศมา เขากล่าวว่า “เจ้าชาติผู้ร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้น จงพิสูจนการกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น” (ลูกา 3:7-8) ยอห์นไม่ทำให้บัพติศมาหลายคนที่มาหาเขาจนกว่าคนเหล่านั้นจะแสดงหลักฐานของการกลับใจใหม่ สำหรับเขา การกลับใจใหม่ไม่ได้เป็นเพียงการตัดสินใจด้วยความคิด แต่เป็นการตัดสินใจในฝ่ายวิญญาณที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิต เหมือนเช่นยอห์น เปาโลเทศนาว่า มนุษย์ควรจะ “กลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้า และกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว” (กิจการ 26:20) การกลับใจใหม่ที่แท้จริงจะทำให้เกิดการเปลี่ยนการกระทำอย่างแท้จริง

ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่า การกลับใจใหม่จะต้องใช้เวลาเฉพาะเจาะจงที่จะพิสูจนตัวเองกับพระเจ้า พระเจ้าทรงทราบในทันทีว่าคนๆ หนึ่งได้มุ่งมั่นอย่างแท้จริงหรือไม่ที่จะละทิ้งความบาป ดังนั้น การกลับใจใหม่และการรับพระวิญญาณสามารถเกิดขึ้นในทันที นำเศร้าที่บางคนทวยศความมุ่งมั่นนี้ในเวลาต่อมา แต่ในเวลาที่เขาได้รับพระวิญญาณ เขาได้ตัดสินใจอย่างแท้จริงที่จะละทิ้งความบาป

การแก้ไขสิ่งผิด

ดังเป็นส่วนหนึ่งของการละทิ้งความบาป ผู้ที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริงจะพยายามแก้ไขผลกระทบของความบาปในอดีตที่มีต่อผู้อื่นเท่าที่จะทำได้ เรียกว่า การแก้ไขสิ่งผิด เช่น ถ้าเขาขโมยเงิน เขาจะจ่ายเงินคืน (ลูกา 19:8) ถ้าเขาได้ทำผิดต่อผู้อื่น เขาจะขอโทษคนเหล่านั้นยกโทษให้ ถ้าเขาทำร้ายคนอื่นด้วยการโกหกหรือการนินทา เขาจะพยายามแก้ไขความเสียหายที่เกิดขึ้น และแก้ไขเรื่องราวให้ถูกต้อง

พระเยซูทรงสอนว่า “เหตุฉะนั้นถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแทนบูซาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า ฟืน้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแทนบูซา กลับไปคืนดีกับฟืน้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน”

(มัทธิว 5:23-24) แผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับการให้อภัยไม่ได้ปล่อยให้มนุษย์ผลิตเพลินกับผลของความบาปต่อไปโดยไม่มี การชดเชย หรือทำให้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องขอการให้อภัยจากผู้ที่เขาได้ทำผิดไป

การกลับใจใหม่และอารมณ์

การกลับใจใหม่จะส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของมนุษย์เนื่องจากเป็นความเสียใจอย่างชอบพระทัยพระเจ้าและความเสียใจอย่างมากต่อความผิดที่ได้กระทำไป มักจะก่อให้เกิดน้ำตาและการแสดงออกทางร่างกายอื่นๆ อย่างไรก็ตาม การแสดงออกถึงอารมณ์ไม่สามารถแทนที่การกลับใจใหม่ได้ บางคนเสียน้ำตาเพราะความสงสารตัวเอง แต่ไม่ใช่ความเสียใจอย่างชอบพระทัยพระเจ้า บางคนตอบสนองต่อพระวิญญาณของพระเจ้า แต่ไม่ได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง พระเจ้ามักจะอนุญาตให้พวกเขาเข้าสู่ถึงพระวิญญาณของพระองค์เพื่อที่จะนำเขาไปสู่การกลับใจใหม่ แต่เราต้องไม่เข้าใจว่าความรู้สึกนี้คือการกลับใจใหม่ในตัวของมันเอง

เมื่อคนๆ หนึ่งกลับใจใหม่ เขาจะรู้สึกความปีติยินดีเพราะเขาได้กลับคืนสู่การคบหาอยู่กับพระเจ้า เขาจะพบความโล่งอกเพราะเขาได้ตัดสินใจ และไม่ต้องเผชิญกับความบาปแต่เพียงลำพัง อย่างไรก็ตาม เขาไม่ควรปล่อยให้ความปีติยินดีและความโล่งอกนี้เป็นอุปสรรคในการที่จะไปไกลกว่านั้น เพราะพระเจ้าทรงมีมากยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะช่วยเหลือเขาในเรื่องความบาปในอดีตของเขาอย่างถาวรด้วยการบัพติศมาด้วยน้ำ และพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขา บางคนหยุดเมื่อพวกเขาเข้าสู่ถึงความปีติยินดีแห่งการกลับใจใหม่ แต่พวกเขาต้องดำเนินต่อไปในการบัพติศมาด้วยน้ำ ซึ่งเป็นประสบการณ์อันน่าปีติยินดีอีกประการหนึ่ง จากนั้นในการสรรเสริญพระเจ้า เขาจะได้รับพระวิญญาณ

ตัวอย่างของการกลับใจใหม่

อุปมาเรื่องบุตรที่หายไปแสดงถึงส่วนประกอบของการกลับใจใหม่ (ลูกา 15:11-32) ในเรื่องนี้ ลูกที่เร่ร่อนไปได้ตระหนักถึงความบาปของตนและสภาพที่สิ้นหวังของตน “เขารู้สึกสำนึกผิด” (ลูกา 15:17) จากนั้น เขาได้ตัดสินใจที่จะกลับบ้านและแสวงหาการให้อภัย “จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด’” (ลูกา 15:18-19) ในที่สุด เขาออกจากที่ที่เขาอยู่ กลับไปยังบ้านของบิดา และสารภาพความบาปของตนด้วยความสำนึกผิด (ลูกา 15:20-21)

อุปมาเรื่องหนึ่งแสดงให้เห็นทัศนคติที่ถูกต้องในการกลับใจใหม่ (ลูกา 18:9-14) ฟาริสีขึ้นขึ้นและอธิษฐานในพระวิหาร ขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่ได้ทำผิดบาปและอวดอ้างต่อพระเจ้าถึงการกระทำที่ดีของตน คนเก็บภาษีมาอธิษฐานเช่นเดียวกัน เขาเข้าหาพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ ตีอกตนเองด้วยการแสดงออกอย่างสุดใจถึงความสำนึกผิด เขาอธิษฐานว่า “ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” พระเยซูทรงประณามฟาริสีผู้เห็นว่าตนชอบธรรม แต่ยกย่องคนเก็บภาษีที่จริงใจและกลับใจใหม่

คำอธิษฐานของดาวิดหลังจากล่วงประเวณีกับบัทเชบาเป็นตัวอย่างที่ดีของบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทำความบาปและการอธิษฐานของเขาเป็นลักษณะของการกลับใจใหม่ที่แท้จริง “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความรักมั่นคงของพระองค์ ขอทรงลบการทรยศของข้าพระองค์ออกไปตามแต่ พระกรุณาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความบาปผิดให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้วและบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงยุติธรรมในคำพิพากษาและไร้อำนาจในการพิพากษานั้น...ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหญ้า ข้าพระองค์ก็จะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ...ขอทรงเป็นพระพักตร์พระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความบาปผิดของข้าพระองค์ให้สิ้น ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพักตร์

พระองค์ และขออย่าทรงนำวิญญานบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย” (สดุดี 51:1-4, 7, 9-12)

ที่มาของการกลับใจใหม่

การกลับใจใหม่เป็นส่วนของความรอด ดังนั้นโอกาสและความสามารถในการกลับใจใหม่มาจากพระคุณของพระเจ้า พระกรุณาคุณของเจ้านามมนุษย์ไปสู่การกลับใจใหม่ (โรม 2:4) การกลับใจใหม่เป็นของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้ (กิจการ 11:18; 2ทิโมธี 2:25) พระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถให้ความเสียใจที่นำไปสู่การกลับใจได้ (2โครินธ์ 7:10) เมื่อคนๆ หนึ่งกลับใจใหม่ เขาเพียงแต่ตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้าและยอมรับงานในการช่วยให้รอดของพระเจ้า

การกลับใจใหม่ไม่ได้ก่อให้เกิดความรอด แต่ทำให้บุคคลหนึ่งมีคุณสมบัติและเริ่มงานแห่งความรอด การกลับใจใหม่มาจากพระคุณของพระเจ้าเพราะความเชื่อของมนุษย์ มนุษย์กลับใจใหม่ในสถานการณ์ที่เน้นพระวิญญานของพระเจ้า พระวจนะของพระองค์ และความเชื่อในพระองค์

พระวิญญานของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งในการนำมนุษย์สู่การกลับใจใหม่ พระเยซูตรัสว่า “เมื่อพระองค์นั้น [พระวิญญานบริสุทธิ์] เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความผิด ความชอบธรรม และการพิพากษา” (ยอห์น 16:8) เคล็ดลับและอุปกรรมทางจิตวิทยาจะไม่ก่อให้เกิดการกลับใจใหม่ที่แท้จริง เพราะจะต้องใช้ฤทธิ์เดชในการก่อให้เกิดความเชื่อถือนของพระวิญญานของพระเจ้า

แทนที่จะเน้นคำพูด เทคนิคที่ดึงดูด หรือเคล็ดลับที่ทำให้ตกใจ เราควรให้ความสนใจในการเตรียมบรรยากาศทางฝ่ายวิญญาน การชักชวนด้วยคำพูดและการเตือนเป็นสิ่งมีประโยชน์ แต่สิ่งที่เราสนใจมากที่สุดควรจะเป็นการอนุญาตให้พระวิญญานมีเสรีภาพอย่างแท้จริง เพื่อพระเจ้าจะทรงสามารถนำมนุษย์มาสู่พระองค์ได้ (ยอห์น 6:44)

พระวจนะของเจ้ามีฤทธิ์เดชที่จะนำมนุษย์สู่การกลับใจใหม่เมื่อพระวิญญานทรงให้แก่ใจทั้งหลาย พระวจนะที่เทศนาไปนั้นจะนำมนุษย์ให้ตระหนักถึงความบาปของตน และความจำเป็นที่จะต้องมีพระเจ้า คำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์ก่อให้เกิดความเชื่อถือนและความปรารถนาที่จะกลับใจใหม่ “เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครทูตอื่นๆ ว่า ‘พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี’” (กิจการ 2:37) คำเทศนาของโยนาห์นำให้เมืองนีนะเวห์ทั้งเมืองกลับใจใหม่ เราไม่ได้เน้นความคิดหรือเทคนิคของมนุษย์ แต่เน้นพระวจนะที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า

ผู้รับใช้ต้องเทศนาไม่ทำให้ทำบาปและอธิบายให้ชัดเจนเพื่อที่คนบาปจะตระหนักถึงความบาปของตน นาอันกล่าวถึงความบาปของดาวิดอย่างชัดเจน และยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวถึงความบาปของเฮโรด ยอห์นบอกกับคนเก็บภาษีว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภค” และบอกกับเหล่าทหารว่า “อย่ากรวโชก อย่าใส่ความเพื่อเอาเงิน แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน” (ลูกา 3:12-14)

ในยุคของเรา มีความคลุมเครือในการอ้างพระวจนะของพระเจ้า เมื่อพระวจนะของพระเจ้าเผยถึงความบาป เราจะต้องระบุเฉพาะเจาะจงลงไป ถ้าเราจะเทศนาพระวจนะ พระเจ้าจะใช้พระวจนะกับใจของแต่ละคน การได้ยินพระวจนะของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อ (โรม 10:17) และความเชื่อจะทำให้มนุษย์เชื่อฟังคำสั่งในการกลับใจใหม่

การกลับใจใหม่เป็นการตอบสนองต่อฤทธิ์เดชที่นำและก่อให้เกิดความเชื่อถือนของพระวิญญานของพระเจ้า ต่อการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และต่อแรงกระตุ้นของความเชื่อในพระเจ้า เมื่อมองตามอย่างพระเจ้า การกลับใจใหม่เป็นของประทานที่ช่วยให้มนุษย์สามารถได้รับความรอด เมื่อมองตามอย่างมนุษย์ การกลับใจใหม่เป็นการกระทำที่แสดงออกถึงความเชื่อ อันกระทำด้วยความเต็มใจเป็นอย่างแรก

คำสั่งให้กลับใจใหม่

การกลับใจใหม่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อความรอด พระคัมภีร์สั่งให้ทุกคนกลับใจใหม่ เมื่ออาดัมทำความบาป พระเจ้าทรงถามคำถามเขาและคาดหวังให้เขาสารภาพ (ปฐมกาล 3:9-13) ในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าทรงทำลายทุกคนยกเว้นแปดคน

เพราะมนุษย์ไม่ยอมกลับใจใหม่ พระองค์ทรงยกโทษให้เมืองนี้เพราะชาวเมืองกลับใจใหม่ในการตอบสนองต่อคำเทศนาของโยนาห์ ในเอเสเคียล พระเจ้าทรงขอให้อิสราเอลกลับใจใหม่ “เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงกลับใจและหันเสียจากการกบฏทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความบาปชั่วของเจ้าจะเป็นสิ่งสะดุดให้เจ้าพินาศ จงละทิ้งการกบฏทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้กบฏต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า พระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่” (เอเสเคียล 18:30-32) “เรามีชีวิตอยู่แม้ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนธรรมดา แต่พอใจในการที่คนธรรมดาหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ยอมตายทำไม” (เอเสเคียล 33:11) ข้อความเหล่านี้แสดงถึงพระเมตตาของพระเจ้า ความจำเป็นในการกลับใจใหม่ และความหมายของการกลับใจใหม่ว่าเป็น การหันจากความบาปไปหาพระเจ้า

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเทศนาการกลับใจใหม่อย่างมีอำนาจมาก (มัทธิว 3:1-11; มาระโก 1:4-5; ลูกา 3:3-9) และพระเยซูทรงทำเช่นนั้นเหมือนกัน พระเยซูทรงประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 4:17) “จงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด” (มาระโก 1:15) “เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3, 5) เมื่อพระคริสต์ทรงประทับอยู่บนโลก พระองค์ทรงส่งเหล่าสาวกของพระองค์ออกไปเทศนาให้กลับใจใหม่ (มาระโก 6:12) และก่อนหน้าที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงส่งพวกเขาอีกครั้งให้เทศนาการกลับใจใหม่ (ลูกา 24:47) เปโตรเทศนาการกลับใจใหม่ (กิจการ 2:38; 3:19) และเปาโลก็เช่นกัน (กิจการ 26:20)

เปาโลบอกกับชาวเอเธนส์ “ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังไร้เดียงสา พระเจ้ามิได้ทรงถือโทษ แต่เดี๋ยวนี้ พระเจ้าได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่” (กิจการ 17:30) ในพระคัมภีร์เก่า พระเจ้าไม่ได้ทรงถือโทษว่าชาวต่างชาติต้องปฏิบัติตามคัมภีร์ทุกประการในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เพราะพวกเขาไม่ทราบถึงสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขาด้วยมาตรฐานใจสำนึกผิดชอบ และกฎตามธรรมชาติ และพบว่าพวกเขาผิดด้วยมาตรฐานนั้นด้วย (โรม 2:12-16) ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ชาวยิวและชาวต่างชาติมีความเท่าเทียมกัน ทุกคนได้ยินการทรงเรียกให้กลับใจใหม่เหมือนกัน พระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2เปโตร 3:9)

เกิดอะไรขึ้นเมื่อกลับใจใหม่

ในเวลาทีกลับใจใหม่ มนุษย์เริ่มอนุญาตให้พระเจ้าทำงานในชีวิตของเขา มนุษย์ตัดสินใจที่จะหันจากความบาปไปหาพระเจ้า และเขาอนุญาตให้พระเจ้าหันมาหาเขา ในการหันไปจากความบาป พระเจ้าทรงอนุญาตให้เขาถอนตัวจากนิสัยและความปรารถนาที่เป็นบาป ในการหันไปหาพระเจ้า พระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์เริ่มความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์

ตั้งแต่เวลาที่อาดัมและเอวาทำความบาป ความบาปได้แยกมนุษย์ออกจากพระเจ้า เพราะมนุษย์ที่เต็มไปด้วยบาปไม่สามารถอยู่กับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ เมื่อมนุษย์กลับใจจากความบาป เขาจึงสามารถเริ่มติดต่อกับพระเจ้าเพราะการที่พระคริสต์ไถ่พระชนม์แทนเรา การกลับใจใหม่นำอุปสรรคที่ความบาปสร้างขึ้นมามากออกไป และอนุญาตให้มนุษย์และพระเจ้าเริ่มความสัมพันธ์ส่วนตัวได้ ดังนั้น ความบาปจึงทำให้บุคคลมีคุณสมบัติในการบัพติศมาด้วยน้ำและประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความสัมพันธ์กับการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ

การกลับใจใหม่เป็นก้าวแรกสู่พระเจ้า ดังนั้นการกลับใจใหม่เพียงอย่างเดียวไม่นำมาซึ่งอำนาจที่สมบูรณ์ของความรอด แม้ว่าจะนำมาซึ่งความรู้สึกที่ดี และให้กำลังใจที่มีข้อจำกัดและเป็นการชั่วคราวเพื่อถอนตัวจากความบาป การบัพติศมาด้วยน้ำและการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้งานที่การกลับใจใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นนั้นสมบูรณ์ได้

การกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำทำให้งานแห่งการให้อภัยสมบูรณ์ ในการบัพติศมา พระเจ้าทรงล้างความบาปโดยการนำบันทึกและโทษของความบาปออกไปชั่ววินาทีนิรันดร์ (ดูบทที่ 6)

บางคนชอบพูดว่าพระเจ้าทรงให้อภัยความบาปเมื่อกลับใจใหม่ และยกบาปเมื่อกลับใจใหม่ ซึ่งเป็นคำบรรยายที่เหมาะสมดีตามถ้อยคำในภาษาอังกฤษในฉบับ KJV อย่างไรก็ตาม ข้อความต้นฉบับไม่ได้แสดงถึงการแยกที่ชัดเจนอย่างนั้น เพราะสองคำนี้ *ให้อภัย* (forgive) และ *ยกบาป* (remit) มาจากคำภาษากรีกคำเดียวกันว่า *อาเฟซิส* (aphesis) (ดูบทที่ 6) หากพูดตามหลักศาสนศาสตร์แล้ว การให้อภัยและการยกบาปเป็นคำศัพท์ที่มีความเท่าเทียมกัน และการให้อภัย (หรือการยกบาป) มาจากการกลับใจใหม่และการกลับใจใหม่รวมกัน เราไม่ควรจะแยกประสบการณ์ทั้งสองนั้น

เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาเท่านั้น เราอาจแยกออกออกได้ดังนี้ เมื่อกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงทำลายการครอบงำของความบาปในปัจจุบันในชีวิตของบุคคลคนหนึ่ง และพระองค์ทรงนำอุปสรรคที่ขวางกั้นความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ออกไป เมื่อกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงนำบันทึกความบาป และลบการลงโทษสำหรับความบาปนั้น เช่น ความตาย พระเจ้าทรงจัดการกับผลในปัจจุบันของความบาปเมื่อกลับใจใหม่ และผลในอนาคตของความบาปเมื่อกลับใจใหม่ ทั้งสองสิ่งจำเป็นต่อการให้อภัย ดังนั้น เปโตรจึงกล่าวว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 2:38) (*New International Version* เน้นมากกว่านั้น ว่า “จงกลับใจใหม่ และรับบัพติศมาสืบทุกคนในพระนามของพระเยซูคริสต์เพื่อความบาปของท่านจะได้รับการให้อภัย”)

การกลับใจใหม่ไม่เพียงพอกับการปราศจากการกลับใจใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การกลับใจใหม่เพียงอย่างเดียวนำมาซึ่งอำนาจชั่วคราวที่จำกัดเหนือความบาป อำนาจที่ถาวรและไม่จำกัดเกิดจากการกลับใจใหม่ด้วยพระวิญญาณเท่านั้น (กิจการ 1:8) ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่ากลับใจใหม่ แต่กระนั้น พวกเขาที่ไม่ได้มีธรรมชาติที่บังเกิดใหม่ด้วยฤทธิ์เดชที่เอาชนะได้อย่างถาวร (ดูบทที่ 8) ธรรมบัญญัติของโมเสสหรือจิตใจของมนุษย์ไม่สามารถให้อำนาจเหนือความบาปได้ (โรม 7:15-25) มีเพียงพระวิญญาณเท่านั้นที่ให้อำนาจเหนือความบาปและอำนาจที่จะทำให้ความชอบธรรมที่ธรรมบัญญัติสอนแต่ให้ไม่ได้สมบูรณ์ (โรม 8:2-4) เมื่อกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงให้ความสามารถเบื้องต้นในการถอนตัวจากการยึดเกาะของความบาป แต่พระวิญญาณที่ทรงประทับอยู่จะทำให้เรามีชีวิตใหม่ในพระคริสต์ได้ (โรม 8:10, 13)

พระเยซูทรงสอนว่าเมื่อวิญญาณที่สกปรกออกจากชายคนหนึ่ง วิญญาณนั้นจะหาที่พักที่อื่น (ลูกา 11:24-26) เมื่อไม่พบที่อื่นจะไป มันก็กลับมาที่บ้านเดิม (ชายคนนั้น) ถ้ามันพบที่นั่นว่าง กวาดไว้เรียบร้อย และประดับตกแต่ง (อยู่ในระเบียบ) มันจะนำผีอื่นอีกเจ็ดผีมาด้วย และกลับเข้าไปในบ้านอีกครั้ง เรื่องนี้แสดงถึงหลักการที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราศึกษากันนี้ นั่นคือ การไล่สิ่งชั่วออกไปเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ คนๆ หนึ่งต้องแทนที่สิ่งชั่วนั้นด้วยสิ่งดี เพียงแค่ทำความสะอาดชีวิตของคนๆ หนึ่งและทำให้เป็นระเบียบในเวลาหนึ่งไม่เพียงพอ คนๆ หนึ่งจะต้องได้รับอำนาจในการกันสิ่งชั่วนั้นออกไปด้วย

ผู้ที่กลับใจใหม่และไม่ไปไหนจะเป็นเหยื่อของวัฏจักรการกลับใจใหม่และความล้มเหลวที่ไม่จบสิ้นและน่าอึดอัด และในที่สุด เขาจะแย่งกว่าตอนแรก สิ่งนี้เป็นปัญหาสำคัญในศาสนาคริสต์ในปัจจุบัน หลายกลุ่มอ้างถึงความจำเป็นในการกลับใจใหม่และศีลธรรม แต่ไม่เทศนาการกลับใจใหม่ด้วยพระวิญญาณ ซึ่งให้อำนาจในการเป็นคริสเตียนได้ ไม่ใช่ความล้มเหลว พระวิญญาณจะเติมเต็มชีวิตที่ว่างเปล่า รักษาชีวิตนั้นให้สะอาด และต่อต้านผีมารเมื่อมันกลับมา

แนวทางสำหรับการปฏิบัติที่แทนบูซา

ผู้ที่อธิษฐานกับผู้แสวงหาที่แทนบูซาจะต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ ต่อไปนี้เป็นแนวทางที่มีประโยชน์เกี่ยวกับเรื่องนี้

(1) เราควรเน้นการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่อุปกรรมหรือเทคนิคต่างๆ วลีหรือการเคลื่อนไหวพิเศษไม่อาจแทนที่การกลับใจใหม่ได้

(2) เราควรพยายามที่จะสังเกตว่าผู้แสวงหาอยู่ในฐานะเช่นใดในทางฝ่ายวิญญาณ ถ้าเขายังไม่ได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง เราไม่ควรบังคับให้เขาแสดงความปีติยินดีและคาดหวังพระวิญญาณ เมื่อเขาได้กลับใจใหม่ เราจึงสามารถหนุนใจเขาให้สรรเสริญพระเจ้าและเชื่อว่าจะได้รับพระวิญญาณได้

(3) เราอาจนึกถึงสถานะของผู้แสวงหา และอธิษฐานกับเขา ซึ่งจะแสดงให้เห็นวิธีการอธิษฐาน และจะช่วยเราให้อธิษฐานด้วยภาระหนัก

(4) ถ้าผู้แสวงหาดูเหมือนว่าไม่เกิดความก้าวหน้าใดๆ อาจมีปัญหาหลายอย่าง แต่จะปัญหาจะต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกัน ปัญหาอาจเป็นการไม่เข้าใจว่าการกลับใจใหม่คืออะไร การปฏิเสธที่จะยอมจำนนทุกสิ่งต่อพระเจ้า การขาดความปรารถนา (ความหิวกระหาย ความสิ้นหวัง ความรู้สึกกระตือรือร้น) การไม่มีการเสียใจอย่างชอบพระทัยพระเจ้า หรือการขาดความเชื่อ

(5) เราต้องไม่พยายามสอนเขาให้พูดภาษาต่างๆ หมายถึงคำคุณีจะเกิดขึ้นตามพระวิญญาณทรงโปรดให้ แทนที่จะเน้นเพียงว่าเขาควรยอมจำนนสิ้นของตนต่อพระเจ้า เราควรเน้นว่าเขาควรยอมจำนนใจและชีวิตของเขาทั้งหมดต่อพระเจ้า เมื่อผู้แสวงหายอมจำนนทุกสิ่งต่อพระเจ้า ตั้งใจอยู่ที่พระองค์อย่างแท้จริง และใช้ความเชื่อ ผู้แสวงหาจะสามารถยอมจำนนสิ้นของตนต่อพระเจ้าได้

(6) ขอให้เราหลีกเลี่ยงการกระทำที่จะทำให้ไขว้เขว เช่น การเขย่าผู้แสวงหา การทู่เข้ การบังคับเขาให้ทำบางสิ่งบางอย่าง การให้คำแนะนำที่ขัดแย้งกัน หรือการทำให้เขารู้สึกว่า บ่อยครั้งคนทั้งหลายกลับใจใหม่ และได้รับพระวิญญาณแม้ว่าจะไม่มีผู้ทำการที่แทนบูชาก็ได้ ไม่ใช่ได้รับเพราะผู้ทำการที่แทนบูชาก็ได้

ถ้าผู้แสวงหาที่มีความจริงใจและพร้อมที่จะกลับใจใหม่ เขาจะได้รับพระวิญญาณในเวลาอันสั้น ถ้าเขาไม่ได้รับ มีบางสิ่งที่ขาดไปในการกลับใจใหม่ หรือในใจของเขา ในกรณีดังกล่าว ผู้ทำการที่แทนบูชาก็ต้องไวต่อพระวิญญาณและมีความเฉลียวฉลาดเพื่อที่จะสามารถช่วยเขาให้เอาชนะปัญหาเหล่านี้ได้

การกลับใจใหม่และคริสเตียน

ถ้าเราทำบาปหลังจากบังเกิดใหม่ เรายังคงมีทางที่จะขอการให้อภัยโดยสารภาพความบาปต่อพระคริสต์ (1ยอห์น 1:9; 2:1) ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบัพติศมาอีก เพราะมีเพียงการบัพติศมาเดียว และมีผลต่อความบาปทั้งปวงที่ได้กลับใจใหม่ ไม่ว่าจะกระทำก่อนหรือหลังจากการบัพติศมา การให้อภัยของพระเจ้าในชีวิตนี้ไม่มีข้อจำกัดทราบเท่าที่เรากลับใจใหม่อย่างแท้จริง พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราให้อภัยผู้กลับใจใหม่อย่างแท้จริงโดยไม่มีข้อจำกัด และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นกับเรา (มัทธิว 18:21-22; ลูกกา 17:3-4) สิ่งสำคัญคือว่าเราเสียใจอย่างแท้จริงต่อความบาปของเรา และตัดสินใจอย่างจริงจังที่จะทำตัวให้ดีขึ้นด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า

หลักการแรกสำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่คือ “ไม่ทำบาป” (1ยอห์น 2:1) ถ้าเราทำบาป เราควรจะสารภาพบาป รับการให้อภัย และไม่รับการลงโทษ (โรม 8:1) อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรจะต้องกลับใจในสิ่งเดียวกันซ้ำๆ เพราะพระวิญญาณทรงประทักกำลังในการเอาชนะ การกลับใจใหม่เป็นคำสั่งสอนเบื้องต้น แต่เราไม่ควรต้องอยู่ในขั้นเบื้องต้นนี้ตลอดเวลา “เหตุฉะนั้นขอให้เราผ่านหลักธรรมเบื้องต้นแห่งคริสตศาสนา ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ไม่วางรากฐานซ้ำอีก คือเรื่องการกลับใจจากการประพฤติที่นำไปสู่ความตาย...” (ฮีบรู 6:1, NIV) การกลับใจใหม่มีอยู่เสมอสำหรับคริสเตียน แต่ในเวลาหนึ่ง เขาจะต้องเติบโตจนความจำเป็นในการกลับใจจากความบาปกลายเป็นข้อยกเว้นแทนที่จะเป็นข้อบังคับ

ความจำเป็นในการเน้นเรื่องการกลับใจใหม่

คริสตจักรหลายแห่งได้ละเลยคำสั่งสอนและการกลับใจใหม่ในปัจจุบันนี้ ถ้าเราคาดหวังให้คนบาปได้รับความรอด เราต้องเทศนาและสอนการกลับใจใหม่ด้วยการทรงเจิมของพระวิญญาณ ผู้เทศนาต้องระบุว่าอะไรเป็นความบาปและอธิบายเรื่องการกลับใจใหม่อย่างเฉพาะเจาะจง ผู้รับใช้จะต้องให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ต้องการรับบัพติศมาเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขากลับใจใหม่อย่างแท้จริง เพราะหากไม่มีการกลับใจใหม่แล้ว การบัพติศมาก็กลายเป็นสัญลักษณ์ที่ไร้ความหมาย ผู้ปฏิบัติภารกิจที่แทนบูชาก็ต้องแนะนำผู้แสวงหาให้กลับใจใหม่ เพราะหากปราศจากการกลับใจใหม่แล้ว จะไม่มีการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

วิธีการที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ไม่นำมาซึ่งการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ การกลับใจใหม่จะต้องเกิดขึ้นก่อน บางคนสามารถและควรได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องรอ แต่เขาต้องกลับใจใหม่ก่อน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่เข้าหรืออาศัยอยู่ในวิหารที่ไม่สะอาดในทางฝ่ายวิญญาณ (2โครินธ์ 6:17-7:1) เป็นไปไม่ได้ที่จะหันไปหาพระเจ้าโดยยังไม่หันไปจากความบาปก่อน

ศาสนาคริสต์เต็มไปด้วยผู้คนที่ยอมรับพระคริสต์แต่ไม่กลับใจใหม่อย่างนั้นหรือ คนจำนวนมากแสวงหาการอวยพร การอัศจรรย์ และประสบการณ์ที่เน้นอารมณ์โดยไม่มี การกลับใจใหม่อย่างนั้นหรือ คนของประชาชนและผู้มีชื่อเสียงทั้งหลายอ้างตนว่าบังเกิดใหม่ แต่ยังคงดำเนินกิจกรรมที่ไม่สะอาดและไม่บริสุทธิ์ แต่การอ้างและการสรวลของพวกเขาไม่มีผล ด้วยวิธีการใดก็ตาม เราจะต้องตระหนักว่า หากปราศจากการกลับใจและความบริสุทธิ์แล้ว ประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณทุกอย่างก็ไร้ค่า

ผู้ที่ไม่กลับใจใหม่เอาแผนการของตนเองมาแทนที่แผนการของพระเจ้า เหมือนเช่นคาอินกระทำเมื่อถวายเป็นที่ถวายเครื่องบูชาโลหิต พวกเขาอาจมีการอวยพรชั่วครั้งชั่วคราว แต่เหมือนเช่นผู้ที่ไปงานสมรส แต่ไม่ใส่เสื้อผ้าสำหรับงานสมรส เขาจะถูกนำออกไปเมื่อแขกตรีเศาะดัดจมา (มัทธิว 22:11-14)

บางคนดูเหมือนจะได้รับการอวยพรจากพระเจ้า และดำเนินชีวิตที่ไม่พอพระทัยพระองค์ ไม่บริสุทธิ์ และอยู่ฝ่ายโลก เพราะพระเจ้าไม่ได้พิพากษาอย่างรวดเร็ว พวกเขาคิดว่าพวกเขาหลบหนีได้ (ปัญญาจารย์ 8:11) ไม่ตระหนักว่าพระเจ้าทรงขยายพระกรุณาคุณ ความอดกลั้นพระทัย และความอดทนเพื่อที่พวกเขาจะมีเวลาในการกลับใจใหม่ (โรม 2:4; 2เปโตร 3:9) เป็นคำสั่งที่จะต้องกลับใจใหม่และดำเนินชีวิตที่กลับใจใหม่

บทสรุป

การกลับใจใหม่เป็นการหันจากความบาปและหันไปหาพระเจ้า เป็นการตอบสนองแรกของความเชื่อต่อการทรงเรียกของพระเจ้า การกลับใจใหม่รวมถึงการตระหนักถึงความบาป การสรวลความบาป การสำนึกผิดต่อความบาป และการตัดสินใจที่จะละทิ้งความบาป เป็นการตายต่อบาป และเปิดโอกาสให้มีความสัมพันธ์ที่ถาวรกับพระองค์

การกลับใจใหม่เพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้งานแห่งความรอดสมบูรณ์ การบัพติศมาด้วยน้ำทำให้หันไปจากความบาปถาวรโดยการฝังมนุษย์แก่ และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณทำให้หันไปหาพระเจ้าอย่างถาวรโดยการให้ธรรมชาติใหม่ด้วยอำนาจที่จะเอาชนะความบาปได้ทุกคน หากปราศจากการกลับใจใหม่ ไม่มีใครสามารถได้รับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณได้

ถ้าเราปรารถนาที่จะรักษาพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าในชีวิตของเรา เราต้องดำเนินชีวิตที่กลับใจใหม่ ถ้าเราปรารถนาที่จะเห็นคนอื่นได้รับความรอด เราต้องเทศนาและสอนการกลับใจใหม่ที่แท้จริง

เชิงอรรถ

¹Webster's, p. 1924.

²Vine, pp. 961-62.

³Henry Thiessen, *Lectures in Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1979), p. 265.

6 การบัพติศมาด้วยน้ำ

“ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด” (มาระโก 16:16)

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ล้นทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย...’” (กิจการ 2:38)

ความหมายของการบัพติศมาด้วยน้ำ

การบัพติศมาด้วยน้ำของคริสเตียนเป็นพิธีที่คนๆ หนึ่งที่ได้กลับใจใหม่จากความบาปของตน ถูกจุ่มลงในน้ำในพระนามของพระเยซูเพื่อความบาปเหล่านั้นจะได้ทรงยกเสีย เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อในพระคริสต์

ในบทนี้ เราจะศึกษาการบัพติศมาในพระคัมภีร์ พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงส่งสาวกทุกคนของพระคริสต์ให้รับบัพติศมา และวิเคราะห์ความหมายของแต่ละส่วนที่ไว้ข้างต้น

การบัพติศมาของยอห์น

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งพระเจ้าทรงส่งไปเพื่อเตรียมหนทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าเทศนาและให้บัพติศมาแสดงการกลับใจใหม่เพื่อความผิดบาปจะได้ยกเสีย (มาระโก 1:2-4; ลูกา 3:3-4) เขามอบบัพติศมาเพื่อสำแดงพระคริสต์ต่ออิสราเอล (ยอห์น 1:31) การบัพติศมาของยอห์นเป็นการบัพติศมาชั่วคราวเพื่อเตรียมสาวกสำหรับการเทศนาของพระคริสต์และการบัพติศมาของคริสเตียน ยอห์นไม่ได้พยายามละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว แต่ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติที่นั่นสมบูรณ์ โดยหวังว่าผู้ที่รับเชื่อจะดำเนินชีวิตที่กลับใจใหม่และอยู่ในศีลธรรมดังที่ธรรมเนียมปฏิบัติระบุไว้ และรอคอยพระองค์ผู้จะให้บัพติศมาพวกเขาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การบัพติศมาของยอห์นเป็นการบัพติศมาก่อนหน้าที่จะมีคริสเตียน เพราะในเวลานั้น คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ก่อตั้งขึ้น (ดูบทที่ 8) ตามจริงแล้ว เหล่าสาวกของยอห์นได้รับบัพติศมาอีกครั้งหลังจากวันเพ็ญเทศกาล (กิจการ 19:1-5)

การบัพติศมาของยอห์นมีไว้เพื่อการกลับใจใหม่ เป็นการบัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่ หรือเป็นการบัพติศมาแสดงว่ากลับใจใหม่ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีวิธีพูดพิเศษใดในการบัพติศมา แต่บอกคนทั้งหลายว่า “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง” (มัทธิว 3:11) การบัพติศมาของเขากระตุ้นและแสดงถึงการกลับใจใหม่ ผู้ที่เชื่อกลับใจใหม่และสารภาพความบาปของตนเมื่อรับบัพติศมา (มัทธิว 3:6; มาระโก 1:5)

เพราะการบัพติศมาของยอห์นนั้น “เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปเสีย” แสดงว่าการบัพติศมาของยอห์นให้การยกบาปหรือ ทั้งนี้ ไม่อาจให้การยกบาปได้ทั้งหมดอย่างแท้จริง หรือมีผลต่อความบาปในอนาคต เพราะก่อนที่พระคริสต์จะวายพระชนม์ การยกบาปทุกประการขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตนั้น บางคนได้เถียงว่าการบัพติศมาของยอห์นให้การยกบาปแบบมีเงื่อนไข แต่การยกบาปแบบมีเงื่อนไขมีอยู่แล้วด้วยระบบเครื่องบูชา ซึ่งยอห์นไม่ได้พยายามที่จะนำการบัพติศมาเข้ามาแทนที่ ดูเหมือนว่าการบัพติศมาของเขาเพียงแต่ชี้ให้เห็นการยกบาปในอนาคตที่จะมายังพระคริสต์และการบัพติศมาของคริสเตียน การบัพติศมาของยอห์น “จ่นกว่า” พระเจ้าทรงยกบาป ซึ่งเป็นคำแปลที่เหมาะสมของคำกรีก ว่า *εἰς* (*eis*) ซึ่งโดยปกติแปลว่า “เพื่อ” *Dictionary of the Bible* ของแฮสติงส์ยืนยันแนวความคิดนี้¹

การบัพติศมาของพระคริสต์

พระเยซูทรงได้รับบัพติศมาจากยอห์น เนื่องจากพระคริสต์ทรงปราศจากบาป (ฮีบรู 4:15) เราจึงรู้ว่าพระองค์ไม่ได้รับบัพติศมาเพื่อแสดงการกลับใจใหม่หรือเพื่อแสดงถึงการยกบาป แต่พระองค์ทรงรับบัพติศมาเพื่อสำแดงแก่อิสราเอลว่าพระองค์เองทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ผู้ทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณ และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1:31-34) และพระองค์ทรง

ยอมจำนนต่อการบัพติศมาเพื่อ “กระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” (มัทธิว 3:15) เราสามารถแบ่งวัตถุประสงค์เหล่านี้ออกเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

(1) พระคริสต์ทรงรับบัพติศมาเพื่อแนะนำพระองค์เองแก่คนทั้งหลายและเพื่อเริ่มการรับใช้ของพระองค์ ทั้งน้ำ (การบัพติศมา) และพระวิญญาณ (ในรูปแบบของนกพิราบ) ปรากฏอยู่ในเวลานี้ เป็นการเล็งถึงข้อความของพระกิตติคุณที่พระองค์จะทรงสอนในยอห์น 3:5)

(2) ด้วยการกระทำนี้ พระคริสต์ทรงเห็นยอมกับการบัพติศมาของยอห์น และคำเทศนาของเขาเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำ และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

(3) พระคริสต์ทรงเป็นตัวอย่างสำหรับเราให้ปฏิบัติตาม พระองค์ไม่จำเป็นต้องรับบัพติศมาเพื่อตัวของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงยอมจำนนต่อการบัพติศมาเพื่อประโยชน์ของพวกเรา ถ้าพระคริสต์ผู้ไม่มีบาปทรงรับบัพติศมา เราควรจะรับบัพติศมากว่ายิ่งกว่านั้นเพียงใด ถ้าเราจะปฏิบัติตามพระคริสต์ (โรม 8:29) เราจะต้องรับบัพติศมาเหมือนพระองค์

(4) เนื่องจากพระคริสต์ได้รับบัพติศมาเพื่อกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ พระองค์ไม่ได้ถือว่าการบัพติศมาเป็นเพียงพิธีหรือพิธีกรรมทางศาสนา ตลอดจนการรับใช้ของพระองค์ พระคริสต์ทรงเน้นความบริสุทธิ์ทางศีลธรรม ไม่ใช่ความบริสุทธิ์ทางระบบพิธีการ และทรงบรรยายว่าการชำระล้างตามธรรมเนียมของฟาริสีเป็นสิ่งไม่จำเป็น (มัทธิว 15:1-20; มาระโก 7:1-23) ในทางตรงกันข้าม พระองค์ทรงตระหนักว่าการบัพติศมามีความสำคัญทางศีลธรรมและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกเขา

การบัพติศมายุคแรกโดยเหล่าสาวก

ในระหว่างที่พระคริสต์ทรงประทับอยู่บนโลกนี้ เหล่าสาวกของพระองค์ให้บัพติศมาผู้ที่มาเชื่อตามอำนาจของพระองค์ (ยอห์น 3:22; 4:1-3) พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้เพียงเล็กน้อย และไม่ได้อธิบายวัตถุประสงค์ของการบัพติศมานี้ ผู้เขียนบางคนกล่าวว่าเป็นการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูในขณะที่บางคนเชื่อว่าเป็นการบัพติศมาของยอห์น² ผู้สนับสนุนทฤษฎีแรกมักจะกล่าวว่าเป็นรูปแบบที่แฝงอยู่ของการบัพติศมาของคริสเตียนที่จะมีผลในการยกบาปหลังจากพระคริสต์ทรงไถ่บาป อย่างไรก็ตาม แนวความคิดหลังอาจจะถูกต้อง ดังเช่นพจนานุกรม *Dictionary of the Bible* ของแฮสติงส์ได้เขียนไว้³ แนวความเห็นนี้มีเหตุผลสนับสนุนสี่ประการดังนี้ (1) มีการกล่าวถึงการบัพติศมานี้ในทางเกี่ยวข้องกับบัพติศมาของยอห์น (2) เหล่าสาวกยังไม่เข้าใจข้อความเรื่องพระกิตติคุณอย่างแท้จริง (3) พระคริสต์เทศนาคำเทศนาของยอห์นเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ แผ่นดินที่ใกล้เข้ามา และการบัพติศมาแห่งพระวิญญาณที่จะเกิดขึ้น (4) ไม่น่าจะมีการบัพติศมาของคริสเตียนแม้จะเป็นรูปแบบแฝง ในเวลาก่อนที่พระคริสต์วายพระชนม์ เพราะการบัพติศมาเป็นการมีส่วนกับการฝังของพระองค์ ไม่ว่าจะตีความหมายของการบัพติศมาก่อนหน้า การบัพติศมาของคริสเตียนนี้เป็นอย่างไร จะต้องตระหนักว่า ทั้งการบัพติศมาของยอห์นและการบัพติศมาของเหล่าสาวก เป็นการเตรียมการก่อนการบัพติศมาของคริสเตียน และไม่ได้ให้การยกบาปอย่างแท้จริง

พระบัญชาของพระคริสต์

ในเวลาก่อนหน้าที่พระเยซูจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ออกไปทั่วโลก เพื่อประกาศพระกิตติคุณ ให้คนทั้งหลายเป็นสาวก และให้บัพติศมาพวกเขา (มัทธิว 28:19) พระองค์ทรงคาดหวังให้ผู้เชื่อทุกคนรับบัพติศมา และพระองค์ทรงสัญญาว่าผู้ที่เชื่อและได้รับบัพติศมาจะได้รอด (มาระโก 16:16) ฟาริสี “ไม่ยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้า” โดยปฏิเสธการบัพติศมาของยอห์น (ลูกา 7:30) และเราจะต้องมีความผิดเดียวกันถ้าเราปฏิเสธการบัพติศมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การบัพติศมาของคริสเตียนยุคแรก

คริสตจักรในหนังสือกิจการปฏิบัติตามความคาดหวังและพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเรื่องการบัพติศมา ในคำเทศนาแรกๆของคริสตจักร เปโตรสั่งให้ทุกคนรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู (กิจการ 2:38) “คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรก็รับ

บัพติศมา” (กิจการ 2:41) เมื่อชาวสะมาเรียเชื่อคำเทศนาของฟีลิป พวกเขา ก็ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเช่นกัน (กิจการ 8: 12, 16) ชั้นที่ชาวเอธิโอเปีย เซาโลชาวเมืองทาร์ซัส โครเนลิอัส ลีเดียจากเมืองอียาทรา นายคุกชาวเมืองฟีลิปปี ชาวโครีนธ์ และเหล่าสาวกของยอห์นที่เมืองเอเฟซัสได้รับบัพติศมาเมื่อพวกเขาได้ยืมและเชื่อการเทศนาพระกิตติคุณ (กิจการ 8:35-38; 9:18; 10:47-48; 16:15; 16:33; 18:8; 19:5) แม้ว่าโครเนลิอัสและครัวเรือนของเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว แต่เปโตร “สั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์” (กิจการ 10:47-48) อานาเนียสั่งเปาโลให้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กิจการ 22:16)

วิธีการบัพติศมาคือการจุ่ม

การบัพติศมาต้องใช้น้ำจริงๆ (ยอห์น 3:23; กิจการ 8:36; 10:47-48) คำว่า *การบัพติศมา* (baptism) มาจากภาษากรีกว่า *บาพโต* (bapto) ซึ่งหมายถึง “การจุ่ม”⁴ ดับเบิลยู อี ไวน์ ให้ความหมายของการบัพติศมาว่า “กระบวนการของการจุ่ม การจุ่มลงในน้ำ และการไหลออกมา”⁵ คำอื่นๆ มีเพื่อแสดงถึงการประพรม แต่พระเจ้าทรงเลือกคำหนึ่งเพื่อแสดงถึงการจุ่ม

การจุ่มเป็นวิธีบัพติศมาวิธีเดียวตามที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ ยอห์นให้บัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน (มาระโก 15:9) และ “ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาโลม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก” (ยอห์น 3:23) เขาต้องมีน้ำพุและแม่น้ำใหญ่พอที่จะจุ่มได้ ไม่ใช่เพียงน้ำสองสามเพื่อประพรม ยอห์นจุ่มพระเยซู “ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ” (มัทธิว 3:16) “พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทรงเห็นท้องฟ้าแหวกออก” (มาระโก 1:10) ฟีลิปจุ่มชนที่ชาวเอธิโอเปีย “คนทั้งสองลงไปลงในน้ำทั้งฟีลิปกับชนที่ ฟีลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมาเมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไปเสีย” (กิจการ 8:38-39)

เปาโลอธิบายว่าการบัพติศมาเป็น การฝังไปกับพระคริสต์ (โรม 6:4; โคลสี 2:12) ข้อความเหล่านี้ถือว่าการบัพติศมาเป็น การจุ่มและจะมีเหตุผลถ้าผู้อ่านเข้าใจเรื่องนี้ ไม่มีใครถูกฝังโดยการประพรมหรือเทดินจำนวนน้อยไว้บนร่างกาย แต่ด้วยการจมลงไปยังทั้งหมดเท่านั้น *The Pulpit Commentary* กล่าวเกี่ยวกับโรม 6:4 ไว้ว่า “การอ้างอิง...เป็นการอ้างอิงถึงรูปแบบการบัพติศมา กล่าวคือ โดยการจุ่มซึ่งเข้าใจกันว่าเป็นการฝังถึงการฝัง และจึงแสดงถึงการตาย”⁶

ตั้งแต่สมัยพระคัมภีร์เป็นต้นมา มีวิธีการบัพติศมาด้วยน้ำวิธีอื่นๆ เกิดขึ้น โดยเฉพาะการประพรมและการเท อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เองไม่เคยอธิบายถึงวิธีเหล่านี้ พิธีการชำระในพระคัมภีร์เก่าบางพิธีเกี่ยวข้องกับ การประพรมน้ำ แต่แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเล็ดถึงการบัพติศมาของคริสเตียน เราไม่สามารถคาดหวังว่าสิ่งเหล่านี้สอนวิธีที่ถูกต้องในการบัพติศมา ข้อพระคัมภีร์หลายข้อกล่าวถึง การประพรมโลหิตของพระเยซู แต่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงเครื่องบูชาของพระคริสต์ในลักษณะการเปรียบเทียบเพื่อเชื่อมโยงกับเครื่องบูชาโลหิตในพระคัมภีร์เก่า (ฮีบรู 9:13; 10:22; 11:28; 12:24) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่ได้หมายถึงวิธีการบัพติศมา แต่แสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์อาจใช้คำอื่นสำหรับการบัพติศมาที่หมายถึง “การประพรม” ไม่ใช่ “การจุ่ม” ก็ได้ [แต่จริงๆ แล้ว พระคัมภีร์ใช้คำว่า *การจุ่ม* สำหรับการบัพติศมา]

ตามประวัติศาสตร์แล้ว การประพรมและการเทเกิดขึ้นเพราะความต้องการความสะดวก การจุ่มกลายเป็นเรื่องไม่สะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากมีการบัพติศมาที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์สามกรณีด้วยกัน ได้แก่ (1) การบัพติศมาเด็กทารก (2) การบัพติศมาสามครั้งโดยกลุ่มผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์บางกลุ่ม และ (3) การเลื่อนการบัพติศมาออกไปจนถึงเวลาที่ใกล้จะเสียชีวิต (เพื่อที่จะใช้ชีวิตในความบาป และยังสามารถรอดได้)

วิธีการบัพติศมาสำคัญหรือไม่

บุคคลคนหนึ่งควรจะปฏิบัติตามวิธีการตามพระคัมภีร์ด้วยเหตุผลหลายประการดังนี้

(1) การบัพติศมาเป็นคำสั่งตามพระคัมภีร์ ดังนั้นเราควรปฏิบัติตามวิธีการตามพระคัมภีร์ เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญที่พระคัมภีร์เน้นในเรื่องการบัพติศมาด้วยน้ำ เราควรรับบัพติศมาด้วยน้ำตามที่พระคัมภีร์ประกาศไว้

(2) พระเยซูทรงได้รับการจุ่มเพื่อเป็นตัวอย่างให้เราปฏิบัติตาม ถ้าพระองค์ผู้ไม่จำเป็นต้องรับบัพติศมา ทรงยอมจำนนต่อการจุ่ม เราควรจะยอมจำนนมากกว่านั้นเพียงใด ถ้าการบัพติศมาคุ้มค่าที่จะทำแล้ว ก็คุ้มค่าที่จะทำตามวิธีที่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์กระทำ

(3) วิธีการบัพติศมาอื่นๆ เกิดจากธรรมเนียมที่ไม่ได้เป็นตามพระคัมภีร์ และธรรมเนียมเป็นสิ่งทดแทนคำสอนพระคัมภีร์ที่ไม่ถูกต้อง พระเยซูทรงประณามธรรมเนียมเป็นอย่างมากเมื่อธรรมเนียมทำให้เกิดการหันไปจากพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ตรัสแก่ฟาริสีว่า “เจ้าทั้งหลายละธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามถ้อยคำของมนุษย์ที่เขาสอนต่อๆ กันมานั้น” (มาระโก 7:8) และ “อย่างนั้นแหละ ท่านทั้งหลายทำให้ธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไป เพราะเห็นแก่คำสอนของพวกท่าน” (มัทธิว 15:6)

(4) ข้อดีเพียงอย่างเดียวของการประพรมคือความสะดวก ซึ่งเป็นข้อแก้ตัวที่แยบในการไม่ปฏิบัติตามพระคัมภีร์ เรามีสิทธิ์อะไรที่จะยื่นกรานใช้วิธีการที่สะดวกกว่าที่พระเยซูและคริสตจักรบนโลกใช้ แน่ใจว่าคงจะสะดวกกว่าถ้ายอห์นประพรมฝูงชน ถ้าอัครสาวกประพรมคน 3,000 คนในวันเพ็นเทคอสต์ ถ้าฟีลิปประพรมชนที่ในถิ่นทุรกันดาร และถ้าเปาโลประพรมนายคุกตอนกลางดึก แต่พวกเขาเลือกที่จะจุ่ม ทำไมเราจะหันไปจากการบัพติศมาด้วยการจุ่มเพราะความสะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อการบัพติศมาด้วยการประพรมซึ่งเป็นสิ่งที่นิยมกันนั้นไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

(5) การจุ่มแสดงถึงการเชื่อฟังพระเจ้าและเคารพพระวจนะของพระองค์ ทำไมถึงต้องสร้างวิธีตามอำเภอใจและพยายามที่จะให้ข้อแก้ตัว ทำไมต้องโต้แย้งว่าวิธีต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นนั้นใช้ได้หรือไม่ การเคารพพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์อย่างแท้จริงจะทำให้เราพอใจกับวิธีการตามพระคัมภีร์ แทนที่จะละเลยหรือปฏิเสธวิธีการนั้น เราจะเชื่อฟังวิธีการนั้น

(6) ด้วยการจุ่มเท่านั้น เราจึงรักษาความหมายของการบัพติศมาว่าเป็นการฝังไปกับพระคริสต์ได้

การยกบาปเมื่อบัพติศมา

ยอห์นเทศนาให้ “รับบัพติศมาเพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปเสีย” (มาระโก 1:4; ลูกา 3:3) เล็งไปถึงเวลาที่พระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปเมื่อบัพติศมาด้วยน้ำของคริสเตียน ก่อนหน้าการบัพติศมาของคริสเตียนเป็นครั้งแรก เปโตร กล่าวว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 2:38) การยกความบาปแสดงถึงการปล่อย การล้างทิ้ง การยกเลิก หรือการยกออกไป เมื่อบัพติศมา พระเจ้าทรงปล่อย ล้าง ยกเลิก และยกความบาปของเราออกไป

บางคนไม่เห็นด้วยกับความเข้าใจนี้ โดยถือว่าการบัพติศมาเป็นสิ่งที่กระทำเพราะคนๆ หนึ่งได้รับการยกความบาปแล้วสำหรับพวกเขาแล้ว คำว่า “for” ในกิจการ 2:38 หมายถึง “เพราะ” หรือ “เพื่อ” อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดเจนว่า for หมายถึง “เพื่อรับ” หรือ “เพื่อได้รับ”

(1) ความหมายว่า เพื่อ นี่เป็นความหมายตามตัวอักษรเมื่ออ่านทั้งข้อความภาษากรีกและภาษาอังกฤษ ฉบับ NIV แปลกิจการ 2:38 ว่า “ฝ่ายเปโตร จึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคนเพื่อที่ความบาปของท่านจะได้รับการให้อภัย...’”

(2) บริบทนำไปสู่การแปลนี้ คนบาปที่รู้สึกผิดถามว่า “เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการ 2:37) เปโตรตอบคำถามพวกเขาโดยอธิบายว่าพวกเขาต้องทำอะไรเพื่อที่จะได้รับการยกบาป ไม่ใช่อธิบายการกระทำที่เป็นทางเลือก เขาไม่ได้หมายความว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาเพราะท่านทั้งหลายได้รับการยกบาปแล้ว”

(3) มัทธิว 26:28 บันทึกถ้อยคำภาษากรีกเช่นเดียวกับเมื่อพระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเรา อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก” พระคริสต์ทรงหลั่งโลหิตเพื่อที่เราจะได้รับการยกบาป ไม่ใช่เพราะเราได้รับการยกบาปแล้ว วลีนี้อาจชี้ให้เห็นถึงการยกบาปในอนาคต (ดังที่ยอห์นและพระเยซูทรงใช้) แต่ไม่เคยชี้ไปถึงการยกบาปที่ได้มาแล้ว

(4) ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ อีกหลายข้อบรรยายถึงบทบาทของการบัพติศมาในการยกบาป

พิธีบัพติศมาสร้างเราขึ้นใหม่หรือ

ในเวลานี้ เราต้องเน้นว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่า “พิธีบัพติศมาสร้างเราขึ้นใหม่” เพราะน้ำและพิธีการไม่มีอำนาจที่ช่วยให้รอดในตัวของมันเอง การบัพติศมาด้วยน้ำไม่ใช่การกระทำพิเศษ ไม่มีคุณค่าทางฝ่ายวิญญาณนอกจากจะมีความเชื่อและการกลับใจอย่างแท้จริง การบัพติศมาเป็นสิ่งสำคัญเพราะพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้เป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงสามารถที่จะเลือกยกบาปโดยไม่ต้องมีการบัพติศมาก็ได้ แต่ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงเลือกที่จะทำเช่นนั้นในเวลาบัพติศมา การกระทำของเราเมื่อบัพติศมาไม่ได้ทำให้เกิดความรอด หรือทำให้ได้มาซึ่งความรอดจากพระเจ้า พระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นผู้ยกบาปด้วยการที่พระคริสต์ทรงวายพระชนม์เพื่อไถ่บาป เมื่อเรายอมจำนนต่อการบัพติศมาด้วยน้ำตามแผนการของพระเจ้า พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อที่เชื่อฟังของเรา และยกความบาปของเรา

การบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของการบังเกิดใหม่

พระเยซูตรัสว่าเราต้องบังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณเพื่อจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (ยอห์น 3:5) เราได้รับความรอดโดย “พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5) (บทที่ 4 อธิบายว่าข้อพระคัมภีร์ทั้งสองหมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำ) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงว่าการบัพติศมาด้วยน้ำอยู่ในกระบวนการการบังเกิดใหม่ แต่ไม่ได้สอนว่าพิธีบัพติศมาสร้างเราขึ้นใหม่ พระเยซูทรงกล่าวว่า การบังเกิดใหม่เดียวประกอบด้วย การบังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ

ความเชื่อและการบัพติศมานำมาซึ่งความรอด

พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ” (มาระโก 16:16) พระเยซูทรงเชื่อมโยงความเชื่อและการบัพติศมาเข้าไว้ด้วยกันในพระสัญญาเรื่องความรอด โดยแสดงให้เห็นว่าทั้งสองเป็นสิ่งที่จำเป็น ถ้าหากกล่าวว่าการบัพติศมาไม่จำเป็น เราได้เปลี่ยนแปลงถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็น “ผู้ใดเชื่อและ [ไม่] รับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด”

พระเยซูไม่ได้ตรัสถึงการที่คนๆ หนึ่ง “เชื่อ” แต่ไม่รับบัพติศมา เพราะเป็นการขัดแย้งกัน พระองค์ทรงทราบว่ถ้าคนๆ หนึ่งไม่ได้เชื่อ เขาจะไม่รับบัพติศมา หรือถ้าเขาได้รับบัพติศมา การบัพติศมาปราศจากความเชื่อของเขาก็จะไม่มีค่าอันใด พระองค์ทรงทราบว่ผู้เชื่อที่แท้จริงจะรับบัพติศมา เมื่อตรัสว่า “ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ” พระเยซูทรงหมายถึงผู้ที่ไม่ยอมบัพติศมาก็จะต้องปรับโทษด้วย

การล้างความบาป

กิจการ 22:16 กล่าวว่า “เดี๋ยวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนามของพระองค์ ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย” พระเจ้าทรงล้างความบาปเมื่อบัพติศมาเมื่อเราออกพระนามของพระองค์ “แต่ท่านได้รับการชำระแล้ว ได้รับการทำให้บริสุทธิ์แล้ว ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าและพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา” (1โครินธ์ 6:11) ผู้อธิบายข้อพระคัมภีร์หลายคนเห็นว่าข้อพระคัมภีร์นี้เป็นข้ออ้างอิงอีกข้อหนึ่งถึงการล้างความบาปที่เกิดขึ้นเมื่อคนๆ หนึ่งได้รับการบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า

ส่วนของความรอด

เปโตรกล่าวถึงสมัยของโนอาห์ว่า “ทางน้ำนั้นแปดคนรอดชีวิตจากน้ำท่วม” (1เปโตร 3:20) เขากล่าวต่อไปอีกว่า “บัดนี้มีพิธีบัพติศมาก็ช่วยท่านทั้งหลายให้รอดเช่นเดียวกัน มิใช่เป็นการชำระมลทินทางกาย แต่ให้มี [answer] จิตสำนึกว่าชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า โดยที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” (1เปโตร 3:21) คำแปลอีกฉบับหนึ่งอาจช่วยอธิบายความหมายของข้อนี้ได้ “มีทั้งหมดแปดคนได้รับความรอดทางน้ำ และน้ำนี้เป็นสัญลักษณ์ของการบัพติศมาที่ช่วยท่านให้รอดในครั้งนี้ด้วย มิใช่เป็นการนำสิ่งสกปรกออกจากร่างกาย แต่ขอให้มี [pledge] จิตสำนึกว่าชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า โดยที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” (NIV) คำภาษากรีกที่แปลว่า *answer* (KJV) หรือ *pledge* (NIV) ยังหมายถึง “สอบถาม” (inquiry) (*Strong’s Exhaustive Concordance*) หรือ “อุทธรณ์” (appeal) (W.E. Vine, *An Expository Dictionary*) พระคัมภีร์ฉบับอื่นๆ แสดงถึงความหมายอื่นๆ ของคำว่า *answer* ว่า “การร้องต่อพระเจ้าเพื่อจิตสำนึกที่สะอาด” (RSV) และ “การอธิษฐานเพื่อจิตสำนึกที่สะอาดต่อพระพักตร์พระเจ้า” (Moffat) และ “คำขอต่อพระเจ้าเพื่อจิตสำนึกที่ดี” (Rotherham)

น้ำท่วมเดียวกันที่ฆ่าคนทั้งหลายในสมัยของโนอาห์เป็นเครื่องมือแห่งความรอดสำหรับแปดคนในนาวา เพราะนาวาลอยอยู่บนน้ำ พวกเขาได้รับความรอดทางน้ำ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการบัพติศมาในปัจจุบัน การบัพติศมากลายเป็นวิถีทางแห่งความรอดสำหรับเรา ไม่ใช่เพราะล้างสิ่งสกปรกจากร่างกายของเรา แต่เพราะให้เราจะมีจิตสำนึกที่ดีต่อพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงล้างความบาปเมื่อบัพติศมา จึงเป็นคำขอร้องหรือการขอร้องต่อพระเจ้าเพื่อทรงให้จิตสำนึกที่เป็นอิสระจากการปรับโทษ

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรคิดว่าน้ำในการบัพติศมามีลักษณะที่ช่วยให้รอดในตัวของมันเอง น้ำเพียงอย่างเดียวไม่ได้ช่วยใครบุคคลหนึ่งรอด เหมือนเช่นน้ำท่วมเพียงอย่างเดียวไม่ได้ช่วยคนแปดคน ความรอดอยู่ในนาวา และผู้ที่เชื่อฟังแผนการของพระเจ้าที่เข้าในนาวาเท่านั้นได้รับความรอด ในทำนองเดียวกัน การเชื่อฟังพระเจ้าในการบัพติศมาด้วยน้ำทำให้บุคคลอยู่ในสถานที่ปลอดภัย นั่นคือว่า การบัพติศมาคือน้ำที่ทำให้เราได้รับความรอด แต่พระเยซูเองทรงเป็นนาวาแห่งความรอด

The Pulpit Commentary สนับสนุนคำอธิบายนี้เกี่ยวกับ 1เปโตร 3:21 “คำแปลตามตัวอักษรจะเป็น ‘สิ่งที่เกิดตามแบบช่วยท่านทั้งหลายให้รอดด้วย นั่นคือ การบัพติศมา’ น้ำที่ช่วยท่านเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามแบบของน้ำท่วมนั้น”⁷ และสรุปว่า “การบัพติศมาช่วยเราให้รอด แต่ไม่ใช่เพียงพิธีกรรมภายนอกเท่านั้น... หมายสำคัญภายนอกและมองเห็นได้ไม่ช่วยให้รอดถ้าแยกออกจากพระคุณภายในและทางฝ่ายวิญญาณ การบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเป็นหมายสำคัญภายนอกตามที่พระคริสต์กำหนด แต่จะไม่ช่วยให้รอดได้ถ้าไม่มี พระคุณ”⁸

การฝังไว้กับพระคริสต์

เปาโลสอนว่าการบัพติศมาเป็นการฝังไว้กับพระคริสต์ (โรม 6:3-4; โคโลสี 2:12) มนุษย์เก่าถูกฝังเมื่อบัพติศมา มนุษย์เก่าคือวิถีที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ บันทึกเกี่ยวกับความบาปในอดีต และการครอบงำของความบาป หลังจากบัพติศมา เราไม่ต้องเผชิญกับบันทึกความบาปในอดีตของเราอีก เอฟ เอฟ บรูซ กล่าวถึงโรม 6:3 ไว้ใน *The Tyndale New Testament Commentaries* ว่า “จากข้ออ้างนี้และข้ออ้างอื่นๆ เกี่ยวกับบัพติศมาในงานเขียนของเปาโล แสดงให้เห็นชัดเจนว่า เขาไม่ได้ถือว่าการบัพติศมาเป็น ‘ทางเลือกพิเศษ’ ในชีวิตคริสเตียน และเขาจะไม่ให้มี ‘ผู้เชื่อที่ไม่เชื่อว่าต้องรับบัพติศมา’”⁹

การบัพติศมาเข้าในพระคริสต์

เปาโลยังสอนว่าเราได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ “เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะสวมชีวิตพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:27) เราเข้าใจว่าหมายถึงการบัพติศมาเดียวแห่งน้ำและพระวิญญาณซึ่งนำเราเข้าเป็นกายเดียวกัน

พระคริสต์ การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นสิ่งจำเป็นที่จะให้เรามีส่วนกับพระคริสต์ และให้เราอยู่ในครอบครัวทางฝ่ายวิญญาณขอพระองค์

การเข้าสู่หน้ตทางฝ่ายวิญญาณ

เปาโลเปรียบเทียบการบัพติศมากับการเข้าสู่หน้ตในพระคัมภีร์เก่า “ในพระองค์ [พระคริสต์] นั้น ท่านได้รับพิธีเข้าสู่หน้ตที่มีอมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายเนื้อหนังเสียในการเข้าสู่หน้ตแห่งพระคริสต์ และได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีรับบัพติศมาแล้ว และในพิธีนั้น ท่านได้ฟื้นขึ้นมาจากตายกับพระองค์ด้วย โดยเชื่อในการกระทำของพระเจ้าผู้ได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมา และท่านที่ตายแล้วด้วยการละเมิดทั้งหลายของท่าน และด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หน้ต พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระองค์ และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน” (โคโลสี 2:11-13)

ข้อพระคัมภีร์นี้หมายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ ซึ่งคือการฝังมนุษย์เก่าและการเป็นขึ้นใหม่ของมนุษย์ใหม่ในพระคริสต์ การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นการเข้าสู่หน้ตทางวิญญาณซึ่งแยกจากความบาป นำการควบคุมของธรรมชาติความบาปออกไป และก่อให้เกิดการให้อภัยบาป การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณทำให้กระบวนการเข้าสู่หน้ตสมบูรณ์โดยให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณใหม่

การเข้าสู่หน้ตในพระคัมภีร์เก่าเป็นวิธีที่ชายชาวยิวกลายเป็นส่วนหนึ่งของศาสนายิวและเป็นทายาทของพระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะต้องรักษาระหว่างเจ้ากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา คือผู้ชายทุกคนจะต้องเข้าสู่หน้ต...ชายใดๆ ที่ได้เข้าสู่หน้ต...จะต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา” (ปฐมกาล 17:10, 14) การเข้าสู่หน้ตเพียงอย่างเดียวไม่มีค่าถ้าไม่มีความเชื่อในพระเจ้าและเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ (โรม 2:25; 4:12) แต่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ชาวยิวเข้าสู่หน้ต (อพยพ 4:24-26; โยชูวา 5:2-9) ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตไม่สามารถมีส่วนในเมื่อปัสกา (อพยพ 12:43-44) ในทำนองเดียวกัน ในการบัพติศมาของคริสเตียน พระเจ้าทรงตัดความบาปเก่าของคุณคนหนึ่งทิ้งไปและนำเขาเข้าเป็นประชากรของพระองค์ หากไม่มีการเข้าสู่หน้ต ชายชาวอิสราเอลไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า เขาจะต้องโทษถึงตายและไม่สามารถมีส่วนในแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าได้

แบบของการบัพติศมา

ในบทที่ 3 และบทนี้ เราได้กล่าวถึงข้ออ้างอิงที่เป็นแบบของการบัพติศมาด้วยน้ำ (1) การข้ามทะเลแดง (2) การล้างและประพรมของอิสราเอลเมื่อประทานธรรมบัญญัติ (3) ชันในลานพลับพลา (4) การชำระของบรูโรหิตเมื่ออุทิศตน (5) การชำระเครื่องสัตวบูชา (6) การล้างและประพรมคนโรคเรื้อนที่ได้รับการรักษา (7) การชำระผู้ที่ไม่สะอาดตามพิธีการ (8) การชำระของที่รับมาจากสงครามและเสื้อผ้าของนักรบ (9) น้ำท่วมสมัยโนอาห์ และ (10) การเข้าสู่หน้ต ตัวอย่างเพิ่มเติมบางอย่างได้แก่ (11) ชาวเลวี ซึ่งเป็นผู้รับใช้ต่อพระเจ้า ได้รับการอุทิศด้วยการประพรมน้ำในการชำระล้าง (กันดารวิถี 8:7) (12) ในวันไถ่บาป มหาปุโรหิตต้องชำระตัวสองครั้ง (เลวีนิติ 16:4, 24) (13) นาอามานคนเป็นโรคเรื้อน ได้รับการรักษาหลังจากจุ่มตัวลงในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้งโดยเชื่อฟังคำสั่งของเอลีซา (2พงศกษัตริย์ 5:10-14)

นาอามานคิดว่าเป็นสิ่งใดที่เกี่ยวกับจุ่มตัวลงในแม่น้ำจอร์แดนที่เต็มไปด้วยโคลน แต่เขาไม่ได้รับการรักษาจนกระทั่งเช็ดฟุ้ง คนรับใช้ของเขาถามเขาว่า “ถ้าท่านผู้เผยพระวจนะจะสั่งให้ท่านกระทำสิ่งใหญ่โตประการหนึ่งท่านจะไม่กระทำหรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้เผยพระวจนะกล่าวแก่ท่านว่า ‘จงไปล้างและสะอาดเถิด’ ควรท่านจะทำยิ่งขึ้นเท่าใด” หลักการในที่นี่ใช้ได้กับคำสั่งทุกประการของพระเจ้า รวมทั้งการบัพติศมาด้วย เราไม่ควรสงสัยแผนการของพระองค์หรือเกลียดชังแผนการนั้น แต่ยอมจำนนต่อการบัพติศมาด้วยน้ำอย่างเชื่อฟัง และรับการชำระฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงประทานให้

เมื่อศึกษาแบบบางอย่างโดยละเอียด จะเห็นบทบาทของการบัพติศมาในการชำระล้างความบาป ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปในพลับพลาได้ เขาต้องชำระตัวที่ขึ้นก่อน มิฉะนั้นพระเจ้าจะทรงประหารเขา พระเจ้าทรงบัญชาว่า “เมื่อเขาจะเข้าไปในเต็นท์นั้น

พบเขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย” (อพยพ 30:20) ผู้ที่เป็นมลทินตามระบบพิธีการต้องชำระด้วยน้ำก่อนที่จะเป็นผู้ที่สะอาดได้ (เลวีนิติ 15; 17:15-16; กัณดารวิถี 19; เทียบกับเยเรมีย์ 36:25) น้ำนี้เป็น “น้ำชำระมลทิน...การชำระบาป” (กัณดารวิถี 19:9) หรือ “น้ำชำระล้าง...เพื่อให้สะอาดจากบาป” (NIV) ถ้าผู้มลทินไม่ยอมชำระตัวในลักษณะนี้ เขาจะมีความชั่วของตนต่อไป (เลวีนิติ 17:16) “ผู้ใดแตะต้องคนตาย คือร่างกายของคนที่ยังมีชีวิต และมีได้ชำระตน ผู้นั้นก็กระทำให้พลับพลาของพระเจ้ามีมลทิน ต้องอเปหิคนนั้นออกจากอิสราเอล เพราะมิได้เอาน้ำชำระมลทินสาดเขา เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังค้างอยู่ที่เขา” (กัณดารวิถี 19:13) “แต่คนที่เป็นมลทินและไม่ชำระตัว ให้อเปหิคนนั้นออกเสียจากท่ามกลางที่ประชุมเพราะเขาได้กระทำให้สถานนมัสการของพระเจ้าเป็นมลทิน คือว่ามีได้เอาน้ำชำระมลทินสาดเขา เขาจึงเป็นมลทิน” (กัณดารวิถี 19:20)

เมื่อศึกษาแบบบางอย่างโดยละเอียด จะเห็นว่ามีการใช้โลหิตทางน้ำ แสดงให้เห็นว่าในการปฏิบัติสมาด้วยน้ำ มีการใช้พโลหิตของพระคริสต์เพื่อการยกบาป หลังจากทรงประทานธรรมนูญที่ภูเขาซีนาย โมเสสผสมเลือดและน้ำ และประพรมลงบนคนทั้งหลาย (ฮีบรู 9:19) เมื่อชำระคนที่เคยเป็นโรคเรื้อน ปุโรหิตผสมเลือดคนกับน้ำ และประพรมลงบนคนๆ นั้น (เลวีนิติ 14:1-7) ในการเตรียมน้ำเพื่อชำระบุคคลที่เป็นมลทิน ปุโรหิตฆ่าวัวและเผ่าเป็นเครื่องบูชา โดยที่ยังมีเลือดอยู่ในนั้นเป็นส่วนใหญ่ (กัณดารวิถี 19:1-5) ถ้าถ่านจะเท่ากับเลือดเพื่อเป็นสิ่งที่ใช้ชำระล้าง (ฮีบรู 9:13) และผสมเข้ากับน้ำเพื่อทำเป็นน้ำเพื่อชำระล้าง (กัณดารวิถี 19:9) ในทุกกรณี น้ำเป็นทางในการใช้โลหิตที่ไถ่บาป

ไม่ใช่แค่การประกาศต่อหน้าผู้อื่น

ผู้ที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงยกความบาปเมื่อเรารับบัพติศมาถือว่า การรับบัพติศมาเป็นเพียงการประกาศความเชื่อต่อหน้าผู้อื่น การประกาศว่าความบาปได้รับการยกออกไปแล้ว หรือการประกาศการเข้าร่วมคริสตจักรคณะหนึ่ง อย่างไรก็ตาม บันทึกในพระคัมภีร์หลายที่แสดงให้เห็นว่า การรับบัพติศมาไม่ใช่แค่การประกาศต่อหน้าผู้อื่น หรือเป็นหมายสำคัญของเหตุการณ์ทางฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นไปแล้ว

ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียได้รับบัพติศมากลางทะเลทรายโดยไม่มีผู้ใดเห็นการบัพติศมาของเขา (กิจการ 8:26-39) นายคุกชาวฟิลิปปีได้รับบัพติศมาราวเที่ยงคืนโดยเปาโลและสิลาสผู้ซึ่งถูกเขี่ยย่นด้อยอย่างโหดร้าย (กิจการ 16:25-33) ถ้าการบัพติศมาเป็นเพียงพิธีการต่อหน้าผู้อื่นโดยไม่มีความจำเป็นใดๆ พวกเขาควรจะรอกจนกว่าเปาโลและสิลาสหายจากบาดแผลก่อน หรืออย่างน้อยจนกระทั่งถึงเวลากลางวัน เหล่าสาวกของยอห์นได้รับบัพติศมาแล้วครั้งหนึ่งและได้ประกาศต่อหน้าผู้อื่นแล้ว แต่การบัพติศมาของคริสเตียนมีความสำคัญมากจนเปาโลให้บัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระเยซู (กิจการ 19:1-5) โครเนลิอัสและครัวเรือนของเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว และได้พูดภาษาต่างๆ เป็นพยานหลักฐานแก่คนทั้งหลาย แต่เปโตรยังคงสั่งให้พวกเขาได้รับบัพติศมาด้วยน้ำ (กิจการ 10:47-48)

“พระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขาได้รับบัพติศมา”

บางคนพยายามทำให้ความสำคัญของการบัพติศมาหมดไป โดยอ้างถ้อยคำของเปโตรว่า “พระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขาได้รับบัพติศมา” (1โครินธ์ 1:17) ก่อนหน้าข้อนี้ เปาโลตำหนิชาวโครินธ์เพราะพวกเขากลัวกัน บางคนอ้างว่าเป็นศิษย์เปาโล บางคนเป็นศิษย์อปอลโล บางคนเป็นศิษย์เคพาส และบางคนเป็นศิษย์พระคริสต์ (1โครินธ์ 1:11-13) เปาโลแสดงความโล่งใจว่าเขาไม่ได้ให้บัพติศมาคนมากมายนัก ไม่มีใครสามารถกล่าวได้ว่าเขาพยายามสร้างคณะของตนเองหรือให้บัพติศมาในชื่อของตนเอง (1โครินธ์ 1:14-16) สำหรับเปาโลแล้ว เขาไม่ได้ใส่ใจว่าตนเองต้องให้บัพติศมาผู้อื่นหรือไม่ เพราะเขามีการทรงเรียกพิเศษให้เทศนา ไม่สำคัญว่าใครทำพิธี ตราบเท่าที่มีการเทศนาพระกิตติคุณ

เช่นนี้ เปาโลเน้นกับชาวโครินธ์ว่า ความรอดมาจากพระคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่จากผู้นำที่ยิ่งใหญ่ แทนที่จะพึ่งพาผู้ที่เทศนาและให้บัพติศมาพวกเขา พวกเขาต้องพึ่งพระเยซูและพระกิตติคุณของพระองค์ ตามที่บรูซได้กล่าวไว้ใน *The Tyndale New Testament Commentaries* ว่า “การอ้างอิง [ของเปาโล] เกี่ยวกับบัพติศมาใน 1โครินธ์ 1:14-17 ไม่ได้หมายความว่า เขาเห็นว่า

พิธีนั้นเป็นสิ่งไม่สำคัญ แต่เห็นว่าไม่สำคัญว่าใครเป็นผู้ให้บัพติศมา เขาถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่สมาชิกทุกคนของคริสตจักรโครีนธ์ได้รับบัพติศมา”¹⁰ การที่เปาโลตำหนิชาวโครีนธ์ไม่ได้ทำให้การบัพติศมาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณหมดความสำคัญไป เพราะเขาสอนถึงความสำคัญนี้ในข้อความอื่นๆ อีกมากมาย

หน้าที่ของมนุษย์ในการบัพติศมา

บางคนได้เถียงว่าการบัพติศมาไม่อาจเป็นสิ่งจำเป็นได้ เพราะอาจหมายถึงความรอดเป็นการกระทำของมนุษย์ เราต้องเข้าใจว่าการบัพติศมาเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ เป็นโอกาสที่พระเจ้าได้ทรงเลือกเพื่อยกความบาปของผู้ที่กลับใจใหม่ เรายืนยันเช่นเดียวกับมาร์ติน ลูเธอร์ ถึงการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อและความสำคัญของการบัพติศมาด้วยน้ำ

บ่อยครั้ง พระเจ้าทรงประสงค์การตอบสนองความเชื่อที่เห็นได้ในส่วนของมนุษย์ก่อนที่จะทรงกระทำทางฝ่ายวิญญาณ การที่พระคัมภีร์เก่าเรียกให้มีการเข้าสู่หน้ต เครื่องบูชาโลหิต และพิธีการชำระล้างไม่ได้เป็นการขัดแย้งกับการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ก่อนหน้าที่พระเยซูทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น พระองค์ทรงประสงค์ให้คนรับใช้เติมน้ำให้เต็มโอง (ยอห์น 2:7) ก่อนที่พระเยซูทรงชুবลาซารัสขึ้นจากความตาย พระองค์ทรงประสงค์ผู้ที่อยู่บริเวณนั้นเอาหินออกไป (ยอห์น 11:39) พระองค์ทรงสามารถทำการอัศจรรย์ได้โดยไม่ต้องมีผู้ช่วยเหลือ แต่พระองค์ทรงประสงค์ให้มีการแสดงถึงความเชื่อและความเชื่อฟัง

เพียงเพราะว่าคนๆ หนึ่งให้บัพติศมาอีกคนหนึ่งไม่ได้หมายความว่ามนุษย์ทำให้มนุษย์รอด มนุษย์ไม่ได้ยกบาป พระเจ้าเพียงแต่ทรงใช้เขาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดพระกิตติคุณ ด้วยหลักการเดียวกัน พระเจ้าทรงใช้การเทศนาของมนุษย์เพื่อทำให้เกิดความรอด (1 โครินธ์ 1: 18, 21) และไม่มีใครจะได้ยินคำเทศนาเรื่องความรอดถ้าไม่มีผู้เทศนา (โรม 10:13-17) เมื่อพระเจ้าทรงหยุดเปาโลบนถนนไปดามัสกัส พระองค์ไม่ได้ทรงเผยแพร่แผนการแห่งความรอดแก่เขา แต่พระองค์ทรงชี้เขาไปยังผู้เทศนาชื่ออานาเนีย (กิจการ 9) ทูตสวรรค์ของพระเจ้าไม่ได้เทศนาแก่โครเนลิอัส แต่ชี้เขาไปยังเปโตรเพื่อฟังข้อความเรื่องความรอด (กิจการ 10) พระเจ้าทรงใช้มนุษย์เพื่อนำข่าวแห่งความรอดไปยังผู้อื่น และการบัพติศมาด้วยน้ำเป็นเพียงตัวอย่างอีกประการหนึ่งของข้อเท็จจริงนี้

ถ้าเราสามารถละเลยคำสั่งในการรับบัพติศมาเพราะการบัพติศมาเป็น “การกระทำ” เช่นนั้น เราก็สามารถละเลยคำสั่งให้กลับใจใหม่ได้ด้วย ซึ่งจะนำไปสู่แนวคิดที่ไร้สาระว่าคนๆ หนึ่งสามารถได้รับความรอดได้โดยไม่ต้องกลับใจใหม่

การให้อภัยและการยกบาป

บางคนสอนว่าการให้อภัยบาปและการยกบาปเป็นเหตุการณ์สองเหตุการณ์ที่แยกออกจากกัน โดยเหตุการณ์แรกเกิดขึ้นเมื่อกลับใจใหม่ และเหตุการณ์หลังเกิดขึ้นเมื่อบัพติศมาด้วยน้ำ ตามคำสอนนี้ เมื่อกลับใจใหม่ พระเจ้าทรงยอมรับการขออภัยของมนุษย์และรับเขาคืนสู่ความสัมพันธ์ส่วนตัว[กับพระองค์] และเมื่อบัพติศมา พระเจ้าทรงนำบันทึกและโทษของความบาปในอดีตออกไป การแยกนี้มีรากฐานมาจากความหมายและการใช้ถ้อยคำภาษาอังกฤษในฉบับ KJV เช่น พจนานุกรม Webster's Dictionary ระบุว่า *ให้อภัย (forgive)* หมายถึง “การหยุดรู้สึกขุ่นเคืองใจ (ผู้ที่กระทำความผิด) การให้อภัย” และระบุว่า *ยก (remit)* หมายถึง “การปล่อยจากความรู้สึกผิดหรือโทษของ...เพื่อระงับจากการบีบบังคับ...การยกเลิกหรือเลิกจากการลงโทษ”¹¹ การให้อภัยแสดงถึงความคิดในการที่คนหนึ่งได้กลับคืนดีกับอีกบุคคลหนึ่งในขณะที่การยกบาปแสดงถึงการจัดการให้เรียบร้อย

อย่างไรก็ตาม แม้แต่ในภาษาอังกฤษคำว่า *forgive* และ *remit* สามารถใช้แทนกันได้ Webster's Dictionary ระบุว่า *การละเว้นโทษ (pardon)* หมายถึง “การเป็นอิสระจากการลงโทษ...การยกโทษหรือการให้อภัย”¹² ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น ไม่มี ความแตกต่างระหว่าง *การให้อภัย* และ *การยกบาป* ในภาษากรีก มีคำภาษากรีกเพียงคำเดียวคือ *อาเฟซิส (aphesis)* ซึ่ง KJV บางครั้งแปลว่า “การให้อภัย” (กิจการ 5:31) และบางครั้งแปลว่า “การยกบาป” (กิจการ 2:38)¹³ คำแปลที่ทันสมัยที่สุด เช่น RSV

¹⁰ ในภาษาไทย คำแปลของคำว่า *อาเฟซิส* ในกิจการ 5:31 และกิจการ 2:38 ไม่มีความแตกต่างกัน คือแปลไว้ว่า ยก [ความบาป]

และ NIV ใช้เพียงคำว่า *การให้อภัย* และไม่ใช่ *การยกบาป* Strong's Exhaustive Concordance ระบุว่า *อาเฟะซิส* หมายถึง "เสรีภาพ (fig.) การให้อภัย" Vine's Expository Dictionary กล่าวว่า "แสดงถึงการยกเลิก การปล่อย" และระบุกริยา *อาฟีเอมิ* (*aphiemi*) ว่าเป็น "การส่งออกไป การส่งไป เป็นสำคัญ...แสดงถึงการยกบาปหรือการให้อภัย นอกเหนือไปจากความหมายอื่นๆ"

13

พระคัมภีร์เก่าแสดงความเกี่ยวข้องกันระหว่างการให้อภัยและเครื่องบูชาไถ่บาป ชาวอิสราเอลไม่เพียงแต่ต้องสารภาพความบาปของตนต่อพระเจ้า และขอให้พระองค์ให้อภัยความบาปผิด แต่เขายังต้องถวายเครื่องบูชาโลหิตเพื่อได้รับการให้อภัย ข้อความต่อไปนี้ระบุไว้ชัดเจนถึงสภาพที่การให้อภัยขึ้นอยู่กับเครื่องถวายบูชาโลหิต เลวีนิติ 4:13-35; 5:7-18; 6:1-7; 19:22 กันดารวิถี 15:22-28 และเฉลยธรรมบัญญัติ 21:1-8 เมื่อถวายพระวิหาร ซาโลมอนอธิษฐานว่าพระเจ้าจะทรงสดับฟังคำอธิษฐานที่ถวายที่นั่นและทรงให้อภัย (1พงษกษัตริย์ 8:30-50; 2พงศาวดาร 6:21-39) พระองค์ไม่ได้หมายถึงว่าให้ใช้คำอธิษฐานแทนเครื่องบูชา แต่การอธิษฐานมีความเกี่ยวข้องกับการบูชาที่พระวิหาร

ในข้อพระคัมภีร์เก่าข้อความอื่นๆ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้อภัยถ้าประชากรของพระองค์จะกลับใจใหม่ (2พงศาวดาร 7:14; เยเรมีย์ 36:3) และประชากรของพระองค์มักจะขอการให้อภัย (สดุดี 25:18; ดาเนียล 9:19; อาโมส 7:2) แต่ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดปฏิเสธความจำเป็นในการถวายเครื่องบูชาโลหิตที่ถวายด้วยความจริงใจและไม่ใช่ว่าการหันเหใจคด เราจึงสามารถสันนิษฐานได้ว่าเมื่อใดก็ตามที่คนทั้งหลายกลับใจใหม่ พวกเขาจะถวายเครื่องบูชาถ้าเป็นไปได้ ฮีบรู 9:22 กล่าวว่า "ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย" แม้ว่าเครื่องสัตวบูชาไม่สามารถให้การอภัยบาปในตัวของมันเอง แต่ก็ถึงพระคริสต์ ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเก่าแสดงความเชื่อโดยการเชื่อฟังแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับเครื่องบูชาโลหิต

ข้อความในพระคัมภีร์ใหม่หลายแห่งกล่าวโดยทั่วไปถึงการให้อภัยที่คนๆ หนึ่งสามารถได้รับจากพระเจ้า (มัทธิว 12:31-32; มาระโก 4:12; ลูกา 23:34; โรม 4:7) ในขณะที่ที่อื่นๆ กล่าวถึงการให้อภัยที่มนุษย์ให้แก่มนุษย์ (มัทธิว 18:21; 2โครินธ์ 2:10; 12:13) หลายคนกล่าวถึงการให้อภัยที่ผู้เชื่อสามารถได้รับสำหรับความบาปที่กระทำหลังจากมาเชื่อพระเจ้า (มัทธิว 6:12-15; กิจการ 8:22; ยากอบ 5:15; 1ยอห์น 1:9; 2:1) ในกรณีที่ได้รับบัพติศมาไปก่อนหน้านี้

ในพระคัมภีร์ใหม่ บุคคลสองคนได้รับการให้อภัยเป็นพิเศษนอกจากการบัพติศมาด้วยน้ำ นั่นคือ ชายง่อยและหญิงที่ล้างเท้าของพระคริสต์ (มัทธิว 9:2-6; ลูกา 7:47-49) ทั้งสองกรณีเกิดขึ้นระหว่างการเปลี่ยนจากพันธสัญญาเก่ามาเป็นพันธสัญญาใหม่ ก่อนที่จะก่อตั้งคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ และก่อนการบัพติศมาของคริสเตียน พระเยซูทรงคาดหวังให้ผู้ที่พระองค์ทรงให้อภัยปฏิบัติตามธรรมบัญญัติและรอยค้อยการสำแดงเพิ่มเติม แต่ไม่มีกรณีใดๆ ที่พระเจ้าทรงประทานการให้อภัยโดยที่ไม่มีการเชื่อฟังแผนการของพระองค์สำหรับเวลานั้น แม้แต่ใจที่กลับใจใหม่บนไม้กางเขนก็ได้รับความรอดภายใต้พันธสัญญาเก่า โดยพระคริสต์ทรงเป็นทั้งมหาปุโรหิตของเขาและเครื่องบูชาของเขา

ตารางต่อไปนี้สรุปการใช้ภาษากรีก *อาเฟะซิส* ในพระคัมภีร์ใหม่

อาเฟะซิส (การให้อภัย/การยกบาป) ในพระคัมภีร์ใหม่

ข้อพระคัมภีร์	ถ้อยคำในฉบับ KJV	ถ้อยคำในฉบับ NIV	บริบท
มัทธิว 26:28	การยกบาป	การให้อภัย	ทางพระโลหิตของพระเยซู
มาระโก 1:4	การยกบาป	การให้อภัย	การบัพติศมา แสดงการกลับใจ

			ใหม่เพื่อ อาเฟะ ซิส
มาระโก 3:29	การให้อภัย	การให้อภัย	สำหรับการดูหมิ่น พระเจ้า
ลูกา 1:77	การยกบาป	การให้อภัย	ทางพระเยซู
ลูกา 3:3	การยกบาป	การให้อภัย	การบัพติศมา แสดงการกลับใจ ใหม่เพื่อ อาเฟะ ซิส
ลูกา 4:18ก	การช่วยกู้	เสรีภาพ	ทางพระเยซู
ลูกา 4:18ข	เสรีภาพ	การปลดปล่อย	ทางพระเยซู
ลูกา 24:47	การยกบาป	การให้อภัย	เหล่าสาวกในการ เทศนาการกลับใจ ใหม่และ อาเฟะ ซิส
กิจการ 2:38	การยกบาป	การให้อภัย	การกลับใจใหม่ และการบัพติศมา เพื่อ อาเฟะซิส
กิจการ 5:31	การให้อภัย	การให้อภัย	พระเยซูทรงให้ การกลับใจใหม่ และ อาเฟะซิส
กิจการ 10:43	การยกบาป	การให้อภัย	ผู้เชื่อได้รับ อาเฟะ ซิส ทางพระนาม ของพระเยซู
กิจการ 13:38	การให้อภัย	การให้อภัย	ทางพระเยซู
กิจการ 26:18	การให้อภัย	การให้อภัย	หลังจากหันไปหา พระเจ้า
เอเฟซัส 1:7	การให้อภัย	การให้อภัย	ทางโลหิตของพระ เยซู
โคโลสี 1:14	การให้อภัย	การให้อภัย	ทางโลหิตของพระ เยซู
ฮีบรู 9:22	การยกบาป	การให้อภัย	ความจำเป็นที่ ต้องมีโลหิต
ฮีบรู 10:18	การยกบาป	การให้อภัย	ไม่มีเครื่องบูชาอื่น

ตารางดังกล่าวแสดงว่าปัจจัยต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของการให้อภัยตามพระคัมภีร์ใหม่ ได้แก่ พระโลหิตของพระเยซู ความเชื่อ การกลับใจใหม่ พระนามของพระเยซู และการบัพติศมาด้วยน้ำ ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ เราได้รับการให้อภัยโดยการกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู ทั้งสองสิ่งเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีผลด้วยพระโลหิตของพระเยซู

สิ่งที่กล่าวมานั้นเป็นการอธิบายข้อความในยอห์น 20:23 พระเยซูตรัสแก่สาวกของพระองค์ “ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็ถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น” (ยอห์น 20:23) ถ้าการกลับใจใหม่เกิดจากการสารภาพบาปเพียงอย่างเดียว แล้วอัครสาวกให้อภัยความบาปได้อย่างไร พวกเขาไม่อาจเป็นพระเจ้าในการเป็นผู้ให้อภัยความบาปได้ หรือดำรงตำแหน่งของพระคริสต์ในการเป็นผู้กลาง อัครสาวกไม่สามารถปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาผู้เชื่อได้ตามอำเภอใจ (กิจการ 10:47) ทุกคนที่ยอมรับการบัพติศมาของอัครสาวกได้รับการให้อภัยบาปในขณะที่ผู้ที่ปฏิเสธนั้นไม่ได้รับการให้อภัย

ความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นในการบัพติศมา

ความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์จะนำไปสู่การบัพติศมาด้วยน้ำ หากไม่มีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว การบัพติศมาก็ไร้ผล หากไม่มีความเชื่อ ก็ไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ และในการบัพติศมาก็เป็นเช่นนั้น (ฮีบรู 11:6) การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูไม่มีผลนอกจากว่าผู้ที่รับบัพติศมามีความเชื่อในพระเยซูและฤทธิ์เดชในพระนามของพระองค์อย่างแท้จริง (กิจการ 10:43) พิลิปโปกับชาวเอธิโอเปียว่าเขาต้องเชื่อในพระเยซูก่อนที่จะได้รับบัพติศมา (กิจการ 8:37) ในกรณีที่พระเจ้าจะทรงล้างความบาปในการบัพติศมา คนๆ หนึ่งจะต้องมีความเชื่อว่าจะเชื่อในพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้อภัย และไม่ใช่ตัวพิธีการ น้ำ การกระทำของผู้ที่จะรับบัพติศมา หรือความดีของผู้ให้บัพติศมาเป็นสิ่งที่จะให้อภัยได้

ทั้งการกลับใจใหม่และการบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็น

กิจการ 2:38 และข้อพระคัมภีร์อื่นๆ แสดงให้เห็นว่า จะต้องมีการกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำเพื่อรับขอประทานในการให้อภัยหรือการยกบาป “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคนเพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย...” (กิจการ 2:38) เราสามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงจัดการกับผลลัพท์ในปัจจุบันของความบาปเมื่อเรากลับใจใหม่ และผลลัพท์ชั่ววันรันดร์เมื่อเรารับบัพติศมา (ดูบทที่ 5) การกลับใจใหม่มีบทบาทสำคัญในการรับการให้อภัย แต่แทนที่จะกล่าวว่าเราได้รับการให้อภัยอย่างแท้จริงเมื่อการกลับใจใหม่เท่านั้น เป็นสิ่งถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่า การให้อภัยบาปเกิดขึ้นหลังจากการกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำ

ควรมีการกลับใจใหม่ก่อนการบัพติศมา ยอห์นเทศนาการกลับใจใหม่ก่อน และผู้ที่เชื่อสารภาพความบาปต่อพระเจ้าเมื่อบัพติศมา (มัทธิว 3:6; มาระโก 1:5) เมื่อคนทั้งหลายมาเพื่อรับบัพติศมา ยอห์นให้พวกเขากลับใจใหม่ก่อนและแสดงหลักฐานของการกลับใจใหม่ (มัทธิว 3:8; ลูกา 3:8) การบัพติศมาเป็นการฝังความบาปในอดีต แต่การฝังนี้มีความหมายได้ ก็จะต้องมีการตายต่อบาปโดยการกลับใจใหม่ ในการที่จะยกบาปเมื่อบัพติศมาได้ จะต้องมีการกลับใจใหม่จากความบาปเหล่านั้น

การบัพติศมาโดยไม่กลับใจใหม่ก่อน

เนื่องจากพระคัมภีร์สอนว่า ต้องมีการกลับใจใหม่ก่อนการบัพติศมา ผู้รับใช้ควรจะอธิบายเรื่องการกลับใจใหม่กับผู้ที่จะรับบัพติศมาอย่างละเอียด ถ้าผู้ที่รับบัพติศมาแสดงให้เห็นว่าไม่ต้องการกลับใจใหม่ ผู้รับใช้อาจไม่ให้นำบัพติศมาได้เหมือนเช่นยอห์นปฏิเสธไม่ให้รับบัพติศมา เขาไม่สามารถเรียกร้องให้บุคคลดังกล่าวมีความเป็นผู้ใหญ่ทางฝ่ายวิญญาณในระดับสูงมากได้ เพราะต้องใช้เวลาและการสอนเพื่อจะเป็นเช่นนั้น แต่ละบุคคลมีความรับผิดชอบตัวเองต่อพระเจ้า ดังนั้น โดยปกติ ผู้รับใช้ควรจะเคารพถ้อยคำที่จริงใจของบุคคลที่ได้รับความรู้แล้วว่าเขาได้กลับใจใหม่

อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่ผู้รับใช้จะถามคำถามผู้ที่รับบัพติศมาว่าเขามีความเชื่อในพระเยซูคริสต์หรือไม่ ฟิลิปถามขันธิชาวเอธิโอเปียว่าเขามีความเชื่อหรือไม่ก่อนที่จะยินยอมบัพติศมาให้แก่เขา (กิจการ 8:37) และผู้รับใช้มีหน้าที่รับผิดชอบที่จะรับการสารภาพนั้นก่อนหน้าการบัพติศมา

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้เป็นพิเศษว่าจะต้องทำอะไรเมื่อบุคคลหนึ่งสารภาพว่าเขาไม่ได้กลับใจใหม่ จนกระทั่งหลังจากบัพติศมาแล้ว ทางเลือกหนึ่งคือให้บัพติศมาเขาอีกครั้ง แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนในเรื่องนี้หรือบันทึกเกี่ยวกับการบัพติศมาอีกครั้งเพราะเหตุผลนั้น เนื่องจากการบัพติศมาเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ จะเห็นว่าการบัพติศมาอีกครั้งไม่จำเป็นถ้าการบัพติศมาเดิมเกิดขึ้นเพราะความเชื่อในพระเจ้าและความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะใช้ชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ ความเชื่อและความปรารถนาในพระเจ้าแสดงถึงขนาดการกลับใจใหม่ การบัพติศมาจะมีผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับความเชื่อ ซึ่งรวมถึงการตระหนักว่าตนเป็นคนบาปและการวางพระชนม์ชีพของพระเยซูบนไม้กางเขนเป็นสิ่งที่ช่วยเราให้รอด ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าต้องบอกความบาปทุกอย่างที่ได้กระทำไป

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างแสดงถึงแนวความคิดนี้ (1) การบัพติศมาเด็กทารกไม่มีผลเนื่องจากเด็กทารกไม่อาจใช้ความเชื่อได้ บุคคลนั้นควรจะได้รับบัพติศมาอีกครั้งเมื่ออายุมากขึ้น และหลังจากแสดงว่ามีความเข้าใจ มีความเชื่อและการกลับใจใหม่ (2) ถ้าผู้ใหญ่ได้รับบัพติศมาเพราะเหตุผลทางสังคม ไม่ใช่เหตุผลทางฝ่ายวิญญาณ เขาควรจะได้รับบัพติศมาอีกครั้งหลังจากมีความเชื่อและหลังจากกลับใจใหม่แล้ว (3) เมื่อผู้ใหญ่เห็นว่าตนจำเป็นต้องมีพระเจ้าและรู้สึกปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า และรับบัพติศมา แต่เขาตระหนักหลังจากนั้นว่าเขาไม่ได้กลับใจจากวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยบาปอย่างแท้จริง ไม่มีความจำเป็นสำหรับเขาที่จะรับบัพติศมาอีกครั้ง ในภายหลัง เขาต้องกลับใจใหม่จากความบาปเหล่านี้และรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาไม่จำเป็นต้องได้รับการบัพติศมาอีกครั้งเพราะการบัพติศมาของเขาเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อในพระคริสต์ แม้ว่า การบัพติศมาของเขาจะไม่ได้ยกความบาปที่ไม่ได้กลับใจใหม่ในเวลานั้น แต่มีผลในเวลาต่อมาเมื่อเขาได้กลับใจใหม่แล้ว (4) ผู้ที่กลับใจใหม่ ได้รับบัพติศมาและได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ภายหลังเขากลับไปใช้ชีวิตในความบาป เมื่อเขากลับใจใหม่จากการหันไปจากพระเจ้า เขาไม่จำเป็นต้องได้รับบัพติศมาอีกครั้งเพราะการบัพติศมาของเขาครอบคลุมความบาปในภายหลังเมื่อเขากลับใจใหม่

โดยสรุป การบัพติศมาครั้งเดียวเพียงพอแล้วถ้ากระทำในพระนามของพระเยซูด้วยความเชื่อในพระคริสต์ แต่ไม่มีความบาปใด (ไม่ว่าก่อนหรือหลังบัพติศมา) จะได้รับการยกเสียถ้าไม่กลับใจใหม่จากความบาปเหล่านี้ การบัพติศมาจะมีผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับความเชื่อ ศีลธรรม หรือการไม่มีความเชื่อหรือศีลธรรมของครอบครัว เพื่อน หรือผู้ให้บัพติศมา แต่ในการกลับใจใหม่และการมีความเชื่อในพระคริสต์ของผู้ที่จะรับบัพติศมา

การบัพติศมาเด็กทารก

บทเรียนนี้แสดงให้เห็นว่า การบัพติศมาเด็กทารกไม่มีผลและไม่อาจมีผลต่อไปในภายหลังเนื่องจากเด็กทารกไม่ได้มีความเชื่อโดยที่รู้ตัว บางคนกล่าวว่าพระเจ้าทรงประทานความเชื่อแก่เด็กทารกเพื่อให้การบัพติศมานั้นมีผล อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพระเจ้าจะทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความเชื่อ มนุษย์มีความรับผิดชอบในการใช้ความเชื่อนั้น และมีทางเลือกที่จะทำเช่นนั้นหรือไม่ก็ได้ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเป็นการตอบสนองอย่างมีสติและเต็มใจต่อพระเจ้า พระคัมภีร์สอนให้บัพติศมาผู้ที่เชื่อ (มาระโก 16:16; กิจการ 8:37) และผู้กลับใจใหม่เท่านั้น (ลูกา 3:8; กิจการ 2:38) เด็กทารกไม่สามารถเชื่อหรือกลับใจใหม่ได้ และพระคัมภีร์ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับตัวอย่างการบัพติศมาเด็กทารก

บางคนชี้ให้เห็นการรับเชื่อของครอบครัวว่าเป็นหลักฐานของการบัพติศมาเด็กทารก ตัวอย่างเช่น ครอบครัวของลิเดีย และครอบครัวของนายคุกเมืองฟีลิปปีได้รับบัพติศมา (กิจการ 16:15; 31-33) อย่างไรก็ตาม ครอบครัวของโคเรเนลิอุสได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และพูดภาษาต่างๆ (กิจการ 10:24, 44-46; 11:14-17) แต่กระนั้นเห็นได้ชัดว่าเด็กทารกไม่ได้พูดภาษาต่างๆ ครอบครัวมีความหมายตามตัวรวมถึงสัตว์ในบ้านด้วย แต่ไม่มีใครกล่าวว่าสัตว์ได้รับบัพติศมา พระคัมภีร์บันทึกไว้ชัดเจนว่าครอบครัวของนายคุกเชื่อและครอบครัวของคริสปัสเชื่อ (กิจการ 16:34; 18.8) แต่เด็กทารกไม่มีความเชื่อโดยที่รู้ตัว เราต้องเข้าใจ

ว่าการบัพติศมาครอบครัวยุคหนึ่งผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการบัพติศมาเท่านั้น นั่นคือ ผู้ที่มีอายุมากพอที่จะกลับใจใหม่ มีความเชื่อและได้รับความรอด

บางคนสอนการบัพติศมาเด็กทารกด้วยเหตุผลที่ว่าเด็กทารกเข้าสู่หน้ดในพันธสัญญาเก่า อย่างไรก็ตาม การบัพติศมาเป็นการเข้าสู่หน้ดทางฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ทางร่างกาย และเกี่ยวข้องกับชำระทางฝ่ายวิญญาณและไม่ใช่ทางร่างกาย ความบาปในอดีตและวิถีชีวิตเก่าถูกตัดทิ้งไป ซึ่งจำเป็นต่อความเชื่อโดยที่รู้ตัวและการกลับใจใหม่ โคโลสี 2:11-12 ข้อความที่แสดงว่าการบัพติศมาเป็นการเข้าสู่หน้ดทางฝ่ายวิญญาณ สอนว่างานทางฝ่ายวิญญาณนี้เกิดขึ้นเพราะความเชื่อของเราในการทำการของพระเจ้า นอกจากนี้ การเข้าสู่หน้ดยังเป็นแบบของการบัพติศมาด้วยน้ำและด้วยพระวิญญาณ ผู้ที่จะรับบัพติศมาด้วยน้ำควรจะมีพระวิญญาณ

ในพระคัมภีร์เก่า พระเจ้าทรงพยายามช่วยเหลือชนชาติหนึ่งด้วยวิธีพิเศษ ซึ่งแสดงออกและแยกออกจากโลกนี้ในทางร่างกาย ในปัจจุบัน พระเจ้าทรงช่วยเหลือบุคคลแต่ละคนไม่ใช่ตามชนชาติ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกคือผู้ที่ได้บังเกิดใหม่และแยกจากโลกนี้ในทางฝ่ายวิญญาณ

การบัพติศมาสำหรับคนตาย

การบัพติศมาเพื่อคนที่ตายแล้วไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ คนที่ตายแล้วไม่สามารถมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ พวกเขาไม่สามารถกลับใจใหม่ได้ เพราะสายเกินไปแล้วสำหรับคนเหล่านั้น “มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นก็มีการพิพากษา” (ฮีบรู 9:27) พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าวิญญาณจะได้รับความรอดหลังจากตายแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการกระทำของผู้อื่นเพื่อพวกเขา

การบัพติศมาเพื่อคนที่ตายแล้วเป็นการแปล 1โครินธ์ 15:29 อย่างผิดๆ ใน 1โครินธ์ 15 เปาโลสอนเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู และการเป็นขึ้นจากความตายที่จะมีขึ้นในอนาคต เขาได้ถามว่า “ถ้าพระเจ้าไม่ทรงชุบคนตายให้เป็นขึ้นมา เหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า” มีทฤษฎีหลายอย่างเกี่ยวกับความหมายของเปาโล แต่ข้อนี้ไม่ได้สอนหรือยอมรับการบัพติศมาเพื่อคนตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะจะเป็นการขัดกับเนื้อหาส่วนที่เหลือในพระคัมภีร์

ต่อไปนี้เป็นคำอธิบายที่อาจเป็นไปได้เกี่ยวกับพระคัมภีร์นี้ (1) เปาโลหมายถึงผู้รับเชื่อเพราะความตายของผู้เป็นที่รักซึ่งเป็นคริสเตียน (2) เขาพูดถึงการบัพติศมาแทนผู้อื่น ไม่ได้เห็นชอบให้ทำเช่นนั้น แต่ใช้เพื่อเป็นตัวอย่างเกี่ยวกับความเชื่อในการฟื้นขึ้นจากความตาย บางที ชาวโครินธ์บางคนอาจสอนไม่ให้เชื่อเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย แต่ก็บัพติศมาเพื่อคนตาย และเปาโลชี้ให้เห็นถึงความไม่เสมอต้นเสมอปลายของพวกเขา (3) เขาหมายถึงการบัพติศมาเข้าสู่การวายพระชนม์ของพระคริสต์ “คนตาย” อาจไม่ได้หมายถึงพระคริสต์เนื่องจากคำในภาษากรีกเป็นคำพหูพจน์ แต่อาจหมายถึงตัวเก่าที่เต็มไปด้วยบาปที่ตายในการกลับใจใหม่ การบัพติศมาฝังผู้ที่ตายแล้วไปกับพระคริสต์เพื่อที่พวกเขาจะเป็นขึ้นมาในชีวิตใหม่เหมือนเช่นพระคริสต์เป็นขึ้นมา (โรม 6:3-5) เมื่อพิจารณาเช่นนี้แล้ว การบัพติศมาเป็นการยอมรับความเชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลยืนยันในข้อความทั้งหมดนี้

ความบาปหลังจากบัพติศมา

ในฐานะคริสเตียน เราสามารถรับการให้อภัยสำหรับความบาปที่กระทำหลังจากบัพติศมาได้ (1ยอห์น 2:1) พระเจ้าเพียงแต่ประสงค์ให้เรากลับใจใหม่และสุขภาพความบาปของเรา “ถ้าเราสุขภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1ยอห์น 1:9) พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้มีการบัพติศมาครั้งที่สอง การบัพติศมาด้วยน้ำครั้งแรกรับนั้นมิใช่ผลต่อความบาปที่กระทำในภายหลังเมื่อเราสุขภาพความบาปเหล่านั้นเมื่อกลับใจใหม่ต่อพระเจ้า

ทำไมพระเจ้าทรงเลือกการบัพติศมา

พระเจ้าทรงมีความเด็ดขาดในแผนการของพระองค์ และเราไม่มีสิทธิ์ที่จะสงสัยแผนการของพระองค์ การที่เราไม่มีความเข้าใจไม่ได้ทำให้หน้าที่ในการเชื่อฟังลดน้อยลงไป อย่างไรก็ตาม เราสามารถเข้าใจเหตุผลบางประการว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกการบัพติศมาด้วยน้ำและทำให้การบัพติศมานั้นเป็นสิ่งสำคัญ

น้ำเป็นสัญลักษณ์ของความตาย น้ำก่อให้เกิดการทาลายที่ร้ายแรงและความตายทางพายุและน้ำท่วม และมนุษย์จะจมเมื่อถูกจุ่มลงไปใต้น้ำเพียงสองสามนาที ในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าทรงใช้น้ำเพื่อนำความตายมายังมนุษย์ที่ไม่เชื่อทุกคน

ประการที่สอง น้ำมีความเกี่ยวข้องกับการชำระล้างและทำความสะอาด ด้วยเหตุผลหลายประการ น้ำเป็นสิ่งใช้ทำความสะอาดที่แพร่หลายมากที่สุด น้ำทำให้สิ่งสกปรกสลายไป หาได้ง่าย สามารถใช้กับเกือบจะทุกอย่างได้โดยไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย เนื่องจากน้ำเป็นของเหลว จึงใช้ได้ง่าย และมีแรงมาก

สุดท้าย น้ำเป็นสัญลักษณ์ของชีวิต ไม่มีพืช สัตว์หรือชีวิตมนุษย์ใดที่จะคงอยู่ได้โดยปราศจากน้ำ มนุษย์สามารถรอดชีวิตอยู่ได้หลายสัปดาห์ถ้าไม่มีอาหาร แต่อยู่ได้ไม่กี่วันถ้าไม่มีน้ำ น้ำละลายสารหลายอย่าง ทำให้เกิดปฏิกิริยาเคมีที่จำเป็นในร่างกาย ส่วนประกอบประมาณหกสิบเปอร์เซ็นต์ของร่างกายมนุษย์คือน้ำ และประมาณแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของโลหิตคือน้ำ¹⁴ โลหิต ซึ่งส่งออกซิเจนและสารอาหารไปทุกส่วนของร่างกาย ไม่อาจไหลไปได้ถ้าไม่มีน้ำ [ถ้าไม่มีน้ำแล้ว] โลหิตจะไม่เป็น "ชีวิตของสัตว์ทุกตัว" (เลวีนิติ 17:14) อีกต่อไป แม้แต่ในทางร่างกาย น้ำขุ่นถ่ายและใช้โลหิตที่ใช้ชีวิตกับร่างกาย

ความจริงเกี่ยวกับน้ำที่สำคัญสามประการนี้ทำให้น้ำเหมาะที่จะเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อบัพติศมา เมื่อเราได้จุ่มลงในน้ำแห่งการบัพติศมา พระเจ้าทรงทาลายมนุษย์เก่า ทำให้มนุษย์เก่านั้นจมลงและฝังมนุษย์เก่าเอาไว้ ในระหว่างการบัพติศมา พระเจ้าทรงใช้โลหิตที่ให้ชีวิตของพระคริสต์เพื่อทำให้สะอาดจากความบาป เมื่อขึ้นมาจากน้ำในการบัพติศมา เราพร้อมที่จะดำรงชีวิตใหม่ในพระวิญญาณ

ความแตกต่างระหว่างการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ

แม้ว่าการบัพติศมาด้วยน้ำและการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจะประกอบกันเป็นการบัพติศมาเดียว เราต้องไม่ทำให้สองเหตุการณ์เป็นเหตุการณ์เดียวกันเหมือนเช่นที่บางคนทำ ถ้าให้ดีแล้ว คนๆ หนึ่งจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเขาขึ้นมาจากบัพติศมาด้วยน้ำ แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป เขาอาจขาดความรู้ ความเชื่อหรือการกลับใจใหม่ ชาวสะมาเรียเป็นตัวอย่างที่เหมาะสม (กิจการ 8:12-17) ในกรณีอื่นๆ คนทั้งหลายกลับใจใหม่และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนที่จะได้รับบัพติศมาด้วยน้ำ โครเนลิอัสเป็นตัวอย่างในกรณีนี้ (กิจการ 10:44-48) พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าการบัพติศมาด้วยน้ำและด้วยพระวิญญาณเป็นสองเหตุการณ์ที่แยกจากกัน แม้ว่าจะมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกันก็ตาม

การบัพติศมาจำเป็นหรือไม่

คำตอบคือ การบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็น พระเจ้าทรงสามารถที่จะเลือกยกความบาปโดยไม่ใช้การบัพติศมาได้ แต่พระวจนะของพระองค์สอนว่าพระองค์ทรงเลือกยกความบาปเมื่อเราได้รับบัพติศมา คำถามไม่ใช่ว่าพระเจ้าสามารถทำอะไรได้ แต่พระเจ้าทรงทำอะไร เราไม่ได้สงสัยอำนาจสูงสุดของพระเจ้า และเราไม่มีอำนาจที่จะสอนการยกบาปในยุคนี้ด้วยวิธีอื่นนอกไปจากการบัพติศมาของคริสเตียน พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงวิธีอื่นที่อาจยกบาปได้ เราต้องหลีกเลี่ยงการคาดเดาของมนุษย์เกี่ยวกับข้อยกเว้นที่อาจเป็นไปได้ หน้าที่ของเราคือเทศนาและบัพติศมาเพื่อพระเจ้าจะทรงยกบาปเสีย เรายังรู้ว่าพระคัมภีร์สอนเราว่าพระเจ้าทรงยกบาปเมื่อบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

ความสำคัญของการบัพติศมาด้วยน้ำ

เราสรุปสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อบัพติศมาด้วยน้ำได้ดังนี้

(1) พระเจ้าทรงยกความบาปเมื่อบัพติศมาด้วยน้ำ (กิจการ 2:38; 22:16) ความบาปได้รับการให้อภัยอย่างแท้จริง บันทึกของพระเจ้าเกี่ยวกับความบาปของเราถูกล้างออกไป และโทษของความบาป ซึ่งคือความตายทางฝ่ายวิญญาณชั่ววินัยนตร์ ถูกนำออกไป ความบาปของเราถูกล้างออกไปตลอดชั่ววินัยนตร์ การยกบาปนั้นเป็นการยกบาปทุกอย่างที่เราได้กลับใจใหม่ แล้ว ไม่สำคัญว่าเราทำสิ่งเหล่านั้นเมื่อใด การยกบาปเกิดขึ้นเพียงเมื่อบุคคลที่ได้รับบัพติศมาเชื่อและกลับใจใหม่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาพทางฝ่ายวิญญาณของคนอื่นๆ (เช่นผู้ให้บัพติศมา)

(2) การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นส่วนหนึ่งของการบังเกิดใหม่ ผู้ที่ได้รับบัพติศมาได้บังเกิดใหม่จากน้ำ ซึ่งหมายถึงงานทางฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงกระทำในเขา (ยอห์น 3:5; ทิตัส 3:5)

(3) การบัพติศมาทำให้เรามีส่วนในการวายพระชนม์และการฝังของพระเยซู (โรม 6:1-4; โคลโลสี 2:12) แสดงให้เห็นว่า เราตายต่อบาปโดยการกลับใจใหม่และฝังไม่เพียงแต่ความบาปในอดีตของเรา แต่ฝัง “มนุษย์เก่า” ซึ่งคือการครอบงำของบาปและวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยบาปด้วย

(4) การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นส่วนหนึ่งของการบัพติศมาเดียวแห่งน้ำและพระวิญญาณที่ทำให้เราอยู่ในพระกายของพระคริสต์ (โรม 6:3-4; กาลาเทีย 3:27) เป็นการทำให้เรามีส่วนกับพระเยซู และเป็นส่วนหนึ่งของการเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์

(5) การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นส่วนหนึ่งของการเข้าสู่หน้ตทางฝ่ายวิญญาณของเรา (โคลโลสี 2:11-13) พระเจ้าทรงสำแดงการผ่าตัดทางฝ่ายวิญญาณ โดยตัด “มนุษย์เก่า” ที่มีความบาปออกไป การบัพติศมาแสดงถึงการที่เราความสัมพันธ์ตามพันธสัญญาใหม่กับพระองค์

บทนี้ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นของการบัพติศมาด้วยน้ำ ในบทต่อไป เราจะกล่าวถึงวิธีพุดตามพระคัมภีร์ สำหรับการบัพติศมาด้วยน้ำ ความหมายของวิธีพุดนั้น และความสำคัญของวิธีพุดนั้นสำหรับเราในปัจจุบัน

เชิงอรรถ

¹"Baptism," *A Dictionary of the Bible* [hereinafter *ADB*], James Hastings, ed. (New York: Charles Scribner's Sons, 1898), I, 243.

²*Ibid.*, pp. 240-41

³*Ibid.*

⁴Vine, pp. 98-99.

⁵*Ibid.*, p. 98.

⁶*The Pulpit Commentary*, XVIII (Romands), 156.

⁷*Ibid.*, XXII (IPeter), 137.

⁸*Ibid.*

⁹F. F. Bruce, *The Tyndale New Testament Commentaries*, VI, 136.

¹⁰*Ibid.*, n.1.

¹¹*Webster's*, pp. 891, 1920.

¹²*Ibid.*, p. 1640.

¹³Vine, pp. 462-63.

¹⁴Isaac Asimov, *The Human Body* (New York: The New American Library, Inc., 1963), pp. 180-81.

7 วิธีพูดในการบัพติศมา: ในพระนามของพระเยซู

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย...’ (กิจการ 2:38)

การบัพติศมาของคริสเตียนจะต้องกระทำ “ในพระนามของพระเยซู” ซึ่งหมายถึงการออกพระนามพระเยซูเมื่อบัพติศมาด้วยน้ำ

บันทึกตามพระคัมภีร์

หนังสือกิจการให้ตัวอย่างเกี่ยวกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูห้าตัวอย่างด้วยกัน ไม่มีบันทึกตามพระคัมภีร์บันทึกใดที่กล่าวถึงนามอื่นหรือวิธีพูดอื่นเมื่อทำการบัพติศมา ต่อไปนี้เป็นข้ออ้างอิงที่ไม่อาจปฏิเสธได้จากพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

(1) หลังจากคำเทศนาแรกในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ เปโตรสั่งให้บัพติศมา “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์” ด้วยการสนับสนุนจากอัครสาวกคนอื่นๆ (กิจการ 2:14, 37-38) ผู้ที่ยอมรับข้อความนี้ได้รับบัพติศมาตามคำสั่งนี้ นั่นคือ ในพระนามของพระเยซู (กิจการ 2:41)

(2) หลังจากชาวสะมาเรียเชื่อคำเทศนาของฟีลิปในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “พระนามของพระเยซู” พวกเขาได้รับบัพติศมา “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์” (กิจการ 8:12, 16)

(3) หลังจากโคเรเนลิอัสและคนต่างชาติอื่นๆ ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตร “สั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์” (กิจการ 10:48) ต้นฉบับภาษากรีกที่เก่าแก่ที่สุด ระบุพระนาม “พระเยซูคริสต์” ในข้อนี้ เหมือนเช่นคำแปลในฉบับต่อไปนี้อย่างไรว่า “ดังนั้น เขาสั่งให้คนเหล่านั้นรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์” (NIV) “และเขาสั่งให้คนเหล่านั้นรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระเมสสิยาห์” (TAB)

(4) เมื่อเปาโลพบสาวกบางคนของยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่เมืองเอเฟซัส เขาถามว่าคนเหล่านั้นได้รับบัพติศมาอย่างไร เมื่อเขาพบว่าคนเหล่านั้นได้รับการบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น เขาบัพติศมาคนเหล่านั้นอีกครั้ง คราวนี้ “ในพระนามของพระเยซูเจ้า” (กิจการ 19:5)

(5) เปาโลเองได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเพราะอานาเนีย บอกเขาว่า “จงลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนามของพระองค์ ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 22:16)

(6) นอกจากบันทึกห้าข้อนี้ในกิจการ หนังสือ 1 โครินธ์ ยังแสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อชาวต่างชาติในโครินธ์ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู คริสตจักรที่นั่นเกิดแตกแยกกัน ด้วยหลายกลุ่มอ้างว่าเป็นศิษย์ของเปาโล เปโตร อพอลโล หรือพระคริสต์ เมื่อเปาโลว่ากล่าวเขาเพราะการแตกแยกกันนั้น เขาถามว่า “พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ” (1 โครินธ์ 1:13) คำตอบที่ชัดเจนของคำถามหลังนี้คือ “ไม่ใช่ เราได้รับบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์” เนื่องจากชาวโครินธ์ได้รับบัพติศมาใน (ตามตัวอักษรหมายถึง “เข้าใน”) พระนามของพระคริสต์ ไม่ใช่เปาโล พวกเขาเป็นของพระคริสต์ ไม่ใช่เปาโล เปาโลหมายความว่า พระคริสต์วายพระชนม์เพื่อทุกคนในคริสตจักร และทุกคนในคริสตจักรได้รับบัพติศมาในพระนามของพระองค์ ดังนั้น คริสตจักรควรจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการติดตามพระองค์ หากชาวโครินธ์ไม่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู ข้อโต้แย้งของเปาโลก็จะไม่มีความหมาย

เราสรุปได้จากข้อความหกข้อความนี้ว่า คริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซูเสมอ ผู้เชื่อทุกคน ได้แก่ ชาวยิว ชาวสะมาเรีย และชาวต่างชาติ ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

การฝังไว้กับพระคริสต์

การบัพติศมาเป็น การฝังไว้กับพระคริสต์ เป็นการมีส่วนกับการวายพระชนม์และการฝังของพระองค์ (โรม 6:4; โครินธ์ 2:12) มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่วายพระชนม์และถูกฝังเพื่อเรา ดังนั้น การบัพติศมาจึงกระทำในพระนามของพระเยซู

การมีส่วนในพระคริสต์

การบัพติศมาเป็น การมีส่วนในพระเยซูคริสต์ เพราะเราได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ (โรม 6:3; กาลาเทีย 3:27) เราได้รับบัพติศมาในพระนามของพระองค์เพื่อมีส่วนในพระองค์ และรับพระนามของพระองค์ การที่จะเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ ซึ่งเป็นคริสตจักร เราจะต้องรับพระนามของพระคริสต์

ในพระคัมภีร์เก่า พระเจ้าทรงแยกพระวิหารของพระองค์ออกโดยให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่น (1พงศกษัตริย์ 8:29) ในพระคัมภีร์ใหม่ คริสตจักรเป็นพระวิหารของพระเจ้า (1โครินธ์ 3:16-17) และต้องรับพระนามของพระองค์ ธรรมิกชนของพระเจ้าในหนังสือวิวรณ์มีพระนามของพระองค์เขียนไว้บนพวกเขาเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการมีส่วนในพระองค์ (วิวรณ์ 3:12; 14:1; 22:4)

การที่พระนามทำให้เรามีส่วนกับพระคริสต์ชัดเจนมากยิ่งขึ้นเมื่อเราศึกษาคำภาษากรีก *เอ็ด (eis)* ซึ่งฉบับ KJV แปลว่า “เข้าร่วมใน” ในกาลาเทีย 3:27 คำนี้ปรากฏอยู่ในกิจการ 8:16, กิจการ 19:5 และ 1โครินธ์ 1:13 ในข้อพระคัมภีร์ทั้งสามนี้ ฉบับ KJV แปลว่า “บัพติศมาในพระนาม” ดับเบิลยู อี ไวน์ อธิบายความสำคัญของวลีนี้ว่า วลีนี้ “แสดงว่าผู้ที่รับบัพติศมามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับ หรือกลายเป็นทรัพย์สินสมบัติของผู้ซึ่งเป็นเจ้าของชื่อที่เขาได้รับการบัพติศมาเข้าร่วมนั้น”¹ นักเขียนชาวโปรเตสแตนต์อีกคนหนึ่งเขียนว่า “พระนามแสดงถึงบุคคล สิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช ดังนั้นการบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้าคือเข้าสู่การเป็นพลเมืองหรือสมาชิกในพระองค์ สิทธิอำนาจ และฤทธิ์เดชของพระองค์”² “การรับบัพติศมาเข้าร่วมในพระนามของพระเยซูหมายถึงการบัพติศมาเข้าสู่พระกายของพระองค์ ชีวิตของพระองค์ เข้าสู่การเป็นพลเมืองและสมาชิกในแผ่นดินของพระองค์”³

การบัพติศมาทำให้เรามีส่วนในพระเยซู และการบัพติศมาในพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ทำให้เรามีส่วนในพระองค์ ทำให้เราเป็นทรัพย์สินของพระองค์ และให้เราอยู่ในพระกายของพระองค์ เราไม่ควรลังเลที่จะมีส่วนในพระองค์ผู้วายพระชนม์เพื่อเรา และเป็นทรัพย์สินสมบัติของพระองค์โดยการออกพระนามของพระองค์เมื่อบัพติศมา

การใช้นามสกุล

พระคัมภีร์แสดงว่าความรอดเป็นทั้งการบังเกิดใหม่และการรับเป็นบุตร ไม่ว่าจะมองในทางใด เราต้องใช้ชื่อของครอบครัวใหม่ของเรา ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อบัพติศมาเนื่องจากการบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของการบังเกิดใหม่ และเป็นส่วนของการมีส่วนในพระคริสต์

เด็กชายในสมัยพระคัมภีร์เก่าจะได้รับชื่อของตนอย่างเป็นทางการเมื่อเข้าสู่หนัด (ลูกา 1:57-63; 2:21) และการบัพติศมาเป็น การเข้าสู่หนัดทางฝ่ายวิญญาณของเรา (โคโลสี 2:11-12) บุโรหิตบางคนในพระคัมภีร์เก่าถูกห้ามไม่ให้เป็นปุโรหิตเพราะไม่ได้ลงทะเบียนอยู่ในชื่อของบิดาตน และไม่สามารถพิสูจน์เชื้อสายของตนได้ (เอษรา 2:61-62) อย่างไรก็ตาม เราสามารถอ้างการเป็นปุโรหิตของเราและการรับมรดกทางฝ่ายวิญญาณของเราเมื่อเรา “ลงทะเบียน” ในนามของพระบิดา

พระเยซูเสด็จมาในพระนามของพระบิดา โดยได้รับพระนามของพระองค์ด้วยการเป็นทายาท (ยอห์น 5:43; ฮีบรู 1:4) ดังนั้น พระเยซูทรงเป็นนามที่พระบิดาได้สำแดงพระองค์เองต่อเรา ครอบครัวทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าใช้พระนามของพระเยซู (เอเฟซัส 3:14-15) เห็นได้ชัดเจนว่า พระเยซูเป็นพระนามที่เราได้รับเมื่อบัพติศมา ถ้าเราคาดหวังที่จะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเมื่อบัพติศมา เราต้องใช้พระนามของพระองค์ในการบัพติศมา

การยกบาปในพระนาม

การบังเกิดมีไว้ตลประสงคเพื่อการยกบาป (กิจการ 2:38) และพระนามของพระเยซูมีความเกี่ยวของอย่างมากกับการยกบาป เปโตรประกาศเกี่ยวกับพระนามของพระเยซูไว้เชนนั้ “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ดว้ยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วไต้ฟ้า” (กิจการ 4:12) นอกจากนี้ เรายังเทศนาอีกว่า “ทุกๆ คนที่เชื่อถือในพระองค้ันั้น พระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค้” (กิจการ 10:43) และ “ทุกคนซึ่งได้ออกพระนามขององค้พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” (กิจการ 2:21) อานาเนียแสดงให้เห็นความเกี่ยวของกันระหว่างพระนามของพระเยซูกับการชำระล้างบาปเมื่อบังเกิดมีมา “เดี๋ยวนั้ท่านจะรอดช้ายู่ท่าไม จงลุกขึ้นรับบังเกิดมีมาด้วยออกพระนามของพระองค้ ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 22:16, TAB)

ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจในพระนาม

นักเขียนชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งกล่าวว่า “การออกพระนาม...ก่อให้เกิดความช่วยเหลือและการปกป้อง” ⁴ เมื่อเราจำเป็นต้องได้รับการสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราสามารถออกพระนามพระเยซูได้

การออกนามแสดงถึงสิทธิอำนาจของนามนั้น เมื่อนายอ้าบอกกล่าวว่า “เปิด [ประตู] ในนามของกฎหมาย” เขาออกสิทธิอำนาจของกฎหมายเช่นเดียวกับฤทธิ์เดชของกฎหมาย เมื่อเราเรียกพระนามของพระเยซู เราเชื่อมั่นในฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระเยซู ตัวอย่างเช่น (1) พระเยซูตรัสว่า “ฤทธานภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ตี ในแผ่นดินโลกก็ตีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ...ให้รับบังเกิดมีมาในพระนาม...” (มัทธิว 28:18-19) (2) สภานฮิตริน ถามเปโตรและยอห์น เกี่ยวกับการรักษาชายงอย “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผูใด” (กิจการ 4:7) เปโตรตอบว่า “โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ” (กิจการ 4:10) (3) องค้พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาว่า “สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะกระทำให้มัน” (ยอห์น 14:14)

พระเจ้าทรงให้ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระองค้แก่เราเมื่อเราออกพระนามของพระองค้ด้วยความเชื่อ (กิจการ 3:6, 16) เมื่อเราออกพระนามขององค้พระผู้เป็นเจ้าเมื่อบังเกิดมีมา เราเชื่อมั่นในสิทธิอำนาจของพระองค้ในการกระทำและในฤทธิ์เดชของพระองค้ที่จะกระทำการทางฝ่ายวิญญาณ

กระทำทุกสิ่งในพระนาม

“และเมื่อท่านจะกระทำให้สิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระบิดาเจ้า โดยพระองค้ันั้น” (โคโลสี 3:17) การบังเกิดมีมาประกอบไปทั้งวาจาและกาย ดังนั้นข้อนี้จึงใช้ได้ แน่นอนว่า เราไม่ได้ออกพระนามพระเยซูก่อนการพูดหรือกระทำทุกอย่างในชีวิตของเรา ข้อนี้มีความหมายถึงการพูดหรือกระทำทุกสิ่งด้วยฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระเยซูเป็นสำคัญ ในฐานะตัวแทนของพระองค้ สาวกของพระองค้ และผู้มีความวางใจในพระองค้

อย่างไรก็ตาม เมื่อเป็นการกระทำทางฝ่ายวิญญาณเฉพาะที่ได้ออกพระนามของพระเจ้า ข้อนี้ก็มีความหมายตามตัวอักษร เราอธิษฐาน ไต้มีมาร และวางมือบนคนป่วยในพระนามของพระเยซู ทั้งหมดโดยออกพระนามของพระองค้ และการบังเกิดมีมาด้วยน้ำไมควรจะมีข้อยกเว้น ผู้ที่มีชีวิตอยู่เป็นตัวแทนและสาวกของพระคริสต์ตามโคโลสี 3:17 จะรับบังเกิดมีมาในพระนามของพระองค้อย่างแน่อน

พระเยซูเป็นนามสูงสุด

การบังเกิดมีมาเป็นการกระทำทางฝ่ายวิญญาณที่สำคัญที่ได้ออกพระนามของพระเจ้า นามที่สูงสุด ยิ่งใหญ่ที่สุด มีฤทธิ์เดชมากที่สุด และสำแดงตนมากที่สุดที่พระเจ้าได้เปิดเผยให้มนุษย์รู้คือ พระเยซู “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค้ขึ้นอย่าง

สูง และได้ประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์” (ฟิลิปปี 2:9-10) สำหรับการบัพติศมา เราควรจะใช้พระนามที่สูงสุดอย่างแน่นอน ถ้าเราไม่ยอมรับพระนามของพระเยซูในตอนนี้อย่างเต็มใจ วันหนึ่งเราจะถูกบังคับให้รับความยิ่งใหญ่ของนามนี้อยู่ดี

การยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด

นักเขียนคนหนึ่งเขียนไว้ว่า “การออกพระนามคือการวิงวอนพระเจ้าของคนๆ หนึ่ง...การออกพระนามคือเพื่อปฏิญาณความจงรักภักดีต่ออัครทูตและองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนๆ หนึ่ง”⁵ การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูแสดงถึงการยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด

หลังจากเปโตรเทศนาว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ เขาสั่งให้บัพติศมาในพระนามของพระองค์ (กิจการ 2:36-38) เมื่อผู้ฟังของเขายอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเมสสิยาห์ พวกเขาได้รับบัพติศมา (กิจการ 2:41) เมื่อชาวสะมาเรียยอมรับคำเทศนาของฟิลิปเกี่ยวกับพระเยซู พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู (กิจการ 8:12, 16)

การรับเชื่อของเหล่าสาวกของยอห์นมีความสำคัญเป็นพิเศษในเรื่องนี้ เปาโลบอกพวกเขาว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซู” เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า” (กิจการ 19:4-5) ด้วยการบัพติศมาอีกครั้ง ครึ่งนี้ในพระนามของพระเยซู พวกเขาแสดงความเชื่อในพระเยซูและตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด และทำให้การรับใช้ของยอห์นสมบูรณ์

การยอมรับว่าพระเยซูทรงดำรง สภาพของพระเจ้าอย่างบริบูรณ์

การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูยังแสดงความเชื่อว่าสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระเยซู และทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีนั้นอยู่ในพระองค์ “เพราะว่าในพระองค์นั้น สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และท่านได้บรรลุถึงความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ” (โคโลสี 2:9-10) เปาโลแสดงความเชื่อมโยงระหว่างความคิดนี้กับการบัพติศมาด้วยน้ำ เพราะเพียงสองข้อต่อมา เขากล่าวว่า เรา “ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว” (โคโลสี 2:12) เราไม่เพียงแต่ตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราเท่านั้น แต่ยังตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา (2เปโตร 1:1; ยูดา 25) เราตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นทางเดียวที่จะเข้าถึงพระเจ้าได้ (ยอห์น 14:6-11) การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเน้นการทรงสภาพพระเจ้าของพระเยซู และบทบาทที่เพียงพอทุกประการของพระองค์ในความรอดของเรา

ไม่ใช่สูตรวิเศษ

พระนามของพระเยซูไม่ใช่สูตรวิเศษ คลื่นเสียงสันจากการออกนามที่กล่าวออกมานั้นไม่ได้ยกความบาปหรือนำฤทธิ์เดชพิเศษอื่นๆ มา อย่างไรก็ตาม เมื่อเราออกพระนามของพระเยซูด้วยความเชื่อ พระเยซูทรงตอบสนอง พระนามแสดงถึงพระวิญญูญาณและการกระทำของพระองค์ เราต้องมีความเชื่อของเราในพระเยซูเพื่อที่พระนามจะมีความหมาย และเป็นเหตุให้เกิดสิ่งอื่นได้ (กิจการ 3:16; 10:43)

บุตรชายของเสวาไม่สามารถไล่ผีออกแม้ว่าจะใช้พระนามของพระเยซู เพราะพวกเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ หรือมีความเชื่อในพระองค์ (กิจการ 19:14-17) การที่พระนามของพระเยซูไม่อาจถือเป็นคาถาวิเศษไม่ได้ทำลายความจำเป็นในการออกพระนาม เปโตรอธิบายว่า “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ จงเดินเกิด” (กิจการ 3:6) เมื่อชายคนนั้นเดิน เปโตรอธิบายว่า “พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น”

(กิจการ 3:16) เราจะต้องออกพระนามของพระเยซูด้วยความเชื่อ เราไม่สามารถแยกความเชื่อภายในจากการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าได้ เมื่อบัพติศมา เมื่อเราออกพระนามของพระเยซูด้วยความเชื่อตามที่พระวจนะของพระองค์สั่งไว้ พระองค์เสด็จมาและยกบาปของเรา”

ข้อมูลเพิ่มเติม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญของพระนามของพระเยซู ดูบทที่ 3 ใน *The Oneness of God* โดยเดวิด เบอ์นาร์ต สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทรงสภาพบริบูรณ์ของพระเยซูคริสต์ ดูบทที่ 4 ในหนังสือเล่มเดียวกัน

สำหรับทุกคน

มีผู้กล่าวถึงข้อโต้แย้งจำนวนมากด้วยความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่องการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เช่น บางคนโต้แย้งว่าคริสเตียนชาวยิวเท่านั้นที่รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเพื่อเน้นว่าเขาได้ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม การโต้แย้งเช่นนั้นเป็นการละเลยคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ ชาวสะมาเรียซึ่งเป็นลูกหลานผสมระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู โครเนลิอัส ญาติๆ ของเขา และเพื่อนของเขาเป็นชาวต่างชาติทุกคน ยังได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

โครเนลิอัสไม่ใช่ผู้นับถือศาสนายิว (กิจการ 10:28, 45; 11:1-3, 18) ผู้นับถือศาสนายิวอยู่ในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:10) และมัคนายกหนึ่งในเจ็ดคนเคยเป็นผู้นับถือศาสนายิว (กิจการ 6:5) ถ้าโครเนลิอัสเป็นผู้นับถือศาสนายิว ก็ไม่มีจะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเนื่องจากการที่เปโตรไปเยี่ยมโครเนลิอัส

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ชาวต่างชาติคนอื่นๆ เช่น ชาวโครินธ์ ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู โดยสรุป ผู้เชื่อทุกชนชั้นทุกคนได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

การพยายามอธิบายว่ามีวิธีพูดในการบัพติศมาที่แตกต่างกันสองวิธีไม่ถูกต้อง จะมีรูปแบบการบัพติศมาของคริสเตียนตามพระคัมภีร์ได้เพียงรูปแบบเดียว ไม่อาจมีหนึ่งวิธีที่จะบัพติศมากลุ่มคนหนึ่งและอีกหนึ่งวิธีสำหรับคนอีกกลุ่มหนึ่ง เพราะพระเจ้าไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด (กิจการ 10:34) ไม่อาจมีวิธีบัพติศมาในเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ และอีกวิธีหนึ่งสำหรับอีกเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์คริสตจักร หรือมีการบัพติศมาประเภทอื่นๆ อีกหลายประเภทในเวลาเดียวกัน มีการบัพติศมาเดียวสำหรับคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่

การออกพระนาม

บางคนโต้แย้งว่า “การบัพติศมาในพระนามของพระเยซู” หมายถึงเพียงแต่สิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชของพระเยซู และไม่ได้หมายถึงว่าต้องออกพระนามเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของวิธีพูดในการบัพติศมา อย่างไรก็ตาม หลักฐานต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่า “ในพระนามของพระเยซู” เป็นวิธีพูดจริงๆ

(1) การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูหมายถึงการบัพติศมาด้วยฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่วิธีเรียกฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระองค์คือการออกพระนามด้วยความเชื่อ สิทธิอำนาจที่มีอยู่ในนามหนึ่งจะเรียกออกมาโดยการใช้นามอย่างถูกต้องจริงๆ เสมอ ข้อโต้แย้งทั้งหมดเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจไม่อาจทำให้เกิดความสับสนได้ นั่นคือ เมื่อเราใช้พระนามในการบัพติศมา จะต้องเป็นพระนามของพระเยซู

(2) พระคัมภีร์เผยให้เห็นว่ามีการออกพระนามพระเยซูเมื่อบัพติศมา กิจการ 22:16 กล่าวว่า “เดี๋ยวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนามของพระองค์ ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย” เป็นคำสั่งตามพระคัมภีร์ให้ออกพระนามของพระองค์ (พระเยซู) เมื่อบัพติศมา

บางคนโต้แย้งว่า ในข้อนี้ ผู้ที่จะรับบัพติศมาเท่านั้นเรียกในพระนามของพระเยซู ไม่ใช่ผู้ให้บัพติศมา สิ่งนี้เป็นสิ่งที่โต้เถียงกัน แต่แม้เช่นนั้น มีการออกพระนามของพระเยซู โดยทั่วไป ผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้ออกนามนั้น แต่ผู้ที่จะรับบัพติศมาอาจออกนามของพระเยซูได้เช่นกัน เพราะผลของการบัพติศมาขึ้นอยู่กับความเชื่อของผู้ที่จะรับบัพติศมา ไม่ใช่ความเชื่อของผู้ให้บัพติศมา

มีการเรียกพระนามออกมาทางปาก เพราะคำภาษากรีกแปลว่า “การออก” คือ *เอพิคาและโอไม (epikaleomai)* ซึ่งหมายถึง “การเรียก” หรือ “การร้องออก” ⁶ ซึ่งเป็นคำเดียวกันกับที่บรรยายถึงการอธิษฐานของสเทเฟนต่อพระเจ้า “เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟน เมื่อกำลังอ่อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ว่า ‘ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย’ ” (กิจการ 7:59)

คำกริยาเดียวกันนี้ยังปรากฏอยู่ในกิจการ 15:17 ว่า “บรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้า... ได้ตรัสไว้” (*พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์*) และในยากอบ 2:7 “ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือ ที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน” ข้อความทั้งสองข้อความบอกเป็นนัยถึงเวลาเฉพาะเมื่อออกพระนามของพระเยซูเหนือผู้ที่เชื่อ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อบัพติศมาด้วยน้ำ คำแปลอื่นๆ ของยากอบ 2:7 คือ “พวกเขาไม่ได้สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่านหรือ” (*Interlinear Greek-English New Testament*) “พวกเขาไม่ได้ทำให้นามอันมีเกียรติที่เรียกท่านเสื่อมเสียหรือ” (Rotherham) “ไม่ใช่พวกเขาหรือ ที่ทำให้นามอันมีค่าที่ท่านได้รับการแยกและเรียกเสื่อมเสียและสบประมาทนามนั้น [พระนามของพระคริสต์ที่เรียกออกในการบัพติศมา]” (TAB) ดังนั้น พระคัมภีร์กล่าวไว้ในข้อพระคัมภีร์เดียวและแสดงให้เห็นในข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ว่าจะต้องออกพระนามของพระเยซูเมื่อบัพติศมา

(3) เมื่ออ่านข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการบัพติศมาอย่างชัดเจน คนๆ หนึ่งจะเชื่อว่า “ในพระนามของพระเยซู” เป็นวิธีพูดในการบัพติศมา นั่นคือคนนั้นได้อ่านอย่างเหมาะสมและตีความหมายตามตัวอักษร และบุคคลหนึ่งจะต้องใช้วิธีที่น่าสงสัยและบิดเบือนในการแปลตามพระคัมภีร์เพื่อปฏิเสธว่าถ้อยคำเหล่านี้ไม่ได้มีความหมายตามที่ปรากฏอยู่ ถ้า “ในพระนามของพระเยซู” ไม่ใช่วิธีพูดแล้ว น่าแปลกที่ถ้อยคำนี้ปรากฏหลายครั้งราวกับว่าเป็นวิธีพูดโดยไม่มีกรออธิบายที่ขัดแย้งใดๆ

(4) ในสถานการณ์อื่นๆ “ในพระนามของพระเยซู” หมายถึงการพูดออกพระนามพระเยซู พระเยซูตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์อธิษฐานเพื่อคนป่วยในพระนามของพระองค์ (มาระโก 16:17-18) และยากอบกล่าวว่าเราควรอธิษฐานเพื่อคนป่วย “ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ยากอบ 5:14) เมื่อเปโตรอธิษฐานเพื่อชายง่อย เขาใช้พระนาม เพราะเขาพูดว่า “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงเดินเถิด” (กิจการ 3:6) จากนั้น เขาอธิบายว่าชายคนนั้นได้รับการรักษา “โดยพระนามของพระเยซู” (กิจการ 3:16; 4:10) อีกนัยหนึ่งคือ เมื่อคริสตจักรยุคแรกอธิษฐานเพื่อคนป่วยในพระนามของพระเยซู พวกเขาออกพระนามของพระเยซูจริงๆ ในทำนองเดียวกัน เมื่อคริสตจักรยุคแรกให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซู พวกเขาออกพระนามของพระเยซู เพราะพระนามพระเยซูเป็นส่วนหนึ่งของวิธีพูดในการบัพติศมา

(5) ถ้า “ในพระนามของพระเยซู” ไม่ใช่วิธีพูดแล้ว พระคัมภีร์ก็ไม่ได้ให้วิธีพูดในการบัพติศมาของคริสเตียนเลย วิธีพูดอีกวิธีหนึ่งที่เป็นไปได้คือถ้อยคำในมัทธิว 28:19 อย่างไรก็ตาม ถ้า “ในพระนามของพระเยซู” ไม่ใช่วิธีพูดแล้ว “ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์” ก็ไม่ใช่เช่นกัน เพราะโครงสร้างทางไวยากรณ์ของทั้งสองข้อเหมือนกัน ถ้า “ในพระนาม” หมายถึง “โดยสิทธิอำนาจของ” โดยไม่ต้องมีการออกนาม ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อก็ไม่ได้กล่าวถึงวิธีพูดในการบัพติศมา

อย่างไรก็ตาม เราไม่เชื่อว่าพระเยซูไม่ทรงให้คำแนะนำในเรื่องที่สำคัญเช่นนี้ ในบทที่ 6 เราแสดงให้เห็นว่าการบัพติศมาด้วยน้ำเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ดังนั้น เป็นไปไม่ได้ที่พระคัมภีร์จะไม่ให้คำแนะนำที่เพียงพอเกี่ยวกับการบัพติศมา ถ้าเราไม่มีวิธีพูดแล้วอะไรจะเป็นสิ่งแยกการบัพติศมาของคริสเตียนจากการบัพติศมาของคนนอกรีต การบัพติศมาของผู้นับถือศาสนายิว หรือการบัพติศมาของยอห์น ถ้าไม่มีวิธีพูด หรือถ้าวิธีพูดไม่สำคัญแล้ว ทำไมเปาโลจึงให้บัพติศมาเหล่าสาวกของยอห์นอีกในพระนามของพระเยซู ไม่มีนักวิชาการที่มีชื่อเสียงคนใดเห็นว่าการบัพติศมาไม่ต้องมีวิธีพูดในการบัพติศมา หรือพระคัมภีร์ไม่ให้ทิศทางเกี่ยวกับวิธีพูดในการบัพติศมา แม้กระนั้น ถ้า “ในพระนามของ” ไม่ใช่วิธีพูดแล้ว เราก็ไม่มีวิธีพูดอะไรเลย

(6) นักศาสนศาสตร์และนักประวัติศาสตร์คริสตจักรตระหนักว่าหนังสือกิจการกล่าวถึงวิธีพูดในการบัพติศมาของคริสตจักรยุคแรก *Encyclopedia of Religion and Ethics* กล่าวว่าในเรื่องการบัพติศมาในพระคัมภีร์ใหม่ “วิธีพูดที่ใช้คือ “ในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า” หรือวลีที่คล้ายคลึงกัน ไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับการใช้นามของพระเจ้าสามองค์ ⁷ *Interpreter's Dictionary of the Bible* กล่าวว่า “หลักฐานของกิจการ 2:38; 10:48 (cf. 8:16; 19:5) ด้วยการสนับสนุนจากกาลาเทีย 3:27, โรม 6:3 บอกเป็นนัยว่าการบัพติศมาในคริสตศาสนาในตอนต้นไม่ได้กระทำกันในนามสามชั้น [ได้แก่ องค์ พระเยซู คริสต์] แต่ ‘ในพระนามของพระเยซูคริสต์’ หรือ ‘ในพระนามของพระเจ้า’ ”⁸

บางคนโต้แย้งว่า “ในพระนามของพระเยซู” ไม่ใช่วิธีพูดเนื่องจากบันทึกเกี่ยวกับการบัพติศมาหลายแห่งใช้วลีที่แตกต่างกันไปเช่น “ในพระนามของพระเยซูคริสต์” “ในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า” และ “ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างไรก็ตาม วลีเหล่านี้มีความเท่าเทียมกัน เพราะบรรยายถึงชื่อเดียวกัน นั่นคือ พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์เป็นตำแหน่งที่แยกองค์พระเยซูคริสต์เจ้าจากชื่ออื่นๆ ที่อาจมีชื่อเยซู แต่ชื่อเฉพาะของพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซู แม้แต่ มัทธิว 28:19 บรรยายถึงวิธีพูดในการบัพติศมาว่าเป็นในนามของพระเยซู

มัทธิว 28:19

ข้อพระคัมภีร์นี้บันทึกถ้อยคำของพระเยซูก่อนหน้าที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ “เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” เราจะทำให้ข้อพระคัมภีร์นี้มีความสอดคล้องกับข้ออ้างอิงอื่นๆ เรื่องการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เช่น กิจการ 2:38 ได้อย่างไร ทั้งนี้ มีหลายมุมมองด้วยกัน ได้แก่

ประการแรก เราอาจกล่าวได้ว่าข้อพระคัมภีร์ทั้งสองกล่าวถึงวิธีพูดในการบัพติศมาที่แตกต่างกันสองวิธี หากเป็นเช่นนั้น ก็มีความขัดแย้งกัน วิธีหนึ่งอาจถูก อีกวิธีอาจผิด เพราะรูปแบบการบัพติศมาคริสเตียนมีเพียงรูปแบบเดียวเท่านั้น เนื่องจากแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดในยุคคริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่เหมือนกันสำหรับทุกคน ไม่อาจมีวิธีพูดในการบัพติศมาที่ขัดแย้งกันสองวิธีได้ เนื่องจากพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าซึ่งไม่มีข้อผิดพลาด พระคัมภีร์ไม่ขัดแย้งในตัวเอง ถ้าพระคัมภีร์ให้วิธีพูดสองวิธี แล้ววิธีใดกันที่ถูกต้อง เราจะไว้วางใจวิธีพูดวิธีใดได้

มัทธิวบันทึกมัทธิว 28:19 และยืนอยู่กับเปโตรเมื่อเขาเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:14) คำถามว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี” เป็นคำถามที่ถามอัครสาวกทุกคน (กิจการ 2:37) ถ้าเปโตรให้คำตอบที่ไม่ถูกต้องแล้ว มัทธิวก็น่าจะแก้ไขเขาไปแล้ว

บางคนกล่าวว่า “ผม/ดิฉันเชื่อฟังคำของพระเยซูดีกว่าคำของเปโตร” อย่างไรก็ตาม พวกเขาคงไม่ตระหนักว่าเปโตรได้ยืนพระเยซูตรัสมัทธิว 28:19 มัทธิวได้ยืนเปโตรพูดกิจการ 2:38 และเหตุการณ์ทั้งสองอยู่ห่างจากกันเพียงแค่เจ็ดถึงสิบวัน ถ้ากิจการ 2:38 ขัดแย้งกับมัทธิว 28:19 ผู้กล่าวแทนคริสตจักรคนแรก (เปโตร) ก็สั่งสอนอย่างไม่ต้องสงสัย อัครสาวกคนอื่นๆ (รวมทั้งมัทธิว) ก็ทำตามไปด้วย และเราไม่สามารถไว้วางใจสิ่งใดๆ ที่อัครสาวกเทศนาหรือบันทึกไว้ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็ไม่ต้องสนใจคำสอนทุกอย่างในพระคัมภีร์ใหม่เลย

ประการที่สองคือ มัทธิว 28:19 หมายถึงวิธีพูด แต่กิจการ 2:38 ไม่ได้หมายถึงวิธีพูด หรือมัทธิว 28:19 ไม่ได้หมายถึงวิธีพูด แต่กิจการ 2:38 หมายถึงวิธีพูด อย่างไรก็ตาม การอธิบายเช่นนี้ไม่เพียงพอเพราะถ้อยคำเดียวกันคือ “ในพระนามแห่ง” ปรากฏอยู่ในข้อพระคัมภีร์ทั้งสอง ถ้าข้อหนึ่งไม่ได้กล่าวถึงวิธีพูดในการบัพติศมาแล้ว อีกวิธีหนึ่งก็ไม่ใช่ด้วยเช่นกัน เราได้เห็นเหตุผลหลายประการว่าทำไมกิจการ 2:38 กล่าวถึงวิธีพูดในการบัพติศมา

ประการที่สามคือ ทั้งมัทธิว 28:19 หรือกิจการ 2:38 ไม่ได้กล่าวถึงวิธีพูดในการบัพติศมา ทำให้เราไม่มีวิธีพูดใดๆ เลย ซึ่งไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นเมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของการบัพติศมา ความจำเป็นในการแยกการบัพติศมาของคริสเตียนจากการบัพติศมาประเภทอื่นๆ และการอ่านข้อความนี้โดยสามัญสำนึกทั่วไป

ทั้งนี้ ทำให้เหลือความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว นั่นคือ มัทธิว 28:19 และกิจการ 2:38 กล่าวถึงวิธีพูดในการบัพติศมาเดียวกัน ถ้าเป็นเช่นนั้น มุมมองนี้ น่าสนใจมาก เพราะให้วิธีพูดและรักษาความสอดคล้องกันของพระคัมภีร์ไว้

หลักการตามพระคัมภีร์คือว่า ความจริงต้องมีพยานสองสามปากจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ (2โครินธ์ 13:1) มัทธิว 28:19 เป็นข้อพระคัมภีร์เดียวในพระคัมภีร์ที่ใช้วลีการบัพติศมา “ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในขณะที่ข้ออื่นๆ กล่าวซ้ำวลีที่ใช้ในการบัพติศมาในกิจการ 2:38 “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์” มัทธิว 28:19 เป็นข้อความไม่ชัดเจนเท่ากับข้อความอื่นๆ ดังนั้น เราต้องเข้าใจว่าพระนามในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวหมายถึง พระเยซู

เปรียบเทียบบันทึกเกี่ยวกับมหาบัญชา

มัทธิวไม่ใช่คนเดียวที่บันทึกถ้อยคำสุดท้ายของพระเยซูที่ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ ทั้งมาระโกและลูกาบันทึกคำสั่งสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ในถ้อยคำที่แตกต่างกัน ต่อไปนี้เป็นเปรียบเทียบบันทึกของพวกเขา (มัทธิว 28:19-20; มาระโก 16:15-18; ลูกา 24:47-49; กิจการ 1:4-8)

	มหาบัญชา		
มัทธิว	มาระโก	ลูกา	
1. จงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ	จงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน	ประกาศทั่วทุกประชาชาติ	
2. ให้รับบัพติศมา	เชื่อและรับบัพติศมา	ให้กลับใจใหม่รับการยกบาป	
3. ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์	โดยนามของเรา	ในพระนามของพระองค์	
4. เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป	หมายสำคัญจะบังเกิดขึ้นในที่มีผู้ที่เชื่อ	คอยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน (พระวิญญาณ)	

มัทธิวและมาระโกกล่าวถึงการบัพติศมาอย่างชัดเจน เนื่องจากการบัพติศมาเกี่ยวข้องกับการยกบาปเป็นอย่างมาก (กิจการ 2:38) ลูกาจึงกล่าวถึงเรื่องนี้โดยอ้อมด้วยเช่นกัน บันทึกทั้งสามแห่งนี้นักกล่าวถึงนามหนึ่ง ในแต่ละแห่ง รวมทั้งมัทธิว นามนั้นเป็นนามเดียว ทั้งมาระโกและลูกากล่าวถึงพระนามพระเยซูอย่างไม่ต้องสงสัย แต่มัทธิวก็กกล่าวถึงพระนามพระเยซูด้วยเช่นกัน

นามเดียว

มัทธิว 28:19 กล่าวถึงนามเดียวเท่านั้น เพราะนามเป็นเอกพจน์ ไม่ใช่พหูพจน์ (หากคนหนึ่งคิดว่าความแตกต่างนี้ไม่สำคัญ เขาควรจะอ่านกาลาเทีย 3:16 ที่ซึ่งเปาโลให้ความสำคัญอย่างมากกับความเป็นเอกพจน์ในปฐมกาล 22:18) มัทธิว เสนอว่า ธรรมชาติถึงความสำคัญของเอกพจน์ในที่นี้ เพราะเขาเขียนว่า “เราได้รับบัพติศมาไม่ใช่เข้าใน ‘นาม [หลายนาม]’ แต่เข้าในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดนี้เป็นหนึ่งเดียว และพระนามนั้นเป็นนามเดียว”⁹ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่สามเฉพาะ แต่เป็นตำแหน่งบรรยายลักษณะ และแม้ว่าจะเป็นนามเฉพาะ ชื่อนี้กล่าวถึงนามเดียวเท่านั้น ไม่ใช่สาม เรายังต้องถามว่านามเฉพาะของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์คือนามอะไร

พระนามของพระบุตร

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระนามของพระบุตรคือ พระเยซู เพราะทูตสวรรค์บอกแกโยเซฟว่า “เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่าเยซู” (มัทธิว 1:21)

พระนามของพระบิดา

พระเยซูตรัสว่า “เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา” (ยอห์น 5:43) พระองค์ตรัสแก่พระบิดาว่า “ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์...ข้าพระองค์ได้กระทำให้เขารู้จักพระนามของพระองค์” (ยอห์น 17:6, 26) พระคัมภีร์เก่าทำนายว่าพระเมสสิยาห์จะประกาศพระนามของพระเจ้า (สดุดี 22:22; ฮีบรู 2:12) พระเยซูทรงรับพระนามของพระองค์เป็นมรดก” (ฮีบรู 1:4) พระเยซูเสด็จมา สำแดง ประกาศและรับนามอะไรเป็นมรดก คำตอบคือ เยชู ดังนั้น พระบิดาได้สำแดงพระองค์เองแก่นุชนิกทางพระนามพระเยซู

พระนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูตรัสว่า “แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง” (ยอห์น 14:26) พระวิญญาณทรงประทานและสำแดงทางพระนามพระเยซู

บริบทของมัทธิว 28:19

บริบทของมัทธิว 28:19 ให้คำยืนยันเพิ่มเติมว่าพระนามเอกพจน์ของข้อนี้คือ พระเยซู ในข้อ 18 พระเยซูตรัสว่า “ทุกชนาภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” ข้อ 19 เชียนต่อไปว่า “เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงออกไป...” พระเยซูไม่ได้หมายความว่า “เรามีทุกชนาภาพทั้งสิ้น ดังนั้น ไปบัพติศมาในนามต่างๆ สามนาม (หรือในนามอื่น)” แต่พระองค์หมายความว่า “เรามีทุกชนาภาพทั้งสิ้น ดังนั้น ไปบัพติศมาในนามของเรา” นักวิชาการชาวแบ็บติสต์คนหนึ่งได้กล่าวว่า “กลุ่มผู้ชำนาญการแปลและผู้วิจารณ์ได้ตระหนักว่าตอนต้นของมัทธิว 28:18 ต้องมีถ้อยคำตามคริสตศาสนวิทยาที่จะตามมา ว่า ‘ทุกชนาภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว’ นำไปสู่ผลตามมาว่า ‘จงออกไปตั้งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในนามของเรา สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเขาไว้’ ”¹⁰

ด้วยเหตุนี้ นักวิชาการหลายคนได้คิดแล้วว่าจำเป็นต้องมีวิีพุดของคริสเตียนตอนต้นในข้อ 19 ที่ถูกเปลี่ยนแปลงไปเป็นสามนามในคริสต์ศาสนายุคแรก¹¹ เพื่อเป็นข้อสนับสนุน พวกเขา กล่าวว่า ยูเซเบียส นักประวัติศาสตร์คริสตจักร ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงศตวรรษที่ 300 มักจะกล่าวถึงข้อ 19 โดยใช้วลีว่า “ในนามของเรา”¹² (เขาทำเช่นนั้นหลายครั้งก่อนหน้าการประชุมของสภาไนซีน แต่ไม่เคยทำเช่นนั้นเลยในเวลาหลังจากนั้น) บางคนกล่าวว่า มัทธิว หรือผู้คัดลอกคำเนายุคแรกได้ถอดความถ้อยคำของพระคริสต์หรือยืมถ้อยคำจากบริบทอื่น คนอื่นๆ ถือว่าข้อ 19 กล่าวถึงลักษณะของการบัพติศมา และไม่ได้แปลตามต้นฉบับหมายถึงรูปแบบของการบัพติศมา

ข้อโต้แย้งเนื้อหาของมัทธิว 28:19 เป็นสิ่งที่น่าสนใจ แต่ไม่ร้ายแรง เพราะ เมื่อใช้หลักการแปลซึ่งเป็นที่ยอมรับแล้ว เราจะพบว่าข้อพระคัมภีร์นั้นหมายถึงการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู แม้ว่านักวิชาการจำนวนหนึ่งเห็นว่าบริบทจะต้องแสดงถึงวิธีพุดในการบัพติศมา แต่เพราะข้อคิดเห็นของผู้ที่เชื่อพระเจ้าสามองค์ พวกเขาไม่สามารถเห็นได้ว่าถ้อยคำที่มีอยู่จริงๆ แล้วบรรยายถึงวิธีพุดในการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

คำอธิบายมัทธิว 28:19 ใน *The Tyndale New Testament Commentaries* มีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่งในเรื่องนี้ “มักจะเป็นที่ยืนยันกันว่าถ้อยคำ ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่ *ipsissima verba* [ถ้อยคำตรงๆ] ของพระเยซู แต่เป็นถ้อยคำของผู้ประกาศที่เขียนไว้ว่าพระองค์ตรัส หรือเพิ่มเติมเข้าไปในภายหลัง...อาจเป็นไปได้ว่าคำอธิบายที่แท้จริงว่าทำไมคริสตจักรยุคแรกไม่ได้ใช้การบัพติศมาสามนาม คือว่า ถ้อยคำของ 28:19 ไม่ใช่ถ้อยคำเดิมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่าเป็นวิธีพุดในการบัพติศมา พระองค์ไม่ได้ประทานคำสั่งเกี่ยวกับถ้อยคำเฉพาะที่จะใช้ในการบัพติศมา แต่ ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว พระองค์แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ได้รับบัพติศมาจะได้รับบัพติศมาเข้าสู่การเป็นของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์”¹³

พระเยซูเป็นพระนามของพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่

ความหมายของมัทธิว 28:19 มีความชัดเจนมาก พระนามเอกพจน์ของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระเยซู พระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นตำแหน่งที่แตกต่างกันของพระเจ้า พระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ได้เสด็จมาในเนื้อหนังในพระบุตร และสถิตอยู่ในใจของเราเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ นามเดียวที่เผยแพร่บาททั้งหมดนี้ คือ เยชู

พระคัมภีร์เก่าทำนายว่าพระเจ้าจะทรงสำแดงโดยพระนามเดียว “เหตุฉะนั้น ชนชาติของเราจะรู้จักชื่อของเรา” (อิสยาห์ 52:6) ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก” (เศคาริยาห์ 14:9) พระนามของพระเยซูอยู่เหนือนามทั้งปวง (ฟิลิปปี 2:9-10) ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่มัทธิว 28:19 หมายถึงพระนามของพระเยซู

คนๆ หนึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์ได้ดังนี้ พระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์คือใคร แน่แน่นอนคือพระเจ้า พระนามของพระเจ้าคืออะไร ในพระคัมภีร์เก่า พระเยโฮวาห์ (หรือยาเวห์) เป็นชื่อเฉพาะที่พระเจ้าทรงแยกพระองค์เองออกจากพระอื่น ๆ ทั้งหมด (อิสยาห์ 42:8) การวิเคราะห์นี้ทำให้ศาสตราจารย์ชาวเพรสไบทีเรียนกล่าวว่า “จะต้องเข้าใจว่าเราได้รับบัพติศมาเข้าสู่ ‘นาม [เดียว]’ ไม่ใช่ ‘[หลาย] นาม’ ของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ [และ นามนั้น] คือ ยาเวห์ (Jahweh) พระนามของพระเจ้าสามองค์”¹⁴ อย่างไรก็ตาม นามสูงสุดของพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่ ไม่ใช่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นพระเยซู พระเยซูทรงอยู่เหนือนามอื่น ๆ ทั้งปวงและรวมทั้งมีความหมายมากกว่าพระเยโฮวาห์ด้วย เพราะพระเยซูมีความหมายตามตัวอักษรคือ “พระเยโฮวาห์ พระผู้ช่วยให้รอด” หรือ “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความรอด”

ในหนังสือวิวรณ์ ผู้รับใช้ของ “พระเจ้าและพระเมษโปดก” จะมี “พระนามของพระองค์” (นามเดียว) บนหน้าผากของเขา (วิวรณ์ 22:3-4) พระนามของพระเมษโปดกคือพระเยซู ดังนั้น พระนามของพระเจ้าคือพระเยซู

ผู้ประกาศในศตวรรษที่ยี่สิบหลายคนได้ตระหนักถึงความสำคัญของพระนามของพระเยซูบ้าง เอสเซกซ์ เคนยอน ถือว่าพระเยซูเป็นพระนามของพระเจ้าที่สำแดงในพระคัมภีร์ใหม่ และเป็นนามสกุลของพระเจ้า¹⁵ เขาสอนว่าการใช้พระนามนั้นเป็นการมอบอำนาจในการอธิษฐานและใช้ประโยชน์จากการไถ่บาปของพระคริสต์ในปัจจุบัน

วิลเลียม ฟิลิป ฮอลล์ ประธานของ American Tract Society of New York ศึกษาเกี่ยวกับพระนามของพระเจ้า ในปี 1929 เขาตีพิมพ์หนังสือขนาดเล็กเล่มหนึ่งชื่อ *Remarkable Biblical Discovery or “The Name of God” According to the Scriptures*¹⁶ เขาสรุปเอาไว้ว่า พระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นการเปิดเผยอย่างบริบูรณ์ของพระเจ้า และอัศจรรย์มากเข้าใจ

และเชื่อฟังมัทธิว 28:19 อย่างถูกต้องโดยการออกพระนามนี้ นอกจากนี้ ถ้อยคำในมัทธิว 28:19 “ไม่เคยใช้ในการบัพติศมาโดย อัครสาวกเดิม หรือโดยคริสตจักรในยุคแรก” และ “การบัพติศมาทุกครั้งของผู้ที่มีชีวิตอยู่ในสมัยนั้นได้รับคำสั่งให้เป็น หรือกล่าวว่าเป็น กระทำใน หรือด้วยการร้องออก พระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า”¹⁷

บทสรุปเกี่ยวกับวิธีพูดในการบัพติศมา

ข้อพระคัมภีร์ทุกข้อที่อ้างถึงวิธีพูดในการบัพติศมา รวมทั้งมัทธิว 28:19 กล่าวถึงพระนามของพระเยซู เพื่อให้ถูกต้องตาม พระคัมภีร์แล้ว วิธีพูดจะต้องรวมถึงพระนามของพระเยซู ไม่ใช่เพียงแต่กล่าวซ้ำคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น “ผมให้บัพติศมา คุณในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือ “ผมให้บัพติศมาคุณในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “ผมให้บัพติศมาคุณในพระนามของพระองค์” เป็นสิ่งที่ไม่เพียงพอ เพราะไม่มีข้อใดใช้พระนามของพระเยซูคริสต์จริงๆ ตามที่เรา ได้รับคำสั่งให้ใช้ วิธีพูดที่ถูกต้องจะต้องเป็น “ผมให้บัพติศมาคุณในพระนามของพระเยซู” ยังเหมาะสมที่จะเพิ่มตำแหน่งเข้าไปว่า องค์[พระเยซู]เจ้า หรือ [พระเยซู]คริสต์ เพื่อแยกองค์พระเยซูคริสต์เจ้าจากคนอื่นๆ ที่มีชื่อว่าเยซู

คำสั่งสอนเรื่องพระเจ้าสามองค์

ถึงแม้ว่าจะมีประเด็นสำคัญเหล่านี้ เหตุผลที่เหมาะสมเพียงอย่างเดียวว่าทำไมบางคนยืนกรานใช้วิธีพูดในมัทธิว 28:19 (แทนที่จะใช้พระนามตามที่อธิบายไว้) คือพวกเขาพยายามที่จะยอมรับคำสั่งสอนเรื่องพระเจ้าสามองค์ เราควรจะสังเกตว่า ผู้ที่เชื่อ พระเจ้าสามองค์จำนวนมากเห็นความถูกต้องเกี่ยวกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เช่น ผู้นำคนแรกของกลุ่มที่เชื่อแบบ เพ็นเทคอสต์ในศตวรรษที่ยี่สิบ ซาร์ล พาร์ธัม ให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซูแม้ว่าเขาจะไม่เคยปฏิเสธเรื่องพระเจ้าสามพระ ภาคอย่างชัดเจน

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ คินซายาภิบาลคริสตจักรอิสระที่มีชื่อเสียง ชื่อ เจมส์ บ็อดล เขียนหนังสือเกี่ยวกับการบัพติศมาชื่อ *Rise to Newness of Life* ซึ่งสนับสนุนการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูในขณะที่ใช้คำสั่งสอนของผู้ที่เชื่อพระเจ้าสามองค์ ดูปที่ 10 สำหรับรายชื่อของผู้ที่เชื่อพระเจ้าสามองค์ในปัจจุบันที่ให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซู ตามที่กล่าวไว้แล้ว นักวิชาที่เชื่อพระเจ้า สามองค์หลายคน เช่น ดับเบิลยู อี โวน์, มัทธิว เฮนรี่ และ เจมส์ บัสเวล ได้ตระหนักถึงความสำคัญของความเป็นเอกพจน์ [ของ พระนาม] ในมัทธิว 28:19 แม้ว่าจะไม่เชื่อมโยงความเป็นเอกพจน์นั้นกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูก็ตาม

เราควรจะสังเกตว่า เมื่อกล่าวว่ามีเหตุผลที่จะใช้วิธีพูดในการบัพติศมาสามนามเพื่อสนับสนุนคำสั่งสอนที่ผิดๆ ของ การเชื่อในพระเจ้าสามองค์ คำว่า สามองค์ (*trinity*) ไม่เคยปรากฏในพระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เน้นเสมอว่าพระเจ้าทรงเป็นเอก ไม่ใช่สาม นอกจากนี้ พระเยซูทรงเป็นพระบิดา (อิสยาห์ 9:6) พระบุตร (มัทธิว 1:21) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2โครินธ์ 3:17-18) สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในพระคริสต์ (โคโลสี 2:9) พระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการสำแดงที่ แตกต่างกันสามประการของพระเจ้าผู้ทรงเป็นหนึ่งซึ่งเสด็จมาในเนื้อหนังเป็นพระเยซู ดังนั้น จึงไม่มีเหตุผลที่จะยืนกรานถึงวิธีการ พุดในการบัพติศมาสามนามเมื่อพระคัมภีร์ไม่ได้สอนคำสั่งสอนเรื่องพระเจ้าสามองค์ (สำหรับคำอธิบายเกี่ยวกับคำสั่งสอนเรื่อง พระเจ้าองค์เดียวและคำสั่งสอนเกี่ยวกับพระเจ้าสามองค์ ดู *The Oneness of God* โดยเดวิด เบอธาร์ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งดูบท ที่ 6 ของหนังสือเล่มดังกล่าวสำหรับคำอธิบายเกี่ยวกับความหมายตามพระคัมภีร์ของคำว่า *พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ บริสุทธิ์*)

มัทธิว 28:19 สอนการบัพติศมา

ในพระนามของพระเยซู

โดยสรุป ต่อไปนี้เป็นเหตุผลห้าประการว่าทำไมมัทธิว 28:19 จึงอ้างถึงพระนามของพระเยซูในการบัพติศมา

(1) ไวยากรณ์ของมัทธิว 28:19 แสดงถึงนามเดียว (เอกพจน์)

- (2) บริบทแสดงว่าพระเยซูตรัสถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ และดังนั้น จึงตรัสให้เหล่าสาวกบัพติศมาในพระนามของพระองค์
- (3) คำบรรยายของมาระโกและลูกาเกี่ยวกับคำแนะนำเดียวกันของพระคริสต์แสดงว่าพระเยซูเป็นนามเดียวที่กล่าวถึงนั้น
- (4) คริสตจักรยุคแรก รวมทั้งมัทธิว ปฏิบัติตามคำสั่งของพระคริสต์ โดยบัพติศมาในพระนามของพระเยซู (มัทธิว 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; 22:16; 1 โครินธ์ 1:13)
- (5) พระนามของพระบิดาคือพระเยซู พระบิดาได้รับการสำแดงผ่านทางพระนามของพระเยซู (ยอห์น 5:43)
- (6) พระนามของพระบุตรคือพระเยซู (มัทธิว 1:21)
- (7) พระนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการสำแดงทางพระนามของพระเยซู (ยอห์น 14:26)
- (8) พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองในพระคัมภีร์ใหม่โดยนามเดียว (เศคาริยาห์ 14:9) และพระนามนั้นคือพระเยซู (วิวรณ์ 22:3-4)
- (9) พระคัมภีร์ไม่ได้สอนคำสั่งสอนเกี่ยวกับพระเจ้าสามองค์ ดังนั้น วิธีการพุดแบบสามนามจึงไม่ถูกต้อง

หลักฐานในประวัติศาสตร์คริสตจักร

อัครสาวกไม่เพียงแต่ให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซูเท่านั้น แต่คริสเตียนในยุคหลังอัครสาวกสมัยแรกก็ทำเช่นนั้นด้วย นักศาสนศาสตร์จำนวนมากเห็นพ้องกันว่าหนังสือกิจการกล่าวถึงวิธีพุดแบบเดิม นักประวัติศาสตร์คริสตจักรเห็นพ้องกันว่าไปว่าพระนามของพระเยซูเป็นวิธีพุดที่เก่ากว่า และวิธีพุดแบบสามนามมีใช้กันเพิ่มขึ้นทีละเล็กทีละน้อย (ดูบทที่ 10 สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้)

วิธีพุดในการบัพติศมามีความสำคัญจริงๆ หรือ

ทุกคนควรใช้วิธีพุดตามพระคัมภีร์ ถ้าไม่มีการออกพระนามของพระเยซูเมื่อบัพติศมา คนนั้นจะต้องได้รับการบัพติศมาอีกครั้งในพระนามของพระเยซู ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

- (1) พระคัมภีร์ให้ความสำคัญอย่างมากเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยน้ำจันเราต้องปฏิบัติตามเหมือนเช่นพระคัมภีร์สั่ง
- (2) เราควรปฏิบัติตามตัวอย่างของคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวก
- (3) ธรรมเนียมไม่อาจแทนที่คำสั่งตามพระคัมภีร์ได้
- (4) การเชื่อฟังและเคารพพระวาระของพระเจ้าจะทำให้เราปฏิบัติตามพระวาระทุกประการ เราควรเชื่อฟังคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ แทนที่จะสร้างวิธีอื่นๆ และพยายามที่จะหาข้อแก้ตัว การปฏิเสธไม่ใช้วิธีพุดตามพระคัมภีร์อาจแสดงถึงความไม่เชื่อฟัง การกบฏ หรือการเข้าใจพระวาระของพระเจ้าอย่างไม่ถูกต้อง
- (5) เหล่าสาวกของยอห์นได้รับการจุ่มลงในน้ำแสดงการกลับใจใหม่แล้ว แต่เปาโลให้บัพติศมาพวกเขาอีกครั้ง ครึ่งนี้พระนามของพระเยซู (กิจการ 19:1-5) สิ่งแตกต่างเพียงอย่างเดียวระหว่างบัพติศมาทั้งสองคือนาม แต่นามนั้นมีความสำคัญมากพอที่จะต้องบัพติศมาอีกครั้ง
- (6) พระนามของพระเยซูมีความเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการบัพติศมา ได้แก่ การฝังไว้กับพระคริสต์ การมีส่วนร่วมในพระคริสต์ และการยกบาป

แม้ว่าคนๆ หนึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เขาจำเป็นต้องได้รับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เหมือนเช่นที่เขียนไว้เกี่ยวกับโคเรเนลลัส พระเจ้าจะทรงประทานพระวิญญาณแก่ทุกคนที่กลับใจใหม่และเชื่อฟัง แม้แต่ผู้ที่ไม่เข้าใจการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู พระองค์ตรัสไว้เป็นพิเศษว่า พระองค์ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์เพื่อนำคนทั้งหลายไปสู่

ความจริงทั้งปวง (ยอห์น 16:13) แต่พวกเขาอาจจะเลยหรือปฏิเสธการนำของพระวิญญาณ และคำสอนของพระวจนะในเวลาต่อมา การประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้หมายถึงพระองค์ทรงเห็นด้วยกับคำสั่งสอนของพวกเขา แต่เป็นการแสดงถึงพระคุณของพระองค์และการยึดมั่นในพระสัญญาตามพระวจนะของพระองค์ ไม่ว่าจะคนๆ หนึ่งจะมีประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณอย่างไร การเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งจำเป็นอยู่เสมอ

บางคนกล่าวว่า ถ้าคนๆ หนึ่งมีความเชื่อในพระคริสต์ วิธีพูดในการบัพติศมาเป็นรายละเอียดที่ไม่มีมีความสำคัญอะไร อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุนี้ คนๆ หนึ่งอาจแก้ตัวในการรับประทานอาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเค้กและน้ำพั้นซ์ กระทำการบัพติศมาด้วยน้ำนม หรือละเลยพิธีการบัพติศมาไปเลย เราเชื่อว่าคำสั่งสอนของพระคัมภีร์มีความสำคัญ ในเรื่องการบัพติศมา พระคัมภีร์สอนว่าการบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของความรอดและสั่งให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซู

ถ้าวิธีพูดไม่มีความสำคัญแล้ว การบัพติศมาในนามใดๆ ก็จะเป็นการบัพติศมาของคริสเตียนได้ ซึ่งไม่ถูกต้อง เห็นได้ชัดเจนว่า ความสำคัญทางฝ่ายวิญญาณของการบัพติศมาแสดงออกมาโดยสูตรที่ใช้และนามที่ร้องออกมา การใช้พระนามของพระเยซูแสดงถึงความเชื่อใน (1) พระคริสต์ (พระองค์คือใคร) (2) การกระทำของพระคริสต์ (การวายพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์เพื่อความรอดของเรา) และ (3) ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระคริสต์ (ความสามารถของพระองค์เพื่อช่วยเราให้รอดโดยพระองค์) เหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญของความเชื่อที่ช่วยให้อรอด

ผู้ที่รับบัพติศมาไม่จำเป็นต้องเข้าใจเรื่องสภาพของพระเจ้าทุกประการเพื่อที่จะรับความรอด เพราะความเชื่อมาก่อนหน้าความรู้ที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม การมีความรู้จำกัดแต่ใช้วิธีพูดตามพระคัมภีร์ เพราะความเชื่อและความเชื่อฟัง ไม่เหมือนกับการไม่ใส่ใจคำสั่งสอนของข้อพระคัมภีร์และใช้วิธีพูดตามที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งแสดงถึงระบบคำสั่งสอนที่ไม่ถูกต้อง น่าสนใจว่าชาวโรมันคาทอลิกได้สอนเป็นธรรมเนียมกันมาว่าการบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด และว่าต้องประกาศถ้อยคำ “ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” เพื่อให้การบัพติศมามีผล¹⁸

กล่าวง่าย ๆ คือ พระคัมภีร์ไม่ได้สอนรูปแบบบัพติศมาอื่นใดนอกจากการบัพติศมาในพระนามพระเยซู ถ้าใช้วิธีพูดอื่น ๆ ได้ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราเช่นนั้น แต่ถ้าเราอ่านบันทึกตามพระคัมภีร์ เราจะได้ข้อสรุปสองประการคือ (1) การบัพติศมาของคริสเตียนจะต้องกระทำในพระนามของพระเยซู ซึ่งหมายถึง ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของพระองค์ โดยความเชื่อในพระองค์ และโดยการออกพระนามของพระองค์ (2) วิธีพูดในการบัพติศมาวิธีอื่นใดไม่มีผลตามพระคัมภีร์

บทสรุป

โดยสรุป ต่อไปนี้เป็นเหตุผลตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

(1) พระคัมภีร์ให้วิธีพูดเช่นนี้ ไม่ใช่วิธีอื่น

(ก) มัทธิว 28:19 กล่าวถึงวิธีพูดนี้

(ข) คริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกยึดมั่นกับวิธีพูดนี้ (กิจการ 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; 22:16; 1 โครินธ์ 1:13)

(2) การบัพติศมาเป็นการฝังไว้กับพระคริสต์ ไม่ใช่ผู้อื่น (โรม 6:4; โคลโลสี 2:12)

(3) การบัพติศมาเป็นการมีส่วนเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ (โรม 6:3; กาลาเทีย 3:27) และพระนามของพระองค์ทำให้เราเป็นของพระองค์

(4) เมื่อบัพติศมา เรารับนามสกุลใหม่ ดังที่เป็นส่วนหนึ่งของการบังเกิดใหม่ การรับเป็นบุตร และการเข้าสู่หนทางฝ่ายวิญญาณของเรา นามของสกุลทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าคือพระเยซู (เอเฟซัส 3:14-15)

(5) การบัพติศมามีวัตถุประสงค์เพื่อการยกบาป (กิจการ 2:38) และพระเยซูเป็นนามเดียวที่ยกบาปได้ (กิจการ 10:43)

(6) พระนามของพระเยซูแสดงถึงฤทธิ์เดชและอำนาจของพระเจ้า (มัทธิว 28:18; กิจการ 4:7, 10) เมื่อเราออกพระนามของพระองค์ด้วยความเชื่อ ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจนั้นกลายเป็นของเรา (กิจการ 3:6, 16)

(7) ทุกสิ่งที่เราทำด้วยวาจาหรือการกระทำ ควรจะเป็นในพระนามของพระเยซู (โคโลสี 3:17) และการบัพติศมาเป็นด้วยวาจาและด้วยการกระทำ

(8) พระนามของพระเยซูเป็นนามสูงสุดที่มนุษย์รู้จัก และทุกคนต้องคุกเข่าลงต่อพระนามนั้น (ฟิลิปปี 2:9-11)

(9) การบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของความรอดของเรา และพระเยซูเป็นนามที่ช่วยให้รอดเพียงนามเดียว (กิจการ 4:12)

(10) การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูแสดงถึงความเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และเป็นทางเดียวที่เราจะเข้าถึงพระเจ้าได้ (ยอห์น 14:6-11)

(11) การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูแสดงถึงความเชื่อที่ว่าสภาพที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าปรากฏอยู่ในพระเยซู (โคโลสี 2:9)

(12) พระเยซูเป็นนามที่พระเจ้าสำแดงพระองค์เองในพระคัมภีร์ใหม่ (มัทธิว 1:21; ยอห์น 5:43; 14:26)

(13) การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูแสดงถึงความเคารพต่อ และความเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้ามากกว่าและเหนือกว่าธรรมเนียมของมนุษย์

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งสำคัญทุกประการของการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู ทำไมจึงจะมีผู้ปฏิเสธที่จะใช้พระนามทำไมจึงมีผู้ลังเลที่จะรับพระนามของผู้ที่วายพระชนม์เพื่อพวกเขา และมีความเกี่ยวข้องกับพระองค์ต่อหน้าผู้อื่น ทำไมจึงมีผู้ที่ปฏิเสธนามที่ช่วยให้รอดเพียงนามเดียว พระนามที่อยู่เหนือทุกนาม

เชิงอรรถ

¹Vine, p. 99.

²Rousas John Rushdoony, "Baptism and Citizenship," *Chalcedon Position Paper No. 37* (Vallecito, Ca.: Chalcedon, n.d.), p. 1.

³*Ibid.*, pp. 1-2.

⁴*Ibid.*, p. 2.

⁵*Ibid.*

⁶James Strong, *Exhaustive Concordance of the Bible* (Nashville: Abingdon, 1890).

⁷"Baptism (Early Christian)," *Encyclopedia of Religion and Ethics* [hereinafter *ERE*], James Hastings, ed. (New York: Charles Scribner's Sons, 1951), II, 384.

⁸"Baptism," *The Interpreter's Dictionary of the Bible* (Nashville: Abingdon, 1962), I, 351.

⁹Matthew Henry, *Commentary* (Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell, n.d.), V, 443.

¹⁰Beasley-Murray, p. 83. Emphasis in original.

¹¹*Ibid.*, pp. 83-84.

¹²*Ibid.*, p. 81.

¹³R. V. G. Tasker, *The Gospel According to St. Matthew*, Vol. I of *The Tyndale New Testament Commentaries* (Grand Rapids: Eerdmans, 1961), p. 275.

¹⁴James Buswell, Jr., *A Systematic Theology of the Christian Religion* (Grand Rapids: Zondervan, 1980), I, 23.

¹⁵David Arthur Reed, *Origins and Development of the Theology of Oneness Pentecostalism in the United States* (Ann Arbor, Mich.: University Microfilms International, 1978), pp. 47, 66-67, citing Essex Kenyon, *The Wonderful Name of Jesus* (Los Angeles: West Coast Publishing Co., 1927).

¹⁶Reed, pp. 43, 49, 68.

¹⁷William Phillips Hall, *Remarkable Biblical Discovery or "The Name" of God According to the Scriptures* (1929; Rpt. By St. Louis: Pentecostal Publishing House, 1951), p. 10. However, Hall placed primary emphasis on *Lord* rather than on *Jesus*.

¹⁸Elmer Clark, *The Small Sects in America* (Nashville: Cokesbury Press, 1937), p. 200.

8 การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

“แต่ไม่ช้าไม่นานท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:5)

“เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณได้ทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:4, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า)

พระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ (1เปโตร 1:16) ตามจริงแล้ว พระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ในพระองค์เอง นอกจากนี้ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24) และพระวิญญาณของพระเจ้านั้นมีเพียงวิญญาณเดียวเท่านั้น (เอเฟซัส 4:4) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้า (กิจการ 5:3-4; 1โครินธ์ 3:16-17 ร่วมกับ 6:19-20) ชื่อเรียกอย่างหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ “พระวิญญาณของพระเจ้า” (โรม 8:9)

ตำแหน่ง “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ในภาษาอังกฤษ “Holy Ghost” และ “Holy Spirit” มีความหมายเหมือนกันในฉบับ KJV ดั้งเดิมใช้คำว่า “Holy Ghost” แต่บางครั้งใช้คำว่า “Holy Spirit” (ลูกา 11:13; เอเฟซัส 1:13; 4:30) อย่างไรก็ตาม คำภาษากรีกเดิมใช้วลีเดียวเท่านั้นคือ *พระวิญญาณบริสุทธิ์* (pneuma hagion) ฉบับแปลที่ล้าคตทุกฉบับตั้งแต่ KJV เป็นต้นมาเลือกใช้คำว่า “Holy Spirit” เนื่องจากเป็นที่เข้าใจกันมากกว่าสำหรับผู้อ่านภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ตำแหน่งนี้เน้นความบริสุทธิ์และลักษณะทางฝ่ายวิญญาณของพระองค์ พระคัมภีร์ใช้ตำแหน่งนี้มากที่สุดในความหมายอ้างถึงกิจกรรมของพระเจ้าท่ามกลางและในหมู่มนุษย์ที่มีแต่เพียงพระวิญญาณจะกระทำได้เท่านั้น พระคัมภีร์ใหม่แสดงความเกี่ยวข้องระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์กับงานของพระเจ้าในการบังเกิดใหม่และการสถิตอยู่ในมนุษย์ไว้มากเป็นพิเศษ (ยอห์น 3:5; 14:16-17)

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นประสบการณ์สำคัญกับพระเจ้า ประสบการณ์นี้เป็นประสบการณ์ในพันธสัญญาใหม่ พระคัมภีร์ฉบับ KJV กล่าวถึงการ “รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” (กิจการ 1:5) ด้วย ในวลีนี้มาจากคำภาษากรีก ว่า *เอ็น* (en) อาจแปลได้ว่า *ใน* เหมือนที่ฉบับ TAB และ NIV ใช้

คำว่า *การบัพติศมา* หมายถึง การจุ่ม การแช่ หรือการฝัง เมื่อใช้คำนี้ พระคัมภีร์อธิบายว่าประสบการณ์นี้เป็นการจุ่มในพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในเวลาเดียวกัน พระคัมภีร์บรรยายถึงผู้ที่ได้รับประสบการณ์นี้ว่าประกอบด้วยพระวิญญาณ การอธิบายทั้งสองนี้เป็นคำอธิบายที่ประกอบกันสมบูรณ์ (ไม่ได้ขัดแย้งกัน) เพราะเมื่อภาษาที่ว่างเปล่าถูกแช่ลงในของเหลวอย่างแท้จริง ของเหลวไม่เพียงแต่ล้อมรอบภาษาเท่านั้น แต่เติมเต็มภาษานั้น คำบรรยายเหล่านี้แสดงให้เห็นความคิดที่ว่าบุคคลที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างใกล้ชิดกับพระเจ้า เขามีชีวิตอยู่โดยติดต่อกับพระเจ้าอยู่เสมอ และพระเจ้ากลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเขา เขากลายเป็นพระวิหารที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ และพระวิญญาณของพระเจ้าส่งผลต่อความคิดและการกระทำของเขาทุกประการ

คำศัพท์ตามพระคัมภีร์

หนังสือกิจการบรรยายถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณไว้หลายทางด้วยกัน ได้แก่ “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2:4) “พระวิญญาณบริสุทธิ์...ตามพระสัญญา” (2:33) “รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2:38) “พระวิญญาณบริสุทธิ์...เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวง” (10:44) “ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ลงมา” (10:45) “ได้รับพระวิญญาณ

บริสุทธิ” (10:47) และ “พระวิญญาณบริสุทธิ์...เสด็จลงมาบนเขา” (19:6) จดหมายฉบับต่างๆ อธิบายว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในเรา (โรม 8:9)

วลีเหล่านี้ทั้งหมดแสดงถึงประสบการณ์เดียวกันในพระคัมภีร์ใหม่ในทางต่างๆ กัน เมื่อภาชนะมนุษย์ที่ว่างเปล่าได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณ ภาชนะนั้นประกอบไปด้วยพระวิญญาณ เมื่อพระเจ้าเทพระวิญญาณของพระองค์ลงบนคนทั้งหลาย พระวิญญาณเสด็จลงมาบนพวกเขา พวกเขาได้รับพระวิญญาณ และพวกเขาประกอบไปด้วยพระวิญญาณ เมื่อพระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณ พระองค์ทำให้พระสัญญาของพระองค์สมบูรณ์ และมนุษย์ได้รับพระวิญญาณ ตารางต่อไปนี้จะแสดงถึงวลีเหล่านี้มีความหมายเหมือนกัน

ศัพท์ตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ*

	รับบัพ ติศมา	เสด็จ มา	เทลง มา	ประกอบ ด้วย	ของ ประทาน	ได้รับ	เท
เสด็จมา (บน)	1:5, 8						
เทลงมา	11:15- 16	10:44- 47; 19:2, 6					
ประกอบ ด้วย	1:5; 2:4	1:5, 8; 2:4	2:4; 11:15				
ของ ประทาน	11:15- 17	2:38; 19:2, 6	10:44- 45	2:4; 11:17			
ได้รับ	1:5; 2:33	19:2; 19:6	10:44; 10:47	2:4; 2:33	2:38		
เท	10:45; 11:15- 16	1:8; 2:16- 18	10:44- 45	2:4; 2:16-17	10:45	10:45; 10:47	
พระ สัญญา	1:4-5	1:4; 1:8	1:4-5; 11:15- 16	2:4; 2:33	2:38-39	2:33	1:4; 2:16- 17

*ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดนำมาจากหนังสือกิจการ

ข้อพระคัมภีร์บางข้อเปรียบเทียบพระวิญญาณบริสุทธิ์กับน้ำ และพระเยซูทรงบรรยายว่าพระวิญญาณเป็นน้ำแห่งชีวิตที่ดับความกระหายทางฝ่ายวิญญาณ (ยอห์น 4:14; 7:38) อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ของเหลวจริงๆ แต่เป็นพระเจ้าพระองค์เอง พระคัมภีร์ยังเชื่อมโยงพระวิญญาณกับไฟ (มัทธิว 3:11) และลม (ยอห์น 3:8) ด้วย แต่พระวิญญาณไม่ใช่ไฟ ลม หรือน้ำจริงๆ

ประกอบด้วยพระวิญญาณ

วลีนี้ปรากฏอยู่ในกิจการ มีความหมายเท่ากับ “รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” โดยทั้งสองวลีหมายถึง ประสบการณ์แรกของการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อสถิตอยู่ในชีวิตของคนๆ หนึ่ง

เวลาหนึ่งหลังจากวันฟื้นเทออสต์ ผู้เชื่อที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จำนวนมากรวมตัวกันเพื่ออธิษฐาน และ “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 4:31) พระเจ้าทรงพบกับผู้เชื่อเหล่านี้ด้วยวิธีที่ทรงฤทธิ์เดชอำนาจและให้เขาเพิ่มเติมประสบการณ์เดิมที่ได้รับ เมื่อเปโตรพูดกับสภาศาสนาชาวยิว เขา “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 4:8) เปาโลซึ่ง “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” พยายามว่าบารเยซุสคนทำวิทยาคมจะตบอดเป็นระยะเวลาหนึ่ง (กิจการ 13:9) จากตัวอย่างเหล่านี้ เราเห็นว่า *ประกอบ* อาจหมายถึงการประทานฤทธิ์เดชพิเศษชั่วคราวหนึ่งแก่ผู้ที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณแล้ว ในปัจจุบัน หลายคนกล่าวถึงการประทานนี้ว่าเป็นการทรงเจิมด้วยพระวิญญาณ

ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ใช้คำว่า “ประกอบ” เพื่อบรรยายถึงการที่พระวิญญาณสถิตอยู่อย่างต่อเนื่องในผู้ที่ได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณ ผู้ชายเจ็ดคนที่ได้รับเลือกให้ช่วยเหลืออัครสาวกนั้น “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 6:3, 5) เปาโล ตักเตือนคริสเตียนเมืองเอเฟซัสให้ “ประกอบด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18) ข้อพระคัมภีร์ข้อหลังนี้เป็นการเตือนผู้เชื่อที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณให้อนุญาตให้พระวิญญาณควบคุมพวกเขาอย่างต่อเนื่อง ในความหมายนี้ “ประกอบด้วยพระวิญญาณ” เหมือนกับ “ดำเนิน...ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:4) ซึ่งหมายถึงการได้รับคำแนะนำและฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณในแต่ละวัน

แม้เมื่อผู้หันไปจากพระเจ้าได้กลับใจใหม่ เขาไม่ได้ “รับบัพติศมา” ด้วยพระวิญญาณอีกครั้ง แต่ได้รับการเพิ่มเติมเนื่องจากไม่มีความเชื่อและไม่เชื่อฟัง เขาจึงถูกตัดสิทธิการรับมรดก แต่ไม่ใช่ว่าเขา “ไม่ได้บังเกิด” ความจริงที่ว่าเขาได้บังเกิดใหม่ และได้เป็นคนชอบธรรมนั้นยังคงเป็นความจริง เมื่อเขากลับใจใหม่ เขาไม่จำเป็นต้อง “บังเกิดใหม่” อีกครั้ง เขาไม่ต้องบัพติศมาด้วยน้ำเป็นครั้งที่สอง หรือบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นครั้งที่สอง เพราะการบัพติศมาด้วยน้ำและวิญญาณในครั้งแรกมีผล ครั้งเมื่อเขากลับใจใหม่ แต่เขาได้รับการกู้คืนเพื่ออยู่ในสภาพที่ชอบธรรมและมีสิทธิที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์อีกครั้งในฐานะบุตรที่เชื่อฟังของพระเจ้า

โดยสรุป วลี “ประกอบด้วยพระวิญญาณ” อาจมีความหมายอย่างหนึ่งอย่างใดในสามอย่างนี้ตามการใช้ของคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวก (1) การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณครั้งแรก (2) การนำและฤทธิ์เดชที่พระวิญญาณทรงประทานแก่ผู้เชื่อที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณที่ยอมจำนนต่อพระองค์อย่างต่อเนื่อง และ (3) ประสบการณ์ในภายหลังที่เพิ่มเติมประสบการณ์ครั้งแรกนั้น

เราต้องแยกการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจากประสบการณ์กับพระเจ้าทุกอย่างในพระคัมภีร์เก่า การประกอบด้วยพระวิญญาณในกิจการแตกต่างจากการประกอบด้วยพระวิญญาณที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมามี เพราะการประกอบด้วยพระวิญญาณในกิจการเป็นประสบการณ์สำหรับคริสตจักรใหม่ (ดูส่วนต่อไป)

ส่วนของความรอด

ดังที่ตารางได้ชี้ให้เห็น คำอธิบายงานของพระวิญญาณทุกอย่างในประสบการณ์ความรอดมีความหมายเหมือนกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเหมือนกับการบังเกิดด้วยพระวิญญาณ (ยอห์น 3:5; บทที่ 4) พระวิญญาณเริ่ม “สถิต” อยู่ในชีวิตของคนๆ หนึ่งเมื่อเขาได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ ทางเลือกอื่นใดจะไม่มีเหตุผลเหมาะสม เช่น พระวิญญาณจะสถิตอยู่ในบุคคลได้อย่างไรถ้าเขาไม่ได้รับพระวิญญาณ ถ้าเขาไม่ได้ประกอบด้วยพระวิญญาณ ถ้าพระวิญญาณไม่ได้เสด็จมาบนเขา หรือถ้าพระวิญญาณไม่ได้เทลงบนเขา

1โครินธ์ 12:13 ขจัดความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ “เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน” นูบพทในภาษากรีกที่แปลว่า *โดย* คือ *เอ็น* (en) ซึ่งเป็นนูบพทเดียวกับที่ใช้ในกิจการ 1:5 เราสามารถแปลประโยคได้ว่า “เราทุกคนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียว” หรือตามที่ฉบับ *NIV* ได้หมายเหตุเอาไว้ว่า “เราทุกคน

ได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณเดียวเข้าเป็นกายเดียว” วลีในภาษากรีกแสดงว่าเปาโลหมายถึงประสบการณ์เดียวกับที่พระเยซูทรงสัญญาไว้ในกิจการ 1:5 ดังนั้น การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจึงเป็นส่วนหนึ่งของความรอด และไม่ใช่ประสบการณ์หลังจากได้รับความรอดแล้ว

นักศาสนศาสตร์ส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตระหนักว่า การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของการบังเกิดใหม่ บลอสซึกกล่าวว่า “เรายืนยันว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจะต้องไม่ถูกแยกออกจากการบังเกิดใหม่”¹ นักศาสนศาสตร์ที่ไม่ใช่ชาวเพนเทคอสต์อีกคนหนึ่ง ชื่อ แอนโทนี ไฮเกมา กล่าวว่า “ถ้าเราได้บังเกิดใหม่ เรามีพระวิญญาณ เนื่องจากพระวิญญาณเท่านั้นที่จะให้เราบังเกิดใหม่ได้”² เขายังเขียนอีกว่า “การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ...ไม่ใช่ประสบการณ์ที่ต่างจากการรับเชื่อ และไม่ใช่ผลของการรับเชื่อ...แต่เป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกับการรับเชื่อ และเป็นส่วนสมบูรณ์ในการรับเชื่อ...คริสเตียนทุกคนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ...เหมือนกับ การบังเกิดใหม่”³

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นวิธีที่เราต้อนรับพระคริสต์เข้ามาในชีวิตของเรา ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างพระเยซูคริสต์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระวิญญาณของพระคริสต์ (โรม 8:9) พระคริสต์สถิตอยู่กับเราโดยการสถิตอยู่ของพระวิญญาณ (เอเฟซัส 3:16-17) “องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระวิญญาณ” และพระวิญญาณบริสุทธิ์คือ “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (2โครินธ์ 3:17-18, *NIV*) เป็นไปไม่ได้ที่จะรับพระคริสต์ในเวลาหนึ่ง และรับพระวิญญาณในอีกเวลาหนึ่ง เพราะมีเพียงพระวิญญาณเดียว (เอเฟซัส 4:4; 1โครินธ์ 12:13) เมื่อเราได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณ เราต้อนรับพระคริสต์เข้ามาในชีวิตของเรา

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของชีวิตที่ประกอบด้วยพระวิญญาณอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่ประสบการณ์เพื่อคนที่ได้รับเลือกเพียงไม่กี่คน หรือเป็นประสบการณ์หลังการรับเชื่อ ที่จะได้รับหลังจากรอคอยและทนทุกข์มาเป็นเวลานาน แต่การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของความรอดและเกิดพร้อมกับการกลับใจใหม่และความเชื่อ ผู้ที่ได้รับพระวิญญาณไม่ได้ไปถึงจุดสมบูรณ์แบบ แต่เพียงแค่มุ่งเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนเท่านั้น หลังจากได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณ เขาต้องแสวงหาเพื่อได้รับการเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่องโดยการยอมจำนนต่อการนำของพระวิญญาณ โดยอนุญาตให้พระองค์มีอำนาจอย่างเต็มที่และก่อให้เกิดผลของพระวิญญาณ

บางคนสอนว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็น “งานแห่งพระคุณ” อย่างที่สองหรือสาม หมายถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นหลังการรับเชื่อที่ช่วยให้รอด คณะโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่ถือว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นส่วนหนึ่งของการกลับใจใหม่ และไม่ยอมรับว่าเป็นงานแห่งพระคุณที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น คณะที่เชื่อเรื่องความบริสุทธิ์ในศตวรรษที่ 1800 สอนว่ามีงานแห่งพระคุณอย่างที่สองหลังการรับเชื่อ เรียกว่าการชำระ ซึ่งบุคคลได้รับการชำระจากความบาปที่มีอยู่อย่างแท้จริง

ตอนต้นศตวรรษที่ 1900 กลุ่มผู้ที่เชื่อความบริสุทธิ์จำนวนมากได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พูดเป็นภาษาต่างๆ และถือว่าเป็นประสบการณ์แห่งงานแห่งพระคุณอย่างที่สอง คนอื่นๆ ที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณถือว่าการชำระเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องตลอดทั้งชีวิตคริสเตียนของมนุษย์ และถือว่าการบัพติศมาเป็นงานแห่งพระคุณอย่างที่สอง หรือเป็นส่วนหนึ่งของความรอด เมื่อพิจารณาถึงการวิเคราะห์ของเราแล้ว คำสอนและคำศัพท์ตามพระคัมภีร์ เราสรุปว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณไม่ใช่งานอย่างที่สองหรืออย่างสามแต่เป็นส่วนของความรอดและการบังเกิดใหม่

การก่อตั้งคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่

คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่เริ่มต้นขึ้นในวันเพนเทคอสต์หลังจากพระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่ได้ก่อตั้งคริสตจักร แต่เตรียมหนทางสำหรับพระเยซู พระเยซูประกาศว่ายอห์นมีความยิ่งใหญ่เท่ากับผู้พยากรณ์คนอื่นๆ แต่จากนั้นพระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” (ลูกา 7:28)

ทุกคนที่มีส่วนในการปกครองของพระเจ้าในปัจจุบัน ซึ่งมีพระวิญญาณของพระองค์สถิตอยู่ด้วย มีสิทธิพิเศษ การอวยพร และฤทธิ์เดชทางฝ่ายวิญญาณมากกว่ายอห์น ยอห์นเทศนาว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว (มัทธิว 3:1-2) ยอห์นเริ่มต้นเทศนาเรื่องแผ่นดินสวรรค์ (มัทธิว 11:11-13; ลูกา 16:16) อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้มีส่วนในแผ่นดินนั้นอย่างสมบูรณ์ เพราะความสมบูรณ์ของพระคุณมาจากทางพระคริสต์เท่านั้น (ยอห์น 1:16-17) เขาไม่มีการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ แต่เขาเทศนาว่าพระเยซูจะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (มัทธิว 3:11)

พระเยซูไม่ได้ก่อตั้งคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ในขณะที่พระองค์ทรงประทับอยู่บนโลก แต่พระองค์ตรัสถึงคริสตจักรในความหมายที่เป็นอนาคต “บนดินแดนนี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” (มัทธิว 16:18) พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกในเวลาไม่นานก่อนหน้าที่จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ว่า “จะต้องประกาศข่าวทุกชาติทุกภาษาในพระนามของพระองค์ ให้เขากลับใจใหม่รับการยกบาป ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:47) พระองค์ตรัสให้พวกเขาออกอวยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณจะประทานฤทธิ์เดชแก่พวกเขา และพวกเขาจะได้เป็นพยาน (ลูกา 24:49; กิจการ 1:4-8)

คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่เกิดขึ้นจากวันเพ็นเทคอสต์ ไม่ใช่จากการเทศนาของยอห์น หรือการรับใช้บนโลกขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าได้ทรงกำหนดพันธสัญญาใหม่กับมนุษย์ และพันธสัญญานี้กำหนดให้มีการถวายพระชนม์ของพระคริสต์และการฟื้นคืนพระชนม์ก่อนที่จะมีผลได้ พันธสัญญาใหม่นี้ (ทั้งคำว่า *covenant* และ *testament* ในฉบับ KJV มาจากคำภาษากรีกคำเดียวคือ *เดียมเทเค* (*diatheke*)) คือ พระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เยเรมีย์ 31:31-33; 2โครินธ์ 3:3-6)

ก่อนที่พันธสัญญาใหม่จะมีผลได้ พระเยซูต้องถวายพระชนม์ก่อน “เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเป็นผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อให้คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกมา ได้รับมรดกนิรันดร์ตามพระสัญญา เพราะการพลีชีวิตนั้นได้คนให้พ้นจากบาปอันเกิดได้พันธสัญญาเดิมแล้ว เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพันธสัญญา ก็จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ทำหนังสือนั้นตายแล้ว” (ฮีบรู 9:15-16) พระเยซูกลายเป็นผู้กลางของพันธสัญญาใหม่ด้วยการถวายพระชนม์ของพระองค์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ทำให้ความตายมีผล (โรม 4:24-25) ดังนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประทานให้หลังจากการถวายพระชนม์และการฟื้นคืนจากความตายของพระคริสต์ “สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้เพราะพระเยซูยังมีได้ประสพเกียรติกิจ” (ยอห์น 7:39) “การที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไปองค์พระผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน” (ยอห์น 16:7) คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่เริ่มต้นขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ หลังจากการถวายพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้พันธสัญญาใหม่มีผล

ประสบการณ์ใหม่สำหรับคริสตจักรใหม่

การบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ใหม่ที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่หลังจากการถวายพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (ยอห์น 7:39; 16:7) ก่อนหน้าที่พระคริสต์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงสัญญาพระวิญญาณว่าเป็นประสบการณ์ใหม่แห่งอนาคตที่เหล่าสาวกของพระองค์จะได้รับเมื่อเขารออยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 24:47-49; กิจการ 1:4-8) พระสัญญานี้สำเร็จในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:1-4, 33)

ไม่มีใครก่อนหน้ากิจการ 2:1-4 ได้รับประสบการณ์นี้ พันธสัญญาใหม่เป็น “พันธสัญญา...ประเสริฐกว่าพันธสัญญาเดิม เพราะว่าได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาทั้งหลายอันประเสริฐกว่าเก่า” (ฮีบรู 8:6) พระสัญญาอย่างหนึ่งคือพระสัญญาแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากฮีบรู 11 กล่าวถึงผู้มีความเชื่อหลายคนในพระคัมภีร์เก่า ก็ปิดด้วยถ้อยคำที่ว่าพวกเขาไม่ได้รับพระสัญญา “คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีเพราะความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ เพราะพระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งซึ่งประเสริฐยิ่งกว่านั้นไว้สำหรับเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความสมบูรณ์ด้วยกันกับเราเท่านั้น” (ฮีบรู 11:39-40)

ผู้พยากรณ์ทำนายถึงของประทานแห่งพระวิญญาณและปรารถนาที่จะมีส่วนในสง่าราศีของพระวิญญาณ แต่พระเจ้าทรงรักษาการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้สำหรับคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ “บรรดาผู้เผยพระวจนะผู้ได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้สืบค้นและสอบถามเกี่ยวกับเรื่องความรอดนี้...ก็ทรงโปรดเผยให้ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น

ทราบว่าเขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเองแต่สำหรับท่านทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้ว โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู” (1เปโตร 1:10-12)

การที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงช่วยเหลือมนุษย์ในหลายวิถีทางในพันธสัญญาเก่าเป็นสิ่งชัดเจนในพระคัมภีร์ ผู้รับใช้พระเจ้าได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2เปโตร 1:21) พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเจิมภาษาที่ทรงเลือกเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ อย่างไรก็ตาม เริ่มต้นในวันเพ็นเทคอสต์ พระเจ้าทรงสร้างประสบการณ์ใหม่ และมิติที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมเพื่อประทานพระวิญญาณของพระองค์ ปัจจุบันนี้ เราสามารถมีพระวิญญาณของพระองค์สถิตอยู่ในชีวิตของเราได้ โดยทรงประทานฤทธิ์เดชในการเอาชนะความบาปในวิถีที่ผู้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติไม่รู้จัก (โรม 8:3-4) ฤทธิ์เดชภายในของพระวิญญาณนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่แยกพันธสัญญาใหม่จากพันธสัญญาเก่า (เยเรมีย์ 31:31-33; เอเสเคียล 11:19) ก่อนหน้าวันเพ็นเทคอสต์ มนุษย์ไม่ได้บังเกิดใหม่ ในความหมายของพันธสัญญาใหม่ พวกเขาไม่ได้มีการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณตามที่บรรยายไว้ในหนังสือกิจการ

ก่อนหน้าวันเพ็นเทคอสต์ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา เอลิซาเบธมารดาของเขา และเศคาริยาห์บิดาของเขา “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในเวลาเฉพาะเวลาหนึ่ง (ลูกา 1:15, 41, 67) อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ของพวกเขาไม่ใช่ประสบการณ์ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ เพราะยังไม่ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยอห์นไม่ได้มีการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าสาวกของเขาก็เช่นกัน (ลูกา 3:16, 7:28; กิจการ 19:1-6) ในลูกา 1 วลี “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายถึงประสบการณ์ในพระคัมภีร์เก่าที่พระวิญญาณของพระเจ้าเคลื่อนไหวนบนคนทั้งหลายในเวลาหนึ่งเวลาใดเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ ในกรณีของยอห์น พระวิญญาณทรงเจิมเขาและแยกเขาออกจากครอบครัวมารดาเพื่อมารับใช้พิเศษ เหมือนเช่นที่ทรงกระทำแก่เยเรมีย์ (เยเรมีย์ 1:5) บิดามารดาของยอห์นได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณเพียงชั่วคราวเพื่อกล่าวถ้อยคำพยากรณ์ หลังจากวันเพ็นเทคอสต์เท่านั้น ที่ “ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายความว่าพิเศษถึงการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งมีให้เป็นครั้งแรกในเวลานั้น

คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เก่า

แม้ว่าผู้พยากรณ์แห่งพันธสัญญาเก่าไม่ได้รับการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณ แต่พวกเขาได้บันทึกถึงพระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณ (1เปโตร 1:10-12) “ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือมนุษย์ทั้งปวง บุตรชายบุตรหญิงของเจ้าทั้งหลายจะเผยพระวจนะ คนชราของเจ้าจะฝัน และคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต ในกาลครั้งนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรา มาเหนือกระทั้งคนใช้ชายหญิง” (โยเอล 2:28-29) เปโตรอ้างและใช้คำพยากรณ์นี้กับการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:16-18)

พระเจ้าทรงสัญญาพันธสัญญาใหม่ที่พระองค์จะทรงเขียนบัญญัติของพระองค์ในใจของคนทั้งหลาย (เยเรมีย์ 31:31-33) พระสัญญานี้สำเร็จโดยการเทของพระวิญญาณ ผู้ทรงเขียนบัญญัติของพระเจ้าไว้ในใจของเรา (2โครินธ์ 3:3-6) และผู้ทรงให้ฤทธิ์เดชที่จะทำตามความชอบธรรมของพระบัญญัติให้สำเร็จได้ (โรม 8:3-4) พระเจ้าตรัสว่า “และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเขา เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และให้ใจเนื้อแก่เขา” (เอเสเคียล 11:19; ดู 36:26) ในข้อความพยากรณ์อีกแห่งหนึ่ง เขากล่าวว่า “และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราเทวิญญาณของเราเหนือพงศ์พันธุ์อิสราเอล” (เอเสเคียล 39:29)

พระสัญญาและคำสั่งในพันธสัญญาใหม่

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเทศนาพระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่ควรคู่แม้จะถอดฉลองพระบาทของพระองค์

พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มัทธิว 3:11) ยอห์นไม่ได้เทศนาว่าพระวิญญาณมีไว้สำหรับคนที่ทรงเลือกบางคนเท่านั้น แต่สำหรับทุกคนที่กลับใจใหม่และรับบัพติศมาของเธอ พระเจ้าทรงประทานหมายสำคัญแก่ยอห์นทำให้เขาตระหนักว่าผู้ที่ทรงให้พระสัญญาสำเร็จ (พระเยซู) คือใคร “ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’” (ยอห์น 1:33)

พระเยซูทรงสัญญาการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณและสิ่งสาวกของพระองค์ให้รับพระวิญญาณ ดังข้ออ้างอิงต่อไปนี้แสดงให้เห็น

- “เพราะฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ยึดต่อพระองค์” (ลูกา 11:13)
- “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5)
- “แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้น จะไม่กระหายอีกเลย น้ำซึ่งเราจะให้เขา นั้น จะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 4:14) ข้อต่อไปแสดงว่าพระเจ้าตรัสถึงการเทของพระวิญญาณ
- “ในวันสุดท้ายของงานเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ‘ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่วางใจในเราตามที่คำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำธารซึ่งชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ ‘สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้เพราะพระเยซูยังมิได้ประสบเกียรติกิจ” (ยอห์น 7:37-39)

ข้อพระคัมภีร์หลังสุดนี้สอนสิ่งที่สำคัญหลายประการ (1) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัญญาที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ทุกคนที่เชื่อในพระเยซู (2) ความเชื่อในพระคริสต์จะต้องสอดคล้องกับคำสอนตามพระคัมภีร์ ไม่ใช่แตกต่างจากคำสอนตามพระคัมภีร์ (3) การเชื่อไม่ใช่แค่การยินยอมในใจในเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นการเชื่ออย่างต่อเนื่อง ดังที่มีการใช้รูปกาลปัจจุบัน (4) ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเยซูอ้างถึงไม่ได้มาจนกระทั่งหลังจากพระองค์ได้รับเกียรติ ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระองค์ทรงหมายถึงการเทของพระวิญญาณในวันฟื้นคืนชีพเป็นพิเศษ และเป็นประสบการณ์ที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องได้รับ

ก่อนที่พระคริสต์วายพระชนม์ไม่นาน พระองค์ทรงเน้นกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาหลังจากพระองค์จากพวกเขาไป นอกจากนี้ พระองค์ยังตรัสว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระองค์เองในอีกรูปแบบหนึ่ง นั่นคือในพระวิญญาณไม่ใช่ในเนื้อหนัง “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ในท่าน เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ในเปลวเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน”

- “แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่งและจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว” (ยอห์น 14:26)
- “แต่เมื่อองค์ผู้ช่วยที่เราจะใช้มาจากพระบิดาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริงผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์ก็จะทรงเป็นพยานให้แก่เรา” (ยอห์น 15:26)
- “อย่างไรก็ตาม เราจะบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์ผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เขาก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน...เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น” (ยอห์น 16:7, 13)

พระเยซูทรงกล่าวซ้ำถึงพระสัญญาเกี่ยวกับพระวิญญาณหลังจากฟื้นคืนพระชนม์และทรงให้คำบัญชา พระองค์บัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22) พวกเขาไม่ได้รับพระวิญญาณในเวลานั้น ซึ่งบันทึก

ของลูกาได้บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า “และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาานั้น มาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) “เมื่อพระองค์ได้ทรงพำนักอยู่กับอัครทูตจึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า ‘ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ เพราะว่าอย่าอหังให้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่ไม่ช้าไม่นานท่านจะได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์...แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:4-5, 8)

บันทึกอื่นๆ เกี่ยวกับมหาบัญญัติเขียนว่า พระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะอยู่กับเหล่าสาวกจนกว่าจะสิ้นยุค (มัทธิว 28:20) และพระสัญญาของพระองค์จะทรงให้แก่ผู้ที่เชื่อทุกคนมีอำนาจที่จะไล่ผีมาร พุดภาษาแปลกๆ มีชัยชนะเหนืองู ได้รับการปกป้องจากพิษ และอธิษฐานเพื่อให้คนป่วยได้รับการรักษา (มาระโก 16:17-18) พระสัญญาเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นด้วยฤทธิ์เดชที่สถิตอยู่ของพระวิญญาณ

ความสำเร็จในคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวก

คริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ประกาศการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณต่อไปว่าเป็นพระสัญญาและเป็นคำสั่งแก่ทุกคนเปโตรเทศนาพระสัญญาในวันเพ็นเทคอสต์โดยการสนับสนุนของอัครสาวกทุกคน (กิจการ 2:38) เปาโลเน้นความจำเป็นของพระวิญญาณ (กิจการ 19:1-6) เขาเขียนว่า “ท่านก็มีได้อยู่ได้เนื้อหนัง แต่อยู่ได้พระวิญญาณ ผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” เปาโลประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็น “ความชอบธรรมและสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (โรม 14:17)

ความสำคัญของกิจการ

พระคัมภีร์ใหม่ประกอบด้วยสี่ส่วนด้วยกัน ได้แก่ (1) พระกิตติคุณ (มัทธิว มาระโก ลูกา ยอห์น) (2) ประวัติศาสตร์คริสตจักร (กิจการ) (3) จดหมายฉบับต่างๆ (โรมถึงยูดา) และ (4) คำพยากรณ์ (วิวรณ์) พระกิตติคุณเป็นบันทึกตามประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชีวิต คำสอน การรับใช้ การวายพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์ ไม่มีเล่มใดกล่าวถึงการก่อตั้งคริสตจักร แต่กล่าวถึงพระองค์ผู้จะทรงตั้งคริสตจักรตามพระองค์ คำสอน และการกระทำของพระองค์ หนังสือกิจการเล่าประวัติศาสตร์ของคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ โดยอธิบายถึงจุดเริ่มต้นในเยรูซาเล็ม และการขยายออกไปยังยูเดียสะมาเรีย และชาวต่างชาติทั้งหมด จดหมายฉบับต่างๆ เป็นจดหมายให้คำแนะนำและตักเตือนที่เขียนแก่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ทุกคนเพื่อช่วยเขาในการดำรงชีวิตคริสเตียน แม้ว่าจดหมายฉบับต่างๆ จะไม่มีข้ออ้างอิงถึงประสบการณ์การรับเชื่อในตอนต้น แต่ก็สันนิษฐานว่าผู้อ่านได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณแล้ว หนังสือวิวรณ์เขียนถึงคริสตจักรและผู้เชื่อ โดยเผยถึงแผนการขอพระเจ้าสำหรับอนาคต

กิจการเป็นหนังสือเล่มเดียวในพระคัมภีร์ที่มีบันทึกประวัติศาสตร์ของผู้ที่ได้รับประสบการณ์การบังเกิดใหม่ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ รวมทั้งทุกบันทึกเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยน้ำและการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณของคริสเตียน เนื่องจากลักษณะและวัตถุประสงค์ของหนังสือ มีหลักฐานโดยตรงมากที่สุดเกี่ยวกับคำถามว่า “ข้าพเจ้าจะรอดได้อย่างไร” หนังสือกิจการเป็นรูปแบบและมาตรฐานสำหรับคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ไม่ใช่ข้อยกเว้น ถ้ากิจการไม่ใช่มาตรฐาน พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ตัวอย่างว่าคริสตจักรควรจะเป็นเช่นไร บันทึกห้าแห่งเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณในกิจการไม่ละเอียด แต่เป็นตัวอย่างของวิธีที่พระเจ้าทรงเทพพระวิญญาณของพระองค์แก่มนุษย์ทั้งปวง

วันเพ็นเทคอสต์

ด้วยความเชื่อฟังคำสั่งของพระคริสต์ สาวกประมาณ 120 คนกลับไปยังเยรูซาเล็มหลังจากที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อรอคอยการบัพติศมาจากพระวิญญาณ ในจำนวนนี้มีอัครสาวกสิบสองคนรวมอยู่ด้วย (มีทิธัสแทนที่ยูดา) มาเรียมารดาของพระเยซู น้องชายของพระเยซู และผู้หญิงหลายคน (กิจการ 1:12-26) ปรากฏว่าพวกเขาพร้อมตัวกันอยู่ในห้องชั้นบนในวันเพ็นเทคอสต์ วันเทศกาลของชาวยิวห้าสิบวันหลังจากวันปัสกา (คำภาษากรีก เพ็นเทคอสเท (pentecoste) มีความหมายตามตัวอักษรว่า “วันที่ห้าสิบ”) ในวันเพ็นเทคอสต์แรกหลังจากพระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ คน 120 คนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพูดเป็นภาษาต่างๆ (กิจการ 2:1-4)

บางคนได้เถียงว่ามีเพียงอัครสาวกสิบสองคนเท่านั้นที่ได้รับพระวิญญาณ แต่ไม่ถูกต้องเพราะ (1) พระเยซูทรงประทานพระสัญญาแก่ทุกคนเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ไม่ใช่แต่เพียงสิบสองคน (2) ทั้ง 120 คนไปยังห้องชั้นบนเพื่อรอการสำเร็จของพระสัญญา และเราไม่พบบันทึกว่ามีคนใดออกไปจากที่นั่น (3) ในคำพยากรณ์ของโยเอล ซึ่งเปโตรใช้กับวันเพ็นเทคอสต์ พระเจ้าตรัสว่า พระองค์จะเทพระวิญญาณของพระองค์แก่มนุษย์ทั้งปวง ทั้งบุตรชาย บุตรหญิง คนหนุ่ม คนชรา คนรับใช้ชาย คนรับใช้หญิง (กิจการ 2:16-18) ซึ่งหมายถึงคนมากกว่าสิบสองคนอย่างแน่นอน ทั้ง 120 คน รวมทั้งผู้หญิง ได้รับพระวิญญาณ

เราสามารถสันนิษฐานได้ว่าคนอื่นอีก 3,000 คน ได้รับพระวิญญาณหลังจากเปโตรเทศนา ดังที่แสดงให้เห็นดังต่อไปนี้ (1) เปโตรสัญญาว่าพระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงประทานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำของเขา (กิจการ 2:38-39) และ 3,000 คนได้รับคำของเขาด้วยความยินดี (กิจการ 2:41) เปโตรเริ่มคำเทศนาของตนโดยการอธิบายสิ่งที่เพิ่งจะเกิดขึ้นกับเขา เขาจบลงด้วยการเสนอประสบการณ์แบบเดียวกันแก่ผู้ฟังของเขา (2) คน 3,000 คนเชื่อถ้อยคำของเขา และใช้ถ้อยคำนั้นกับชีวิตของตน และเขาเทศนาว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มีให้แก่พวกเขา (3) คน 3,000 คนได้รับบัพติศมา (กิจการ 2:41) แม้ว่าจะหมายถึงการบัพติศมาเพียงอย่างเดียว แต่พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะให้พระวิญญาณแก่ทุกคนที่จะกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในน้ำ (4) คน 3,000 คน “ได้เพิ่มเข้าไปกับพวกเขา” คือ 120 คน คือผู้ที่เพิ่งจะได้รับพระวิญญาณ เราสรุปดังเช่น *The Pulpit Commentary* สรุปว่า 3,120 คนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์

คน 3,120 คนเป็นชาวยิวและผู้นับถือศาสนายิว เพราะหลังจากนั้นมา คริสเตียนชาวยิวยังไม่ได้แน่ใจว่าชาวต่างชาติสามารถรับความรอดได้ (กิจการ 10-11) บางคนอาจเป็นผู้นับถือศาสนายิว นั่นคือ เป็นชาวต่างชาติโดยกำเนิด แต่เปลี่ยนมาเชื่อศาสนายิว (กิจการ 2:10) คน 120 คนโดยส่วนใหญ่เป็นชาวกาลิลี แต่ 3,000 คนมีชาวยิวจากหลายประเทศด้วยกัน ผู้ซึ่งมาที่เยรูซาเล็มเพื่อฉลองเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:5-11)

กลุ่มผู้เชื่อมารวมกันภายหลังเพื่ออธิษฐาน และ “ทุกคนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 4:31) ทั้งนี้ไม่ใช่การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งแรก แต่เป็นการเพิ่มเติมและทรงเจิมของผู้เชื่อชาวยิวที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

โดยสรุป วันเพ็นเทคอสต์แสดงถึงการบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งแรกโดยเฉพาะการเทเป็นครั้งแรกแก่ชาวยิว

สะมาเรีย

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เทลงมาบนคนทั้งหลายเป็นครั้งแรก) ที่บันทึกไว้เป็นครั้งที่สองเกิดขึ้นในสะมาเรีย ชาวสะมาเรียเป็นลูกผสมระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ ทั้งในทางเชื้อชาติและทางศาสนา ดังนั้น จึงก่อให้เกิดชนชั้นที่ไม่ใช่ทั้งชาวยิว และชาวต่างชาติ

ฟิลิปผู้ประกาศ (หนึ่งในเจ็ดคน ไม่ใช่หนึ่งในสิบสองคน) นำพระกิตติคุณไปยังสะมาเรีย ชาวสะมาเรียฟังเขา เห็นการอัศจรรย์ (รวมทั้งการรักษาและการไถ่วิญญาณชั่วออก) มีความปีติยินดีอย่างยิ่ง เชื้อข้อความของเขา และได้รับบัพติศมาในน้ำในพระนามของพระเยซู แต่กระนั้น พวกเขายังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 8:6-16)

เหตุการณ์นี้เปิดเผยว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นประสบการณ์ที่แน่นอน ซึ่งต้องไม่สับสนกับและไม่จำเป็นต้องมีการอัศจรรย์ อารมณ์มากมาย ความเชื่อทางใจ การกลับใจใหม่ หรือการบัพติศมาด้วยน้ำ เมื่ออัครสาวกได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้นในสระเรีย พวกเขาส่งเปโตรและยอห์นไป เมื่อเปโตรและยอห์นอธิษฐานเพื่อชาวสะมาเรียและวางมือบนพวกเขา คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 8:17)

ชาวสะมาเรียไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์จนกระทั่งเปโตรและยอห์นวางมือบนพวกเขา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน พวกเขา “เชื่อฟิลิป” แต่ไม่ได้อุทิศตนแก่พระคริสต์อย่างแท้จริง เมื่อเปโตรและยอห์นมาถึง อธิษฐานเพื่อพวกเขา และวางมือบนพวกเขา ความเชื่อของพวกเขาเพิ่มขึ้นจนถึงจุดที่ได้รับพระวิญญาณ

เรื่องนี้ไม่ได้สอนว่าอัครสาวกหนึ่งในสิบสองคนต้องให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเปาโลประกอบด้วยพระวิญญาณเมื่ออานาเนียอธิษฐานเพื่อเขา (กิจการ 9) และชาวเอเฟซัสได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเปาโลอธิษฐานเพื่อพวกเขา (กิจการ 19) ในทำนองเดียวกัน การวางมือไม่ใช่ข้อกำหนดที่เด็ดขาด เพราะ 120 คนได้รับพระวิญญาณโดยไม่มี การวางมือ (กิจการ 2) เช่นเดียวกันกับโครเนลิอัส (กิจการ 10)

การวางมือมีความสำคัญและวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ (1) การวางมือแสดงถึงการยอมจำนนต่อแผนการและการนำของพระเจ้า (2) การวางมือเป็นสัญลักษณ์ถึงการประทานการอวยพร พระสัญญาและการทรงเรียกของพระเจ้า และ (3) การวางมือช่วยให้ความเชื่อแก่ผู้ที่แสวงหา

ประสบการณ์ของชาวสะมาเรียแสดงว่าคนๆ หนึ่งสามารถเชื่อจนถึงขนาดหนึ่ง และได้รับบัพติศมาด้วย แต่ยังไม่ได้รับพระวิญญาณ ถ้าไม่มีพระวิญญาณ ก็ไม่มีความรอด (โรม 8:9) ดังนั้น ชาวสะมาเรียจึงต้องได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเพื่อให้ความรอดของตนสมบูรณ์ เหมือนเช่นตัวอย่างของซีโมนคนทำวิทยาคม โสเกมากล่าวว่า “ชาวสะมาเรียไม่ได้เป็นผู้เชื่ออย่างแท้จริงเมื่อฟิลิปให้บัพติศมาพวกเขา จึงไม่ได้รับพระวิญญาณเพื่อความรอดจนกระทั่งอัครสาวกได้วางมือบนพวกเขา...เป็นไปไม่ได้ใหม่ว่าการเล่าถึงเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสอนว่าไม่อาจมีความรอดได้ถ้าไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์”⁵ ผู้อธิบายพระคัมภีร์ชาวโปรเตสแตนต์คนอื่นๆ เห็นด้วยว่าชาวสะมาเรียไม่ได้รับความรอดจนกระทั่งได้รับพระวิญญาณ⁶

การรับเชื่อของเปาโล

พระเจ้าหยุดเขาโล ชาวเมืองทาร์ซัส (เปาโล) ด้วยแสงจากสวรรค์ แต่เราไม่พบว่าเปาโลได้รับความรอดในเวลานี้ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใดจะมีคนบอกให้รู้” (กิจการ 9:6) พระเจ้าทรงส่งเปาโลไปหาอานาเนียเพื่อที่เปาโลจะได้มองเห็น และ “ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์” (กิจการ 9:17) เมื่ออานาเนียวางมือบนเปาโล และอธิษฐานเผื่อเขา เปาโลได้มองเห็นในทันที ลุกขึ้น และได้รับบัพติศมา (กิจการ 9:18)

เราสามารถสันนิษฐานได้ว่าเปาโลได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลานี้ แม้ว่าพระคัมภีร์จะไม่ได้ระบุไว้เป็นพิเศษถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณของเปาโลก็ตาม แต่เราทราบจากวัตถุประสงค์ที่พระเจ้าตรัสนั้นคงจะต้องสำเร็จ งานเขียนและการรับใช้ของเปาโลยืนยันว่าเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอน โสเกภาวิเคราะห้ไว้ว่า “เราสรุปว่าการรับเชื่อของเขาโลไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในทันทีทันใด แต่เป็นประสบการณ์ยาวนานสามวัน ดังนั้น การที่เขาโลได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อสิ้นสุดสามวัน ไม่ใช่ ‘การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ’ ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากรับเชื่อ แต่เป็นส่วนที่ทำให้การรับเชื่อของเขาสมบูรณ์”⁷ บลอสซเห็นด้วยว่าการบังเกิดใหม่ของเปาโลเกิดขึ้นเมื่อเขาได้รับพระวิญญาณในเวลาที่เขาได้รับบัพติศมาโดยอานาเนีย⁸

ชาวต่างชาติในซีซารียา

บันทึกต่อมาเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณมีใจความสำคัญเกี่ยวกับโครเนลิอัส นายร้อยชาวโรม (กัปตันผู้บังคับบัญชาของนายทหารร้อยคน) ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เขาเป็นผู้ที่อุทิศตนและยำเกรงพระเจ้า ให้ทานมากมาย อธิษฐานต่อพระเจ้าเป็นประจำ และได้รับการเยี่ยมจากทูตสวรรค์ด้วย แม้ว่าจะมีคุณสมบัติและทำกิจกรรมอันน่ายกย่องเหล่านี้

เขาไม่ได้รับความรอด ทูตสวรรค์บอกให้เขาส่งคนไปหาเปโตร “เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำ ซึ่งจะให้ท่านกับครอบครัวของท่านรอด” (กิจการ 11:14) เขาอาจจะกลับใจใหม่แล้ว แต่ยังไม่ได้รับพระวิญญูณบรสิฐทธิ เขาจึงยังไม่รอด

โครเนลิอัสไม่ใช่ชาวยิว โดยกำเนิดหรือรับเชื้อ แต่เป็นชาวต่างชาติ เมื่อเปโตรได้รับบัญชาจากพระเจ้าโดยตรง เขาไปเมืองซีซารียาและเทศนาแก่โครเนลิอัส ญาติของเขาและเพื่อนของเขา ในขณะที่เปโตรเทศนา ผู้ฟังชาวต่างชาติทุกคนได้รับพระวิญญูณบรสิฐทธิและตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ (กิจการ 10:44-46) เปโตรชี้ให้เห็นว่าหมายสำคัญนี้เป็นการบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบรสิฐทธิ ซึ่งเป็นของประทานเดียวกันกับที่ชาวยิวได้รับในวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 11:15-17) บันทึกนี้เป็นบันทึกที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะแสดงให้เห็นครั้งแรกที่ชาวต่างชาติได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบรสิฐทธิ

สาวกของยอห์นที่เมืองเอเฟซัส

เมื่อเปาโลพบกับสาวกสิบสองคนของยอห์นผู้ให้บัพติศมาในเมืองเอเฟซัส เขาถามว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญูณบรสิฐทธิหรือเปล่า” (กิจการ 19:2) พวกเขาตอบว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญูณบรสิฐทธินั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย” (กิจการ 19:2)

เป็นไปได้ว่าสาวกเหล่านี้ไม่เคยได้ยินยอห์นเทศนาเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบรสิฐทธิ หรือมีแนวโน้มเป็นไปได้มากกว่า พวกเขาไม่รู้ว่าจะได้รับประสบการณ์ตามที่ทรงสัญญาไว้ได้มาถึงแล้ว พวกเขาอาจจะกล่าวว่า “เราไม่ได้ยินว่ามีการประทานพระวิญญูณบรสิฐทธิแล้วหรือยัง” (ดูยอห์น 7:39 ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “พระวิญญูณบรสิฐทธิยังไม่มา” แต่ฉบับ KJV แปลเอาไว้ว่า “ยังไม่ได้ประทานพระวิญญูณบรสิฐทธิ”) ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เปาโลถามคนเหล่านี้ต่อไปว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดแล้ว” (กิจการ 19:3, NIV)

เมื่อเปาโลพบว่าคนเหล่านี้ได้รับบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น จึงให้พวกเขาได้รับบัพติศมาอีกครั้งในพระนามของพระเยซู จากนั้น เขาอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นและวางมือบนพวกเขา พวกเขาจึงได้รับพระวิญญูณบรสิฐทธิ พูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ (กิจการ 19:6)

น่าสังเกตวิธีการที่เปาโลถาม “ผู้เชื่อ” เหล่านี้ เขาไม่พอใจจนกว่าจะได้ถามคำถามที่สำคัญยิ่งสองคำถามด้วยกัน ได้แก่ (1) ท่านได้รับพระวิญญูณบรสิฐทธิหรือเปล่า และ (2) ท่านได้รับบัพติศมาอันใด เขาสอนคนเหล่านั้นและช่วยเหลือพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูและได้รับพระวิญญูณบรสิฐทธิ โดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ

เหตุการณ์นี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อเราในปัจจุบัน เพราะเป็นหลักฐานสำคัญว่าการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูและการบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบรสิฐทธิโดยมีการพูดภาษาต่างๆ เป็นรูปแบบสำหรับทุกคนในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ ทั้งนี้ไม่ได้เห็นจากการที่เปาโลถามคำถามสองคำถามนั้นกับ “ผู้เชื่อ” เท่านั้น แต่เห็นได้จากการที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะบันทึกเหตุการณ์นี้เอาไว้ หากไม่มีกิจการ 19 อาจมีผู้อธิบายบันทึกอื่นๆ ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างผิดปกติเพียงครั้งเดียว เช่น กิจการ 2 บันทึกการก่อตั้งคริสตจักรในกลุ่มชาวยิว กิจการ 8 บันทึกการขยายพระกิตติคุณไปยังชาวสะมาเรีย และกิจการ 10 บันทึกการขยายพระกิตติคุณไปยังชาวต่างชาติ อย่างไรก็ตาม ไม่มีเหตุการณ์พิเศษเช่นนั้นในกิจการ 19 ดังนั้น กิจการ 19 จึงแสดงว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญูณบรสิฐทธิโดยมีการพูดภาษาต่างๆ เป็นสิ่งที่มิไ้สำหรับทุกคนที่เชื่อวางใจในพระเยซู

ไฮเกมาพยายามที่จะอธิบายกิจการ 2, 8 และ 10 ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น แต่ยอมรับกิจการ 19 “อาจเป็นข้อความในกิจการที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาต่างๆ ที่น่าประหลาดใจมากที่สุด”⁹ อย่างไรก็ตาม เขาพยายามที่จะอธิบายว่าทำไมชาวเอเฟซัสจำเป็นต้องมีประสบการณ์นี้ แต่เราไม่พยายามที่จะทำเช่นนั้น “(1) ความเชื่อที่ผู้เชื่อชาวเอเฟซัสเหล่านี้มีเมื่อเปาโลมาพบพวกเขาเป็นครั้งแรก ไม่ใช่ความเชื่อคริสเตียนที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง แต่เป็นความเชื่อที่ยังไม่สมบูรณ์ (2) มีสถานการณ์พิเศษที่ทำให้ต้องประทานการพูดภาษาต่างๆ แก่เหล่าสาวกชาวเอเฟซัสเหล่านี้” เขายืนยันว่า “สถานการณ์พิเศษ” เหล่านี้คือ (1) พวกเขายังไม่ได้ยินเกี่ยวกับการเทพระวิญญูณบรสิฐทธิในวันเพ็นเทคอสต์ จึงต้องได้รับการพูดภาษาต่างๆ เพื่อให้เขาได้เชื่อว่ามีการพูดภาษาต่างๆ จริง (2) พวกเขา

เป็นกลุ่มผู้เชื่อที่มีชื่อเสียงซึ่งจะเป็นแกนกลางของคริสตจักรเอเฟซัส แต่พวกเขายังไม่มีความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับคริสตศาสนา เพื่อประโยชน์ของคริสตจักรเอเฟซัส กลุ่มแกนกลางนี้จำเป็นต้องพูดภาษาต่างๆ เพื่อให้มีความเข้าใจที่สมบูรณ์

ควรสังเกตว่าเหตุผลทั้งหมดนี้มีความหมายในปัจจุบัน การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณยังเป็นสิ่งจำเป็นต่อความเชื่อคริสเตียนที่สมบูรณ์ การพูดภาษาต่างๆ ยังคงจำเป็นเพราะเป็นหมายสำคัญในการเทพระวิญญาณ คนทั้งหลายยังต้องได้รับการยืนยันว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณแล้ว พระวิญญาณยังคงจำเป็นเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงกลุ่มผู้เชื่อขนาดเล็กให้กลายเป็นแกนกลางของคริสตจักรท้องถิ่น ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงมีเหตุผลอะไรก็ตามในการให้การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณแก่ชาวเอเฟซัส เหตุผลเหล่านั้นยังคงมีผลต่อคนทั้งหลาย และที่ประชุมท้องถิ่นในปัจจุบัน ข้อแตกต่างเล็กน้อย คือว่า เรามีความจำเป็นที่มากกว่าในปัจจุบันเพื่อคนทั้งหลายจะเข้าสู่ความเชื่อคริสเตียนที่สมบูรณ์และเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเทพระวิญญาณแก่คริสตจักรอย่างแท้จริง

บทสรุปเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

การศึกษาของเราเกี่ยวกับทำกรรมนี้แสดงแนวความคิดสำคัญสองประการที่บ่งชี้เน้นคือ (1) การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนสำคัญของความรอดในยุคคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ (การบังเกิดใหม่) และไม่ใช่เหตุการณ์ต่างหากที่ตามมาหลังจากได้รับความรอดแล้ว (2) การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณมีสำหรับทุกคนในยุคคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ (ตั้งแต่วันฟื้นเทคอสต์จนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์) ไม่ใช่สำหรับกลุ่มพิเศษที่แยกจากเราด้วยเชื้อชาติ ชนชาติ เวลา หรือสถานภาพ

ผู้ที่ได้รับความรอดในหนังสือพระกิตติคุณ

บางคนได้เถียงคำสอนที่ว่า การบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็นโดยอ้างถึงผู้ที่อยู่ในหนังสือพระกิตติคุณที่ได้รับความรอดโดยไม่ได้รับพระวิญญาณ เช่น เหล่าสาวกของพระคริสต์ก่อนหน้าวันฟื้นเทคอสต์ โจรบนไม้กางเขน และคนอื่นๆ ที่พระเยซูทรงให้อภัยความบาป อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างเหล่านี้เกิดขึ้นภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ และในช่วงเวลาการเปลี่ยนแปลงพิเศษในประวัติศาสตร์ความรอด ยังไม่มีการประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่ยังไม่มีจนกระทั่งถึงวันฟื้นเทคอสต์

ในระหว่างเวลาที่พระเยซูทรงรับใช้อยู่บนโลก พระองค์สนับสนุนพันธสัญญาเก่าว่าเป็นทางที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ (ลูกา 10:25-28) และบัญชาให้เหล่าสาวกของพระองค์เชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส (มัทธิว 19:16-19; 23:1-3, 23) พระองค์บอกกับหญิงสาวประเวณีว่า “จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก” (ยอห์น 8:11) โดยให้ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นแนวทางทางศีลธรรมแก่เธอ พระองค์ตรัสแก่คนโรคเรื้อนที่พระองค์ทรงรักษาให้หายว่า “จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชา ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้” (มัทธิว 8:4) และพระองค์ตรัสแก่คนโรคเรื้อนคนอื่นๆ อีกสิบคนว่า “จงไปสำแดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” (ลูกา 17:14)

คนเหล่านั้นที่ยอมรับถ้อยคำของพระคริสต์ได้รับการรักษาภายใต้พันธสัญญาเก่า ในขณะที่พวกเขาอภัยพันธสัญญาใหม่และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญาไว้ พวกเขาได้รับความรอดโดยสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่ใช่ขัดแย้งกับธรรมเนียมปฏิบัติ เช่น พระเยซูทรงเป็นทั้งแกะบูชาและมหาปุโรหิตสำหรับโจรบนไม้กางเขน ก่อนหน้าวันฟื้นเทคอสต์ พระเจ้าทรงคาดหวังให้คนทั้งหลายปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติ หลังจากวันฟื้นเทคอสต์ พระเจ้าทรงคาดหวังให้พวกเขาปฏิบัติตามพระกิตติคุณสำหรับยุคคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

สำหรับคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกเท่านั้นหรือ

บางคนถือว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นสิ่งสำหรับอัครสาวกหรือสมัยอัครสาวกเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณเป็นสิ่งซึ่งได้ทรงสัญญาและประทานแก่ผู้ชาย ผู้หญิง คนหนุ่ม คนแก่ ชาวยิว ชาวสะมาเรีย และชาวต่างชาติ โยเอลกล่าวว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณนั้นจะประทานแก่ทุกคนในเวลาภายหลัง (โยเอล 2:28; กิจการ 2:16-18) ถ้าเห็นเทคอสต์เป็นเวลาภายหลัง เช่นนั้นแล้ว ประวัติศาสตร์ในเวลาต่อมาก็เป็นเวลาภายหลังเช่นกัน เปโตรบอกกับฝูงชนในวันเพ็นเทคอสต์ว่า “ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” (กิจการ 2:39) พระองค์ทรงสัญญาของประทานแก่ลูกหลานของพวกเขา ซึ่งรวมถึงผู้ที่ยังไม่ได้เกิดและผู้ที่จะมีชีวิตอยู่หลังสมัยของอัครสาวกสิบสองคนด้วย

“คนทั้งหลายที่อยู่ไกล” หมายถึงผู้ที่อยู่ไกลจากวันเพ็นเทคอสต์ทั้งด้านสถานที่และเวลา การทรงเรียกขององค์พระผู้เป็นเจ้าขยายออกไปยังทุกคน ยัง “ผู้ใดมีใจปรารถนา” (วิวรณ์ 22:17) ตัวอย่างของเอเฟซัสแสดงว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นสิ่งสำหรับทุกคนและไม่ได้ประทานเพียงครั้งเดียวแก่กลุ่มแต่ละชนชาติเพื่อเป็นประสบการณ์ที่ไม่อาจเกิดซ้ำอีก พระคัมภีร์สัญญาพระวิญญาณแก่ผู้เชื่อทุกคน (ยอห์น 7:38-39; กิจการ 11:15-17) และทุกคนที่จะขอ (ลูกา 11:13)

คนเหล่านั้นที่กล่าวว่าหนังสือกิจการไม่ได้มีไว้สำหรับปัจจุบันนี้มีหน้าที่ที่จะต้องพิสูจน์ ถ้ากิจการไม่ใช่รูปแบบสำหรับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แล้ว อะไรกันที่เป็นรูปแบบ ที่ใดในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าแสดงว่าพระสัญญาของพระองค์ไม่เกี่ยวข้องกับ การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ ที่ใดในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าประสบการณ์ในหนังสือกิจการไม่ใช่สำหรับปัจจุบัน เราต้องสรุปว่าพระสัญญาว่าด้วยพระวิญญาณยังคงเป็นสิ่งสำหรับเราในปัจจุบัน

มีความรอดในกิจการโดยไม่ได้รับพระวิญญาณหรือ

บางคนอ้างว่าคนทั้งหลายในหนังสือกิจการได้รับความรอดโดยไม่ได้รับพระวิญญาณ เช่น พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกไว้ชัดเจนว่าคนต่อไปนี้ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ คน 500 คนที่เชื่อหลังจากการรักษาชายง่อย (กิจการ 4:4) ชันทีชาวเอธิโอเปีย (กิจการ 8) ลิเดีย (กิจการ 16) และนายคุกชาวฟีลิปปี (กิจการ 16) อย่างไรก็ตาม การโต้เถียงนี้ไม่มีมูลเหตุ ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้รับพระวิญญาณ พระคัมภีร์เพียงแต่ไม่ได้ให้รายละเอียดถึงการรับเชื่อเหล่านี้ทั้งหมด เหมือนเช่นพระกิตติคุณบันทึกเพียงการอัศจรรย์และเหตุการณ์บางอย่างในการรับใช้ของพระคริสต์เพราะมีเนื้อที่ไม่เพียงพอ (ยอห์น 21:25) ดังนั้น กิจการกล่าวถึงเพียงตัวอย่างการรับเชื่อที่สำคัญๆ พระเจ้าทรงดลใจลูกาให้เลือกบันทึกเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณห้าครั้งที่จะมีความสำคัญทางสัญลักษณ์ที่สำคัญสำหรับสมัยต่อๆ มา ลูกาบันทึกพอที่จะกำหนดแบบอย่างสำหรับทุกสถานการณ์ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องบันทึกเหตุการณ์อื่นๆ ทุกเหตุการณ์ หรือต้องบรรยายรายละเอียดการรับเชื่ออื่นๆ

อย่างไรก็ตาม ยังมีหลักฐานว่าผู้เชื่อทุกคนได้รับพระวิญญาณ คน 5000 คน “เชื่อ” และลิเดีย “เชื่อ” และความเชื่อที่แท้จริงนำไปสู่การรับพระวิญญาณ ชันทีและนายคุกได้รับประสบการณ์ที่ทำให้เกิดความปีติยินดีซึ่งอาจเป็นผลของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

โดยสรุป ตัวอย่างสำคัญห้าอย่างแสดงว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นส่วนหนึ่งของการรับเชื่อ และกรณีทั้งห้านี้แสดงถึงคนทุกชนชั้น ไม่มีรายละเอียดของประสบการณ์การรับเชื่ออื่นๆ จำนวนมาก แต่บันทึกเกี่ยวกับการรับเชื่อเหล่านี้หลายบันทึกบอกรับถึงการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ โดยที่ไม่ได้แยกการบัพติศมาออกไปเป็นพิเศษ เราสรุปว่าตัวอย่างห้าตัวอย่างมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นรูปแบบ เราควรอ่านกรณีที่มีความเฉพาะน้อยกว่าโดยคำนึงถึงตัวอย่างห้าตัวอย่างที่ให้ไว้แก่เรา ไม่ว่าในสถานการณ์ใดก็ตาม การไม่กล่าวถึงรายละเอียดหรือไม่กล่าวถึงรายละเอียดทุกประการไม่ได้ลบล้างหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งห้าที่หนังสือกิจการบันทึกเอาไว้

วิธีการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์

เนื่องจากการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของความรอดและมีสำหรับเราในปัจจุบัน พระวิญญาณไม่ใช่สิ่งยากที่จะรับได้ พระเจ้าทรงสัญญาพระวิญญาณของพระองค์แก่ทุกคนที่ขอ (ลูกา 11:13) เชื่อและวางใจ (ยอห์น 7:38-39) และเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ (กิจการ 5:32) ผู้แสวงหาต้องมีความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า เพราะถ้าไม่มีความเชื่อแล้วจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้านั้นไม่ได้เลย (ฮีบรู 11:6)

เปโตรสัญญาว่าพระวิญญาณจะทรงประทานแก่ทุกคนที่จะกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู (กิจการ 2:38) ตัวอย่างของชาวสะมาเรียแสดงให้เห็นว่าเมื่อไม่มีความเชื่อที่แท้จริง การบัพติศมาด้วยน้ำไม่สามารถนำมาซึ่งพระวิญญาณได้โดยอัตโนมัติ นอกจากนี้ ตัวอย่างของโคเรเนลียัสยังแสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณสามารถเสด็จมาก่อนการบัพติศมาด้วยน้ำได้ ผู้รับจะต้องยอมจำนนตนเองต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง เต็มใจที่จะทำทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงประสงค์ ในเวลาที่ยอมจำนนและมีความเชื่ออย่างแท้จริง พระเจ้าทรงเทพพระวิญญาณของพระองค์ ถ้าผู้รับยังไม่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เขาได้รับคำสั่งให้ทำเช่นนั้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การกลับใจใหม่เป็นสิ่งจำเป็น ในการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสถิตอยู่ในชีวิตหนึ่งได้ บุคคลนั้นจะต้องหันจากความบาปและแยกตนเองออกจากมลทินทางฝ่ายวิญญาณ (2โครินธ์ 6:16-7:1) มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมได้ แต่เขาต้องแสดงความปรารถนาที่จะหันไปจากความบาป และรับการให้อภัย ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือในการหันไปจากความบาป และยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง

ถ้าคนๆ หนึ่งจะกลับใจใหม่และมีความเชื่อ พระเจ้าจะทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์ แม้ว่าบุคคลนั้นอาจมีความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในเรื่องอื่นๆ เช่น การบัพติศมาด้วยน้ำ ในกรณีดังกล่าว พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์เพื่อนำผู้ที่มีความจริงใจไปสู่ความจริงมากยิ่งขึ้น พระเจ้าไม่ได้ทรงมองหาเหตุผลที่จะปฏิเสธผู้ที่แสวงหา แต่พระองค์จะทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่ทุกคนที่กลับใจใหม่และมีความเชื่อเหมือนเช่นที่พระวจนะของพระองค์กล่าวไว้

ถ้าคนๆ หนึ่งต้องการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาควรมาหาพระเจ้าด้วยความเชื่อ เชื่อพระวจนะของพระองค์และคาดหวังที่จะรับพระสัญญา เขาควรจะกลับใจใหม่จากความบาปของตนโดยสรวพรความบาป ขอให้ทรงให้อภัย ปฏิญาณว่าจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (ด้วยความช่วยเหลือของพระองค์) และยอมจำนนต่อพระองค์อย่างแท้จริง เขาควรจะต้องตั้งใจมั่นว่าเขาต้องการพระวิญญาณของพระเจ้าในวันนั้น ไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะทรงประสงค์สิ่งใดจากเขาในอนาคต หลังจากเขากลับใจใหม่และมีความมุ่งมั่นอย่างแท้จริง เขาควรเริ่มสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงสถับฟังและตอบคำอธิษฐาน จากนั้น พระวิญญาณจะเสด็จมา ทรงควบคุม และทรงบันดาลให้ผู้แสวงหาพูดในภาษาที่เขาไม่เคยเรียนรู้มาก่อน หลายครั้ง การวางมือหลังจากกลับใจใหม่ ช่วยผู้แสวงหาให้มีความเชื่อของตนในเวลาหนึ่งและรับพระวิญญาณ การวางมือเป็นการปฏิบัติที่ธรรมดาทั่วไปในคริสตจักรยุคแรก แม้ว่าไม่ใช่สิ่งจำเป็นเพื่อรับพระวิญญาณก็ตาม

ไม่ควรเน้นให้ผู้แสวงหาคาดหวังและสรรเสริญจนกว่าเขาจะกลับใจใหม่ก่อน เพราะไม่สำคัญว่าเขาจะสรรเสริญพระเจ้ามากเพียงใด เขาไม่สามารถได้รับพระวิญญาณได้หากไม่กลับใจใหม่

การรับพระวิญญาณเป็นเรื่องยากเพราะผู้แสวงหาทำให้เป็นเรื่องยาก การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องใช้เวลาอันนานเท่าๆ ที่เขาต้องใช้เวลาในการกลับใจใหม่และยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง ซึ่งอาจเป็นเวลาเพียงชั่วขณะเดียวก็ได้ ไม่จำเป็นต้องรอคอยเป็นเวลานานหรือแสวงหาหลายครั้งเลย ผู้ที่ไม่ได้รับพระวิญญาณอาจขาดความเชื่อในการได้รับ หรือไม่ได้กลับใจใหม่และยอมจำนนทุกสิ่งในชีวิตของตนกับพระเจ้าอย่างแท้จริง คน 120 คนในวันเพ็นเทคอสต์ต้องรอเจ็ดถึงสิบวันสำหรับการเทพวิญญาณครั้งแรก แต่นับตั้งแต่นั้นมา พระวิญญาณมีให้แก่ทุกคนโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ

ถ้าคนทั้งหลายได้รับการสอนว่าการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณมีความสำคัญเพียงใด การได้รับพระวิญญาณง่ายแค่ไหน และเตรียมใจของตนอย่างไร พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณโดยง่าย ถ้ามีการสอนเรื่องความจำเป็นของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ คนจำนวนมากจะได้รับพระวิญญาณ ในทางตรงกันข้าม ถ้าแสดงเพียงว่าประสพการณ์นี้เป็นกรอวยพรเสริม คนส่วน

ใหญ่จะไม่ได้รับ ถ้ามีการสอนเรื่องการกลับใจใหม่และความเชื่อ ผู้แสวงหาส่วนใหญ่จะได้รับพระวิญญาณในการบัพติศมาด้วยน้ำ หรือเมื่อมีการวางมือบนพวกเขาเมื่อกลับใจใหม่

เด็กเล็กๆ คนชรา ผู้ไม่มีการศึกษา ผู้มีการศึกษา คนยากจนและคนร่ำรวยได้รับพระวิญญาณ ชาวพุทธและคนอื่นๆ ที่ไม่ได้มีครอบครัวที่เป็นคริสเตียนมักจะได้รับพระวิญญาณเมื่อไปโบสถ์คริสเตียนเป็นครั้งแรก บันทึกเกี่ยวกับโคเรเนลิอุสและชาวเอเฟซัสแสดงว่าบุคคลหนึ่งสามารถได้รับพระวิญญาณได้ในทันที เมื่อเขากลับใจใหม่และเชื่อวางใจ

งานของพระวิญญาณ

เมื่อบุคคลหนึ่งได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ เขาได้รับพระวิญญาณของพระคริสต์ในชีวิตของเขาเป็นการถาวร (โรม 8:9; เอเฟซัส 3:16-17) เขากลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าเริ่มชี้นำเขา พระคัมภีร์อธิบายเรื่องนี้ในหลายวิถีทาง (1) โดยพระวิญญาณ เราได้บังเกิดเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า (ยอห์น 3:5) (2) พระวิญญาณรับเราเป็นบุตรเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า (โรม 8:15-16; กาลาเทีย 4:5-6) (3) พระวิญญาณบัพติศมาเราเข้าสู่พระกายของพระคริสต์ (1โครินธ์ 12:13) (4) พระวิญญาณทำการชำระเรา (1โครินธ์ 6:11; 1เปโตร 1:2) (5) พระวิญญาณเป็นตราประทับแห่งความรอดของเรา (เอเฟซัส 1:13) และ (6) พระวิญญาณเป็นสิ่งประกัน (หลักประกัน เครื่องประกัน มัดจำ) มรดกของเรา (เอเฟซัส 1:14) โดยสรุป การรับพระวิญญาณเป็นส่วนหนึ่งของความรอดของเรา เหมือนเช่นบทที่ 4 กล่าวไว้ เราไม่ควรแยกการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณออกจากการบัพติศมาด้วยน้ำอย่างชัดเจน เพราะการบัพติศมาทั้งสองรวมเข้าด้วยกันทำให้การบังเกิดใหม่สมบูรณ์ และทำให้เกิดประโยชน์ของความรอดทุกประการ

นอกจากการเป็นส่วนหนึ่งของความรอด การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณยังก่อให้เกิดฤทธิ์อำนาจ (2ทิโมธี 1:7) ซึ่งรวมถึง (1) อำนาจในการเป็นพยานและการเป็นพยานที่มีชีวิตที่พระคริสต์ช่วยให้รอดจากความบาป (กิจการ 1:8) (2) อำนาจในการเอาชนะความบาป ดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม และฆาตกรรมแห่งเนื้อหนัง (โรม 8:4, 13) และ (3) อำนาจในการฟื้นคืนจากความตายเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมารับคริสตจักรของพระองค์ (โรม 8:11)

พระวิญญาณนำมาซึ่งการหยุดพักและการพักผ่อนหย่อนใจ (อิสยาห์ 28:11-12; กิจการ 3:19) และให้การบังคับตนเอง (2ทิโมธี 1:7) พระวิญญาณกลายเป็นครู ผู้นำไปสู่ความจริงทั้งปวง และเป็นผู้อธิบายพระวจนะของพระเจ้า (ยอห์น 14:26; 16:13) นอกจากนี้ พระวิญญาณยังเป็นผู้ร้องขอของเราและเป็นทางที่จะเข้าถึงพระเจ้าได้ (โรม 8:26-27; เอเฟซัส 2:18) ทำที่ดีที่สุด พระวิญญาณทรงทำการในชีวิตของเราในการให้ผลของพระวิญญาณแก่ประการ ได้แก่ ความรัก ความปลอบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน (กาลาเทีย 5:22-23; โรม 5:5; 14:17)

งานแห่งพระวิญญาณทั้งหมดนี้สนับสนุนคำสั่งสอนที่ว่า การรับพระวิญญาณเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด ถ้าไม่มีงานของพระวิญญาณตามที่กล่าวมาข้างต้น เราไม่สามารถดำรงชีวิตคริสเตียนที่มีชัยชนะอันเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าได้ ผู้ที่พยายามได้รับความรอดโดยไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พยายามที่จะได้รับความรอดด้วยความพยายามของตนเอง และไม่สามารถที่จะรอดได้

บทสรุป

การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์กับพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่ที่เป็นปกติและมีความสำคัญ การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการบังเกิดจากพระวิญญาณ พระเจ้าได้ทรงสัญญาประสบการณ์นี้กับทุกคนที่จะเชื่อพระองค์ และได้ทรงบัญชาให้ทุกคนรับพระวิญญาณ บุคคลหนึ่งสามารถได้รับพระวิญญาณในปัจจุบัน โดยกลับใจใหม่ มีความเชื่อในพระเจ้า และขอของประทานจากพระองค์ เมื่อเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะทรงประทานฤทธิ์อำนาจในการ

เอาชนะความบาปและดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ให้แก่เขา ถ้าบุคคลหนึ่งอนุญาตให้พระวิญญาณเต็มเต็มอยู่ในเขา (ควบคุมและชี้นำเขา) อย่างต่อเนื่อง เขาจะแสดงผลของพระวิญญาณและดำเนินชีวิตเหมือนเช่นพระคริสต์อย่างแท้จริง

เชิงอรรถ

¹Bloesch, II, 22.

²Anthony Hoekema, *What About Tongues Speaking?* (Grand Rapids: Eerdmans, 1966), p. 114.

³Anthony Hoekema, *Holy Spirit Baptism* (Grand Rapids: Eerdmans, 1972), pp. 20-21.

⁴*The Pulpit Commentary*, XVIII (Acts), 251.

⁵Hoekema, *Holy Spirit Baptism*, pp. 36-37.

⁶*The Pulpit Commentary*, XVIII (Acts), 279; Bloesch, II, 12.

⁷Hoekema, *Holy Spirit Baptism*, p. 39.

⁸Bloesch, II, 18.

⁹Hoekema, *What About Tongues Speaking?*, p. 73.

¹⁰*Ibid.*, p. 77.

9 การพูดภาษาต่างๆ^๑

“เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณได้ทรงโปรดให้พูด”
(กิจการ 2:4, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า)

ความหมายของการพูดภาษาต่างๆ

การพูดเป็น (หรือ ใน) ภาษาต่างๆ คือ “ของประทานเหนือธรรมชาติในการพูดภาษาอื่นโดยไม่เคยเรียนภาษานั้นมาก่อน”
¹ คำในภาษากรีกของวลีนี้คือ *กะไลส์ซา (glossa)* ซึ่งหมายถึงลิ้นที่เป็นอวัยวะของร่างกาย หรือหมายถึงภาษา ดังนั้น คำศัพท์ทางศาสนศาสตร์สมัยใหม่สำหรับการพูดภาษาต่างๆ คือ *glossolalia* คำแปลสมัยใหม่บางฉบับแปลวลีในฉบับ KJV ที่ว่า “พูดภาษาต่างๆ” เป็น “พูดภาษาต่างประเทศ” (Moffat) “พูดภาษาต่างประเทศ” (Goodspeed) และ “พูดภาษาแตกต่างกัน” (Phillips)
พระคัมภีร์ใหม่มีข้อความที่บอกรายถึงการพูดภาษาต่างๆ อย่างไม่ต้องสงสัย ได้แก่ กิจการ 2 กิจการ 10:44-47 กิจการ 19:6 และ 1 โครินธ์ 12-14 ในแต่ละกรณี ผู้ที่พูดภาษาต่างๆ ได้พูดเป็นภาษาต่างๆ ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า “ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:4)

การพูดภาษาต่างๆ ไม่ใช่การพูดไม่ชัด หรือเป็นเพียงการพูดที่ไม่สามารถเข้าใจได้และมีความดีใจมากโดยไม่มีวัตถุประสงค์ใดๆ ผู้ที่พูดภาษาต่างๆ พูดในภาษาต่างๆ อย่างแท้จริง แม้ว่าผู้พูดเองไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเองพูดก็ตาม ผู้ที่ได้ยินหลายคนเข้าใจภาษาเหล่านี้ (กิจการ 2) ภาษาเหล่านี้อาจเป็นภาษาของมนุษย์หรือทูตสวรรค์ก็ได้ (1 โครินธ์ 13:1) การพูดภาษาต่างๆ ไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่เป็นความบังเอิญ ไม่มีความสำคัญ ไม่มีความหมาย หรือหายากแต่ประการใด แต่เป็นของประทานจากพระเจ้าและเป็นส่วนสำคัญของแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

อิสยาห์ 28:11-12

อิสยาห์พยากรณ์ถึงบทบาทของภาษาต่างๆ ในคริสตจักร ไว้ว่า “โดยต่างภาษา และด้วยปากของคนต่างด้าว คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า ‘นี่คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเหน็ดเหนื่อย และนี่คือการพักผ่อน’ ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟัง” (อิสยาห์ 28:11-12) การหยุดพักและการพักผ่อนคือการบำบัดจิตมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2:38 และ 3:19) และอิสยาห์พยากรณ์ว่าโดยต่างภาษาและด้วยปากของคนต่างด้าวจะเกิดขึ้นพร้อมกับการบำบัดจิตมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

บางคนอ้างว่าอิสยาห์หมายถึงเพียงแต่การรุกรานชาวอิสราเอลโดยชาวต่างชาติ แต่คำโต้แย้งนี้จะเลยประเด็นสำคัญๆ หลายประการ ได้แก่ (1) อิสยาห์เชื่อมโยงภาษาต่างๆ กับการหยุดพักและการพักผ่อน ไม่ใช่การรุกราน (2) ถ้อยคำของเปโตรเชื่อมโยงการพักผ่อนนี้กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (3) เปาโลใช้ถ้อยคำของอิสยาห์กับการพูดภาษาต่างๆ “ในธรรมบัญญัติมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษา และโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา’ เหตุฉะนั้นการพูดภาษาแปลกๆ จึงไม่ใช่หมายถึงสำคัญแก่คนที่เชื่อแต่เป็นนิมิตแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะนั้น ไม่ใช่สำหรับ

^๑ คำว่า **ภาษาต่างๆ** (เช่น กิจการ 2:4, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า) **ภาษาแปลกๆ** (เช่น 1 โครินธ์ 12) **ภาษาอื่น ๆ** (เช่น กิจการ 2:4) และ **สำเนียงต่างๆ** (เช่น กิจการ 19:6, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า) ดังที่ใช้ในพระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับต่างๆ นั้น มาจากวลีในภาษาอังกฤษว่า “speak in tongues” และมาจากคำในภาษากรีกว่า *กะไลส์ซา (glossa)* ซึ่งอาจหมายถึง ลิ้น ได้ด้วย โดยส่วนใหญ่แล้ว ในภาษาไทย มักจะใช้คำว่า **ภาษาต่างๆ** เพื่อหมายถึง การพูดภาษาที่ไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด ในเวลาที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งแรก และคำว่า **ภาษาแปลกๆ** เพื่อหมายถึง ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ หรือการพูดภาษามนุษย์หรือภาษาทูตสวรรค์ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด ในเวลาการอุทิศตนส่วนตัวเพื่อการเพิ่มเติมพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในภาษากรีกต้นฉบับนั้น (หรือแม้แต่ในภาษาอังกฤษ) คำดังกล่าวเป็นคำๆ เดียว จึงเป็นการยึดเยื่อหากจะแปลวลีดังกล่าวว่า ภาษาต่างๆ และ/หรือภาษาแปลกๆ ทุกครั้ง ที่คำดังกล่าวปรากฏอยู่ในหนังสือ ดังนั้น **ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ผู้แปลจะใช้คำว่า ภาษาต่างๆ เพื่อหมายความถึงภาษาต่างๆ และ/หรือภาษาแปลกๆ และใช้คำว่า ภาษาแปลกๆ เมื่อบริบทแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าหมายถึงการพูดในเวลาภายหลังจากที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครั้งแรกแล้ว เท่านั้น**

คนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว” (1 โครินธ์ 14:21-22) เปาโลใช้ข้อความในอิสยาห์เพื่อสอนว่าพระเจ้าทรงเลือกการพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่เพื่อหนุนใจผู้ที่ไม่เชื่อให้เชื่อพระวจนะของพระองค์

ถ้าอิสยาห์ 28:11-12 หมายถึงการรุกรานอิสราเอลโดยชาวต่างชาติแล้ว ข้อความนั้นก็สำเร็จในทันที (การรุกรานของอัสซีเรีย) และสำเร็จในเวลาภายหลัง (ภาษาต่างๆ ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่) การสำเร็จซ้อนกันของคำพยากรณ์หรือแบบนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั่วไปในพระคัมภีร์ จนเรียกกันว่า “law of double reference” (กฎแห่งการเล็งถึงสองครั้ง) อย่างไรก็ตาม ตามการใช้ของเปโตรและเปาโลแล้ว อิสยาห์ 28:11-12 ใช้ได้อย่างเหมาะสมกับการพูดภาษาต่างๆ ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

มาระโก 16:17

ก่อนหน้าที่พระคริสต์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงสัญญาว่าที่ใดมีผู้เชื่อ ที่นั่นจะมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาแปลกๆ “มีคนที่ไหนหมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ” (มาระโก 16:17) คำแปลบางฉบับแปล “ภาษาแปลกๆ” ว่า “ภาษาใหม่” (TAB) หรือ “ภาษาต่างประเทศ” (Goodspeed)

ผู้คัดค้านการพูดภาษาต่างๆ โจมตีข้อนี้โดยชี้ไปยังข้อ 18 ซึ่งกล่าวถึงหมายสำคัญอื่นๆ “เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” คณะเล็กๆ บางคณะทางตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐฯ แปลข้อนี้ว่าหมายถึง คริสเตียนควรจะพิสูจน์ความเชื่อของตนโดยการจับงูพิษ และผู้ที่คัดค้านกลุ่มนี้จะพยายามเชื่อมโยงภาษาแปลกๆ เข้ากับการจับงู ด้วยการปฏิบัติเช่นนั้น เหมือนกับพวกเขา กล่าวว่า “เราไม่เข้าใจข้อที่ 18 ดังนั้นเราจึงไม่เชื่อฟังข้อ 17” อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกต้องการคือการเข้าใจทั้งสองข้อ

ข้อ 18 ไม่ได้หมายความว่าเราควรจับงูพิษอย่างจงใจเพื่อพิสูจน์ความเชื่อ ตัวอย่างจากการที่ซาตานทดลองพระคริสต์ทำให้เข้าใจข้อนี้ชัดเจน ซาตานอ้างพระสัญญาในพระคัมภีร์เก่าเกี่ยวกับการคุ้มครอง และเรียกให้พระเยซูพิสูจน์ความจริงของพระคัมภีร์ และความชอบธรรมของพระองค์โดยพยายามฆ่าตัวตาย (มัทธิว 4:6) พระเยซูทรงตอบว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” (มัทธิว 4:7) เราไม่ควรพยายามบังคับพระเจ้าให้กระทำการหนึ่งสิ่งใด และเราไม่ควรจงใจทำให้เกิดปัญหาขึ้นเพื่อดูว่าพระเจ้าจะทำอย่างไร เราไม่สามารถพิสูจน์ความเชื่อของเราหรือพระวจนะของพระองค์โดยพยายามทำร้ายตัวเราเอง เพราะเป็นสิ่งขัดกับน้ำพระทัยของพระองค์

หากเข้าใจอย่างถูกต้อง มาระโก 16:18 สัญญาการคุ้มครองในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ ถ้าบุตรของพระเจ้าถูกงูกัดโดยบังเอิญ เขาสามารถไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงช่วยให้รอดพ้นได้ ซึ่งสอดคล้องเป็นอย่างดีกับเนื้อหาที่เหลือในข้อ 18 ซึ่งบอกให้เราไว้วางใจพระเจ้าในกรณีที่เกิดป่วยหรือตีเมยาพิษโดยบังเอิญ เช่น เมื่อเปาโลถูกงูพิษกัด เขาสะบัดเอางูออกอย่างสงบ และไม่ได้รับอันตรายอย่างน่าอัศจรรย์ (กิจการ 28:1-6)

เป็นไปได้ว่ามาระโก 16:18 มีความหมายทางฝ่ายวิญญาณ โดยสัญญาผู้เชื่อว่าจะได้รับอำนาจเหนืออำนาจของซาตาน ตั้งแต่ปฐมกาลถึงวิวรณ์ พระคัมภีร์ให้ภาพของซาตานเป็นงู เมื่อพระเยซูทรงประทานอำนาจแก่เหล่าสาวกเจ็ดสิบคนเหนือวิญญาณชั่ว พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย” (ลูกา 10:19) เหมาะสมที่จะสรุปว่ามาระโก 16:18 สัญญาทั้งการคุ้มครองจากผลของงูกัดและชัยชนะในการต่อสู้กับศัตรูทางฝ่ายวิญญาณ ในเวลาเดียวกัน พระสัญญาไม่ได้ชี้ให้เราทดลองพระเจ้าโดยจงใจจับงูเพื่อเป็นการทดสอบความเชื่อ เราไม่ควรพยายามทำให้ข้อ 18 ขาดความน่าเชื่อถือเพื่อละเลยข้อ 17 แต่เราควรพยายามเข้าใจและใช้ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองกับชีวิตของเรา

ข้อโต้แย้งประการที่สองต่อมาระโก 16:17 คือว่าต้นฉบับพระคัมภีร์ภาษากรีกที่สำคัญสองฉบับไม่มีมาระโก 16:9-20 ผู้คัดค้านจึงบอกเป็นนัยว่าข้อความนี้ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจ อย่างไรก็ตาม นักวิชาการที่ระมัดระวังในเรื่องความบริสุทธิ์จำนวนมากเชื่อว่าข้อความนี้เป็นส่วนหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้าด้วยเหตุผลที่กล่าวถึงด้านล่าง² นี้

(1) การโต้แย้งข้อความนี้ถือตามต้นฉบับที่เก่าแก่ที่สุดสองฉบับ ได้แก่ Codex Sinaiticus และ Codex Vaticanus อย่างไรก็ตาม ทั้งสองฉบับมีข้อความเสริมและขาดหายไปที่ไม่ถูกต้องอื่นๆ เช่น ทั้งสองฉบับมีหนังสือที่นำสงฆ์หลายเล่ม และฉบับหลังละพระคัมภีร์ใหม่หลังจากฮีบรู 9:14 เป็นต้นไป นอกจากนี้ ยังมีแถวว่างอยู่ในที่ควรจะเป็นมาระโก 16:9-20 อายุที่เก่าแก่]ของต้นฉบับทั้งสองไม่จำเป็นว่าต้องมีความน่าเชื่อถือที่สุด ต้นฉบับเหล่านี้อาจไม่มีการใช้มากนักเพราะความไม่น่าเชื่อถืออันเป็นที่รู้จักกันทั่วไป แต่ต้นฉบับที่ถูกต้องกว่าเสียหายเพราะใช้มาก และถูกทำลายเพราะมีการทำสำเนาใหม่ๆ จากต้นฉบับเหล่านั้น

(2) ต้นฉบับที่สำคัญอื่นๆ จำนวนมากมีข้อความนี้อยู่ เช่น ต้นฉบับที่เก่าแก่ที่สุดเป็นอันดับสามคือ Codex Alexandrinus

(3) ข้อความนี้ปรากฏอยู่ในฉบับยุคแรกๆ หลายฉบับ เช่น Old Latin, Syriac Peshitta, Coptic และ Gothic

(4) ผู้นำคริสตจักรยุคแรกจำนวนมากอ้างถึงหรือพาดพิงถึงข้อความนี้ เช่น ไอเรเนอัส ปาปิอัส จัสติน เทอร์ทูลเลียน อีปิปอลิทัส แอมโบรส คริสโตสตม, เจอโรม และออกัสติน

(5) ข้อความนี้สอดคล้องกับบันทึกในพระกิตติคุณบันทึกอื่นๆ

(6) คำสั่งสอนในข้อความนี้มีการยืนยันในข้อพระคัมภีร์อื่นๆ

(7) เป็นไปไม่ได้อย่างมากที่จะมีผู้ตั้งใจสร้างข้อความนี้ขึ้นให้มีคำสอนเกี่ยวกับภาษาแปลกๆ อย่างเห็นอีมาร การคุ้มครองของพระเจ้า และการรักษาของพระเจ้า ถ้าคริสตจักรไม่ได้เชื่อคำสั่งสอนเหล่านี้ (เหมือนเช่นผู้คัดค้านเรื่องภาษาแปลกๆ กล่าวแล้ว) ทำไมจึงมีคนเพิ่มข้อความนี้เข้ามาและทำไมคริสตจักรโบราณจึงยอมรับข้อความนี้

(8) มาระโก 16:8 เขียนว่า “หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น และมีได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว” ซึ่งฟังดูไม่เหมือนกับตอนที่นำเชื่อถือสำหรับพระกิตติคุณมาระโก เราไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงทิ้งบันทึกไว้ในจุดต่ำที่ใกล้และสิ้นหวัง โดยไม่กล่าวถึงการฟื้นคืนพระชนม์และการบัญชาเหล่าสาวก

(9) อาจมีผู้สงสัยข้อความนี้เพราะการค่อยๆ หายไปของของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เหมือนเช่นที่ศาสนาคริสต์ส่วนใหญ่ขาดการติดต่อกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้คัดค้านสมัยใหม่บางคนปฏิเสธข้อความนี้เพราะเนื้อหาของข้อความ

(10) หากมีเหตุผลที่สำเนาของมาระโกบางฉบับแพร่กระจายไปโดยที่ยังไม่สมบูรณ์ ไม่จำเป็นว่าสำเนาอื่นๆ ไม่มีข้อความนั้น

โดยสรุป มีเหตุผลไม่เพียงพอที่จะตัดมาระโก 16:9-20 ออกจากพระคัมภีร์ เราต้องถือถ้อยคำของพระเยซูในข้อ 17 ตามนั้น การพูดภาษาแปลกๆ เป็นหมายสำคัญที่จะเกิดขึ้นในที่ที่มีผู้เชื่อคริสเตียน

วันเพ็นเทคอสต์

ความสำเร็จแรกของคำพยากรณ์ที่เกี่ยวกับภาษาต่างๆ เกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์ ในวันนั้น สาวกชาวยิวของพระคริสต์จำนวน 120 คนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ และพูดเป็นภาษาต่างๆ ได้แก่ อัครสาวก น้องชายของพระเยซู มารีย์มารดาของพระเยซู และผู้หญิงอีกหลายคน “เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึงแล้ว จำพวกศิษย์ทั้งหลายจึงรวมกันอยู่ที่แห่งเดียว ในทันใดนั้นมีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสนั่นก้องทั่วตึกที่เขานั่งกันอยู่นั้น มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา แล้วกระจายออกไปอยู่บนเขาสิ้นทุกคน เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณได้ทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:1-4, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับเก่า*)

เสียงอันเห็นธรรมชาติอยู่เต็มห้อง แสดงถึงว่าพระวิญญาณได้เสด็จมายังสถานที่นั้นเพื่อสำแดงพระองค์ในวิถีทางพิเศษและเพื่อทำการพิเศษ เปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นอยู่บนแต่ละคน แสดงถึงว่าพระวิญญาณพร้อมที่จะบัพติศมาและให้กับแต่ละคน “พวกเขาเห็นสิ่งที่เหมือนกับเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นที่แยกและมาอยู่บนพวกเขาแต่ละคน” (กิจการ 2:3, *NIV*) หลังจากนั้น พวกเขาทุกคนประกอบไปด้วยพระวิญญาณและเริ่มต้นพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พูด กิจการ 2:4 สอนว่าการอัศจรรย์

เกิดขึ้นเมื่อพระวิญญาณเคลื่อนไหวผู้ที่พูด ไม่ใช่ผู้ที่ฟัง พวกเขาเริ่มพูดภาษาต่างๆ หลังจากที่พระวิญญาณได้เข้ามา ดังนั้น การพูดภาษาต่างๆ จึงเป็นหมายสำคัญเฉพาะที่แสดงว่าแต่ละคนได้รับบัพติศมาหรือประกอบด้วยพระวิญญาณ

เสียงเหมือนพายุและเปลวไฟสลับฐานเหมือนลิ้นไม่เคยปรากฏอยู่เลยในพระคัมภีร์ เห็นได้ชัดว่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมการก่อตั้งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และการทเพระวิญญาณเป็นครั้งแรก เหมือนเช่นที่ฟ้าแลบ ฟ้าร้อง และไฟเกิดขึ้นเมื่อทรงประทานธรรมบัญญัติในพระคัมภีร์เก่า (อพยพ 19:16-19) เมื่อพระเจ้าทรงแสดงว่าพระวิญญาณของพระองค์เป็นสิ่งที่ประทานให้แก่ทุกคน โดยเปล่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเน้นอีกเหมือนเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม การพูดภาษาต่างๆ ไม่เหมือนกับเสียงและเปลวไฟ เนื่องจากเกิดขึ้นอีกหลายครั้งในพระคัมภีร์ เนื่องจากการพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญเฉพาะที่เชื่อมโยงกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณของแต่ละคน (สิ่งอื่นๆ เป็นหมายสำคัญถึงพระวิญญาณทรงสถิตอยู่) การพูดภาษาต่างๆ มีความสำคัญและมีหน้าที่ที่หมายสำคัญอย่างอื่นไม่มี

ชาวยิวจากหลายประเทศอยู่ในเยรูซาเล็มเพื่อฉลองเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เมื่อคน 120 คนได้รับพระวิญญาณ และเริ่มพูดภาษาต่างๆ ชาวยิวเหล่านี้หลายคนรวมตัวกัน โดยมาจากต่างประเทศสืบประเทศด้วยกัน (กิจการ 2:5-11) ชาวยิวต่างประเทศเหล่านี้เริ่มได้ยินภาษาของประเทศตนและประหลาดใจที่ชาวกาลิลีที่ไม่มีการศึกษาสามารถพูดภาษาต่างประเทศเหล่านี้ได้

บางคนยืนยันว่าพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์นี้เพื่อที่ชาวต่างถิ่นจะได้ยินพระกิตติคุณเทศนาแก่พวกเขา แต่ในเวลาไม่นานหลังจากนั้น เปโตรเทศนาแก่ทุกคนในภาษาหนึ่ง ซึ่งคงจะเป็นภาษาอารามาอิก ซึ่งเป็นภาษาพื้นเมืองของชาวยิวทุกคนในเวลานั้น หรืออาจเป็นภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษาการค้าสากล ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องมีการอัศจรรย์ที่เป็นภาษาเพื่อนำพระกิตติคุณไปยังพวกเขา

แต่พระเจ้าทรงใช้ภาษาต่างๆ เพื่อเป็นหมายสำคัญอัศจรรย์เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์ เปโตรใช้คำถามของพวกเขาและให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาต่างๆ เพื่อเปิดคำเทศนา และเขาบอกกับคนเหล่านั้นในทันทีว่าเป็นการสำเร็จของคำพยากรณ์ของโยเอลที่เกี่ยวกับการเทของพระวิญญาณ (กิจการ 2:14-21) เมื่อเทศนาต่อมา เปโตรกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อทรงเจ็ดชูพระองค์ [พระเยซู] ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้า และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยิน และเห็นแล้ว” (กิจการ 2:33, *NIV*) ผู้ฟังฟังจะได้ยินและได้ยินคนทั้งหลายพูดเป็นภาษาต่างๆ ดังนั้นเปโตรจึงเน้นว่าเป็นหมายสำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญาไว้

โครเนลิอัสพูดภาษาต่างๆ

บันทึกที่ชัดเจนเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ บันทึกต่อมาคือเรื่องชาวต่างชาติกลุ่มแรกที่ได้รับพระวิญญาณ “เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัด ซึ่งเชื่อถือในพระเยซูเจ้า คือที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ให้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า” (กิจการ 10:44-46)

คริสเตียนชาวยิวพร้อมด้วยเปโตรไม่ได้คาดหวังชาวต่างชาติเหล่านี้จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันที เพราะตามธรรมเนียม ชาวยิวเชื่อว่าคนๆ หนึ่งจะต้องรับเชื่อในศาสนายิวก่อนเพื่อที่จะรับความรอดได้ (กิจการ 15:1) แม้ว่าจะมีความคิดเห็นเช่นนี้ ชาวยิวพร้อมด้วยเปโตรต้องยอมรับว่าโครเนลิอัสและครอบครัวของเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง เพราะพวกเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ *The Pulpit Commentary* กล่าวว่า “นี่เป็นหลักฐานที่ไม่อาจโต้แย้งได้ว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”³ ไม่มีการกล่าวถึงเสียงเหมือนพายุหรือเปลวไฟสลับฐานเหมือนลิ้น การพูดภาษาต่างๆ เพียงอย่างเดียวเป็นหลักฐานที่สมบูรณ์แล้ว

ชาวต่างชาติที่ประกอบด้วยพระวิญญาณยัง “ยกย่องสรรเสริญพระเจ้า” ไม่ว่าจะด้วยภาษาต่างๆ หรือภาษาของตนเอง หากเป็นภาษาของตนเอง ก็เป็นผลจากการได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ไม่ใช่หมายสำคัญอัศจรรย์ที่ทำให้ชาวยิวที่สงสัยเชื่ออย่างแน่นนอน

เปโตรรายงานเหตุการณ์เหล่านี้แก่คริสตจักรในเยรูซาเล็ม โดยกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเราทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น” (กิจการ 11:15) การพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญเพียงอย่างเดียวที่ทั้งกิจการ 2 และ กิจการ 10 มีเหมือนกัน แต่การพูดภาษาต่างๆ เพียงอย่างเดียวก็พอแล้วที่จะทำให้เปโตรเชื่อว่าชาวต่างชาติได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนในวันเพ็นเทคอสต์

ชาวเอเฟซัสพูดภาษาต่างๆ

เหล่าสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่เมืองเอเฟซัสยังพูดภาษาต่างๆ เมื่อพวกเขาได้รับพระวิญญาณ “เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย” (กิจการ 19:6, *พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์*)

บันทึกนี้แสดงว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณโดยการพูดภาษาต่างๆ มีไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคน บางคนอาจบอกว่าภาษาต่างๆ ในกิจการ 2 และ 10 เป็นหมายสำคัญเพียงครั้งเดียวสำหรับชาวยิว และต่อมาสำหรับชาวต่างชาติ แต่กิจการ 19 ไม่มีข้อกำหนดใดนอกไปจากว่าประสบการณ์นี้เป็นรูปแบบสำหรับคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ วัตถุประสงค์เดียวที่มีภาษาต่างๆ ในเหตุการณ์นี้คือเพื่อเป็นหมายสำคัญแก่ผู้เชื่อแต่ละคนว่าพวกเขาได้รับประสบการณ์เดียวกับที่คนอื่นได้รับแล้ว การใช้ภาษาต่างๆ นี้มีค่าและจำเป็นในปัจจุบัน ไม่ว่าเหตุผลที่พระเจ้าทรงประทานหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ แก่ชาวเอเฟซัสคืออะไรก็ตาม แต่เหตุผลเหล่านั้นยังคงมีอยู่ในปัจจุบันนี้

ชาวเอเฟซัสเหล่านั้นยัง “ได้พยากรณ์” อีกด้วยหลังจากได้รับพระวิญญาณ การพยากรณ์ [หรือเผยพระวจนะ] เป็น “การพูดที่แสดงพระทัยและพระดำริของพระเจ้า” หรือ “การพูดน้ำพระทัยของพระเจ้า”⁴ ตาม *Strong's Exhaustive Concordance* นิยามหนึ่งของกริยา *พยากรณ์* คือ “การพูดภายใต้การบันดาลใจ” ซึ่งอาจหมายถึงของประทานในการพยากรณ์ที่พระเจ้าตรัสโดยตรงผ่านริมฝีปากของมนุษย์ (1โครินธ์ 12:10) หรืออาจหมายถึงการเทศนา การสรรเสริญและการเป็นพยานที่ได้รับการเจิม (1โครินธ์ 11:4-5; วิวรณ์ 19:10) เหมือนเช่น 120 คนในวันเพ็นเทคอสต์บอกเล่าเกี่ยวกับงานอันอัศจรรย์ของพระเจ้าเมื่อพวกเขาพูดภาษาต่างๆ (กิจการ 2:11) ชาวเอเฟซัสเหล่านี้พยากรณ์เมื่อเขาได้พูดภาษาต่างๆ อาจเป็นไปได้ว่า พระวิญญาณทรงเจิมคนเหล่านี้ให้พูดถ้อยคำในภาษาของพวกเขาเองหลังจากพวกเขาได้พูดภาษาต่างๆ แล้ว อย่างไรก็ตาม การพยากรณ์เป็นผลจากการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ แต่ไม่ใช่หมายสำคัญเหมือนเช่น การพูดภาษาต่างๆ เพราะข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้ (1) การพูดภาษาต่างๆ เกิดขึ้นก่อนการพยากรณ์ ดังนั้น การพูดภาษาต่างๆ จึงเป็นหมายสำคัญอย่างแรก (2) บันทึกเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบันทึกอื่นๆ ไม่ได้กล่าวถึงการพยากรณ์ ดังนั้น จึงไม่ใช่หมายสำคัญที่ตรงกัน (3) การพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญที่เหนือธรรมชาติ และอัศจรรย์แต่การพยากรณ์ไม่ได้เป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องผู้พบเห็นที่ไม่ได้เชื่อ

ชาวสะมาเรียพูดภาษาต่างๆ

บันทึกในกิจการ 8 เกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้กล่าวถึงการพูดภาษาต่างๆ อย่างชัดเจน ไม่ได้บรรยายถึงหมายสำคัญของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ว่าจะไม่มีรายละเอียดบรรยายเอาไว้ แต่มีหมายสำคัญอย่างแน่นนอน การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นปรากฏการณ์ที่สังเกตได้ที่ทั้งผู้เชื่อและไม่เชื่อทราบดีว่าเป็นการอัศจรรย์ในทันที สมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าหมายสำคัญนี้คือการพูดภาษาต่างๆ

(1) แม้ว่าจะมีการอัศจรรย์ ความปีติยินดี ความเชื่อ และการบัพติศมาด้วยน้ำ ทุกคนรู้ว่าชาวสะมาเรียยังไม่ได้รับพระวิญญาณ พิลิป เปโตร และยอห์นคาดหวังหมายสำคัญพิเศษและรู้ว่าชาวสะมาเรียไม่มีพระวิญญาณเนื่องจากไม่มีหมายสำคัญ

(2) ทุกคนรู้ว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวิญญาณในเวลานั้น เปโตรและยอห์นวางมือบนพวกเขา จะต้องมีความสำคัญที่แน่นอนเพื่อที่ทุกคนจะเข้าใจได้ด้วยความแน่ใจ นอกจากนี้ ความสำคัญนี้ยังเป็นมากกว่าแค่ความรู้สึก การสวดภาวนาความเชื่อ หรือการบำบัดสมาธิด้วยน้ำ เนื่องจากสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น พวกเขาไม่ได้มองหาการสำแดงการอัศจรรย์ใดๆ หรือของประทานฝ่ายพระวิญญาณใดๆ เพราะมีการรักษาให้หายและการไล่ผีมารเกิดขึ้นแล้ว

(3) จะต้องมีหมายเหตุที่แน่ชัดและเป็นการอัศจรรย์ จนทำให้ซีโมนคนทำวิทยาคมรู้สึกประทับใจพอที่จะปรารถนาสิ่งนั้น ซีโมนต้องการซื้อและใช้การอัศจรรย์ในการแสดงวิทยาการของเขา เขาปรารถนาอำนาจที่จะวางมือบนผู้อื่น และสำแดงหมายเหตุอัศจรรย์ หมายเหตุสำคัญนี้ไม่ใช่แค่การแสดงออกถึงความปีติยินดี การสวดภาวนาความเชื่อ หรือการสรรเสริญพระเจ้า เพราะทุกสิ่งอาจเลียนแบบได้อย่างง่ายและจะไม่ทำให้คนทำวิทยาคมหรือผู้ชมที่ขี้สงสัยประทับใจ นอกจากนี้ หมายเหตุนี้ยังทำให้ซีโมนประทับใจในแบบที่การอัศจรรย์อื่นๆ ทั้งหมดไม่ทำให้ประทับใจได้

The Pulpit Commentary เห็นว่ามีหมายเหตุสำคัญ [แสดงถึง การประทานพระวิญญาณ] โดยเขียนไว้ว่า “มีหมายเหตุแสดงถึงการประทานพระวิญญาณโดยเหล่าอัครสาวกซึ่งเราไม่เข้าใจทั้งหมด เนื่องจากมีความแตกต่างจากการประทานพระวิญญาณที่เราได้รับ”⁵ นอกจากนี้ ยังเขียนต่อไปอีกเกี่ยวกับกิจการ 8 ว่า “ประเด็นเหล่านี้ถือว่าการระบุถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบนเหล่าสาวกเป็นเหมือนเช่นที่เราเห็นในวันเพ็นเทคอสต์ มีของประทานในการพูดภาษาต่างๆ หรือการเทศนา หรือการอธิษฐาน หมายเหตุสำคัญภายนอกที่ทุกคนสามารถเข้าใจได้”⁶ ในบันทึกเกี่ยวกับวันเพ็นเทคอสต์ มีเพียงภาษาต่างๆ เท่านั้นที่เป็นหมายเหตุสำคัญภายนอกของการบำบัดสมาธิด้วยพระวิญญาณ การเทศนาและการอธิษฐานไม่อาจเป็นหมายเหตุสำคัญได้ เนื่องจากทั้งสองสิ่งไม่มีเอกลักษณ์ ไม่เป็นการอัศจรรย์ และเนื่องจากชาวสะมาเรียได้เห็นทั้งสองสิ่งแล้ว

เมื่อเราเปรียบเทียบประสบการณ์ของชาวสะมาเรียกับบันทึกอื่นๆ เห็นได้ชัดว่าหมายเหตุอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันคือการพูดภาษาต่างๆ โยเกมาซึ่งไม่แม้แต่เชื่อว่าการพูดภาษาต่างๆ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับคริสตจักรทุกวันนี้ ได้สรุปแบบเดียวกัน เขากล่าวว่า “แม้ว่าจะไม่มีเขียนไว้ว่าชาวสะมาเรียพูดภาษาต่างๆ...จะต้องมีหมายเหตุต่อหน้าผู้อื่นบางอย่างเกี่ยวกับกรที่เขาได้รับพระวิญญาณ เราอาจเห็นพ้องกับเพื่อนชาวเพ็นเทคอสต์ของเราในเรื่องนั้นว่าชาวสะมาเรียอาจพูดภาษาต่างๆ”⁷

เปาโลพูดภาษาแปลกๆ

กิจการ 9 แสดงให้เห็นว่าเปาโลได้รับพระวิญญาณ แต่ไม่ได้บรรยายเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ไว้ ด้วยเหตุนี้ ข้อความจึงไม่ได้กล่าวถึงการพูดภาษาต่างๆ อย่างไรก็ตาม เปาโลพูดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้งเพราะเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก” (1 โครินธ์ 14:18) เนื่องจากเปาโลสอนว่าการพูดภาษาแปลกๆ มาจากพระวิญญาณ (1 โครินธ์ 12:8-10) เหมาะสมที่จะสันนิษฐานว่าเขาพูดเป็นภาษาต่างๆ เมื่อเขาได้รับพระวิญญาณเหมือนเช่นที่คนอื่นๆ พูด

เหมือนเช่นบันทึกเกี่ยวกับชาวเอเฟซัส การเป็นพยานของเปาโลแสดงให้เห็นว่าภาษาต่างๆ ไม่ใช่เหตุการณ์เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวโดยไม่เกิดซ้ำอีกในคริสตจักรยุคแรก เปาโลซึ่งเป็นชาวยิวพูดภาษาต่างๆ เป็นเวลานานหลังจากชาวยิวในวันเพ็นเทคอสต์ และเขายังคงภาษาแปลกๆ ในการอุทิศตนและการรับใช้

เปรียบเทียบบันทึกต่างๆ ในกิจการ

เราได้ศึกษาทั้งห้าเหตุการณ์ที่คนทั้งหลายได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีบันทึกเอาไว้ในพระคัมภีร์ ในสามกรณี (วันเพ็นเทคอสต์ โครินธ์ เอเฟซัส) คนเหล่านั้นที่ได้รับพระวิญญาณ พูดภาษาต่างๆ โดยทันที ในกรณีที่สี่ (ชาวสะมาเรีย) ไม่ได้บรรยายไว้ชัดเจนเกี่ยวกับการสำแดงภายนอกเฉพาะใดๆ แต่ต้องมีหมายเหตุภายนอกที่อัศจรรย์และสังเกตเห็นได้ในทันทีอย่างแน่นอนและผู้อธิบายพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องว่าหมายเหตุนั้นคือการพูดภาษาต่างๆ ส่วนในกรณีที่ห้า (เปาโล) พระคัมภีร์ไม่ได้บรรยายถึงการบำบัดสมาธิด้วยพระวิญญาณ แต่ในภายหลังเผยว่าผู้ได้รับพูดภาษาแปลกๆ ตลอดชีวิตคริสเตียนของเขา

หมายเหตุสำคัญอื่นๆ ของการบันทึกมาด้วยพระวิญญาณเป็นอย่างไร กิจกรรม 2 บันทึกเกี่ยวกับเสียงเหมือนพายุและเปลวไฟ
 ฐานเหมือนลิ้น แต่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นก่อนหน้าการทพระวิญญาณในครั้งแรก และไม่มีกรกล่าวถึงในบันทึกอื่นๆ กิจกรรม 8 แสดง
 ให้เห็นว่าของประทานฝ่ายวิญญาณและการอัศจรรย์ทุกอย่างถือว่าเป็นหมายเหตุ กิจกรรม 19 กล่าวถึงการทำนาย แต่หลังจาก
 พุดเป็นภาษาต่างๆ แล้วเท่านั้น กิจกรรม 10 กล่าวถึงการสรรเสริญพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่หมายเหตุอัศจรรย์ ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น ถือว่า
 การพุดภาษาต่างๆ เป็นหมายเหตุอย่างเดี่ยวที่เพียงพอในตัวของมันเองเพื่อพิสูจน์ว่าพระวิญญาณได้ทรงประทานแล้ว ตาราง
 ต่อไปนี้สรุปการเปรียบเทียบนี้

การบันทึกมาด้วยพระวิญญาณและภาษาต่างๆ

เป็นเทคอสต์	สะมาเรีย	เปาโล	โครเนลิอัส	เอเฟซัส
เสียงเหมือนพายุ (เต็มอยู่ในห้อง)	หมายเหตุสำคัญต่อผู้อื่นที่อัศจรรย์ (ไม่ได้ระบุไว้ แต่ชัดเจนว่าเป็นภาษาต่างๆ)	ไม่ได้ระบุไว้	การพุดภาษาต่างๆ	การพุดภาษาต่างๆ
ภาษาต่างๆ เหมือนเปลวไฟ (บนหรือเหนือแต่ละคน)		เปาโลพุดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้งในซีวิตคริสเตียน	การสรรเสริญพระเจ้า	การทำนาย (อาจเป็นการสรรเสริญที่ได้รับแรงบันดาลใจหรือการเป็นพยาน)
การพุดภาษาต่างๆ (เมื่อได้รับแต่ละคน)				

การพุดภาษาต่างๆ เป็นการสำแดงภายนอกเพียงอย่างเดียวที่บันทึกไว้มากกว่าหนึ่งครั้งและเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ปรากฏในเวลาที่มีการบันทึกมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของแต่ละคน หนังสือกิจการสอนว่าบุคคลจะพุดภาษาต่างๆ เมื่อเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น การพุดภาษาต่างๆ จึงเป็นหมายเหตุ (หลักฐาน) ว่าคนหนึ่งได้รับของประทาน (การบันทึกมา) แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้ออ้างอิงที่อาจเป็นได้อื่น ๆ

พระเยซูอาจหมายถึงการพูดภาษาต่างๆ เมื่อตรัสว่า “ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณ ก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” (ยอห์น 3:8) อย่างน้อยที่สุด การพูดภาษาต่างๆ ทำให้โรม 8:16 สำเร็จ ซึ่งกล่าวไว้ว่า “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับวิญญาณจิตของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” นอกจากนี้ ยังอาจเป็นไปได้ว่าเปาโลหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเขียนเกี่ยวกับการสารภาพด้วยปากว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เป็นส่วนหนึ่งของความรอด (โรม 10:9-10) เพราะไม่มีคนใดสามารถสารภาพได้อย่างแท้จริงว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าได้นอกจากโดยพระวิญญาณ (1โครินธ์ 12:3)

ภาษาต่างๆ จำเป็นหรือไม่

การพูดภาษาต่างๆ ในตัวของมันเองไม่ได้ช่วยให้รอด อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างการบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณและภาษาต่างๆ มีความคล้ายคลึงกับความสัมพันธ์ของความเชื่อและการกระทำ เราได้รับความรอดเพราะความเชื่อ ไม่ใช่การกระทำ แต่การกระทำมักจะเกิดขึ้นพร้อมกับความเชื่อที่แท้จริงเสมอ ในทำนองเดียวกัน ภาษาต่างๆ ไม่สามารถช่วยให้รอดได้ แต่การบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณก่อให้เกิดภาษาต่างๆ ซึ่งเป็นหมายเหตุสำคัญ

ภาษาต่างๆ เกิดขึ้นพร้อมกับการบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอหรือ หนังสือกิจการชี้ให้เห็นเช่นนั้น หนังสือกิจการบรรยายว่าภาษาต่างๆ เป็นหมายเหตุสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเทพระวิญญาณให้แก่แต่ละคน การบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณโดยไม่มีการพูดภาษาต่างๆ ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่ามีผู้รับพระวิญญาณโดยไม่พูดภาษาต่างๆ เราควรคาดหวังว่าจะมีการพูดภาษาต่างๆ เมื่อคนหนึ่งได้รับการบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ทำไมต้องมีภาษาต่างๆ

ทำไมพระเจ้าจึงทรงเลือกภาษาต่างๆ เป็นหมายเหตุสำคัญของการบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณ เราต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจสูงสุด พระองค์ทรงสามารถตั้งแผนการขึ้นโดยไม่ต้องอธิบายเหตุผลให้กับเราได้ ความเขลาของพระเจ้ามีปัญญายิ่งกว่ามนุษย์ และพระเจ้ามักจะใช้สิ่งผิดปกติ ings เฆลา หรือถูกเกลียดชังในสายตาของมนุษย์เพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ (1โครินธ์ 1:25-29) เช่น การบำบัดศมาด้วยน้ำเพื่อความบาปจะได้ยกเสียและการอธิษฐานต่อพระเจ้าที่มนุษย์มองไม่เห็น

เราต้องยอมรับการพูดภาษาต่างๆ เพราะพระเจ้าทรงเลือกหมายเหตุสำคัญนี้ พระเจ้าได้ทรงใช้หมายเหตุสำคัญภายนอกทางร่างกายเพื่อเกิดขึ้นพร้อมกับพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์ และการอวยพรที่ทรงประทานภายใต้พันธสัญญาเหล่านั้น เช่น สายรุ้งสำหรับในอาหรับและการเข้าสู่หนัดสำหรับอับราฮัม

มนุษย์ไม่ได้ประดิษฐ์ภาษาต่างๆ ด้วยความพยายามที่สิ้นหวัง และไร้ความเชื่อที่จะมีหมายเหตุสำคัญแห่งความรอดที่มีสัมผัสได้ด้วยตัวเอง พระเจ้าพระองค์เองทรงประทานภาษาต่างๆ แก่คริสตจักร และเรายอมรับแผนการของพระองค์ด้วยความเชื่อ ภาษาต่างๆ ไม่สามารถแทนที่ความเชื่อในการดำเนินชีวิตคริสเตียนกับพระเจ้าได้ แต่พระเจ้าทรงประทานภาษาต่างๆ เพื่อเป็นสิ่งยืนยันความเชื่อ (มาระโก 16:17)

เช่นนั้นแล้ว เราสามารถระบุเหตุผลหลายประการว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกภาษาต่างๆ เป็นหมายเหตุสำคัญของการบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณ

(1) ลินดูเหมือนจะเป็นอวัยวะที่ควบคุมได้ยากที่สุด เป็นอวัยวะเล็ก แต่สามารถขึ้นา ควบคุม และทำให้ร่างกายทั้งหมดเป็นมลทินได้ (ยากอบ 3:2-6) “แต่ลื่นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่อได้ ลื่นเป็นสิ่งชั่ว ที่อยู่ไม่สุขและเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย” (ยากอบ 3:8) ถ้ามนุษย์คนหนึ่งไม่สามารถควบคุมลื่นของตนได้ รั้มมะของเขาก็ไร้ประโยชน์ แต่ถ้าเขาสามารถควบคุมลื่นของตนได้ เขาสามารถควบคุมทั้งร่างกายได้ (ยากอบ 1:26; 3:2) ก่อนหน้าที่คนหนึ่งจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาต้องยอมจำนนร่างกายทั้งหมดของตนต่อพระเจ้า และอวัยวะสุดท้ายที่เขายอมคือลื่น เมื่อเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงเข้ามาและควบคุม แสดงให้เห็น

การที่ทรงเป็นเจ้านาย โดยใช้อำนาจที่ควบคุมยากที่สุดเพื่อส่งาราศีของพระองค์ เนื่องจากสมองควบคุมการพูดจา จึงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงควบคุมศูนย์กลางของจิตสำนึก การมีเหตุผล และความปรารถนาของเรา หรือโดยสรุป คือตัวเราทั้งหมดนั่นเอง

(2) การพูดภาษาต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ถึงความเป็นหนึ่งของคริสตจักร หลังจากน้ำท่วม มนุษย์ยืนยันที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า และพยายามแข่งขันกับพระเจ้าโดยสร้างหอบาเบล พระเจ้าทรงให้ภาษามากมายแก่พวกเขา แทนที่จะเป็นภาษาเดียวเพื่อหยุดแผนการอันชั่วร้ายของพวกเขาและให้พวกเขากระจัดกระจายไป (ปฐมกาล 11:1-9) เริ่มต้นในวันเพ็นเทคอสต์ พระเจ้าทรงพลิกขั้นตอนกลับ โดยนำคนจากหลายชาติ และรวมพวกเขาเข้าเป็นร่างกายทางฝ่ายวิญญาณร่างกายเดียวโดยหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ คริสตจักรมีคนจากทุกเผ่าพันธุ์ ชนชาติ และภาษา แต่ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันผ่านทางภาษาแห่งพระวิญญาณ การพูดภาษาต่างๆ กลายเป็นภาษาใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการเป็นพลเมืองในแผ่นดินของพระเจ้า

(3) การพูดภาษาต่างๆ มีการใช้ที่เป็นสากล และมีหมายสำคัญที่มีผลในทุกสถานการณ์ ไม่สำคัญว่าภาษาประจำชาติของคนนั้นหรือสถานที่คืออะไร พวกเขาู้ว่าการพูดนั้นเป็นการพูดภาษาต่างๆ เมื่อเกิดขึ้นกับตน

(4) การพูดภาษาต่างๆ ใ้บุคคลมีประสบการณ์แน่นอนกับพระเจ้าเนื่องจากแสดงถึงการบำบัดรักษาด้วยพระวิญญาณในเวลาจุดหนึ่ง ถ้าคนๆ หนึ่งได้รับบำบัดรักษาในพระนามของพระเยซู ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ และคงเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าต่อไป เขาสามารถรู้ได้ว่าเขาได้รับความรอด

คริสตจักรจำนวนมากปฏิเสธบทบาทที่ชัดเจนนี้ ด้วยเหตุนี้ สมาชิกของคริสตจักรเหล่านั้นจึงต่อสู้กับความไม่แน่นอนเกี่ยวกับความรอด ผู้เขียนชาวโปรเตสแตนต์คนหนึ่งกล่าวว่า “บางที ในบางครั้ง คริสเตียนส่วนใหญ่มีปัญหา ไม่แน่ใจว่าตนได้รับความรอดหรือไม่เนื่องจากประสบการณ์คริสเตียนของพวกเขา ในบางกรณี มีความลำบากใจอยู่เป็นเวลาหลายปี...หลายคนไปที่แท่นบูชาอยู่เสมอเพื่อแสวงหาความแน่ใจ และออกไปซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยที่ไม่พบความแน่ใจนั้น”⁸ นักเขียนคนนี้ยังกล่าวอีกว่า “คริสเตียนคนหนึ่งอาจรู้ด้วยสติปัญญาว่า ‘ฉันรอด’ แต่รู้สึกอย่างมากกว่า ‘ฉันไม่รอด’ ”⁹ เขาอธิบายว่า ถ้าคนหนึ่งเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของพระเจ้า และได้ขอให้พระองค์เข้ามาในชีวิตของเขาในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด เขาควรจะละเลยความรู้สึกทุกอย่างและยืนยันว่าตนรอด เราตระหนักว่าความรอดไม่ได้อยู่ที่ความรู้สึกของมนุษย์ แต่เราควรจะให้ความสนใจอย่างมากกับความเชื่อที่มาจากพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าประสบการณ์ของเราไม่ได้เป็นเหมือนกับรูปแบบตามพระคัมภีร์

ผู้เขียนชาวโปรเตสแตนต์อีกคนหนึ่งให้ความเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่สมาชิกคริสตจักรจำนวนมากยังมีความสงสัยอยู่เสมอแม้ว่าจะมีรูปแบบที่ชัดเจนข้างต้น “เป็นไปได้ที่จะประกาศความเชื่อในพระคริสต์และได้รับบำบัดรักษาและยังไม่มีความรอด อาจเป็นความเชื่อตามประวัติศาสตร์โดยไม่มีความมุ่งมั่นส่วนตัว ความสงสัยของท่านอาจหมายความว่าท่านจำเป็นต้องได้รับเชื่ออย่างแท้จริง”¹⁰ ตัวอย่างเช่น ถ้าสมาชิกผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งของคริสตจักรที่สอนว่าจะได้รับความรอดนิรันดร์โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ เริ่มที่จะใช้ชีวิตในความบาปอย่างเปิดเผย คริสตจักรจะกล่าวว่าเขาไม่เคยได้รับความรอดอย่างแท้จริงในตอนต้น ซึ่งทำให้หลายคนสงสัยว่าพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าการรับเชื่อของตนนั้นเป็นจริง ผู้เขียนข้างต้นนั้นทำแบบสำรวจนักศึกษาโรงเรียนสอนศาสนาบ่อยครั้งเพื่อค้นหาว่ามีใครบ้างที่เคยประกาศความเชื่อครั้งหนึ่ง แต่ต่อมาเชื่อว่าตนเองไม่รอด และมีประสบการณ์ครั้งที่สองที่เขาารู้สึกว่าตนได้รับเชื่ออย่างแท้จริง เขาพบว่ามีคนที่เป็นแบบนี้สี่เปอร์เซ็นต์ เขาสรุปว่า “นี่อาจเป็นตัวแทนของคริสตจักรส่วนใหญ่ของเรา สมาชิกของเราบางคนต่อสู้กับความสงสัย และสรุปว่าตนไม่ได้รับเชื่ออย่างแท้จริง ท่านอาจเป็นเช่นนั้นก็ได้” เขาจึงให้ทางแก้ไขว่าให้หันไปจากความบาป ขอให้พระคริสต์เข้ามาในใจในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในพระองค์ คำชี้นำนี้ดี แต่ด้วยเหตุผลบางประการ คำชี้นำเหล่านี้ต้องใช้ในทางฝ่ายวิญญาณ และไม่ใช้ทางความคิดเท่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานหลักฐานทางวัตถุประสงคในการมุ่งมั่นอย่างแท้จริงต่อพระองค์ เมื่อคนหนึ่งกลับใจใหม่จากความบาปและเชื่อพระเยซูตามพระคัมภีร์ เขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และพูดภาษาต่างๆ

ไม่ใช่หมายสำคัญว่าพระวิญญาณทรงสถิตอยู่เสมอ

การพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญถึงการได้รับพระวิญญาณ แต่ในตัวของเขาเอง ไม่ได้แสดงถึงพระวิญญาณทรงสถิต อยู่เสมอ มีหลักฐานสำคัญอื่นๆ มากมายที่แสดงว่าพระวิญญาณทรงสถิตอยู่เสมอ เช่น ผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:22-23) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรักเป็นบททดสอบสูงสุดเกี่ยวกับการเป็นสาวกที่แท้จริง (ยอห์น 13:34-35) บุตรที่แท้จริงของพระเจ้าจะรัก พระเจ้า เชื่อฟังบัญชาของพระองค์ ดำเนินตามพระวิญญาณ และให้พระวิญญาณเป็นผู้ทรงนำ (1ยอห์น 2:3-5; โรม 8:4, 14) หาก ไม่มีลักษณะเหล่านี้แล้ว การพูดภาษาแปลกๆ ไม่ได้เป็นสิ่งประกันว่าพระวิญญาณทรงสถิตอยู่ในคนๆ หนึ่งและควบคุมชีวิตของเขา หลังจากที่คุณหนึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความสามารถในการพูดภาษาแปลกๆ ที่ต่อเนื่องแสดงเพียงว่าเขามีความ เชื่อสำหรับของประทานเฉพาะนั้น และสามารถยอมจำนนต่อพระเจ้าสำหรับวัตถุประสงค์นั้น เขาอาจยังเชื่อคำสั่งสอนที่ผิด กลับไป ใช้ชีวิตแห่งความบาป หรือไม่ยอมรับการทรงนำของพระเจ้าในชีวิตด้านอื่นๆ เราต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนในพระคัมภีร์ เชื่อฟังคำ ชี้นำตามพระคัมภีร์ และยอมจำนนต่อพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่เสมอเพื่อที่จะได้รับความรอด

บางคนอาจมีความสามารถในการพูดภาษาแปลกๆ แต่ไม่พร้อมที่จะพบกับพระเจ้า [ยังมีความบาปในชีวิตอยู่] เพราะ พระเจ้าจะทรงตอบสนองต่อความเชื่อในพระวจนะของพระองค์เสมอ (แม้จะเป็นเพียงบางส่วนก็ตาม) แม้ว่าจะไม่มีการยอมจำนน ในด้านอื่นๆ ก็ตาม ทั้งนี้ เป็นการอธิบายว่าทำไมพระเจ้าตอบคำอธิษฐานของคนบาป ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนทั้งหลาย ก่อนที่จะได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และทำการอัศจรรย์เมื่อคนนั้นเชื่อใจคนเทศนา คนจำนวนมากมีประสบการณ์ใน การอัศจรรย์และเทศนาในพระนามของพระเยซู แต่ไม่ได้รับความรอดเพราะพวกเขาไม่ปฏิบัติตามพระวจนะและน้ำพระทัยของพร เจ้า (มัทธิว 7:21-27)

โรม 11:29 กล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัย ในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเลือกสรรไว้” แม้ว่าข้อ นี้อยู่ในบริบทอื่น อาจสอนหลักการเกี่ยวกับการใช้ทั่วไปได้ เมื่อพระเจ้าทรงประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณ พระองค์ไม่เคย เอาของประทานนั้นกลับมาทั้งหมด แม้ว่าผู้รับจะหันไปจากพระเจ้าหรือใช้ของประทานอย่างผิดๆ ดูเหมือนพระเจ้าจะทรงปล่อยให้ มีของประทานส่วนหนึ่งเพื่อหนุนใจผู้ที่หันไปจากพระองค์ให้กลับใจใหม่

นอกจากนี้ ยังเป็นไปได้ที่ใจหรือวิญญาณของมนุษย์สามารถ “เรียน” ที่จะพูดภาษาแปลกๆ ได้ เมื่อพระเจ้าทรงมอบ อำนาจให้คนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ พระองค์ทรงให้ถ้อยคำในสมองของเขา พระเจ้าทรงนำการพูดแต่ทรงกระทำเช่นนั้น โดยใช้ เครื่องมือทางกายของบุคคลนั้น ได้แก่ เซลสมอง เส้นประสาท กล้องเสียง ปาก และลิ้น ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่าสมองอาจเก็บถ้อยคำ เหล่านี้ไว้เหมือนเช่นเก็บข้อมูลอื่นๆ เอาไว้ ครั้งต่อไปเมื่อพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวบนบุคคลนั้น พระองค์อาจประทานถ้อยคำใหม่ หรือ พระองค์อาจใช้ถ้อยคำที่มีอยู่ในความทรงจำ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าทำไมบางคนกล่าววลีเดิมซ้ำๆ เมื่อพระวิญญาณทรงเคลื่อน ไหวบนเขา

เมื่อเวลาผ่านไป สมองอาจ “เรียน” ที่จะใช้การจัดกลุ่มถ้อยคำที่บันทึกเอาไว้เองโดยไม่รู้ตัว หากเป็นเช่นนั้น แม้จะไม่ได้ รับการสัมผัสจากพระวิญญาณ บุคคลก็สามารถพูดถ้อยคำที่ครั้งหนึ่งเคยประทานให้โดยพระวิญญาณได้ ซึ่งจะอธิบายได้ว่าทำไม บางคนจึงสามารถ “พูดภาษาแปลกๆ” ได้ตามใจแม้เมื่อพระวิญญาณไม่ได้เคลื่อนไหว หรือแม้แต่พระวิญญาณได้จากชีวิตของเขา ไปแล้ว

นอกจากนี้ เราไม่ควรมองข้ามความเป็นไปได้ในการเลียนแบบภาษาแปลกๆ อย่างผิดๆ โดยมนุษย์ หรือแม้แต่การพูด ภาษาแปลกๆ ปลอมโดยอำนาจของซาตาน ซาตานมีอำนาจที่จะทำการอัศจรรย์หลายอย่างได้ และมันมักจะพยายามเลียนแบบ งานของพระเจ้า (อพยพ 7:10-12; วิวรณ์ 13:2, 11:15) ผู้ที่ไม่เชื่อหรือผู้ละความเชื่อไปบางคนอาจ “พูดภาษาแปลกๆ” ได้ด้วย อำนาจของซาตาน แน่ชอนว่า การเลียนแบบภาษาแปลกๆ เกิดขึ้นจากวิญญาณของมนุษย์หรือผีมารไม่ได้ทำลายความจริงว่า ภาษาแปลกๆ ตามพระคัมภีร์ได้ประทานมาจากพระวิญญาณของพระเจ้า

หลังการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าการพูดภาษาแปลกๆ เป็นหมายสำคัญที่ต้องมีหลังจากบัพติศมาด้วยพระวิญญาณในตอนแรกแล้ว การพูดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้งก็ไม่จำเป็นว่าหมายถึงการอยู่ทางฝ่ายวิญญาณ การไม่พูดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้งก็ไม่จำเป็นว่าหมายถึงการไม่อยู่ทางฝ่ายวิญญาณเช่นกัน การพูดภาษาแปลกๆ ไม่มีบทบาททางหลักฐานอื่นใด นอกจากอาจจะเป็นเครื่องเตือนใจและยืนยันถึงประสบการณ์ก่อนหน้านั้น แน่แน่นอนว่า เปาโลพูดภาษาแปลกๆ บ่อยครั้ง (1โครินธ์ 14:18) และคนเหล่านั้นที่ได้รับพระวิญญาณมักจะพูดภาษาแปลกๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดชีวิตของตน

ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เป็นของประทานอย่างหนึ่งที่ทรงประทานให้แก่ผู้ที่มีพระวิญญาณ (1โครินธ์ 12:8-10) 1โครินธ์ 12:30 บอกเป็นนัยว่าไม่ใช่ทุกคนจะพูดภาษาแปลกๆ เป็นปกติ แม้ว่าอาจหมายถึงการพูดต่อหน้าผู้อื่นเป็นสำคัญก็ตาม

ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณที่ไม่พูดภาษาแปลกๆ ต่อไปก็เป็นคริสเตียนเหมือนเช่นคนที่พูด อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาจะแสวงหาของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ใช้ความเชื่อ และยอมจำนนต่อพระวิญญาณเหมือนเช่นที่เขาทำเช่นนั้นในประสบการณ์แรก เขาสามารถพูดภาษาแปลกๆ ได้อีกครั้ง เนื่องจากภาษาแปลกๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อการจำเริญขึ้นส่วนตัว เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้เขาแสวงหาและใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เมื่อได้รับแล้ว การไม่ใช้ของประทานนี้อาจแสดงถึงการห่างออกไปจากพระเจ้า ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ มีให้แก่ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณทุกคนที่อธิษฐานขอ ด้วยความอดทนและความเชื่อ (มัทธิว 7:7-11; 21:22; ยอห์น 14:12-14; 1โครินธ์ 12:31)

ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ

เปาโลกล่าวถึงของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ใน 1โครินธ์ 12-14 เขาเขียนไปยังผู้เชื่อที่รอดแล้วที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณทุกคน และได้พูดภาษาต่างๆ แล้วทุกคน (1โครินธ์ 1:2; 12:13) วัตถุประสงค์ของเขาคือเพื่อสั่งสอนคนเหล่านั้นในการใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประชุมกัน เนื่องจากข้อพระคัมภีร์สามบทนี้มีความสำคัญต่อการศึกษาเรื่องภาษาแปลกๆ ในคริสตจักรในปัจจุบัน เราจะสรุปประเด็นสำคัญๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้จากข้อพระคัมภีร์ดังกล่าว

1โครินธ์ 12

ข้อ 1: วัตถุประสงค์ของเปาโลคือเพื่อสอนเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

ข้อ 2: ชาวโครินธ์ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายวิญญาณเลยก่อนหน้าที่จะรับเชื่อ

ข้อ 3: พระวิญญาณจะยกพระเยซูเสมอ ไม่มีใครสามารถเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้นอกจากจะได้รับ ความเข้าใจจากพระวิญญาณ และไม่มีใครให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของเขาได้อย่างแท้จริงยกเว้นด้วยอำนาจของพระวิญญาณ

ข้อ 4-11: มีของประทานฝ่ายพระวิญญาณมากมาย แต่ทุกอย่างมาจากพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของคริสตจักร เปาโลกล่าวถึงของประทานเก้าอย่าง ได้แก่ ถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา ถ้อยคำประกอบด้วยความรู้ ความเชื่อ ของประทานในการรักษาคนป่วย การทำการอัศจรรย์ต่างๆ การเผยพระวจนะ การรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ การพูดภาษาแปลกๆ และการแปลภาษาแปลกๆ

ข้อ 12-27: ผู้เชื่อที่ได้บังเกิดใหม่เป็นสมาชิกของร่างกายเดียว คือพระกายของพระคริสต์ เราได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวโดยพระวิญญาณเดียวของพระเจ้า

ข้อ 28-30: พระเจ้าทรงประทานหน้าที่ต่างๆ กันแก่สมาชิกของพระกาย เปาโลกล่าวถึงตำแหน่งแปดประการและของประทานที่พระเจ้าได้ทรงให้อยู่ในคริสตจักร ได้แก่ อัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ครู การอัศจรรย์ ของประทานในการรักษาคนป่วย ผู้อุปการะ ผู้ครอบครอง และภาษาแปลกๆ ไม่ใช่ทุกคนมีหน้าที่หรือใช้ของประทานเหล่านี้

ข้อ 31: เราควรปรารถนาของประทานที่ดีที่สุดอย่างจริงใจ อย่างไรก็ตาม มีสิ่งที่ยิ่งใหญ่และสำคัญยิ่งกว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

1 โครินธ์ 13

ไม่มีของประทานฝ่ายวิญญาณใดที่มีค่าหากไม่มีความรัก การพูดภาษาแปลกๆ (ไม่ว่าภาษาของมนุษย์หรือทูตสวรรค์) ไม่มีประโยชน์อะไรถ้าไม่มีความรัก การเผยพระวจนะ ภาษาแปลกๆ และความรู้อาจจะผ่านพ้นไปเมื่อความสมบูรณ์มาถึง แต่ความรักจะคงอยู่เหมือนเดิม มีสามสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในโลกนี้ ได้แก่ ความเชื่อ ความหวังและความรัก และสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสิ่งเหล่านี้คือความรัก

1 โครินธ์ 14

ข้อ 1: เราควรมุ่งหาความรัก แต่ชวนชววยของประทานฝ่ายพระวิญญาณด้วย เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเผยพระวจนะ

ข้อ 2-4: การพูดภาษาแปลกๆ ทำให้ผู้พูดจำเริญขึ้น (สร้างความแข็งแกร่งแก่ผู้พูด ให้ประโยชน์แก่ผู้พูด) แต่การเผยพระวจนะ (การพูดที่ได้รับการบันดาลใจในภาษาหนึ่งที่ทุกคนรู้จัก) ทำให้ผู้อื่นเจริญขึ้น

ข้อ 5: เปาโลต้องการให้ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ แต่ต้องการมากยิ่งขึ้นกว่านั้นคือให้พวกเขาเผยพระวจนะ ในคริสตจักร (การประชุมของผู้ที่เชื่อ) การเผยพระวจนะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มากกว่าภาษาแปลกๆ นอกจากว่าจะมีการแปลภาษาแปลกๆ นั้น

ข้อ 6-11: หากไม่มีการแปล ข้อความในภาษาแปลกๆ ที่พูดแก่คนอื่น ๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์กับคริสตจักรโดยรวม

ข้อ 12-14: เราควรแสวงหาที่จะใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเพื่อประโยชน์ของคริสตจักรทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าคนหนึ่งให้ข้อความแก่ผู้อื่นในภาษาแปลกๆ เราควรอธิษฐานให้มีการแปล

ข้อ 15-19: เปาโลอธิษฐานโดยส่วนตัวและร้องเพลงทั้งในวิญญาณ (นั่นคือ ในภาษาแปลกๆ) และในภาษาที่เข้าใจได้ ผู้ที่อธิษฐานแทนที่ประชุม [เช่น การอธิษฐานเปิด/ปิดประชุม การอธิษฐานเผื่อทรัพย์ ฯลฯ] ควรจะอธิษฐานในภาษาของผู้ฟัง เปาโลพูดภาษาแปลกๆ มากกว่าชาวโครินธ์คนใด แต่ในคริสตจักร (การประชุม) เขาพูดภาษาที่ผู้อื่นเข้าใจเพื่อสอนคนเหล่านั้น

ข้อ 20: เราต้องเป็นผู้ใหญ่ในการเข้าใจว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณมีความเหมาะสมและไม่เหมาะสมเมื่อไร

ข้อ 21-22: ภาษาแปลกๆ เป็นหมายสำคัญสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะจะช่วยเหลือผู้ที่เชื่อ อีกนัยหนึ่งคือ ภาษาแปลกๆ จะดึงดูดความสนใจและก่อให้เกิดความเชื่อ แต่หลังจากนั้น ต้องมีการสอนที่แท้จริงในภาษาที่เข้าใจได้

ข้อ 23-25: ถ้าทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ในโบสถ์อย่างต่อเนื่อง ผู้พบเห็นจะคิดว่าพวกเขาเสียดิไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ถ้าทุกคนเผยพระวจนะในภาษาที่เข้าใจได้ ก็สามารถนำผู้ฟังไปหาพระเจ้าได้ แม้ว่าภาษาแปลกๆ จะดึงดูดความสนใจของผู้ที่ไม่เชื่อ แต่ไม่ได้เกิดประโยชน์กับพวกเขา ถ้าทั้งการประชุมมีแต่การพูดภาษาแปลกๆ

ข้อ 26-31: บทสรุปสำหรับการประชุม การประชุมคริสตจักรทั่วไปสามารถและควรจะมีเพลงสดุดี (ร้องเพลง) คำสั่งสอน ภาษาแปลกๆ การล่าม (ความจริงทางฝ่ายวิญญาณในภาษาที่เข้าใจได้) และการแปลภาษาแปลกๆ แต่ทั้งหมดนี้ต้องกระทำเพื่อประโยชน์ของคน

อาจมีแนวทางบางอย่างสำหรับการใช้หลักการเหล่านี้ ได้แก่ (1) ให้มีการพูดภาษาแปลกๆ เพียงสองหรืออย่างมากสามข้อความเท่านั้น (2) ให้พูดทีละคน ไม่ใช่ทุกคนพูดพร้อมกัน (3) ให้มีผู้แปลแต่ละข้อความ (4) ถ้าไม่มีการแปล ผู้ที่พูดควรหยุดพูดแก่คนทั้งหลาย แต่สามารถพูดภาษาแปลกๆ อย่างเงียบๆ เพื่อประโยชน์ของตนเองได้ (5) ให้มีข้อความเผยพระวจนะเพียงสองหรืออย่างมากสามข้อความเท่านั้น (6) ผู้ฟังควรตัดสินใจว่าข้อความนั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่ (7) ให้เผยพระวจนะทีละคน ทุกคนควรได้รับอนุญาตให้เผยพระวจนะได้

ข้อ 32-33: ของประทานในการเผยพระวจนะอยู่ได้อำนาจของผู้ใช้ พระเจ้าทรงปรารถนาให้มีการใช้ของประทานทุกอย่างอย่างเหมาะสมในคริสตจักร

ข้อ 34-35: ผู้หญิงไม่ควรจะขัดขวางการประชุมคริสตจักรโดยถามคำถามเสียงดัง แต่ควรถามสามที่บ้าน (แน่นอนว่าผู้หญิงสามารถเผยพระวจนะในคริสตจักรได้, 1โครินธ์ 11:5-6 และ 14:31)

ข้อ 36-38: ให้ทุกคนรู้ว่าแนวทางเหล่านี้เป็นแนวทางของพระเจ้า

ข้อ 39: ทุกคนควรจะปรารถนาที่จะเผยพระวจนะและไม่มีใครควรจะห้ามการพูดภาษาแปลกๆ

ข้อ 40: เราควรทำทุกสิ่งตามระเบียบวินัย

บทสรุปเกี่ยวกับ 1โครินธ์ 12-14

(1) การพูดภาษาแปลกๆ เป็นเรื่องปกติของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ เปาโลพูดภาษาแปลกๆ หนุนใจผู้เชื่ออื่นให้พูดภาษาแปลกๆ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาแปลกๆ อย่างถูกต้อง และสั่งไม่ให้คริสตจักรห้ามการพูดภาษาแปลกๆ

(2) การพูดภาษาแปลกๆ เป็นปรากฏการณ์ใน 1โครินธ์ เหมือนเช่นในกิจการ ภาษากรีกเดียวกันในทั้งสองเล่ม เปาโลพูดเกี่ยวกับภาษาตามตัวอักษรในกิจการ 2 ไม่ใช่การพูดไม่ชัดที่ไม่รู้เรื่อง (1โครินธ์ 13:1)

(3) ในกิจการ การพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ แต่ใน 1โครินธ์ เราพบว่าภาษาแปลกๆ มีวัตถุประสงค์เพิ่มเติมสองประการ การพูดภาษาแปลกๆ มีคุณค่าต่อเนื่องเพื่อการทำให้บุคคลจำเริญขึ้นในการอุทิศตนและการทำให้คริสตจักรโดยรวมเจริญขึ้นเมื่อมีการแปล

(4) ข้อความในการพูดภาษาแปลกๆ มีประโยชน์เล็กน้อยถ้าไม่มีการแปล

(5) การพูดภาษาแปลกๆ มีประโยชน์อย่างยิ่งในการอุทิศตน

การพูดภาษาต่างๆ เกิดขึ้นได้อย่างไร

การพูดภาษาต่างๆ ตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงเกิดขึ้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้าทรงโปรดให้พูดเท่านั้น (กิจการ 2:4) ถ้าคนๆ หนึ่งปรารถนาที่จะพูดภาษาต่างๆ เขาต้องได้รับพระวิญญาณก่อน เขาไม่ควรเริ่มแสวงหาภาษาต่างๆ เพราะภาษาต่างๆ ในตัวของมันเองไม่มีความสำคัญมากนัก การพูดภาษาต่างๆ จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติเมื่อเขาได้รับพระวิญญาณแม้ว่าเขาจะรู้เกี่ยวกับหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ เพียงเล็กน้อยหรือไม่รู้เลยก็ตาม

แน่นอนว่า ถ้าคนหนึ่งไม่คุ้นเคยกับเหตุการณ์ในการพูดภาษาต่างๆ เขาอาจยับยั้งการพูดโดยไม่รู้ตัว ในกรณีดังกล่าว ผู้แสวงหาควรจะได้รับคำแนะนำให้ผ่อนคลายและยอมจำนนต่อพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ตาม เขาไม่ควรได้รับการ “สอน” ให้พูดภาษาต่างๆ การบอกให้เขาพูดคำที่ไม่มีมีความหมายหรือกล่าวพยางค์ที่ไม่เข้าใจนั้นเป็นสิ่งไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ เป็นการแสวงหาภาษาต่างๆ โดยไม่แสวงหาพระวิญญาณ และ “ภาษาต่างๆ” ใดๆ ที่ไม่ได้รับการใส่ใจจากพระวิญญาณก็เป็น การพูดที่ไม่มีประโยชน์ คนที่ยังไม่ได้รับพระวิญญาณไม่ควรจะสนใจภาษาต่างๆ มากนัก แต่ควรจะให้ความสนใจในการกลับใจใหม่ และเชื่อพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับพระวิญญาณ

คนที่ได้รับพระวิญญาณแล้วสามารถและควรแสวงหาของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ให้เป็นสิ่งปกติในชีวิตของเขา แต่เขาควรจะตระหนักว่าไม่ใช่ทุกคนจะใช้ของประทานต่อหน้าผู้อื่น (1โครินธ์ 12:28-30) เป็นสิ่งสำคัญกว่าที่จะก่อให้เกิดผลทางฝ่ายพระวิญญาณและดำเนินชีวิตที่ประกอบด้วยพระวิญญาณไม่ใช่ก่อให้เกิดการพูดภาษาต่างๆ แน่นอนว่า คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่สามารถมีทั้งผลและของประทานฝ่ายพระวิญญาณได้

ข้อโต้แย้ง

คนจำนวนมากในปัจจุบันมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ ต่อไปนี้เป็นบทวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อโต้แย้งที่เด่นๆ โดยถอดความมาจากหนังสือ *What about Tongues Speaking?*¹² ของศาสตราจารย์ชาวโปรเตสแตนต์ แอนโทนี ไฮเกมา

(1) “พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าผู้เชื่อทุกคนจะต้องแสวงหาการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณหลังการรับเชื่อ” ข้อโต้แย้งนี้อาจใช้ได้กับกลุ่ม “เพนเทคอสต์” หลายกลุ่มด้วยกัน แต่ไม่ใช่กับคำสั่งสอนที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นส่วนหนึ่งของการรับเชื่อ แต่ภาษาต่างๆ ยังคงเกิดขึ้นพร้อมกับการบัพติศมานั้น

(2) “กลุ่มเพนเทคอสต์บอกเป็นนัยว่าพระคริสต์เป็นรองจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์” เช่นกัน ข้อโต้แย้งนี้ใช้ไม่ได้ เราเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระวิญญาณของพระคริสต์ และเรารับพระคริสต์เมื่อเรารับพระวิญญาณ คำสั่งสอนเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจึงสรรเสริญพระคริสต์เหนืออื่นใด

(3) “กลุ่มเพนเทคอสต์มีแนวโน้มที่จะสร้างคริสเตียนสองระดับ ได้แก่ ผู้ที่ได้รับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณและผู้ที่ไม่ได้รับ” ข้อโต้แย้งนี้ใช้ไม่ได้กับเราเช่นกัน เนื่องจากการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นส่วนหนึ่งของการรับเชื่อ จึงแยกคริสเตียนที่เชื่อแบบอัครทูตอย่างแท้จริงจากคนอื่นใดทั้งหมด

(4) “กลุ่มเพนเทคอสต์บอกเป็นนัยว่าคริสตจักรไม่มีความจริงสมบูรณ์ตั้งแต่ตอนปลายของศตวรรษที่หนึ่งจนถึงตอนต้นของศตวรรษที่ยี่สิบ” บทที่สิบเอ็ดจะแสดงว่ามีการพูดภาษาต่างๆ อยู่ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์และธรรมเนียมไม่สามารถต่อต้านพระคัมภีร์ได้ ความบาป การบฏ ข้อผิดพลาดและความโง่เขลาของมนุษย์อาจส่งผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ของธรรมิกชนของพระเจ้า แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่านี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า การหันหลังกลับขออิสราเอลและการถูกจับเป็นเชลยในเวลาต่อมาไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าปรารถนาให้เป็นเช่นนั้นตั้งแต่ต้น ตามจริงแล้ว กลุ่มโปรเตสแตนต์ทุกกลุ่มมีความเชื่อว่าเป็นเวลาหลายศตวรรษ คริสตจักรที่มองเห็นได้ได้ละทิ้งความจริงตามพระกิตติคุณที่สำคัญหลายประการ

(5) “การอวยพรทางฝ่ายวิญญาณไม่จำเป็นต้องได้รับการพิสูจน์ด้วยปรากฏการณ์ทางร่างกาย” เราสามารถยอมรับถ้อยคำนี้ได้ แต่ไม่ได้ทำให้พระเจ้าไม่กำหนดให้มีปรากฏการณ์ทางร่างกายถ้าพระองค์ทรงประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์อธิบายการพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญในการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (กิจการ 10:46) และเป็น “หมายสำคัญ” (1โครินธ์ 14:22)

บ่อยครั้ง พระเจ้าทรงเลือกหมายสำคัญทางร่างกายเพื่อเกิดขึ้นพร้อมกับการอวยพรทางฝ่ายวิญญาณ การบัพติศมาด้วยน้ำประกอบด้วยการอวยพรทางฝ่ายวิญญาณ (การยกบาป) และการสำแดงทางร่างกาย ซึ่งเป็นส่วนจำเป็นของการอวยพรนั้น (พิธีการภายนอก) ตัวอย่างอื่นๆ ที่ประกอบกับการอวยพรทางฝ่ายวิญญาณกับการสำแดงทางร่างกาย ได้แก่ การอธิษฐาน การเจิมคนป่วย การสถาปนา อาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า การดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ และการเสด็จมาครั้งที่สอง หลักฐานระยะยาวของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณคือผลฝ่ายพระวิญญาณ แต่ไม่ได้ห้ามพระเจ้าไม่ให้กำหนดหมายสำคัญทางร่างกาย

(6) “ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าการอัศจรรย์สำหรับคริสตจักรในปัจจุบัน” เราศึกษาข้อโต้แย้งนี้ต่อไปด้านล่างตามความแตกต่างทั้งหมด

มีการอัศจรรย์ในปัจจุบัน

ข้อโต้แย้งว่าไม่มีภาษาต่างๆ ในปัจจุบัน ซึ่งแพร่หลายมากที่สุด คือว่าวันแห่งการอัศจรรย์ได้สิ้นสุดลงแล้ว บทที่ 8 แสดงให้เห็นว่าการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นสิ่งสำหรับคนในปัจจุบัน ดังนั้น ภาษาต่างๆ จึงมีไว้สำหรับปัจจุบันด้วย ต่อไปนี้เราจะวิเคราะห์ข้อโต้แย้งว่าการอัศจรรย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาต่างๆ ไม่มีอยู่อีกต่อไปแต่ละข้อ

(1) “การอัศจรรย์มีสำหรับอัครสาวกเท่านั้น” เราสามารถหักล้างถ้อยคำนี้ได้อย่างง่าย ด้วยคน 120 คนในวันเพนเทคอสต์ โครเนลิอัส และชาวเอเฟซัส คนเหล่านี้พูดภาษาต่างๆ สเทเฟนและฟีลิป ผู้ซึ่งไม่ใช่อัครสาวกสิบสองคนได้ทำการอัศจรรย์มากมาย (กิจการ 6:8; 8:6-7)

(2) “อัครสาวกหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากพวกเขาเท่านั้น (โดยการวางมือ) สามารถทำหรือได้รับการอัครจรรยาได้” การดัดแปลงบันทึกนี้เพื่อต่อต้านตัวอย่างข้างต้นนั้นไม่ประสบผลสำเร็จ อานาเนียอธิษฐานเผื่อเปาโล เปาโลจึงมองเห็น (กิจการ 9:17-18) แต่ไม่มีสิ่งใดระบุว่าอานาเนียได้รับการมอบหมายพิเศษจากอัครสาวกสิบสองคน เปาโลและบาร์นาบัสไม่ได้อยู่ในกลุ่มสิบสองคนหรือได้รับมอบหมายจากพวกเขา แต่พระเจ้าทรงทำการอัครจรรยามากมายในการรับใช้ของพวกเขา (กิจการ 14:3)

พันธสัญญาใหม่สัญญาการอัครจรรยาแก่ผู้เชื่อทุกคนโดยไม่มีข้อจำกัดหรือการแบ่งแยก พระเยซูทรงสัญญาว่าผู้เชื่อทุกคนจะสามารถพูดภาษาแปลกๆ และทำการอัครจรรยาอื่นๆ ได้ (มาระโก 16:17-18) ผู้เชื่อทุกคนสามารถรับคำตอบสำหรับการอธิษฐาน เช่น การอัครจรรยา ได้ (มัทธิว 21:22; มาระโก 11:22-24; ยอห์น 14:12-14; 15:7) ผู้ปกครองในคริสตจักรท้องถิ่นสามารถอธิษฐานเพื่อพระเจ้าจะทรงรักษารวมคน และรวมคนทุกคนสามารถอธิษฐานให้พระเจ้าทรงรักษารวมคนคนอื่นได้ (ยากอบ 5:14-16) การอัครจรรยาและภาษาแปลกๆ เป็นของประทานจากพระเจ้าแก่ทุกคนในคริสตจักร (1โครินธ์ 12:8-10, 28)

(3) “การอัครจรรยามีอยู่ในสมัยของอัครสาวกเท่านั้น” ข้อความที่กล่าวถึงข้างต้นทำให้ถ้อยคำนี้ไม่มีความหมาย เนื่องจากไม่ระบุข้อกำหนดเรื่องเวลา ในทางตรงกันข้าม การอัครจรรยาแต่ละอย่างได้ทรงประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคนหรือแก่คริสตจักรโดยรวม โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องเวลา เปาโลเขียนหนังสือ 1โครินธ์ถึงคริสตจักรในทุกสมัย โดยกล่าวว่า “เรียม คริสตจักรของพระเจ้า ที่เมืองโครีนธ์ ผู้ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชนด้วยกันกับคนทั้งปวง ในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเรา” (1โครินธ์ 1:2) เขาแสดงความมั่นใจว่าพวกเขาจะ “มิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการปรากฏของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” (1โครินธ์ 1:7) หนังสือเล่มนั้นกล่าวถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เช่น ของประทานในการรักษาคนป่วย การกระทำการอัครจรรยา และภาษาแปลกๆ (1โครินธ์ 12:8-10) ดังนั้น เปาโลจึงคาดหวังให้คริสตจักรรักษาและใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างเหมาะสมจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมา

ทุกคนเห็นพ้องกันว่ามหาบัญชาเป็นคำสั่งที่มีผลกับคริสตจักรทุกวันนี้ และการสำเร็จของมหาบัญชานั้นก็เช่นกัน คริสตจักรยุคแรกทำให้มหาบัญชานั้นสำเร็จ “พวกเขาเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขา โดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น” (มาระโก 16:20) “ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัครจรรยา และโดยการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงประทานตามน้ำพระทัยของพระองค์” (ฮีบรู 2:4) ถ้าเรามีองค์พระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน บัญชาเดียวกัน พระกิตติคุณเดียวกัน ความเชื่อเดียวกัน และโลกที่ต้องได้รับความรอดเดียวกัน เราจะมีหมายสำคัญเดียวกันที่เกิดขึ้นและยืนยันข้อความของเราอย่างแน่นอน

ภาษาแปลกๆ ยังไม่ได้หยุดลง

1โครินธ์ 13:8-10 กล่าวว่า “ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้การเผยพระวจนะก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาแปลกๆ นั้น ก็จะมีเวลาเลิกกัน แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป เพราะความรู้ของเรานั้นไม่สมบูรณ์ และการเผยพระวจนะนั้นก็ไม่มีสมบูรณ์ แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป” บางคนใช้ข้อความนี้เพื่อสอนว่าภาษาแปลกๆ ได้เลิกกันไปแล้ว โดยระบุว่า “ความสมบูรณ์” คือการที่พระคัมภีร์ใหม่สมบูรณ์ ข้อโต้แย้งนี้ใช้ไม่ได้ด้วยเหตุผลหลายประการ

(1) ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ รวมทั้ง ภาษาแปลกๆ จะคงอยู่ในคริสตจักรจนกระทั่งพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง (1โครินธ์ 1:2, 7)

(2) เมื่อเป็นเช่นนั้น เหมาะสมที่จะกล่าวว่า “ความสมบูรณ์” คือพระเยซูคริสต์ หรือให้เฉพาะกว่านั้นคือ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ภาษากรีกที่แปลว่า “ความสมบูรณ์” คือ *เทเลอออน (teleion)* ซึ่งเป็นเอกพจน์ที่ไม่มีเพศ แต่ภาษากรีกมักจะอ้างถึงพระคัมภีร์ในแบบพหูพจน์เพศหญิงเสมอ

(3) ภาษาแปลกๆ จะเลิกกันในเวลาเดียวกับที่การเผยพระวจนะและความรู้จะเลิกกัน ตามข้อ 8 การเผยพระวจนะหมายถึงการเทศนาที่ได้รับการดลใจ การสรรเสริญและการเป็นพยาน แต่ในเวลานี้ คริสตจักรยังคงมีการเผยพระวจนะและความรู้

(4) พระคัมภีร์และการอัศจรรย์มีหน้าที่ไม่เหมือนกัน พระคัมภีร์แสดงพระวาระของพระเจ้าในรูปแบบการเขียน แต่พระเจ้าทรงใช้การอัศจรรย์ หมายสำคัญและของประทานฝ่ายพระวิญญาณเพื่อยืนยันพระวาระนั้น (มาระโก 16:20; ฮีบรู 2:4)

(5) ใน 1 โครินธ์ 13:11-13 เปาโลเปรียบเทียบระดับของการเติบโตทางฝ่ายวิญญาณกับการเติบโตทางร่างกายและจิตใจ แต่เขาไม่ได้ถือว่าภาษาแปลกๆ เป็นการประพุดเหมือนเด็ก เขาเปรียบเทียบความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ของเรากับความรู้ที่สมบูรณ์ซึ่งเราจะได้รับเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ถ้าเราได้ถึงขั้นสูงสุดแล้ว เราก็เป็นผู้ใหญ่กว่าเปาโล เพราะเขาเสียชีวิตก่อนที่พระคัมภีร์ใหม่จะสมบูรณ์ ถ้าการพูดภาษาแปลกๆ เป็นการประพุดเหมือนเด็กแล้ว เปาโลก็ไม่เคยออกจากสภาพการเป็นเด็ก เพราะเขาพูดภาษาแปลกๆ อยู่เสมอ (1 โครินธ์ 14:1-8)

(6) พระคัมภีร์ใหม่เป็นพระวาระของพระเจ้า แต่เรายังไม่สมบูรณ์ และโลกนี้ก็ยังไม่สมบูรณ์ ความสมบูรณ์จะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเท่านั้น

(7) การสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ใหม่หยุดภาษาแปลกๆ การเผยพระวาระ และความรู้ได้อย่างไรกัน ภาษาแปลกๆ ทั้งหมดหยุดในทันทีเมื่อยอห์นเขียนว่า “อาเมน” ในหนังสือวิวรณ์หรือ แต่ละคนหยุดพูดภาษาแปลกๆ เมื่อเขาอ่านพระคัมภีร์ใหม่จบทั้งเล่มอย่างนั้นหรือ

รับพระวิญญาณโดยไม่มีการพูดภาษาต่างๆ ได้หรือ

เราวิเคราะห์บันทึกเกี่ยวกับการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณจากพระคัมภีร์ห้าเหตุการณ์ และสรุปว่าในแต่ละเหตุการณ์ มีการพูดภาษาต่างๆ ข้อความอื่นๆ อีกมากมายบรรยายว่าผู้เชื่อ “ประกอบด้วยพระวิญญาณ” โดยไม่ได้กล่าวถึงการพูดภาษาต่างๆ แต่อ้างอิงถึงคนเหล่านั้นที่ได้รับบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณแล้ว หลังการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครั้งแรกนั้น ไม่จำเป็นว่าต้องมีการพูดภาษาแปลกๆ ในทุกประสบการณ์กับพระเจ้า

บันทึกเกี่ยวกับการรับเชื่อบางเรื่องในหนังสือกิจการไม่ได้กล่าวถึงภาษาต่างๆ โดยเฉพาะ แผนการของกิจการคือเพื่ออธิบายรายละเอียดการรับเชื่อสองสามเหตุการณ์ จากนั้นกล่าวถึงการรับเชื่ออื่นๆ ไว้อื่นๆ ข้อความที่สำคัญมากอีกสามข้อความกล่าวถึงภาษาต่างๆ และบันทึกที่มีรายละเอียดเหล่านี้เป็นรูปแบบสำหรับบันทึกทั่วไป ไม่ใช่ในทางกลับกัน การพยายามพิสูจน์จากสิ่งที่ไม่ได้เขียนไว้ไม่มีข้อโต้แย้งที่สามารถเอาชนะหรือลบหลักฐานที่ชัดเจนนี้ได้

ไม่น่าประหลาดใจที่มีการกล่าวถึงการพูดภาษาต่างๆ เพียงเท่าที่บันทึกไว้ สิ่งสำคัญคือการกลับใจใหม่ การเชื่อ และการรับพระวิญญาณ การพูดภาษาต่างๆ เกิดขึ้นเมื่อบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณ และไม่มีมีความสำคัญอื่นใดนอกไปจากประสบการณ์นี้ พระคัมภีร์ให้ความสำคัญกับการเชื่อและรับพระวิญญาณ โดยให้เราารู้พอที่จะคาดหวังภาษาต่างๆ โดยไม่เน้นเรื่องนี้มากนักจนเกินไป

บทอภิปรายจาก *The Tyncale New Testament Commentaries* เกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ เมื่อโคเรเนลัสรับเชื่อ (กิจการ 10:45-46) แสดงถึงการยอมรับในเรื่องนี้ “เราไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่าของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อพระวิญญาณเสด็จมาหรือไม่”¹³ อีกนัยหนึ่ง หนังสือเล่มดังกล่าวยอมรับว่า ด้วยหลักฐานตามพระคัมภีร์ ภาษาต่างๆ อาจเกิดขึ้นพร้อมกับการเทพระวิญญาณในคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกเสมอ แต่พยายามที่จะหลีกเลี่ยงบทสรุปนี้ด้วยข้อเท็จจริงว่า (1) ไม่มีการพูดถึงภาษาต่างๆ มากนักในหนังสือกิจการ (2) ใน 1 โครินธ์ เปาโลระบุว่าไม่ใช่สมาชิกทุกคนของคริสตจักรจะมีของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ประการแรก เป็นเพราะว่า พระคัมภีร์เน้นการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณ โดยไม่เน้นเรื่องการพูดภาษาต่างๆ ในตัวของมันเองมากนักจนเกินไป ในประการที่สอง เปาโลไม่ได้กล่าวถึงภาษาต่างๆ ในเวลาที่ได้รับบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณ (ซึ่งทุกคนได้รับ) แต่เขาหมายถึงว่า ไม่ใช่ผู้เชื่อที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทุกคนใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ในเวลาต่อมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกล่าวข้อความภาษาแปลกๆ ต่อที่ประชุม

บทสรุป

บางคนใช้ *The Pulpit Commentary* เพื่อแสดงให้เห็นดังนี้ (ซึ่งเราเห็นด้วย) (1) การพูดภาษาต่างๆ คือหมายสำคัญอัศจรรย์ในการพูดภาษาต่างประเทศที่ผู้พูดไม่รู้จัก (2) การพูดภาษาต่างๆ ไม่ใช่ของประทานในการพูดภาษาต่างประเทศเพื่อวัตถุประสงค์ในการประกาศ (3) เป็นภาษาที่แท้จริง ไม่ใช่การพูดไร้สาระ (4) อาจเป็นภาษาสวรรค์หรือภาษามนุษย์ก็ได้ (5) การพูดภาษาแปลกๆ ในโครินธ์เป็นการพูดภาษาที่มีอยู่จริง (6) การพูดภาษาต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ของความหนึ่งเดียวของคริสตจักรในพระคริสต์

โดยสรุป การพูดภาษาต่างๆ ในคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่มีหน้าที่สามประการด้วยกัน ได้แก่

(1) การพูดภาษาต่างๆ เป็นหมายสำคัญของการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (กิจการ 2:4; 10:46; 19:6) หมายสำคัญนี้ต่างจาก “ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ” ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ผู้เชื่อที่ประกอบด้วยพระวิญญาณในเวลาหลังจากรับเชื่อ

(2) ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณสามารถใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ในการอธิษฐานส่วนตัว (ไม่ว่าโดยลำพังหรือในการประชุม) เพื่อการจำเริญของตน (1โครินธ์ 12:8-10; 14:1-5, 14-18, 23, 28)

(3) ผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณสามารถใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เพื่อการจำเริญของที่ประชุมท้องถิ่นได้ ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพูดภาษาแปลกๆ และมีกรแปล (1โครินธ์ 12:8-10, 28-30; 14:5, 12-13, 27-28)

ถ้าเราเข้าใจว่าการพูดภาษาต่างๆ คืออะไร และทำไมพระเจ้าทรงประทานให้กับเรา เราจะสามารถเข้าใจได้อย่างถูกต้องและเห็นความสอดคล้องของคำสั่งสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมด การพูดภาษาแปลกๆ เป็นสิ่งปกติในประสบการณ์ของผู้ที่เชื่อ การอุทิศตนของผู้เชื่อ และการพูดต่อคริสตจักร ที่สำคัญว่าสิ่งอื่นใด เราสามารถคาดหวังคนๆ หนึ่งให้พูดภาษาต่างๆ เมื่อเขาได้รับพระวิญญาณเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขา

เชิงอรรถ

¹Vine, p. 1165.

²Norman Geisler and William Nix, *A General Introduction to the Bible* (Chicago: Moody Press, 1968), pp. 270-274, 372; David Otis Fuller, ed., *Which Bible?* (Grand Rapids: Grand Rapids International Publications, 1975), pp. 168-69. For Further discussion, see David Otis Fuller, ed., *Counterfeit or Genuine? Mark 16? John 8?* (Grand Rapids: Grand Rapids International Publications, 1975.)

³*The Pulpit Commentary*, XVIII (Acts) 336.

⁴Vine, p. 903.

⁵*The Pulpit Commentary*, XVIII (Acts), 279-280

⁶*Ibid.*

⁷Hoekema, *What About Tongues Speaking?*, p. 70.

⁸Charles Solomon, "Counselor's Corner," *Fulness*, November-December 1980, pp. 30-31.

⁹*Ibid.*

¹⁰James Eaves, "Steps to Blessed Assurance," *Fulness*, November-December 1980, p. 12.

¹¹*Ibid.*

¹²Hoekema, *What About Tongues Speaking?*, pp. 103-23

¹³I. Howard Marshall, *The Acts of the Apostles*, Vol. V of *The Tyndale New Testament Commentaries*, (Grand Rapids: Eerdmans, 1980) p. 194

¹⁴*The Pulpit Commentary*, XVIII (Acts), pp. 48-50.

10 หลักฐานในประวัติศาสตร์

คริสตจักร: การบัพติศมา

“เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีพยานพรั่งพร้อมอยู่รอบข้างเช่นนี้แล้ว ก็ขอให้เราละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่ และบาปที่เกาะแน่น ขอให้เราร่วมใจด้วยความเพียรพยายาม ตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับเรา” (ฮีบรู 12:1)

เนื่องจากคำสั่งสอนทุกประการจะต้องเป็นไปตามพระคัมภีร์เท่านั้น และไม่ใช่ตามธรรมเนียม ความเชื่อ หรือปรัชญาของมนุษย์ (กาลาเทีย 1:8-9; โคลโลสี 2:8; 2ทิโมธี 3:16-17) เราเขียนหนังสือเล่มนี้โดยสรุปตามพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม คนจำนวนมากไม่เคยได้ยินคำสั่งสอนที่เรานำเสนอ และบางคนคิดว่าคำสั่งสอนเหล่านี้เป็นสิ่งที่คิดค้นขึ้นมาใหม่ แม้ว่าประวัติศาสตร์ไม่สามารถเปลี่ยนหรือแทนที่ความจริงตามพระคัมภีร์ได้ แต่การศึกษาคำสั่งสอนเหล่านี้ในประวัติศาสตร์คริสตจักรเป็นสิ่งที่น่าสนใจ

ปัญหาในการศึกษาประวัติศาสตร์คริสตจักร

มีปัญหามากมายหลายประการที่ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์คริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประวัติศาสตร์สมัยก่อน จะต้องคำนึงถึง

(1) อคติเกี่ยวกับคำสั่งสอนของนักประวัติศาสตร์คริสตจักร นักประวัติศาสตร์สมัยใหม่มักจะแปลถ้อยคำของนักเขียนในสมัยก่อนจากมุมมองความเชื่อของตนเอง โดยพยายามหาคำสอนที่ไม่ได้เขียนเอาไว้ ในทางกลับกัน ความเห็นเกี่ยวกับคำสั่งสอนของนักประวัติศาสตร์อาจจำกัดความเข้าใจที่เขียนเอาไว้ก็ได้

(2) อคติเกี่ยวกับคำสั่งสอนของนักเขียนคริสตจักรสมัยก่อน ไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม บางครั้งนักเขียนในสมัยก่อนบิดเบือนหรือแสดงมุมมองของผู้คัดค้านคำสั่งสอนของตนอย่างไม่ถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่มีการนำเสนอเกี่ยวกับมุมมองบางอย่างในสมัยก่อนที่เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมุมมองของคนกลุ่มน้อย เช่น คนรุ่นหน้าจะเข้าใจแนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เดียวอย่างไรถ้าแหล่งข้อมูลเพียงแหล่งเดียวของพวกเขาคือบทความที่เขียนขึ้นโดยผู้ที่เชื่อพระเจ้าสามองค์ ในทำนองเดียวกัน ผู้พบเห็นที่ไม่เชื่อมักจะกล่าวถึงผู้นมัสการในทางที่ทำให้คนเหล่านั้นถูกหัวเราะเยาะ ถูกหาว่าไร้สาระ ไร้เงา หรือสติเฟื่องเพื่อน เช่น คนจะคิดเกี่ยวกับชาวพื้นเทคอสต์อย่างไรถ้าเขาอ่านแต่บันทึกของผู้คัดค้านที่ชอบถากถาง

(3) อาจมีการสอดแทรก (เพิ่มเติมต้นฉบับโบราณ) ข้อมูลของเราส่วนใหญ่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์คริสตจักรมาจากต้นฉบับที่ทำสำเนาไว้หลายร้อยปีหลังจากที่เขียนต้นฉบับขึ้น ในหลายกรณี ผู้ทำสำเนาเปลี่ยน หรือสอดแทรกคำสนับสนุนคำสั่งสอนบางอย่าง เช่น จดหมายหลายฉบับของบรรพบุรุษหลังสมัยอัครสาวกไม่สั้นก็ยาว เห็นได้ชัดว่า รูปแบบหนึ่ง (อาจจะฉบับที่ยาวกว่า) ถูกใช้อย่างผิดๆ และแสดงว่าผู้แก้ไขและผู้คัดลอกหลายรุ่นได้ทำการเปลี่ยนแปลง อีกตัวอย่างหนึ่ง งานเขียนคริสเตียนสมัยก่อน ชื่อ *Didache* เขียนขึ้นในศตวรรษที่ 2 แต่เรามีเพียงต้นฉบับภาษากรีกจากศตวรรษที่ 11 ซึ่งหมายความว่าต้นฉบับนี้อาจมีข้อผิดพลาด และการเปลี่ยนแปลงที่ตั้งใจเปลี่ยนสะสมรวมกันอยู่กว่า 900 ปี และเอกสารดังกล่าวอาจสะท้อนถึงคำสั่งสอนของคริสตจักรโรมันคาทอลิก

(4) เอกสารที่มีอาจไม่สะท้อนข้อคิดเห็นของผู้เชื่อทั่วไปในเวลานั้น ในเวลาที่คนส่วนใหญ่อ่านหนังสือไม่ออก และหนังสือต้องเขียนขึ้นด้วยมือ เอกสารทางศาสนามีแนวโน้มที่จะเขียนและคัดลอกโดยกลุ่มคนที่มีการศึกษา ในเวลานั้นเหมือนเช่นในเวลานี้ นักศาสนศาสตร์ไม่เคร่งครัดในคำสั่งสอนเท่ากับผู้เชื่อส่วนใหญ่

(5) ผู้ชนะเป็นผู้เขียนประวัติศาสตร์ หลายคนต่อต้านคำสั่งสอนที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการถูกประหาร ดังนั้นพวกเขาจึงมีโอกาสน้อยที่จะทิ้งบันทึกลายลักษณ์อักษรที่เพียงพอเกี่ยวกับความเชื่อของตน เอกสารที่พวกเขาเขียนขึ้นมักจะถูกทำลายและไม่มีการคัดลอกเอาไว้ ในการที่คำสั่งสอนของคนกลุ่มน้อยจะคงอยู่ได้ จะต้องมียุคที่ผ่านไปมากในเวลานั้น บันทึกที่รอดมาได้ อาจเปิดเผยให้เห็นเพียงเศษเสี้ยวของผู้ที่มีความเชื่อนั้นอย่างแท้จริง

(6) คำสั่งสอนที่ไม่ถูกต้องมีอยู่ตั้งแต่เวลาเริ่มต้น มีหลักฐานมากมายในงานเขียนตามพระคัมภีร์ของเปาโล เปโตร ยอห์น และยูดา ว่าคำสั่งสอนที่ผิดมีอยู่มากแม้ในสมัยของอัครสาวก และมีแนวโน้มที่จะมีอยู่มากมายในคริสตจักร ด้วยเหตุนี้ การทำงานเขียนมีความเก่าแก่ไม่ได้เป็นสิ่งประกันว่าคำสั่งสอนของเขาถูกต้อง

การกลับใจใหม่และการบัพติศมาด้วยน้ำ

ผู้นำคริสตจักรในเวลาหลังสมัยอัครสาวก (ค.ศ. 90-140) สอนว่าการบัพติศมาเป็นสิ่งสำหรับผู้ที่ยังเชื่อเท่านั้น และการบัพติศมาจะมีค่าได้ต้องมี การกลับใจใหม่ ศาตราจารย์ชาวลูเธอรัน ออตโต ไฮท์ กล่าวว่า “แน่นอนว่า การบัพติศมาไม่ใช่การกระทำพิเศษ หากไม่มีการกลับใจใหม่และความเชื่อ การบัพติศมาก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย”¹ ศาตราจารย์ชาวลูเธอรัน อี. เอช. คลอทซ์ กล่าวถึงความเชื่อในเวลานี้ว่า “สิ่งที่ใกล้เคียงกับการบัพติศมามากที่สุดคือ การกลับใจใหม่ เป็นการเตรียมตัวก่อนการบัพติศมา”² อย่างไรก็ตาม เมื่อการบัพติศมาเด็กทารกเริ่มเป็นที่ยอมรับ นักศาสนศาสตร์เริ่มสอนว่าความเชื่อและการกลับใจใหม่อาจตามหลังการบัพติศมาได้ ซึ่งเป็นการนำไปสู่พิธีไถ่บาปของชาวโรมันคาทอลิก “เมื่อสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการกลับใจใหม่และการบัพติศมากลับสลัดกันเพราะการบัพติศมาเด็กทารก การไถ่บาป...ต้องเป็นพิธี”³

การบัพติศมาด้วยน้ำโดยการจุ่ม

นักประวัติศาสตร์คริสตจักรเห็นพ้องกันว่าคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวกตอนต้นบัพติศมาด้วยการจุ่ม คลอทซ์ กล่าวว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คริสตจักรยุคแรกบัพติศมาโดยการจุ่ม”⁴ เคนเน็ธ สก็อต ลาโทเรต ยืนยันมุมมองนี้ “ดูเหมือนว่า การบัพติศมาเป็นการจุ่ม อย่างน้อยโดยทั่วไป กระทำกันเช่นนั้น”⁵ นักประวัติศาสตร์บางคนยืนยันว่ามีการบัพติศมาในรูปแบบอื่นๆ ในช่วงเวลาตอนต้นนี้ แต่เห็นพ้องว่าการจุ่มเป็นวิธีที่ปฏิบัติกันมากกว่าแม้ในเวลาที่มีวิธีอื่นๆ เริ่มขึ้นมา

เฮอริมาส (ต้นศตวรรษที่ 2) อธิบายว่าการบัพติศมากระทำโดยการจุ่ม และไอเรเนียส (เสียชีวิต 202?) ตีติยการบัพติศมาโดยการเทน้ำ⁶ เทอร์ทูลเลียน (เสียชีวิต 220?) สอนการบัพติศมาด้วยการจุ่มและไม่เห็นด้วยกับการบัพติศมาเด็กทารก ไชเปเรียน (เสียชีวิต 258?) เป็นผู้แก้ต่างให้การประพรมเป็นคนแรก แต่ตัวเขาเองก็ถือว่าการจุ่มเป็นการปฏิบัติทั่วไป เขาอธิบายว่าการบัพติศมาเป็นการจุ่ม แต่แนะนำการประพรมสำหรับผู้ป่วย *Didache* สอนการบัพติศมาด้วยการจุ่ม แต่อนุญาตให้ใช้ได้ถ้าไม่มีน้ำมานัก *Constitutions of the Holy Apostles* (ศตวรรษที่ 2 หรือ 3) ซึ่งมีข้อความเหมือนกับของ *Didache* สอนการจุ่ม แต่ไม่ได้กล่าวถึงการเท

คริสตจักรออร์ทอดอกซ์ยังคงทำการจุ่ม แม้แต่การบัพติศมาเด็กทารก⁷ แม้ว่าคณะโรมันคาทอลิกซึ่งมีความเชื่อเหมือนกัน จะเปลี่ยนไปประพรมก็ตาม ชาวโปรเตสแตนต์จำนวนมากกระทำตามธรรมเนียมของคาทอลิก แม้ว่าผู้นำโปรเตสแตนต์ยุคแรกส่วนใหญ่จะถือว่าการจุ่มเป็นวิธีการตามพระคัมภีร์ก็ตาม มาร์ติน ลูเธอร์แสดงความเห็นชอบกับการจุ่ม ตามคำกรีกว่า *บาพโต* (*bapto*) จอห์น คาลวินตระหนักว่าการจุ่มเป็นการกระทำของคริสตจักรยุคแรก และจอห์น เวสลีย์แปลโรม 6:3-5 ว่าหมายถึงการจุ่ม⁸

การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นส่วนหนึ่งของความรอด

คริสเตียนหลังสมัยอัครสาวกช่วงแรกยืนยันว่าการบัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของความรอด ลาโทเรต ให้ข้อคิดเห็นว่า “การบัพติศมามีวัตถุประสงค์เพื่อล้างความบาปทุกประการที่กระทำก่อนหน้าการบัพติศมาออกไป หลังจากบัพติศมาแล้ว คริสเตียนจะต้องไม่ทำบาป”⁹ เขายังกล่าวอีกว่า “การบัพติศมาดูเหมือนจะถือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อน เพื่อ ‘การยกบาป’ และเพื่อการบังเกิดใหม่เท่านั้น ที่คนๆ หนึ่งสามารถเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้”¹⁰

ในเรื่องการบัพติศมาในศตวรรษที่หนึ่งและสอง *Encyclopedia of Religion and Ethics* กล่าวว่า “ความคิดสำคัญคือ ความคิดเกี่ยวกับการให้อภัยบาป การบังเกิดใหม่ และของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์...การเปลี่ยนแปลงที่ได้รับผลกระทบจากการบัพติศมาเป็นการถือลักษณะแก่ ‘นาม’ และแก่น้ำ ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพจริงๆ และไม่เป็นเพียงแต่สัญลักษณ์เท่านั้น”¹¹

ไฮก์ แสดงให้เห็นว่า บรรพบุรุษหลังสมัยอัครสาวก (ค.ศ. 90-140) สอนว่า “การบัพติศมาทำให้เกิดการให้อภัยบาป”¹² เช่น ใน *Epistle of Barnabas* และ *Shepherd of Hermas* สำหรับพวก Greek Apologists (ครูสอนศาสนา) แล้ว (ค.ศ. 130-180) การบัพติศมาเป็น “การชำระแห่งการให้อภัยและการบังเกิดใหม่”¹³ พวกเขาถือว่าการบัพติศมา “นำมาซึ่งการให้อภัยและชีวิตใหม่ และจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด”¹⁴

นักศาสนศาสตร์ตอนต้นคนอื่นๆ ที่สอนว่าพระเจ้าทรงยกบาปเมื่อบัพติศมาด้วยน้ำ ได้แก่ จัสติน มาร์เทอร์, ไอเรเนียส, ออโรจัน, เทอร์ทูลิเยน และออกัสติน¹⁵ ไอเรเนียส เทอร์ทูลิเยน ฮิปโปไลทัส และไซเปเรียนได้อธิบายถึงการบัพติศมาด้วยน้ำไว้เป็นพิเศษว่าหมายถึงการบังเกิดจากน้ำในยอห์น 3:5 ฮิปโปไลทัสและไซเปเรียนถือว่าการบัพติศมาด้วยน้ำหมายถึงชั้นชำระในทิตัส 3:5 *Constitutions of the Holy Apostles* ถอดความยอห์น 3:5 ว่า “หากว่ามนุษย์ไม่ได้รับบัพติศมาจากน้ำและพระวิญญาณ เขาไม่มทางที่จะเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ได้”¹⁶

เทอร์ทูลิเยนสอนว่า เมื่อบัพติศมาด้วยน้ำ ผู้เชื่อได้ให้ความบาปของตนชำระล้างออกไป บังเกิดจากน้ำ และเตรียมตนสำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁷ เขาเชื่อว่าการบัพติศมาของยอห์นถึงถึงการยกบาปในอนาคตและสาวกของพระคริสต์คงให้บัพติศมายอห์นในระหว่างที่พระคริสต์ทรงอยู่บนโลก เขาอธิบายว่าการบัพติศมาเป็นตราประทับความเชื่อที่จำเป็นต่อความรอด โดยกล่าวว่ายอห์น 3:5 “ได้ผูกความเชื่อไว้กับความจำเป็นในการบัพติศมา”

คนและงานเขียนเหล่านี้แสดงถึงความแตกต่างทางศาสนศาสตร์ต่างๆ มากมาย และเราไม่ยอมรับคำสั่งสอนของพวกเขาทั้งหมด อย่างไรก็ตาม น่าสนใจที่จะเห็นว่าทุกคนเห็นพ้องกันว่า การบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็น การโต้เถียงกันในศตวรรษที่สามเกี่ยวกับการบัพติศมาของคนอกริตแสดงว่าศาสนาคริสต์ทั้งหมดในเวลานั้นเห็นพ้องว่า “การบัพติศมามีได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น และการบัพติศมานี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อความรอด”¹⁸

โรมันคาทอลิกได้สอนอยู่เสมอว่าการบัพติศมาเป็นสิ่งจำเป็น แต่ได้เปลี่ยนการบัพติศมาจากการกระทำที่แสดงถึงความเชื่อเป็นการกระทำที่เป็นพิธี โดยสอนว่าต้องมีการบัพติศมาเด็กทารก และการบัพติศมานั้นเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นแม้ว่าจะไม่มีความเชื่อและการกลับใจใหม่โดยส่วนตัวก็ตาม ซึ่งเป็นการสอนพื้นฐานอย่างไม่ถูกต้องว่าการบังเกิดใหม่เกิดจากอำนาจของพิธีการในตัวของมันเอง แทนที่จะเป็นโดยพระคุณเพราะความเชื่อ

ในกลุ่มชาวโปรเตสแตนต์ มาร์ติน ลูเธอร์ถือว่าการบัพติศมาเป็นส่วนจำเป็นของความรอด¹⁹ หมวด 9 ของ *Augsburg Confession* (ความเชื่อของลูเธอร์แรนยุคแรก) กล่าวว่า “การบัพติศมาจำเป็นต่อความรอด”²⁰

Lutheran Catechism เขียนไว้ว่า “การบัพติศมาไม่ใช่เรื่องเล็ก เพราะพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้กำหนดขึ้น...เป็นการสั่งอย่างจริงจังว่าเราต้องรับบัพติศมา มิฉะนั้นเราจะไม่รอด”²¹ ตามการเน้นเรื่องการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ลูเธอร์สอนว่าการบัพติศมามีผลต่อเมื่อกระทำด้วยความเชื่อเท่านั้น แต่ยังถือว่าพระเจ้าทรงให้อภัยบาปจริงๆ ในเวลาที่รับบัพติศมาด้วยน้ำ ลูเธอร์ยังสอนว่าการบัพติศมาเด็กทารกมีผล ตามทฤษฎีที่ว่าพระเจ้าทรงประทานความเชื่อให้แก่เด็กทารก ในความเห็นของเรา ลูเธอร์ไม่ถูกต้องในการสอนความเชื่อของเด็กทารก และการบัพติศมาเด็กทารก แต่ถูกต้องในการยืนยันเรื่องการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อและความจำเป็นของการบัพติศมาด้วยน้ำ

ชาวโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่หลังจากลูเธอร์เริ่มสอนว่าการบัพติศมาเป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น แต่ก็ยังเป็นคำสั่งสอนที่ใหม่พอสมควรในประวัติศาสตร์คริสตจักร และไม่ใช่โปรเตสแตนต์ทุกคนยอมรับคำสั่งสอนนี้ นอกจากลูเธอร์และศิษย์ของเขา คณะเชิร์ชออฟโคริสต์สอนว่าการบัพติศมาด้วยน้ำเป็นสิ่งจำเป็นในการรับการยกบาป โดนัลด์ บอลสซ์ นักศาสนศาสตร์ของ United Church of Christ กล่าวว่า “การบัพติศมามีบทบาทสำคัญในการรับเชื่อของเรา และไม่ใช่เพียงสัญลักษณ์ของการรับเชื่อเท่านั้น”²² เขายังเขียนอีกว่า “พยานโดยรวมของพันธสัญญาใหม่ดูเหมือนจะเป็นว่า การบัพติศมาในตัวของมันเองไม่ใช่สิ่งจำเป็นต่อความรอด แต่การบัพติศมาพร้อมด้วยการกลับใจใหม่และความเชื่อเป็นหนทางที่คนทั้งหลายได้รับของประทานในการบังเกิดใหม่”²³

วิधिพุดที่เก่าที่สุด

คริสเตียนหลังสมัยอัครสาวกยุคแรกให้บัพติศมาด้วยน้ำโดยใช้พระนามของพระเยซู ไฮเก้กล่าวว่า “ในตอนแรก การบัพติศมากระทำในพระนามของพระเยซู แต่ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นในพระนามของพระเจ้าสามนาม ได้แก่ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์”²⁴ เขายังสรุปจากข้อความในงานเขียนของจัสติน (ซึ่งเราจะวิเคราะห์ห้สั้นๆ ต่อไป) ว่าในช่วงเวลาตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 130 ถึง 140 รูปแบบการบัพติศมาของผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์ได้รับการยอมรับมากขึ้นที่ละน้อยๆ²⁵

Encyclopedia of Religion and Ethics กล่าวว่า “รูปแบบแรกสุดที่ปรากฏในกิจการ คือการจุ่ม...ในน้ำ การใช้พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการวางมือ นอกไปจากนี้แล้ว ในเวลาและสถานที่ต่างๆ กันไปซึ่งไม่สามารถระบุได้อย่างถูกต้อง มีการเพิ่ม (ก) สามนาม (จัสติน) (ข) การปฏิญาณว่าดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ (จัสตินและอาจจะเฮอรั่มด้วย เหมือนเช่นใน 1 เปโตร ในพระคัมภีร์ใหม่) (ค) การจุ่มสามนาม (จัสติน) (ง) การประกาศความเชื่อ (ไอเรเนียส หรืออาจจะจัสติน) (จ) การขลิบ (เทอร์ทูลเลียน) (ฉ) ผู้อุปถัมภ์ (เทอร์ทูลเลียน) (ญ) นมและน้ำผึ้ง (เทอร์ทูลเลียน)”²⁶

นอกจากนี้ ยังได้อธิบายไว้อีกว่า “ในเรื่องพระนาม...มีคำถามเกิดขึ้นมา วิธีพูดที่รู้จักกันที่เก่าแก่ที่สุดคือ “ในพระนามแห่งพระเยซูเจ้า” หรือวลีที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งพบอยู่ในกิจการ และเฮอรั่มสอาจยังใช้อยู่ แต่เมื่อถึงสมัยจัสติน มาร์เทอร์ วิธีพูดสามนามมีใช้กันแพร่หลายแล้ว เป็นไปได้ว่ารูปแบบที่เก่ากว่ายังคงมีอยู่ในชุมชนที่ปลีกตัวออกไป แต่ไม่มีหลักฐานตัดสินได้เด็ดขาดในปัจจุบัน”

ศตวรรษที่หนึ่งและสอง

Dictionary of the Bible ของฮาสติงส์ ยอมรับว่าคนหนึ่งอาจสรุปจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ดังนี้ “รูปแบบเดิมของถ้อยคำคือ ‘ในพระนามของพระเยซูคริสต์’ หรือ ‘พระเยซูเจ้า’ การบัพติศมาในพระนามของพระเจ้าสามองค์เกิดขึ้นในภายหลังหลังจากมีการพูดถึงครั้งหนึ่งในมัทธิว 28:19 เราไม่พบการบัพติศมาในพระนามของพระเจ้าสามพระภาคอีกเลยจนกระทั่งจัสติน มาร์เทอร์ และวิธีพูดของเขาไม่ตรงกับวิธีพูดในพระกิตติคุณ”²⁸

พจนานุกรมดังกล่าวเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งกับคำอธิบายหนึ่งจากคำอธิบายด้านล่างที่ผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์ใช้เกี่ยวกับการใช้พระนามของพระเยซู เนื่องจากสอดคล้องกับการปฏิบัติตามแบบดั้งเดิมมากกว่า (1) การบัพติศมาในพระนามของบุคคลเดียวในสามองค์เป็นการบัพติศมาในนามของทั้งสาม และมีผลเช่นนั้น (คำอธิบายนี้ยอมรับว่าวิธีพูดแบบเดิมจริงๆ แล้วคือ “ในพระนามแห่งพระเยซู”) (2) วลี “ในพระนามแห่งพระเยซู” ไม่ได้หมายถึงวิธีพูดในการบัพติศมา แต่เป็นเพียงสัญลักษณ์ว่าผู้ที่รับบัพติศมาทราบว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ (แน่นอนว่า เหตุผลนี้สามารถใช้ได้เหมือนกับมัทธิว 28:19 ซึ่งจะทำให้เราไม่มีวิธีการพูดในการบัพติศมาของคริสเตียน)

นอกจากแหล่งที่เราอ้างมาแล้ว นักประวัติศาสตร์คริสตจักรอื่นๆ ส่วนใหญ่เห็นพ้องกันว่า การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเป็นวิธีพูดที่เก่ากว่า คำอ้างอิงเพิ่มเติมมีอยู่ในหมายเหตุ²⁹

เฮอรั่มส ในตอนต้นศตวรรษที่สองเขียนเกี่ยวกับการบัพติศมา “ในพระนามแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า” และใน “นามพระพระบุตรของพระเจ้า”³⁰ เขาเสนอว่าการบัพติศมาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในชีวิตของคนๆ หนึ่งเพราะการใช้พระนาม แต่เน้นว่าพระนามนั้นไม่ใช่สูตรวิเศษและไม่อาจมีผลได้ถ้าไม่มีคุณธรรมของคริสเตียน³¹ เขาเขียนว่า “ถ้าท่านใช้พระนามของพระองค์ แต่ไม่มีฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ก็จะไม่ประโยชน์ที่ท่านจะใช้พระนามของพระองค์”³²

Didache เอกสารคริสเตียนในศตวรรษที่สองอีกฉบับหนึ่งกล่าวถึงการบัพติศมา “ในพระนามแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่ยังคงกล่าวถึงการบัพติศมา “ในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์”³³ ด้วย บางคนสรุปว่า *Didache* เห็นว่าสูตรทั้งสองมีผลใช้ได้ เราต้องไม่มองข้ามความเป็นไปได้ของการสอดแทรก เพราะในขณะที่นักวิชาได้กล่าวว่า *Didache* อายุย้อนกลับไปได้ตั้งแต่ค.ศ. 120 – 200 แต่ต้นฉบับภาษากรีกที่มีอยู่ฉบับเดียวมีอายุ ค.ศ. 1056³⁴ นอกจากนี้ ยังสอนการปฏิบัติที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบัพติศมา เช่น การเท เพื่อเป็นทางเลือกของการจุ่ม การอดอาหารก่อนการบัพติศมา และการจุ่มสามครั้ง

นักวิชาการส่วนใหญ่ยืนยันว่า *First Apology* ของจัสติน มาร์เทอร์ เขียนราวๆ ค.ศ. 150 มีข้ออ้างอิงตามประวัติศาสตร์ที่เก่าที่สุดเกี่ยวกับวิธีพูดในการบัพติศมาสามานาม ต่อไปนี้เป็นวลีหลัก ที่อธิบายบุคคลที่ได้รับบัพติศมา “เพราะ ในพระนามของพระเจ้า พระบิดาและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจักรวาล และแห่งพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ และของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจึงได้รับการชำระด้วยน้ำ”³⁵ อย่างไรก็ตาม เราควรสังเกตว่าจัสตินไม่ได้อ่านวิธีพูดของผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์ออกมา แต่รวมพระนามของพระเยซูอย่างชัดเจน อาจในการยอมตามการปฏิบัติที่เก่ากว่า

จัสตินสอนว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าองค์ที่สองซึ่งสำคัญน้อยกว่า ซึ่งพระเจ้าพระบิดาเป็นผู้สร้างขึ้นมา และไม่ได้แยกพระวิญญาณออกเป็นบุคคลที่สามอย่างชัดเจน ดังนั้น ผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์รู้สึกไม่ดีนักที่พบหลักฐานเกี่ยวกับวิธีพูดของตนในงานเขียนของเขา ตามจริงแล้วคำสั่งสอนสมัยใหม่เกี่ยวกับพระเจ้าสามองค์ไม่มีความโดดเด่นจนกระทั่งการประชุมสภาแห่งไนเซีย (325) และ คอนสแตนติโนเปิล (381) เพียงเพราะว่าชายคนหนึ่งในค.ศ. 150 ซึ่งไม่เชื่อในสภาพพระเจ้าบริบูรณ์ของพระคริสต์ อ้างถึงวิธีพูดในการบัพติศมาคล้ายคลึงกับวิธีพูดของผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์สมัยใหม่ไม่ได้หมายความว่าทุกคน หรือแม้แต่ส่วนใหญ่ในสมัยของเขาได้ละทิ้งสูตรพระนามของพระเยซูที่เก่าแก่กว่า หลักฐานของการใช้ทั่วไปของวิธีพูดของผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์ในเวลาตอนต้นนี้ไม่ได้ชี้ชัดว่าบางคนได้ระบุไว้เช่นนั้น

ประวัติศาสตร์บันทึกข้ออ้างอิงที่อาจเป็นได้กับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูไม่นานหลังจากเวลาของจัสติน ส่วนไอเรเนียส บิชอปเมืองลี-ยง เขียนว่า “เราได้รับการทำให้สะอาด ด้วยน้ำที่ศักดิ์สิทธิ์ และการร้องเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้า”³⁶ อย่างไรก็ตาม งานสำคัญสุดท้ายของเขาอธิบายถึงวิธีพูดในการบัพติศมาที่เหมือนกับของจัสติน

วิธีพูดในการบัพติศมามีความเกี่ยวข้องอย่างมากกับคำสั่งสอนเรื่องสภาพของพระเจ้า บรรพบุรุษหลังสมัยอัครสาวกยุคแรก เช่น อิกเนเชียส เคลเมนซ์ชาวเมืองโรม โพลีคาร์ป และเฮอรัมัส ไม่ใช่ผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์อย่างแน่นอน³⁷ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว และในพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้าปรากฏเป็นเนื้อหนัง จึงไม่ค่อยน่าประหลาดใจที่จะไม่พบข้ออ้างอิงในงานเขียนของพวกเขาเกี่ยวกับวิธีพูดในการบัพติศมาสามานาม

มาร์ซีออน ผู้หนีไปจากพระเจ้าแยกออกไปจากคริสตจักรในช่วงเวลานี้ และศิษย์ของเขาคงการบัพติศมาแบบเก่า “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์”³⁸ *Acts of Paul and Thecla* เขียนขึ้นโดยเพรสไบตรีชาวเอเชียในศตวรรษที่สอง ให้อ่านที่เกี่ยวกับบัพติศมา “ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์”³⁹

ศตวรรษที่สาม

เราพบข้ออ้างอิงเกี่ยวกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเป็นเวลานานหลังจากสมัยของจัสติน ในศตวรรษที่สาม มีการโต้เถียงกันว่า การบัพติศมาจะมีผลหรือไม่เมื่อกระทำโดย “คนนอกคริสตจักร” สตีเฟน บิชอปแห่งเมืองโรม (ชาวโรมันคาทอลิกถือว่าเขาเป็นสันตะปาปาองค์หนึ่ง) เห็นว่าการบัพติศมาเช่นนั้นไม่มีผล ในขณะที่ไซเปรเรียน นักศาสนศาสตร์ชาวแอฟริกาเหนือ ถือว่าไม่มีผลไซเปรเรียนคัดค้านสตีเฟน โดยกล่าวถึงกรณีของ “คนนอกคริสตจักร” ที่บัพติศมาในพระนามของพระเยซู เขาถามว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นคนนอกคริสตจักรซึ่งได้รับบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์ถือว่าได้รับการยกบาปหรือไม่”⁴⁰ เขาโต้เถียงว่าชาวยิวในกิจการได้รับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูอย่างถูกต้องเพราะพวกเขาทราบว่าพระบิดาคือใคร แต่ชาวต่างชาติที่ไม่รู้จักพระบิดาจะต้องบัพติศมาในสามนามทั้งหมด

“เช่นนั้นแล้ว ทำไมจึงมีบางคนสอนว่าชาวต่างชาติสามารถรับบัพติศมาในนามพระเยซู นอกคริสตจักร [คาทอลิก] โดยคัดแย้งกับคำสอนของคริสตจักร [คาทอลิก] และสามารถรับการยกบาปได้ ในเมื่อพระคริสต์พระองค์เองทรงบัญชาให้คนนอกศาสนารับบัพติศมาในสามนาม”⁴¹

³⁵ คำว่า คนนอกคริสตจักร ในหัวข้อนี้ หมายถึงผู้ที่อยู่นอกคริสตจักรคาทอลิก

ไซเบรียนยังโต้แย้งอีกว่าคนนอกคริสตจักรปฏิเสธพระบิดาและหมิ่นประมาทพระองค์ ดังนั้น การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเพียงอย่างเดียวจึงไม่สามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้

ผู้คัดค้านไซเบรียนโต้แย้งว่าการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูมีผลเสมอมา แม้ว่าผู้กระทำจะเป็นคนนอกคริสตจักรก็ตาม เนื่องจากฤทธิ์เดชในพระนามของพระเยซู เฟอร์มิเลียน บิชอปแห่งเมืองซีซาร์เรียในแคปปาโดเซีย เขียนไปถึงไซเบรียนในปี 256 เขาอ้างคำของสติเฟินเมื่อกล่าวไว้ว่า “พระนามของพระคริสต์มีประโยชน์ยิ่งต่อความเชื่อและการชำระแห่งการบัพติศมา ดังนั้นใครก็ตามไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์ ก็ได้รับพระคุณของพระคริสต์ในทันที”⁴²

ไซเบรียนตอบมุมมองของสติเฟินดังนี้ ถ้าเป็นเช่นนั้น คนนอกคริสตจักรก็สามารถได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ด้วยเพียงการวางมือ และออกพระนามของพระเยซู ทั้งนี้ จะหมายความว่าพวกเขาได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ และเป็นคริสเตียนที่แท้จริง แม้ว่าพวกเขาจะอยู่นอกคริสตจักรคาทอลิกก็ตาม ไซเบรียนโต้แย้งว่า ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้ เหมือนเช่นพระนามพระเยซูไม่อาจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นอกคริสตจักรคาทอลิกได้ การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูก็ไม่มีผลนอกคริสตจักรเช่นกัน

“ถ้าพวกเขาว่าผลของการบัพติศมาเกี่ยวข้องกับพระนามของพระเจ้า ดังนั้น พวกเขาที่ได้รับบัพติศมาที่ใดๆ และอย่างไรในพระนามของพระเยซูคริสต์ก็ถือว่าได้รับการสร้างใหม่และชำระ ถ้าเช่นนั้นแล้ว ทำไมผู้ที่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู จึงไม่วางมือบนคนทั้งหลาย เพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย”⁴³

นักประวัติศาสตร์สรุปจากงานเขียนเหล่านี้ว่า หลายคนในสมัยของไซเบรียนใช้วิธีพูดในการบัพติศมาในพระนามพระเยซู และสติเฟินอาจอนุญาตให้ใช้วิธีพูดนั้นได้⁴⁴ บางคนเชื่อว่าแม้ว่าไซเบรียนยอมรับการบัพติศมานี้ตราบเท่าที่คริสตจักรคาทอลิกเป็นผู้กระทำ แต่ก็ปฏิเสธการบัพติศมาสามนาม⁴⁵ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม การโต้แย้งทุกประการแสดงให้เห็นว่าคนจำนวนมากทำการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูในระหว่างศตวรรษที่สาม

A Treatise on Re-Baptism by An Anonymous Writer ให้คำยืนยันที่น่าสนใจ⁴⁶ นักวิชาการบางคนเชื่อว่าผู้เขียนเป็นนักบวชในศตวรรษที่สี่ชื่อ เออร์ซันัส แต่ส่วนใหญ่เชื่อว่าผู้เขียนเป็นบิชอปในศตวรรษที่สามซึ่งต่อต้านไซเบรียน บทความนี้กล่าวว่าควรจะทำอย่างไรกับบุคคล “ที่แม้ว่าจะได้รับบัพติศมาในการนอกคริสต แต่เป็นการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า” และผู้หันจากการนอกคริสตของตนสู่คริสตจักรคาทอลิก บทความนี้สรุปว่าการบัพติศมาอีกครั้งเป็นสิ่งไม่จำเป็น “คนนอกคริสตที่ได้รับบัพติศมาแล้วในน้ำในพระนามของพระเยซูคริสต์แล้วต้องได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น”

ผู้เขียนกล่าวถึงประเด็นที่น่าสนใจมากมายในการอภิปรายของเขา (1) มุมมองของเขาได้รับการสนับสนุนจาก “ธรรมเนียมและประเพณีของศาสนาที่เก่าแก่ที่สุด” และ “ผู้มีอำนาจที่ดำรงตำแหน่งหลายปี และคริสตจักร และอัครทูตและบิชอปจำนวนมากมาย” (2) “ฤทธิ์เดชแห่งพระนามของพระเยซูที่ร้องออกเมื่อบัพติศมาคนใด...ทำให้เขา...ได้ประโยชน์ของการได้รับความรอด” โดยอ้างกิจการ 4:12 และฟีลิปปี 2:9-11 (3) “เราต้องไม่คิดว่าการออกพระนามของพระเยซูเป็นการไร้ประโยชน์ เนื่องจากความยิ่งใหญ่และฤทธิ์เดชในพระนามนั้น ซึ่งเป็นนามที่มีฤทธิ์เดชอำนาจทุกประเภท” (4) การออกพระนามพระเยซูเพียงอย่างเดียวไม่ได้นำมาซึ่งความรอดแก่คนนอกคริสต แต่ถ้าเขาแก้ไขสิ่งผิดพลาด ยอมรับความจริงและได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระนามนั้นจะมีผลคนนอกคริสตไม่ได้ “สูญเสียการเรียกพระนามของพระเยซูในเวลาก่อนหน้านั้นไป” (5) คำสอนนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับมัทธิว 28:19 (6) คนนอกคริสตไม่เพียงแต่ได้รับบัพติศมาโดย “การออกนามพระเยซูเจ้า” เท่านั้น แต่คนจำนวนมาก ทั้ง ชาวยิวและชาวต่างชาติยังเชื่ออย่างแท้จริงว่าพวกเขาจะต้องได้รับการบัพติศมาในแบบเดียวกันด้วย”

ศตวรรษที่สี่

แม้หลังจากการประชุมสภาแห่งไนเซีย เราพบว่ามีการกล่าวถึงการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู ซึ่งชี้ให้เห็นว่ายังคงเป็นสิ่งที่ทำกันอยู่ แม้ว่าแอมโบรส (340-398) จะเชื่อพระเจ้าสามองค์ แต่ก็ถือว่าการบัพติศมาในพระนามของพระเจ้าองค์เดียว เป็นเหมือนกับการบัพติศมาในนามของทั้งสามองค์⁴⁷ หมายเหตุบรรณานุกรมกล่าวว่า “ข้อความนี้ทำให้เกิดคำถามว่า เซนต์แอมโบรสสอน เหมือนเช่นบางคนสอนอย่างแน่นอน ว่าการบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์เพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้กล่าวถึงองค์อื่นๆ เป็นสิ่งที่มีผล (อาจเป็นเพราะได้รับอำนาจจากเซนต์แอมโบรส)”⁴⁸

สภาแห่งคอนสแตนติโนเปิล ในปี 381 ตำนานการบัพติศมาของชาวเซเบลเลียน [ผู้ที่เชื่อแบบเซเบลลิอัส] เป็นพิเศษ การบัพติศมานี้มีอยู่ทั่วไปในกาลาเทีย⁴⁹ เนื้อหาที่เพิ่มเข้าไปใน *Constitutions of the Holy Apostles* ในศตวรรษที่สี่หรือห้าตำหนิผู้ที่ “จุ่มครั้งเดียว” ซึ่งเป็นการมีส่วนร่วมในการวางพระชนม์ของพระคริสต์” และเรียกให้มีการบัพติศมาทั้งหมดโดยการจุ่มสามครั้งในวิธีพูดแบบสามนาม⁵⁰ ส่วนพวกออร์ทอดอกซ์ตะวันออกเห็นว่าการจุ่มครั้งเดียวเข้าสู่พระคริสต์เป็นความเชื่อแบบมอดัลลิสซึม (modalism)^{๕๑} จึงยืนยันว่าผู้จะรับบัพติศมาต้องได้รับการสอนว่าพระบิดาหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้มาในเนื้อหนัง และว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่พระบิดาหรือพระบุตร

ยุคกลาง

คริสตจักรในคอนสแตนติโนเปิลตำหนิการบัพติศมาของชาวเซเบลเลียน ในจดหมายถึงอันติโอกราวๆ ปี 450 ประมวลกฎหมายจัสติเนียน (Justinian Code) แห่งปี 529 (จักรวรรดิไบเซนไทน์) ประกาศโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าสามองค์และรับบัพติศมาอีกครั้ง สภาแห่งคอนสแตนติโนเปิลในปี 553 ตำหนิการบัพติศมาของชาวเซเบลเลียน และมาร์ติน ดูเมียน (เสียชีวิต 579) บิชอปแห่งบราก้า ตำหนิการบัพติศมาของชาวเซเบลเลียน เพราะ “ทำการจุ่มครั้งเดียวด้วยนามเดียว”⁵¹

เบเด (673-735) ชาวอังกฤษยอมรับว่าการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูมีผล ตามเหตุผลที่ให้แกแอมโบรส เช่นเดียวกับสภาแห่งเฟรจัส (792) และสันตะปาปานิโคลัสที่หนึ่ง (858-867)⁵² ผู้เขียนยุคกลางคนอื่นๆ ที่กล่าวถึงวิธีพูดในพระนามของพระเยซูคือ ปีเตอร์ ลอมบาร์ด (เสียชีวิต 1160) ฮิวโก วิกเตอร์ (เสียชีวิต 1141) และธอมัส อากีนาส (1225-1274)

จากหลักฐานนี้ เราสรุปว่า (1) ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร บางคนคุ้นเคยกับวิธีพูดในพระนามพระเยซู (2) นักศาสนศาสตร์หลายคนถือว่าวิธีพูดนั้นมีผล (3) เนื่องจากปรากฏเป็นประเด็นซ้ำแล้วซ้ำอีก คนทั้งหลายในหลายยุคสมัยปฏิบัติเช่นนั้น

ตั้งแต่สมัยปฏิรูปเป็นต้นมา

มาร์ติน ลูเธอร์ได้เถียงเกี่ยวกับวิธีพูดในพระนามพระเยซูในสมัยของเขา⁵⁴ ผู้ต่อต้านการเชื่อพระเจ้าสามองค์ในศตวรรษที่สิบหกและสิบเจ็ดหลายคนให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซู เช่น ในปี 1572 จอร์จ โซมันน์ ได้รับบัพติศมาใน “พระนามของพระคริสต์”⁵⁵ ในปี 1646 ธอมัส เอ็ดเวิร์ดสแห่งอังกฤษเขียนเกี่ยวกับ “คนนอกกริต” บางคนที่สอนว่าการบัพติศมาโดยใช้คำว่า พระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประเพณีที่มนุษย์สร้างขึ้น และว่าการบัพติศมาของคริสเตียนเป็น “ในพระนามของพระเยซูคริสต์เท่านั้น”⁵⁶ ในศตวรรษที่สิบเก้า กลุ่มพลีมัธ เบรเธอรัน รวมทั้งกลุ่มชาวอังกฤษอื่นๆ สอนเกี่ยวกับอำนาจของกิจการ 2:38 ว่าการบัพติศมาจะต้องเป็นในพระนามของพระเยซูเท่านั้น⁵⁷

ผู้เชื่อพระเจ้าองค์เดียวในประวัติศาสตร์

ในประวัติศาสตร์ คนจำนวนมากมาได้ยืนยันคำสั่งสอนเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เดียว (ความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวโดยไม่มีการแยกภาค ผู้เสด็จมาในเนื้อหนังเป็นพระเยซู) เนื่องจากผู้เชื่อพระเจ้าองค์เดียวปฏิเสธเรื่องพระเจ้าสามองค์ เราสันนิษฐานว่าส่วนใหญ่บัพติศมาในพระนามของพระเยซู แม้ว่าบันทึกตามประวัติศาสตร์มักจะไม่กล่าวถึงเรื่องนี้ ด้านล่างเป็นบทสรุปรายชื่อผู้ที่

^{๕๑} การเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวแต่ปรากฏพระองค์ในหลายรูปแบบ

ไม่เชื่อพระเจ้าสามพระภาค ตามที่บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ผู้เชื่อในสภาพพระเจ้าของพระเยซู และอาจบัพติศมาในพระนามของพระองค์⁵⁸

(1) สมัยก่อนหลักความเชื่อในจีน: บรรพบุรุษหลังสมัยอัครสาวก เช่น เคลเมนต์ชาวเมืองโรม โพลีคาร์ป เฮอร์มัส อิกเนเชียส) อาจรวมถึง ไอเรเนียส มอนทานิสต์บางคน ในทัส พรากเซียส เอ็บบิโนัส คลีโอเมนีส, อาจรวมถึง คลิสตัส และเซฟเฟอร์รัส บิชอปแห่งโรม "ผู้เชื่อส่วนใหญ่" ในสมัยของเทอร์툴เลียน เซเบลิอัส

(2) สมัยหลักความเชื่อในจีน: มาร์เซลลัสแห่งแองโกลา โฟทินัส คอมโมเดียน พริซิลเลียน เซเบลเลียน

(3) ยุคกลาง: เซเบลเลียน พริซิลเลียนนิสต์ อาจรวมถึง "คนนอกกรีก" ที่ไม่เป็นที่รู้จัก

(4) สมัยปฏิรูป: ไมเคิล เซอร์เวทัส (มีคำสั่งสอนซึ่งเป็นที่รู้จักของลูเธอร์ สวิงลี และคาลวิน และผู้ที่ถูกเผาเนื่องจากการเห็นชอบของคาลวิน) อิมมานูเอล สวีเดนบอร์ก (ผู้ตระหนักถึงข้อผิดพลาดของการเชื่อพระเจ้าสามองค์ แต่สอนคำสั่งสอนที่ไม่เป็นตามพระคัมภีร์ที่แปลกบางอย่าง) กลุ่มอนาแบปติสต์ ผู้ต่อต้านการเชื่อพระเจ้าสามองค์จำนวนมาก วิลเลียม เพ็นน์ และกลุ่มควากเกอร์ยุคแรกจำนวนมาก

(5) ศตวรรษที่สิบเก้า: จอห์น โคลร์ส (อังกฤษ) จอห์น มิลเลอร์ (สหรัฐฯ) กลุ่มคอนกรีทซ์นัลลิสต์ในนิวอิงแลนด์บางกลุ่ม

(6) ศตวรรษที่ยี่สิบ: กลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียว ซาบาทาเรียนบางกลุ่ม กลุ่มคาร์ิสแมติกบางกลุ่ม

ศตวรรษที่ยี่สิบ

ศตวรรษนี้มีการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ในการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู กลุ่มที่เชื่อแบบเพนเทคอสต์สมัยใหม่เริ่มต้นขึ้นในวันที่ 1 มกราคม 1901 และผู้นำคนแรกคือ ชาร์ล พาร์ธัม เริ่มต้นบัพติศมาในพระนามของพระเยซูในปี 1901 หรือ 1902⁵⁹ เขาให้เหตุผลไว้ดังนี้ว่า เนื่องจากการบัพติศมาทำให้เรามีส่วนกับการวายพระชนม์และการฝังของพระคริสต์ และเนื่องจากพระเยซูคริสต์เป็นผู้เดียวที่วายพระชนม์เพื่อเรา เราควรรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

แอนดรูว์ เฮอร์ชัน ผู้ประกาศข่าวเพนเทคอสต์ที่มีชื่อเสียงเริ่มบัพติศมาในพระนามของพระเยซูในปี 1910⁶⁰ ตั้งแต่ปี 1913 คำสั่งสอนเกี่ยวกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และพระเจ้าองค์เดียวเริ่มกระจายไปทั่วขณะที่เชื่อแบบเพนเทคอสต์ในอเมริกาเหนือภายใต้การนำของ แฟรงก์ ยวาร์ท, อาร์ อี แมค-อลิสเตอร์, แกลนนี คูก และคนอื่นๆ⁶¹ บุคคล/กลุ่มคนเหล่านี้ (พาร์ธัม เฮอร์ชัน กลุ่มฟื้นฟูปี 1913) เป็นอิสระจากกัน แต่ละบุคคล/กลุ่มคนเริ่มด้วยการศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐาน และด้วยประสบการณ์พิเศษที่พระเจ้าทรงให้ความเข้าใจในพระวจนะของพระองค์

ในปี 1915 แอนดรูว์ เฮอร์ชัน นำข้อความของเพนเทคอสต์ไปยังรัสเซีย มีผู้รับเชื่อบางคนขอให้เขาบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระเยซู โดยไม่รู้ว่า เฮอร์ชัน และคนอื่นๆ ได้เห็นความจริงนี้แล้ว⁶² กลุ่มที่เชื่อแบบเพนเทคอสต์จึงเริ่มต้นขึ้นในรัสเซียสองสามปีต่อมา กลุ่มคริสเตียนชาวจีนกลุ่มหนึ่งเริ่มสอนเรื่องพระเจ้าองค์เดียวและการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูโดยอ่านจากพระคัมภีร์ พวกเขาไม่ทราบว่ามีคนอื่นๆ ในโลกที่เชื่อเรื่องนี้อยู่ ในปี 1917 พวกเขาก่อตั้งคริสตจักร True Jesus Church ซึ่งอยู่ในประเทศจีนคอมมิวนิสต์และประเทศไต้หวันในปัจจุบัน⁶³

ผู้นำสำคัญๆ จำนวนมากในคณะที่เชื่อแบบเพนเทคอสต์ยุคแรกได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เช่น เอ เอช อาร์ทกู, แฟรงก์ บาร์เทิลแมน (ผู้เข้าร่วมการประชุมที่ถนนอนุชชา และนักประวัติศาสตร์), อี เอ็น เบลล์ (ผู้ก่อตั้งหนึ่งในสองคนของคณะแอสเซมบลีส์ออฟฟ็อกอด และประธานคนแรก), วิลเลียม บูธ-คิลลิปอร์น, แกลนนี คูก, แฟรงก์ ยวาร์ท (ผู้ช่วยสมัยแรกของวิลเลียม เดอร์แฮม และนักฟื้นฟูที่สำคัญ), โฮเวิร์ด โกลด์ (ผู้ก่อตั้งหนึ่งในสองคนของคณะแอสเซมบลีส์ออฟฟ็อกอด และเพรสไบเทรีบริหารของคณะ), แอล ซี ฮอลล์, จี ที เฮย์วูด (ผู้นำมิชชันนารีที่มีชื่อเสียง), บี เอฟ ลอร์เรนซ์, ฮาร์วี แวน ลูน, อาร์ อี แมค-อลิสเตอร์ (ผู้ประกาศที่มีชื่อเสียง) เอมี เชมเพิล แมคเฟอร์สัน, ดี ซี โอ โอบอร์แมน (เพรสไบเทรีบริหารในคณะแอสเซมบลีส์ออฟฟ็อกอด) และเอช จี รอดเจอร์ส⁶⁴

ในภายหลังเบลล์เลิกบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเพราะความกดดันจากเพื่อนที่เชื่อพระเจ้าสามองค์ และแซมเพิล แมคเฟอร์สันก็เช่นกัน ซึ่งในเวลาต่อมาก่อตั้งคริสตจักร International Church of the Foursquare Gospel และอาร์ จี ไฮกสตรา ซึ่งได้รับความสำเร็จทางการเงินเพราะรายการวิทยุ “Chaplain Ray”

เรื่องราวของเบลล์มีความน่าสนใจมาก⁶⁶ ในตอนแรก เขาปฏิเสธสิ่งที่เขาเรียกว่า “The Sad New Issue” (“เรื่องใหม่ที่น่าเศร้า”) แต่จากนั้นเขารับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู โดยให้เหตุผลสามประการ ได้แก่ (1) พระเจ้าทรงพยายามช่วยเหลือเขา เป็นการส่วนตัวในเรื่องนี้เป็นระยะเวลาหนึ่ง (2) พระเจ้าทรงนำข้อความอื่นๆ ทุกข้อความออกไปจากการเทศนาของเขาจนกว่าเขาจะเชื่อฟัง และ (3) เป็นสิ่งที่ยัครสาวกสอนและปฏิบัติ

เบลล์เปิดเผยว่าเขาได้รับบัพติศมาอีกครั้งในบทความที่สร้างความประทับใจยิ่ง ชื่อ “พระเยซูคริสต์คือใคร” แต่ก่อนที่จะตีพิมพ์ คณะแอสแซมบลีส์ออฟฟ็อกัดด์หลายๆ ส่วนทิ้งไป รวมทั้งเรื่องที่เขาได้รับบัพติศมาอีกครั้งด้วย บทความนี้แสดงถึง “วิสัยทัศน์ใหม่เยี่ยม” ของเขาเกี่ยวกับว่าแท้จริงแล้ว พระเยซูคือใครและประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกับความเข้าใจและการบัพติศมาใหม่ของเขา⁶⁷ อย่างไรก็ตาม ในที่สุด เบลล์เลิกการบัพติศมาแบบใหม่ของเขาเพื่อที่จะยังคงคบหากับคณะแอสแซมบลีส์ออฟฟ็อกัดด์ และในปี 1920 เขาได้เป็นประธานเป็นครั้งที่สอง

ความคิดเห็นของคณะแอสแซมบลีส์ออฟฟ็อกัดด์ในเรื่องนี้ก็ที่น่าสนใจเช่นกัน⁶⁸ ในปี 1915 คณะยอมรับว่าการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูว่ามีผล ในเวลาไม่นานหลังจากนั้น คณะแนะนำวิธีพิพัตที่ประนีประนอมรวมเอาถ้อยคำในมัทธิว 28:19 และกิจการ 2:38 เข้าไว้ด้วยกัน ในที่สุด ในปี 1916 คณะไม่ยอมรับวิธีพิพัตในนามพระเยซู โดยสั่งให้ทุกคนยอมรับการใช้ตำแหน่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้เทศนาทุกคนของคณะแอสแซมบลีส์ออฟฟ็อกัดด์ ยกเว้นคนเดียว ในลุยเซียนายอมรับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู ผู้นำพื้นเทศออสต์แคนาดายุคแรกเกือบทุกคนก็เป็นเช่นนั้น เช่น ผู้ก่อตั้ง Pentecostal Assemblies of Canada⁶⁹ อย่างไรก็ตาม ในปี 1919 กลุ่ม Pentecostal Assemblies of Canada ละทิ้งความเชื่อพระเจ้าองค์เดียว ยอมรับการเชื่อพระเจ้าสามองค์ และคบหากับคณะแอสแซมบลีส์ออฟฟ็อกัดด์⁷⁰

โดยสรุป ประมาณยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ของพื้นเทศออสต์ในอเมริกาเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวและบัพติศมาในพระนามของพระเยซู⁷¹ นอกจากนี้ พื้นเทศออสต์ที่เชื่อพระเจ้าสามองค์บางกลุ่มบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เช่น (1) คริสตจักรและโรงเรียนพระคัมภีร์ Bethel Temple ในซีแอตเทิล ก่อตั้งโดยดับเบิลยู เอช ออฟฟีเลอร์ (2) Pentecostal Church of Indonesia ซึ่งเป็นผลจากความพยายามของมิชชันนารีของกลุ่มดังกล่าว (3) Bethesda Missionary Temple ในดีทรอยท์ มี เจมส์ ลี บ็อดด์ เป็นศิษยาภิบาล และ (4) คริสตจักร Gospel Temple และวิทยาลัยพระคัมภีร์ Northern California Bible College นำโดยเออร์เนส্ট เจนไทล์⁷² คณะคาริสแมติกสมัยใหม่หลายกลุ่มเริ่มบัพติศมาในพระนามของพระเยซู เช่น บางคนใน Maranatha Campus Ministries ซึ่งมีอยู่ในกว่าหกสิบแคมป์ส⁷³ มีกลุ่มที่รักษาวินสบบาโตขนาดเล็กๆ ประมาณสิบห้าถึงยี่สิบกลุ่ม (ไม่ใช่พื้นเทศออสต์) ที่สอนพระเจ้าองค์เดียวและบัพติศมาในพระนามของพระเยซู⁷⁴

บทสรุป

การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูมีปรากฏอยู่ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร และกำลังเกิดการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่

บทที่ 11 จะศึกษาประวัติศาสตร์การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีการพูดภาษาต่างๆ ในตอนท้ายของบทนั้น เราจะสรุปทั่วไปเกี่ยวกับคำสั่งสอนของอัครสาวกในประวัติศาสตร์คริสตจักร

เชิงอรรถ

¹Otto Heick, *A History of Christian Thought* (Philadelphia: Fortress Press, 1965), I, 215.

²E. H. Klotzsche, *The History of Christian Doctrine*, rev. Ed. (Grand Rapids: Baker Book House, 1979), p. 100.

³Heick, I, 217, n. 17.

⁴Klotsche, p. 99.

⁵Kenneth Latourette, *A History of Christianity* (New York: Harper & Row, 1953), I, 193.

⁶Henry Morris III, *Baptism: How Important is It?* (Denver: Accent Books, 1978), p. 24. For further documentation of this paragraph see *The Ante-Nicene Fathers* [hereinafter *ANF*], Alexander Roberts and James Donaldson, eds. (Rpt. Grand Rapids: Eerdmans, 1977), II, 22 & 49; *ANF*, III, 94&678; *ANF*, V, 377&400-01, *ANF*, VII, 379, 431&469.

⁷Morris, p. 10.

⁸W. H. Murk, *Four Kinds of Water Baptism* (St. Paul, Minn.: Northland Publ. Co., 1947), pp. 16, 17, 100. For Luther's view see also Philip Schaff, *History of the Christian Church*, 3rd ed. (1890; Rpt. Grand Rapids: Eerdmans 1958), VII, 98-99.

⁹Latourette, I, 135.

¹⁰*Ibid.*, p. 194.

¹¹"Baptism (Early Christian)," *ERE*, II, 389.

¹²Heick, I, 54; see Klotsche, pp. 20-21, 99.

¹³Heick, I, 62.

¹⁴*Ibid.*; see Klotsche, p. 27.

¹⁵Heick, I, 62, 122, 129, 135; "Baptism (Early Christian)," *ERE*, II, 385. For further documentation of this paragraph see *ANF*, I, 444&574; *ANF*, III, 674-75; *ANF*, V, 237, 276,&378.

¹⁶Constitutions of the Holy Apostles, 6.3.15, *ANF*, VII, 457.

¹⁷Tertullian, *On Baptism*, *ANF*, III, 669-679.

¹⁸"Baptism (Early Christian)," *ERE*, II, 391.

¹⁹Klotsche, p. 180.

²⁰*Ibid.*, p. 198.

²¹*Ibid.*, p. 180, quoting *Lutheran Catechism*, 733.

²²Bloesch, II, 15.

²³*Ibid.*, p. 12.

²⁴Heick, K. See also J.F. Bethune-Baker, *An Introduction to the Early History of Christian Doctrine* (London: Methuen & Co., 1933), p. 25 n.1 & p. 378 n. 1.

²⁵Heick, I, 87.

²⁶"Baptism (Early Christian)," *ERE*, II, 389.

²⁷*Ibid.*

²⁸"Baptism," *ADB*, I, 241.

²⁹Jean Danielous, *The Development of Christian Doctrine Before the Council of Nicaea, Vol. I: The Theology of Jewish Christianity*, John A. Baker, ed. And trans. (London: Darton, Lonman, and Todd, 1964), p. 323 says, "The triune formula and triple immersion" do not come from Jewish Christian practice. Wilhelm Bousset, *Kyrios Christianity-A History of the Belief in Christ from the Beginning of Christianity to Irenaeus*, 5th ed., John Steely, trans. (New York: Abingdon, 1970), p. 292 says, "Baptism in the Pauline age was a baptism in the name of the Lord Jesus." Reed, p. 220 states "The more archaic formula was undoubtedly some form of Lord Jesus Christ." Williston Walker, *A History of the Christian Church* (New York: Charles Scribner's Sons, 1947), p. 58 asserts, "The Trinitarian baptismal formula...was displacing the older baptism in the name of Christ." For additional citations, see William Chalfant, *Ancient Champions of Oneness* (1979; Rpt. Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1982), Chap. V.

³⁰Hermas, *The Pastor [The Shepherd]*, 1.3.7 & 3.9.16, ANF, II, 15&49.

³¹"Baptism (Early Christian)," *ERE*, 685; see Hermas, 3.9.14-16, ANF, II, 48-49.

³²Hermas, 3.9.13, ANF, II, 48.

³³*The Teaching of The Twelve Apostles*, 7.1&9.5, ANF, VII, 379&380.

³⁴ANF, VII, 372.

³⁵Justin, *First Apology*, 61, ANF, I, 183.

³⁶Irenaeus, *Fragments from the Lost Writings of Irenaeus*, 34, ANF, I, 574.

³⁷For full discussion and documentation of the beliefs of these men, as well as that of Justin, see David Bernard, *The Oneness of God* (Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1983), Chapter 9 and 10.

³⁸Cyprian, *Epistles*, 72.4, ANF, V, 380.

³⁹*Acts of Paul and Thecla*, ANF, VIII, 490.

⁴⁰Cyprian, *Epistles*, 72.17, ANF, V, 383.

⁴¹*Ibid.*

⁴²*Ibid.*, 74.18, ANF, V, 395.

⁴³*Ibid.*, 73.5, ANF, V, 387.

⁴⁴Bethune-Baker, p. 378 n.1.

⁴⁵*Ibid.*, p. 25 n.1.

⁴⁶*A Treatise on Re-Baptism By an Anonymous Writer*, ANF, V, 665-78.

⁴⁷Ambrose, *Of the Holy Spirit*, I, iii, 43, *The Nicene and Post-Nicene Fathers* [hereinafter NPNF], Philip Schaff and Henry Wace, eds. (Rpt. Grand Rapids: Eerdmans, 1976), 2nd ser., X, 98. See also "Baptism," *ADB*, I, 241; Bethune-Baker, p. 25 n.1. & p. 378 n.1.

⁴⁸*NPNF*, 2nd ser., X, 98 n.2.

⁴⁹Chalfant, p. 78.

⁵⁰*Constitutions of the Holy Apostles*, 47.50, ANF, VII, 503.

⁵¹Chalfant, pp. 78-80.

⁵²"Baptism," *ADB*, I, 241.

⁵³*Ibid.*

⁵⁴Vinson Synan, ed., *Aspects of Pentecostal-Charismatic Origins* (Plainfield, N.J.: Logos International, 1975), p. 158, citing John Dillenger, ed., *Martin Luther* (Garden City, N.Y.: Doubleday, 1961), p. 297.

⁵⁵Thomas Weisser, *After the Way Called Heresy* (N.p., 1981), p. 80, quoting Robert Wallace, *Antitrinitarian Biography* (London: E.T. Whitfield, 1850), II, 350.

⁵⁶Weisser, p. 80, quoting Wallace, I, 90.

⁵⁷W. Robertson Nicoll, ed., *The Expositor's Bible* (Grand Rapids: Eerdmans, 1956), V, 330.

⁵⁸See Bernard, Chap. 9; Chalfant, *passim*; "Monarchianism," *ERE*, *passim*; Weisser, *passim*. For testimony concerning the Montanists see Hippolytus, *The Refutation of all Heresies*, 8.12, *ANF*, V, 123-24.

⁵⁹Fred Foster, *Their Story: 20th Century Pentecostals* (Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1981), pp. 120-21, quoting Parham, *A Voice Crying in the Wilderness*, pp. 23-24.

⁶⁰Andrew Urshan, *The Life of Andrew Bar David Urshan* (Stockton, Ca.: Apostolic Press, 1967), p. 141.

⁶¹Frank Ewart, *The Phenomenon of Pentecost*, rev. ed. (Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1975); Foster, pp. 88-90, 102-03.

⁶²A. Urshan, pp. 235.37.

⁶³David Barrett, ed., *World Christian Encyclopedia* [hereinafter *WCE*] (New York: Oxford University Press, 1982), p. 234.

⁶⁴Foster, p. 107; Walter Hollenweger, *The Pentecostals*, R.A. Wilson, trans. (Minneapolis: Augsburg Publ. House, 1972), pp. 32&43 n.21.

⁶⁵N. A. Urshan, Lecture and Personal Interview, July 11-13, 1982, Granby, Colorado.

⁶⁶Reed, pp. 109-123.

⁶⁷Bell's article "Who is Jesus Christ?" is reproduced in Oliver Fauss, *Buy the Truth and Sell It not* (St. Louis: Pentecostal Publ. House, 1965), Chapt. 2.

⁶⁸Reed, pp. 124-136.

⁶⁹Hollenweger, p. 32, p. 43 n.21, p. 312.

⁷⁰*Ibid.*, p. 312; Reed, p. 108.

⁷¹Tim Dowley et al, eds., *Eerdman's Handbook to the History of the Church* (Grand Rapids: Eerdmans, 1977), p. 619.

⁷²Reed, pp. 343-46.

⁷³See "And Now-Deprogramming of Christians is Taking Place," *Christianity Today*, April 22, 1983, p. 31.

⁷⁴Reed, p. 199, citing, *Directory of Sabbath-Keeping Groups*, 4th ed. (Fairview, Okla.: The Bible Sabbath Association, 1974).

11 หลักฐานในประวัติศาสตร์ คริสตจักร: ภาษาต่างๆ

“เหตุฉะนั้น เมื่อเรามีพยานพร้อมอยู่รอบข้างเช่นนี้แล้ว...” (ฮีบรู 12:1)

บทนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีการพูดภาษาต่างๆ ในประวัติศาสตร์คริสตจักร และสรุปเกี่ยวกับคำเทศนาของอัครสาวกที่สมบูรณ์ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ เราควรตระหนักถึงปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่นนี้ เหมือนเช่นที่กล่าวถึงในบทที่ 10 หัวข้อสำคัญของเราเหมือนข้อความที่นำมาจาก *Encyclopedia Britannica* “มีการบันทึกเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ ในเวลาหลังสมัยอัครสาวก ตลอดทั้งประวัติศาสตร์คริสตจักร”¹

ศตวรรษที่หนึ่งและสอง

บรรพบุรุษหลังสมัยอัครสาวกในศตวรรษที่หนึ่งและสองเชื่อในของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ วางมือเพื่อให้ได้รับพระวิญญาณ และเป็นพยานว่ามีของประทานฝ่ายพระวิญญาณ เช่น ภาษาแปลกๆ ในสมัยของตน² ในคำอ้างอิงจากคนเหล่านี้ คำภาษาอังกฤษว่า *ของประทาน (gifts)* หมายถึงคำในภาษากรีกว่า *ชาริสมาตา (charismata)* ในบทความต้นฉบับ³ ซึ่งเป็นถ้อยคำเดียวกับที่เปาโลใช้กับของประทานฝ่ายพระวิญญาณเก่าอย่าง เช่น ภาษาแปลกๆ (1โครินธ์ 12)

เคลเมนต์ ชาวเมืองโรม (เสียชีวิต 100?) เตือนชาวโครินธ์ว่า “การเทพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย”⁴

อิกเนเชียส (เสียชีวิต 107?) เขียนถึงคริสตจักรที่สเมอร์นาว่า “อิกเนเชียส...ถึงคริสตจักรของพระเจ้า พระบิดาและของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นที่รัก ซึ่งได้รับของประทานทุกอย่างทางพระเมตตา ซึ่งเต็มด้วยความเชื่อและความรัก และไม่ขาดของประทานอันใด มีค่ามากที่สุดของพระเจ้า และประดับกายด้วยความบริสุทธิ์...ข้าพเจ้าอธิษฐานให้ท่านเป็นผู้แข็งแรงแรงในอำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์”⁵ นอกจากนี้ เขายังตักเตือน โพลีคาร์ปให้อธิษฐานเพื่อที่เขาจะ “ไม่ต้องการสิ่งใด และ...บริบูรณ์ด้วยของประทานทุกอย่าง”⁶

Didache กล่าวว่า “เพราะพระบิดาทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รับของประทาน” และยังเขียนถึงผู้พยากรณ์ที่พูด “ในพระวิญญาณ”⁷ อีกด้วย

จัสติน มาร์เทอร์ เขียนว่า “เพราะของประทานในการเผยพระวจนะยังคงอยู่กับเรา แม้ในเวลาปัจจุบัน...จึงเป็นไปได้ที่จะเห็นผู้หญิงและผู้ชายที่มีของประทานฝ่ายพระวิญญาณของพระเจ้าในท่ามกลางเรา”⁸

ไอเรเนียส (130?-202?) บิชอปแห่งลี-ยง เขียนว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นสาวกของพระองค์อย่างแท้จริง ได้รับพระคุณจากพระองค์ กระทำการ (อัศจรรย์) ในพระนามของพระองค์...เป็นไปได้ที่จะกล่าวถึงของประทานจำนวนมากมายซึ่งคริสตจักร (ที่กระจัดกระจายอยู่) ทั่วโลก ได้รับจากพระเจ้า ในพระนามของพระเยซูคริสต์”⁹ เขาสอนถึงความจำเป็นในการได้รับพระวิญญาณ และกล่าวถึงการพูดภาษาต่างๆ เป็นพิเศษว่าเป็นหลักฐานของพระวิญญาณ

“ผู้ที่มีความเป็นผู้ใหญ่คือผู้ที่มีวิญญาณผสมกับวิญญาณของพระบิดา...ด้วยเหตุนี้ อัครสาวกจึงประกาศว่า ‘เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว’ ซึ่งผู้ที่ ‘เป็นผู้ใหญ่’ หมายถึงผู้ที่ได้รับพระวิญญาณของพระเจ้า และผู้พูดภาษาต่างๆ ทั้งหมดทางพระวิญญาณของพระเจ้า เหมือนเช่นที่อัครสาวกเองได้เคยพูด ในทำนองเดียวกัน เราได้ยินพี่น้องหลายคนในคริสตจักร ที่มีของประทานในการเผยพระวจนะ และผู้ที่พูดภาษาแปลกๆ ทางพระวิญญาณ...ผู้ที่อัครสาวกเรียกว่า ‘อยู่ฝ่ายวิญญาณ’ พวกเขาอยู่ฝ่ายวิญญาณเพราะพวกเขามีส่วนในพระวิญญาณ”¹⁰

ในเวลาตอนปลายของศตวรรษที่สอง เซลซุส ซึ่งไม่เชื่อพระเจ้า เขียนไว้ว่าคริสเตียนในสมัยของเขาพูดภาษาต่างๆ ออไรจัน นักศาสนศาสตร์ (เสียชีวิต 254?) เป็นพยานว่าภาษาต่างๆ มีอยู่จริงและมีผล รวมทั้งยอมรับของประทานฝ่ายพระวิญญาณในสมัยของเขา¹¹

กลุ่มที่เรียกว่า มอนทานิสต์ เน้นพระวิญญาณบริสุทธิ์และการพูดภาษาต่างๆ

ศตวรรษที่สาม

เทอร์ทูลเลียนเขียนต่อต้าน มาร์ซีออนคนนอกรีตไว้สั้นๆ หลังจากค.ศ. 200 ว่า “พระเจ้าผู้สร้างทรงสัญญาของประทานแห่งพระวิญญาณของพระองค์ในเวลาภายหลัง และ...ในวันสุดท้ายนี้ พระคริสต์ทรงปรากฏเป็นผู้ประทานของประทานฝ่ายพระวิญญาณ”¹² เทอร์ทูลเลียนกล่าวไว้เป็นพิเศษเกี่ยวกับของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ และกล่าวว่า 1 โครินธ์ 12:8-11 และอิสยาห์ 28:11 ใช้ได้กับสมัยของเขา เขาถือว่าการพูดภาษาแปลกๆ เป็นหมายอย่างหนึ่งของคริสตจักรที่แท้จริง

“ลองให้มาร์ซีออนแสดงผู้เผยพระวจนะที่พูดด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ที่มาจากพระของเขา...ให้เขาแต่งสดุดี สร้างนิมิต การอธิษฐาน นอกจากว่าจะมาทางพระวิญญาณ ในความปิติยินดี นั่นคือ ในการทรงรับขึ้นไป เมื่อใดก็ตามที่มีการแปลภาษาแปลกๆ ในแก่เขา...ผู้ที่เชื่อเหมือนเช่นข้าพเจ้านั้นแสดงหมายสำคัญ (แห่งของประทานฝ่ายพระวิญญาณ) ทุกอย่างได้อย่างง่าย”¹³

โนวาเทียน (เสียชีวิต 257?) เพรสไบเตรีในกรุงโรม เขียนเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ว่า

“นี่คือพระองค์ผู้ทรงประทานผู้พยากรณ์แก่คริสตจักร ซึ่งนำครูอาจารย์ นำทางการพูดภาษาแปลกๆ ประทานอำนาจและการรักษาให้หาย กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ ประทานการสังเกตวิญญาณ ประทานอำนาจในการปกครอง ให้คำปรึกษาและคำสั่ง และทรงจัดของประทานอื่นๆ แห่ง *ซวิสมาทา* และดังนั้น ทำให้เกิดคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าในทุกหนแห่ง และยิ่งกว่านั้น สมบูรณ์และเสร็จครบถ้วน”¹⁴

เซเบลิอัส สอนเรื่องการบำบัดศมาด้วยพระวิญญาณโดยการพูดภาษาต่างๆ งานเขียนของเขาไม่มีเหลืออยู่เลย แต่อพิฟาเนียสกล่าวว่า เซเบลิอัสสอนการบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผู้ที่อ้างเป็น อเธเนซีส บันทึกว่า เซเบลิอัส สอนเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณใน 1 โครินธ์ 12¹⁵

เอสเตเรียส เออร์บานัส (c. 232) ระบุว่าคริสเตียนในสมัยของเขาคาดหวังของประทานฝ่ายพระวิญญาณให้อยู่ในคริสตจักรตลอดไป เขาเขียนต่อต้านมอนทานิสต์ในเวลาต่อมา โดยถามว่าทำไมพวกเขาจึงไม่มีผู้เผยพระวจนะหลังจาก มอนทานัส ผู้เผยพระวจนะและผู้ร่วมงานของเขาเสียชีวิต เออร์บานัสกล่าวว่า คริสตจักรที่แท้จริงควรมีของประทานในการเผยพระวจนะอยู่เสมอ (การเผยพระวจนะ ภาษาแปลกๆ การแปลภาษาแปลกๆ) “เพราะอัครสาวก [เปาโล] เชื่อว่าของประทานในการเผยพระวจนะควรมีอยู่ในคริสตจักรทุกแห่งจนกระทั่งถึงเวลาการปรากฏครั้งสุดท้าย”¹⁶

ศตวรรษที่สี่และห้า

ฮิลลารี (เสียชีวิต 367) บิชอปแห่งปอยตีเย กล่าวถึงภาษาแปลกๆ และการแปลภาษาแปลกๆ โดยบรรยายว่าเป็น “สิ่งช่วยในการรับใช้” ที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้น¹⁷

แอมโบรส (340-98) บิชอปแห่งมิลาน สอนว่าของประทานทุกอย่างใน 1 โครินธ์ 12 เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์คริสเตียนทั่วไป¹⁸

ก่อนจะถึงปลายศตวรรษที่สี่และต้นศตวรรษที่ห้า ศาสนาคริสต์โดยส่วนใหญ่ได้กลายเป็นสิ่งที่เรียกกันว่าคริสตจักรโรมันคาทอลิก ในคริสตจักรที่หันไปจากพระเจ้าส่วนใหญ่ ไม่มีการพูดภาษาต่างๆ แต่ยังคงมีความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องนั้นบ้าง จอห์น คริสโตสโตม (345-407) บิชอปแห่งคอนสแตนติโนเปิล เขียนความคิดเห็นเกี่ยวกับ 1 โครินธ์ 12 ไว้ว่า

“เป็นข้อพระคัมภีร์ที่เข้าใจยาก แต่เป็นผลเนื่องมาจากการที่เราไม่ทราบข้อเท็จจริงที่อ้างถึง และข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีของประทานเหล่านี้อีกต่อไป... ใช่ว่าเกิดอะไรขึ้น ใครที่ได้รับบัพติศมาก็พูดภาษาต่างๆ ในทันที... พวกเขาได้รับพระวิญญาณในการบัพติศมาโดยทันที... [พวกเขา] เริ่มพูด ภาษาหนึ่งเป็นภาษาของเปอร์เซีย อีกภาษาหนึ่งเป็นภาษาของโรม อีกภาษาหนึ่งเป็นภาษาอินเดีย หรือภาษาอื่นๆ บางภาษา และเปิดเผยแก่คนภายนอกว่า พระวิญญาณทรงอยู่ในผู้พูด”¹⁹

ออกัสติน (354-430) เป็นพยานว่าคริสตจักรในสมัยของเขาไม่ได้คาดหวังที่จะพูดภาษาต่างๆ เมื่อได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ยอมรับว่าเคยเป็นเช่นนั้น

“เนื่องจากไม่ได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยให้มีการอัศจรรย์ที่สามารถมองเห็นได้ ดังที่ได้ทรงพระวิญญาณในสมัยก่อนเพียงเท่านั้น... เพราะในปัจจุบันนี้ ใครจะคาดหวังว่าผู้ที่ได้รับการวางมือเพื่อที่จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ควรจะพูดภาษาต่างๆ โดยทันที”²⁰

เห็นได้ชัดว่า “คนนอกกรีต” บางคนในสมัยของออกัสติน เชื่อในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ เขาพยายามหักล้างคนเหล่านั้นโดยคำโต้แย้งต่อไปนี้ (1) ภาษาต่างๆ ไม่มีค่าอะไรถ้าไม่มีความรัก (1 โครินธ์ 13) (2) ความรักเกิดจากพระวิญญาณเท่านั้น (โรม 5:5) (3) พวกเขาไม่มีพระวิญญาณเพราะพวกเขาไม่ได้เป็นสมาชิกคริสตจักรคาทอลิก และ (4) ไม่มีใครต้องพูดภาษาต่างๆ อีกต่อไปแล้ว²¹

ยุคกลาง

มีหลักฐานเกี่ยวกับภาษาต่างๆ ในยุคกลางน้อยมาก อาจเป็นเพราะคริสตจักรโรมันคาทอลิกมีประสิทธิภาพมากในการทำให้ “คนนอกกรีต” ไม่มีปากมีเสียง อย่างไรก็ตาม มีรายงานเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ ในกลุ่มต่อไปนี้

(1) วอลเดนเซส ช่วงทศวรรษที่ 1100 ในยุโรป²² เป็นกลุ่มที่ปฏิเสธอำนาจของสันตะปาปาและพยายามถือความเชื่อตามพระคัมภีร์เพียงอย่างเดียว

(2) อัลบิเจนเซส ช่วงทศวรรษที่ 1100 ในยุโรป²³ อีกกลุ่มหนึ่งที่ปฏิเสธอำนาจของสันตะปาปาและเน้นความบริสุทธิ์ของชีวิต

(3) ฟรานซิสกันส์และกลุ่มที่เชื่อในการรับบริจาคกลุ่มอื่นๆ ช่วงทศวรรษที่ 1200 ในยุโรป²⁴ พระชาวคาทอลิกที่ยอมรับวิถีชีวิตที่เรียบง่ายและเดินทางไปยังชนบทต่างๆ เพื่อเทศนา

ตั้งแต่สมัยปฏิรูปเป็นต้นมา

มีรายงานเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ เพิ่มขึ้นอย่างมากหลังจากการปฏิรูปของโปรเตสแตนต์ เนื่องจากหลายปัจจัยด้วยกัน ได้แก่ (1) เสรีภาพทางศาสนาที่มากขึ้น (2) การเน้นการศึกษาพระคัมภีร์ คำสั่งสอนของอัครสาวก การรับเชื่อ และประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณ (3) การคิดค้นการพิมพ์ และ (4) มีความใกล้เคียงกับสมัยของเรา นักประวัติศาสตร์ที่ได้รับการยกย่องว่า มีการพูดภาษาต่างๆ ในกลุ่มหลายกลุ่ม (ตั้งแต่ 1500 ถึง 1900)

(1) อนาแบ็บติสต์ ช่วงทศวรรษที่ 1500 ในยุโรป²⁵ หนึ่งในสี่สาขาสำคัญของคณะโปรเตสแตนต์ช่วงต้น (อนาแบ็บติสต์ ลูเธอแรน รีฟอร์ม และแองกลิกัน) เหมือนเช่นชาวโปรเตสแตนต์กลุ่มอื่นๆ อนาแบ็บติสต์เน้นการกลับไปมีรูปแบบการนมัสการและการดำรงชีวิตเหมือนสมัยอัครสาวก ความสำคัญของประสบการณ์รับเชื่อ การแยกคริสตจักรและรัฐออกจากกันอย่างสิ้นเชิง อำนาจในการเอาชนะความบาปหลังจากรับเชื่อ และความจำเป็นในการดำรงชีวิตบริสุทธิ์ ผู้นำชาวอนาแบ็บติสต์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ แมนโน ไชมอนส์ ซึ่งศิษย์ของเขามีชื่อเรียกในเวลาต่อมาว่า แมนโนไนต์ ได้เขียนเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ ให้เห็นว่าเป็นหลักฐานที่ต้องเกิดขึ้นเพื่อแสดงการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์²⁶ อนาแบ็บติสต์ยุคแรกหลายคนนมัสการโดยการแสดงออกเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ ประวัติศาสตร์โลก ได้บันทึกไว้ว่า บางคน “มีความตื่นเต้นอย่างมาก ‘กระตือรือร้น’ ประภาศ”...สิ่งที่ชาวอเมริกาเรียกว่า ‘holy rolling’ (การกลิ้งบนพื้นของผู้ที่บังเกิดใหม่)...บางครั้ง ที่ประชุมตะโกนและเต้นรำ และร้องเพลงสดุดีด้วยความร้อนรนเป็นอย่างยิ่ง²⁷ เมื่อพิจารณาถึงคำสั่งสอนและการนมัสการของคนเหล่านั้น ไม่น่าประหลาดใจเลยที่มีการพูดภาษาต่างๆ ในกลุ่มอนาแบ็บติสต์ยุคแรก

(2) คณะที่เชื่อเรื่องการพยากรณ์ ช่วงทศวรรษที่ 1500 ประเทศอังกฤษ²⁸

(3) คามิซาร์ด ช่วงทศวรรษที่ 1600 และ 1700 ตอนใต้ของฝรั่งเศส (มักจะเรียกว่า The Prophet of Cevennes)²⁹ กลุ่มโปรเตสแตนต์ชาวฝรั่งเศสส่วนใหญ่เป็นชาวนา ที่ต่อต้านความพยายามของรัฐบาลของกษัตริย์หลุยส์ที่สิบสามในการเปลี่ยนพวกเขาให้เป็นโรมันคาทอลิก หลายคนถูกขังคุก ทรมานและฆ่าตาย ผู้พบเห็นกล่าวถึงการพูดภาษาต่างๆ ชาวนาที่ไม่มีการศึกษาและเด็กเล็กๆ พยากรณ์ในภาษาฝรั่งเศสที่ชัดเจนและดีเลิศ มีความกระตือรือร้น นมัสการอย่างมีความหมาย และคนทั้งหลาย “ถูกพระวิญญาณครอบครอง”

(4) เควกเกอร์ ช่วงทศวรรษที่ 1600 ประเทศอังกฤษ³⁰ กลุ่มหนึ่งที่เน้นประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณ และรอยค้อยการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณในการประชุมของพวกเขา เควกเกอร์ยุคแรกๆ ได้รับชื่อนั้นเพราะพวกเขา “สั่น”³¹ ภายใต้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณอย่างแท้จริง

(5) เจนเซนนิสต์ ช่วงทศวรรษที่ 1600 และ 1700 ประเทศฝรั่งเศส³¹ คณะที่ปฏิรูปคาทอลิก

(6) ไพเอทิสต์ (รวมทั้ง โมราเวียน) ช่วงปลายทศวรรษที่ 1600 ประเทศเยอรมนี³² ไพเอทิสต์ เน้นประสบการณ์ทางฝ่ายวิญญาณและการดำเนินชีวิตคริสเตียน

(7) ผู้รับเชื่อของคามิซาร์ด ช่วงต้นทศวรรษที่ 1700 ประเทศอังกฤษ³³ บางคนหนีไปยังอังกฤษเพื่อหลีกเลี่ยงการข่มเหง ทำให้มีคนที่รับเชื่อที่นั่น

(8) แมโทดิสต์ ช่วงทศวรรษที่ 1700 ประเทศอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟื้นฟูของเวสลีย์และไวท์ฟิลด์ และผู้ฟื้นฟูชาวอเมริกาในเวลาต่อมา³⁴

เวสลีย์เองเชื่อว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณได้สูญสิ้นไปแล้ว แต่เชื่อว่าคริสตจักรที่ได้รับการฟื้นฟูใหม่อย่างแท้จริงจะมีของประทานเหล่านี้อีกครั้ง³⁵ เมื่อ ดร. มิเดิลตันคนหนึ่งเขียนว่า ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ หายไปจากประวัติศาสตร์คริสตจักรในเวลาต่อมา เวสลีย์ตอบว่า (1) งานเขียนสมัยก่อนไม่มีอยู่อีกต่อไป (2) คริสเตียนจำนวนมากไม่เขียนหนังสือ (3) บรรพบุรุษก่อนหลักความเชื่อในคืนไม่ได้กล่าวว่าการพูดภาษาต่างๆ หายไปพร้อมกับเหล่าอัครสาวก และ (4) เพียงเพราะว่าไม่มีการบันทึกเกี่ยวกับภาษาต่างๆ เอาไว้เป็นพิเศษ ไม่ได้หมายความว่าไม่มีการพูดภาษาต่างๆ³⁶ เขากล่าวว่า “หลายคนอาจพูดในภาษาใหม่ ซึ่งไม่มีการบันทึกเอาไว้ หรืออย่างน้อย บันทึกเหล่านั้นสูญหายไปในระยะเวลาหลายปี”³⁷ ในการตอบคำถามคัดค้านว่าภาษาต่างๆ ไม่มีอยู่อีกต่อไปในเวลาของเขา เวสลีย์ตอบว่า “มีผู้ได้ยิน [การพูดภาษาต่างๆ] ในบริเวณไม่ไกลไปกว่าหุบเขา Dauphiny [อยู่ทางตอนใต้ของฝรั่งเศส] มากกว่าหนึ่งครั้ง”³⁸

³⁰ คำว่า เควกเกอร์ (quaker) ในภาษาอังกฤษ มาจากคำว่า quake ซึ่งแปลว่า สั่น

นอกจากนี้ เรายังเห็นการเน้นเรื่องการกลับใจใหม่และการแสดงออกทางร่างกายในการฟื้นฟูของแมทธิส นักประวัติศาสตร์ที่คัดค้านได้เขียนว่า“มีการแสดงอารมณ์อย่างมาก ความดีใจอย่างเหลือล้น และการชก ในการฟื้นฟูของกลุ่มผู้เชื่อแบบเวสลีย์ ในศตวรรษที่สิบแปดในอังกฤษ” โดยผู้คนที่อยู่ในการประชุมของเวสเลย์แสดงออกถึง “อาการเคลื่อนไหวรุนแรง...การชก กระตุกและสั่น” และการกรี๊ดร้อง³⁹ ปรากฏการณ์ทำนองเดียวกันเกิดขึ้นในช่วงการตื่นตัวยิ่งใหญ่ทางจิตวิญญาณ (Great Awakening) ช่วงเวลาการฟื้นฟูของอเมริกาในช่วงทศวรรษที่ 1700 นำโดย โจนัน เอ็ดเวิร์ด, จอร์จ ไวท์ฟิลด์ และคนอื่นๆ⁴⁰

(9) การฟื้นฟูและการประชุมค่ายต่างๆ ช่วงทศวรรษที่ 1800 ประเทศอเมริกา มีรายงานว่ามีการแสดงออกทางร่างกายเกิดขึ้นในการฟื้นฟูอเมริกาในเวลาภายหลังเรียกว่าการตื่นตัวทางจิตวิญญาณ ครั้งที่ 2 (Second Awakening) ซึ่งเริ่มต้นขึ้นด้วยการประชุมค่ายในรัฐเคนทักกีและกระจายไปทั่วพรมแดนอเมริกา⁴⁰ ในการประชุมค่าย คนทั้งหลาย “ตะโกน สะอึกสะอื้น กระโดดขึ้นในอากาศ ชักดินอยู่บนพื้น ล้มลงเหมือนคนตาย และนอนสลบอยู่เป็นเวลานาน และร่างกายบิดเบี้ยวอย่างผิดปกติ” นอกเหนือไปจากการ “หัวเราะด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” “เห่า” และ “ชกกระตุก”⁴² ผู้พบเห็นการประชุมฟื้นฟูในอเมริกาหลายแห่งกล่าวว่ามีการร้องไห้สะอึกสะอื้น กรีดร้อง ตะโกน กระตุก ล้มลง กลิ้ง วิ่ง เต้น เห่า ที่ประชุมทุกคนโศกเศร้าและร้องไห้คร่ำครวญ แลคนหลายร้อยมีความรู้สึกเชื่อถือ และกลับใจใหม่อยู่ที่นั่น⁴³

ผู้จัดการประชุมเหล่านี้ได้แก่ กลุ่มแมทธิส แบปติสต์ เพรสไบทีเรียนบางกลุ่ม และกลุ่มโฮลีนีส ด้วยการเน้นเกี่ยวกับการกลับใจใหม่และการนมัสการอย่างเป็นทางการเป็นอิสระและแสดงความรู้สึกออกมา ไม่น่าประหลาดใจเลยที่คนจำนวนมากได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพูดภาษาต่างๆ การฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นที่ University of Georgia ในปี 1800-1801 และนักศึกษาทั้งหลาย “ร้องตะโกนและพูดภาษาที่ไม่มีผู้เข้าใจ”⁴⁴

ในหลายกรณี ไม่มีการรายงานถึงการพูดภาษาต่างๆ เพราะผู้พบเห็นไม่ทราบว่าเป็นภาษาต่างๆ หรือตระหนักถึงความสำคัญของการพูดภาษาต่างๆ และไม่เข้าใจความแตกต่างของการพูดภาษาต่างๆ กับปรากฏการณ์ทางร่างกายอื่นๆ นักประวัติศาสตร์คนหนึ่งกล่าวว่า “ตลอดศตวรรษที่สิบเก้า การพูดในภาษาที่ไม่มีผู้เข้าใจเกิดขึ้นเป็นบางครั้งในการประชุมและการประชุมค่ายที่จัดขึ้นตามชนบท บางที ปรากฏการณ์ถือเป็นเพียงหลักฐานอีกอย่างหนึ่งจากหลายๆ อย่างว่าคนหนึ่งได้รับความรอดหรือได้รับการชำระ”⁴⁵

(10) ลูเธอเรน ช่วงต้นทศวรรษที่ 1800 ประเทศเยอรมนี⁴⁶ ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในกลุ่มศิษย์ของ กุสตาฟ วอน เบโลว์

(11) เออร์วิงไอค์ ช่วงทศวรรษที่ 1800 ประเทศอังกฤษและแอฟริกา⁴⁷ พระวิญญาณทรงเปล่งบนที่ประชุมในลอนดอนของศิษยาภิบาลคณะ Church of Scotland ผู้มีชื่อเสียงชื่อ เอ็ดเวิร์ด เออร์วิง โดยเริ่มต้นจากแมรี แคมป์เบลล์ และเจมส์และมารกาเรต แมคโดนัลด์ หลังจากนั้นไม่นาน เออร์วิงไอค์ ก่อตั้งคริสตจักร Catholic Apostolic Church ซึ่งเน้นของประทานฝ่ายพระวิญญาณ การประชุมนี้ยังก่อให้เกิดคริสตจักร Christian Catholic Church และ New Apostolic Church และมีเออร์วิงไอค์ในคณะดั้งเดิม นำเศรัที่ กลุ่มเหล่านี้ค่อยๆ เสียของประทานฝ่ายพระวิญญาณไป เสื่อมทรามกลายเป็นกลุ่มยึดถือพิธีกรรม ตกต่ำลงอย่างรวดเร็ว และเกือบจะไม่มีอยู่ในปัจจุบัน นักประวัติศาสตร์คริสตจักร ฟิลิป ซาฟฟี (1819-1893) เขียนเกี่ยวกับการพบเห็นการพูดภาษาต่างๆ ในคริสตจักรเออร์วิงไอค์ในนิวยอร์กไว้ว่า

“หลายปีก่อนข้าพเจ้าเห็นปรากฏการณ์นี้ในที่ประชุมชาวเออร์วิงไอค์ในนิวยอร์ก ถ้อยคำไม่สมบูรณ์ พูดออกมากะทันหัน และไม่สามารถเข้าใจได้ แต่พูดออกมาในเสียงที่ประหลาด น่าตกใจ รุนแรง ในสภาพเหมือนกับหมดสติและปลื้มใจ และไม่มีอาการควบคุมใดเห็นลึ้น ซึ่งถูกควบคุมราวกับว่าด้วยพลังพิเศษ เพื่อนและเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง (ดร. บริกส์) ซึ่งพบเห็นเหตุการณ์นี้ในปี 1879 ในคริสตจักรเออร์วิงไอค์ขนาดใหญ่ในลอนดอน มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน”⁴⁸

(12) พลีมัธ เบรเธอเรน ช่วงทศวรรษที่ 1800 ในประเทศอังกฤษ⁴⁹

(13) ริเดอร์ (ลาซาร์) ช่วงทศวรรษที่ 1841-43 ประเทศสวีเดน⁵⁰

(14) กลุ่มฟื้นฟู 1859 ประเทศไอร์แลนด์⁵¹

(15) กลุ่มคนที่พยายามดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ ช่วงทศวรรษที่ 1800 เทนเนสซีและนอร์ธ คาโรไลนา⁵²

เราควรสังเกตว่านักประวัติศาสตร์ชาวเยอรมันคนหนึ่งกล่าวว่ามีมาร์ติน ลูเธอร์พูดภาษาต่างๆ และเพื่อนคนหนึ่งของดไวท์ มูดี โดยบรรยายว่าศิษย์ของมูดีบางคนพูดภาษาต่างๆ⁵³ อย่างไรก็ตาม ไม่ชัดเจนว่าหมายถึงการพูดภาษาต่างๆ เหมือนที่เรารู้จักอย่างแน่นอนหรือไม่ *Westminster Confession* ซึ่งเป็นถ้อยแถลงที่สำคัญของ Presbyterian Calvinism ที่พวกเขาวิพากษ์ชาวอังกฤษใช้ในปี 1648 กำหนดไว้เฉพาะว่าจะต้องอธิษฐานในภาษาที่เข้าใจได้⁵⁴

ศตวรรษที่ยี่สิบ

คณะที่เชื่อแบบเพนเทคอสต์สมัยใหม่เริ่มต้นขึ้นในวันที่ 1 มกราคม 1901 ในวิทยาลัยสอนพระคัมภีร์ขนาดเล็กแห่งหนึ่งในเมืองโทปิก้า รัฐแคนซัส ดำเนินการโดยชาร์ล พาร์ธัม ผู้รับใช้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกลุ่มโฮลิเนส นักศึกษาเริ่มแสวงหาการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณโดยมีการพูดภาษาต่างๆ และแอกเนส ออสมัน เป็นนักศึกษาคนแรกที่ได้พูดเป็นภาษาต่างๆ ไม่นานการฟื้นฟูกระจายไปยังคณะต่างๆ มากมาย และกระจายไปรอบโลก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา มีการยืนยันและบันทึกเกี่ยวกับการพูดภาษาต่างๆ หลายครั้ง⁵⁵

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1950 การฟื้นฟูในการพูดภาษาต่างๆ ซึ่งเรียกกันในกลุ่มคาริสแมติกหรือนีโอ-เพนเทคอสต์เริ่มต้นขึ้นในกลุ่มคริสตจักรที่ไม่ใช่เพนเทคอสต์ และกระจายไปทั่วคริสตจักรโปรเตสแตนต์ โรมันคาทอลิก และออร์ทอด็อกซ์⁵⁶ กลุ่มคาริสแมติกบางกลุ่มได้เข้าร่วมกับคริสตจักรเพนเทคอสต์ บางกลุ่มได้ก่อตั้งคริสตจักรของตนเอง และอีกหลายกลุ่มคงอยู่กับคณะเดิมของตน

สถิติเกี่ยวกับเพนเทคอสต์ในปัจจุบัน

ตาม *World Christian Encyclopedia* ในปี 1970 มีที่ประชุมเพนเทคอสต์ 160,509 แห่ง ผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ 18,694,038 คนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด 36,794,010 ในปี 1980 มีผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดประมาณ 51,167,187 คนทั่วโลก⁵⁷ นิตยสาร *Time Magazine* กล่าวว่า เพนเทคอสต์เป็นกลุ่มที่ใหญ่กว่ากลุ่มโปรเตสแตนต์อื่นในโลกปัจจุบันนี้⁵⁸ นอกจากตัวเลขเหล่านี้แล้ว พวกคาริสแมติกและนีโอ-เพนเทคอสต์ทั้งหมดมีจำนวน 1,587,700 ในปี 1970 และ 11,005,390 ในปี 1980⁵⁹

นิตยสารเล่มเดียวกันนั้นได้อธิบายไว้ว่า ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ใช่แค่สมาชิกหรือผู้ร่วมประชุมเป็นประจำ แต่รวมถึง ผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ เด็ก ผู้ที่เห็นด้วยกับความเชื่อ และผู้ที่เข้าประชุมไม่เป็นประจำ

ต่อไปนี้เป็นแผนภูมิแสดงกลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวที่สำคัญๆ ในสหรัฐฯ ในปัจจุบัน⁶⁰

กลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวในสหรัฐฯ (ปี 1970)

ชื่อ	คริสตจักร	ผู้ใหญ่	ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (โดยประมาณ)
Apostolic Assembly of the Faith in Jesus Christ (ภาษาสเปน)	195	24,000	55,000
Apostolic Overcoming Holy Church of God (คนผิวดำ)	300	30,000	75,000
Assemblies of the Lord Jesus Christ	300	25,000	60,000

Associated Brotherhood of Christians (ผู้ที่มีความเชื่อเหมือนกัน)	100	2,500	6,000
Bible Way Churches of Our Lord Jesus Christ World Wide (คนผิวดำ)	350	30,000	42,000
Church of Our Lord Jesus Christ of the Apostolic Faith (คนผิวดำ)	200	45,000	60,000
Pentecostal Assemblies of the World (ส่วนใหญ่คนผิวดำ)	550	45,000	60,000
United Pentecostal Church International (ส่วนใหญ่คนผิวดำ และชาวฮิสแปนิกจำนวนมาก)	2,300	250,000	450,000

นอกจากตัวเลขเหล่านี้แล้ว องค์การเล็กๆ คริสตจักรอิสระ และกลุ่มคาริสแมติกจำนวนมากใช้คำสั่งสอนเพ็นเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียว ควรจะสังเกตว่าตัวเลขเหล่านี้จากปี 1970 ล้าสมัยแล้ว เพราะกลุ่มเพ็นเทคอสต์ส่วนใหญ่เติบโตอย่างรวดเร็ว

ในเดือนกันยายน ปี 1983 UPCI คาดการณ์ว่ามีสมาชิกถาวรประมาณ 500,000 คนในสหรัฐฯ และแคนาดา และมี 500,000 คนต่างประเทศ⁶¹ ในเวลานั้น UPCI มีคริสตจักร 3,295 แห่งในสหรัฐฯ และแคนาดา และ 500 แห่งเป็นคริสตจักรพันธกิจในประเทศ และมีคริสตจักรใหม่เกิดขึ้น 4 แห่งทุกสัปดาห์⁶² สถิติจากฝ่ายต่างประเทศในเวลานั้น ได้แก่ ใน 90 ประเทศ มีคริสตจักรและสถานที่สำหรับเทศนา 5,998 แห่ง วิทยาลัยพระคัมภีร์ 53 แห่ง และในปีหนึ่งมีคริสตจักรเพิ่มขึ้น 534 แห่ง และสมาชิกถาวร 86,686 คน⁶³ ภูมิภาคฝ่ายต่างประเทศที่สำคัญๆ ในปี 1984 มีดังนี้

ภูมิภาคของ UPCI ที่สำคัญ (ปี 1984)

(จำนวนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเป็น 2 หรือ 3 เท่าของ สมาชิกถาวร)

ประเทศ	คริสตจักร	สมาชิกถาวร
บราซิล	226	11,000
พม่า	160	9,000
เอลซัลวาดอร์	439	14,000
เอธิโอเปีย	445	95,278
กานา	102	9,000
เฮติ	135	16,181
อินเดีย ตะวันออกเฉียงเหนือ	613	53,356
อินเดีย ใต้	175	10,000
อินโดนีเซีย	203	12,901
จาเมกา	160	23,000
เคนยา	212	28,000

มาดากัสการ์	122	10,000
ปากีสถาน	208	15,000
ฟิลิปปินส์	1,375	60,000
เวเนซุเอลา	608	40,000

กลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวกลุ่มอื่นๆ อีกมากมายไม่ได้อยู่ในสหรัฐฯ ตารางต่อไปนี้แสดงรายการกลุ่มที่มีผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่เกินกว่า 10,000 ในปี 1970⁶⁵

กลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อในพระนามพระเยซู ไม่ได้อยู่ในสหรัฐฯ ไม่ใช่ UPCI (ปี 1970)				
ประเทศ	องค์การ	คริสตจักร	ผู้ใหญ่	ผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้อง
แคนาดา	Apostolic Church of Pentecost in Canada	100	12,000	30,000
สาธารณรัฐ ประชาชนจีน	True Jesus Church	1,700	15,000	35,000
โคลัมเบีย	United Pentecostal Church of Colombia	570	47,000	95,000
อินโดนีเซีย	Pentecostal Church of Indonesia*	1,500	750,000	1,000,000
เม็กซิโก	Apostolic Church of Faith in Christ Jesus	954	16,034	48,192
เม็กซิโก	Light of the World Church	20	15,000	30,000
ไต้หวัน	True Jesus Church	187	25,000	50,000
ญี่ปุ่น	Spirit of Jesus Church	453	37,000	62,726

*Pentecostal Church of Indonesia เชื่อพระเจ้าสามองค์ แต่บัพติศมาในพระ
นามพระเยซู

True Jesus Church เป็นคริสตจักรท้องถิ่น ก่อตั้งขึ้นโดยชาวจีนแผ่นดินใหญ่ในปี 1917 โดยไม่มีการติดต่อกับกลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวกลุ่มอื่นๆ มาก่อน ก่อนหน้าที่คอมมิวนิสต์จะยึดอำนาจ กลุ่มดังกล่าวมีคริสตจักร 1,260 แห่ง และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง 125,000 คน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สมาชิกต้องประชุมกันอย่างลับๆ ในสถานที่ลับ⁶⁶ คริสตจักรดังกล่าวเป็นคริสตจักรหนึ่งในไม่กี่แห่งที่ต่อต้านความพยายามของรัฐบาลในการรวมชาวโปรเตสแตนต์ทั้งหมดเข้าไว้เป็นกลุ่มลงทะเบียนกลุ่มเดียวที่เรียกว่า Three-Self Patriotic Movement⁶⁷ คริสตจักร True Jesus Church สอนว่าการบังเกิดจากน้ำคือการบัพติศมาด้วย

น้ำ การใช้พระนามของพระเยซูในการบัพติศมามีวัตถุประสงค์เพื่อการยกบาป การบังเกิดจากพระวิญญาณคือการรับพระวิญญาณ และหมายสำคัญของการรับพระวิญญาณคือการพูดภาษาต่างๆ

UPC of Columbia เป็นคริสตจักรปกครองตนเองอย่างแท้จริง ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยมิชชันนารี UPC เป็นคณะที่ไม่ใช่คาทอลิกที่ใหญ่ที่สุดและเติบโตเร็วที่สุดในประเทศ มีนักวิจัยที่ไม่ใช่ชาวพื้นเทคอสต์เขียนหนังสือทางวิชาการสองเล่มเกี่ยวกับการเติบโตที่น่าประหลาดใจนี้

มีกลุ่มพื้นเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวเล็กๆ อีกมากมายอยู่ทั่วโลก เช่น หลายกลุ่มในเม็กซิโก หลายกลุ่มในคาริเบียน ชาวคาริเบียนจำนวนมากที่อพยพไปอังกฤษ และ Church of the Spirit (Footwashing) ในยูโกสลาเวีย

สำหรับสหภาพโซเวียต *World Christian Encyclopedia* กล่าวถึงกลุ่มพื้นเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวเพียงกลุ่มเดียว เป็นกลุ่มใต้ดินชื่อ Evangelical Christians in the Apostolic Spirit กลุ่มคริสเตียนนี้เป็นพื้นเทคอสต์รัสเซียที่เก่าแก่ที่สุดกลับไปในช่วงการฟื้นฟูของแอนดรูว์ เฮอร์ชัน ในปี 1915 และพวกเขาถือพิธีล้างเท้า คริสตจักรที่ขึ้นทะเบียนอย่างเป็นทางการเพียงแห่งเดียวที่มีชาวพื้นเทคอสต์อยู่ด้วยคือ Union of Evangelical Christians-Baptists (AUCECB)

ในปี 1940 คนทั้งหลายที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวถูกบังคับให้ร่วมองค์กรที่ควบคุมโดยรัฐบาลนี้ แต่คนจำนวนมากออกไปหลังจากนั้นไม่นาน เลือกว่าจะเป็นคณะที่ผิดกฎหมาย⁷⁰ ดูเหมือนว่าคนจำนวนมากยังคงอยู่ในกลุ่มนี้ เพราะในปี 1974 ผู้เชื่อพระเจ้าองค์เดียวชื่อ ปีเตอร์ ซาทรอฟ ได้รับเลือกเป็นกรรมการบริหารสูงสุดของ AUCECB จึงกลายเป็นโฆษกของชาวพื้นเทคอสต์ที่สำคัญใน AUCECB และในสหภาพโซเวียตโดยรวม⁷¹ เราสันนิษฐานว่า ในเวลานั้น หลายกลุ่มที่เป็นผู้เชื่อพระเจ้าสามพระภาคอาจมีผู้เชื่อที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ต่อไปนี้เป็นสถิติของกลุ่มพื้นเทคอสต์ในรัสเซีย⁷²

กลุ่มพื้นเทคอสต์ในรัสเซีย (ปี 1970)

ชื่อ	คริสตจักร	ผู้ใหญ่	สมาชิก
Christians of Evangelical Faith (ใต้ดิน จัดอยู่ในผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์)	600	80,000	320,000
Evangelical Christian Pentecostal Zionists (ใต้ดิน จัดอยู่ในประเภทผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์)	100	10,000	20,000
Evangelical Christians in the Apostolic Spirit (ใต้ดิน เชื่อพระเจ้าองค์เดียวทั้งหมด)	50	2,000	5,000
Christians of Evangelical Faith (AUCECB) (คริสตจักรขึ้นทะเบียน จัดเป็นผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์ แต่เลือกผู้นำที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียว)	400	40,000	160,000
กลุ่มพื้นเทคอสต์อื่นๆ (ใต้ดิน)	900	80,000	160,000

ไม่ถือเป็นผู้เชื่อพระเจ้าองค์
เดียวหรือผู้เชื่อพระเจ้าสาม
องค์

World Christian Encyclopedia บันทึกสถิติทั้งหมดของกลุ่มเพนเทคอสต์ที่เชื่อ
พระเจ้าองค์เดียวทั่วโลกในปี 1970 ไว้ดังนี้ คริสตจักร 13,350 แห่ง ผู้ใหญ่
1,593,999 คน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง 2,682,248 คน และคาดว่าจะมีผู้ที่มีส่วน
เกี่ยวข้อง 4,205,428 คน ภายในปี 1985⁷³

บทสรุป

เราไม่เห็นด้วยกับคำสั่งสอนทุกอย่างของทุกบุคคลหรือทุกกลุ่มที่ได้กล่าวถึงไว้ในบทนี้ แต่การศึกษาของเราแสดงให้เห็น
ความจริงพื้นฐานอย่างหนึ่ง ตลอดเวลาหลายยุค คนทั้งหลายได้เชื่อ เทศนาและมีประสบการณ์ในการกลับใจใหม่ การบัพติศมา
โดยการจุ่ม การบัพติศมาเพื่อการยกบาป การบัพติศมาในพระนามของพระเยซู การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการพูดภาษา
ต่างๆ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่สร้างขึ้นในสมัยใหม่ แต่พระคัมภีร์สอนเรื่องเหล่านี้และคนอีกมากมายในอดีตได้ปฏิบัติตาม

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจกล่าวได้ว่า ในเวลาเดียวกัน กลุ่มบางกลุ่มยึดถือว่าการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูและการ
บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีการพูดภาษาต่างๆ เราพบคำสั่งสอนทั้งสองในกลุ่มบรรพบุรุษหลังสมัยอัครสาวกตอนต้น
(ศตวรรษที่ 1 และ 2) เซเบลเลียนยุคแรก (ศตวรรษที่ 3) และเพนเทคอสต์ยุคใหม่ (ศตวรรษที่ 20) หลักฐานทางประวัติศาสตร์ยัง
แสดงว่าคำสั่งสอนทั้งสองมีอยู่ในกลุ่มมอหนานิสต์ (ศตวรรษที่ 2 และ 3) เซเบลเลียนในสมัยต่อมา (ศตวรรษที่ 4, 5, 6) “คนนอก
รีต” จำนวนมากมาย (ศตวรรษที่ 3 และ 4, ยุคกลาง) อนาแบปติสต์ (ศตวรรษที่ 16) ผู้ต่อต้านผู้เชื่อพระเจ้าสามองค์ (ศตวรรษที่
16 และ 17) และพลีมัธ เบเธอเรน (ศตวรรษที่ 19) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชาตานได้พยายามทำลายข้อเท็จจริงนี้ แต่มีหลักฐานเพียง
พอที่จะชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงมีประชากรกลุ่มหนึ่งอยู่เสมอที่สอนคำสั่งสอนเหมือนอย่างอัครสาวกที่สมบูรณ์ เรามีความเชื่อมั่น
ว่าคริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวก โดยมีความเชื่อในข้อความและประสบการณ์แบบเดียวกับอัครสาวก ไม่เคยหายไปตั้งแต่สมัยของ
อัครสาวกเป็นต้นมา

ประวัติศาสตร์คริสตจักรเพียงอย่างเดียวไม่อาจพิสูจน์ว่าคำสั่งสอนสมบูรณ์ แต่ทำให้เกิดความเข้าใจว่าคำสั่งสอนสำคัญ
เหล่านี้ถูกเปลี่ยนแปลงหรือสูญหายไปในเวลาหลายศตวรรษอย่างไร ช่วยขจัดเรื่องเล่าที่ว่าคำสั่งสอนเหล่านี้เพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน
คำสั่งสอนที่ชัดเจนตามพระคัมภีร์เพียงพอแล้วที่จะทำลายประเพณีที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ แต่ข้อมูลทางประวัติศาสตร์สั้นๆ นี้
อาจช่วยได้

ในเวลาสุดท้ายนี้ มีการประกาศความจริงตามอย่างอัครสาวกที่สมบูรณ์ไปทั่วโลก ในศตวรรษนี้ มีการฟื้นฟูในการบัพติศ
มาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีการพูดภาษาต่างๆ อย่างอัครสาวก ในเวลาน้อยกว่าหนึ่งศตวรรษ ขณะที่เชื่อแบบเพนเทคอสต์ได้
เติบโตจากกลุ่มเล็กๆ เป็นกลุ่มชาวโปรเตสแตนต์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก และได้ส่งผลกระทบต่อทุกด้านของศาสนาคริสต์ เราเชื่อเป็น
อย่างยั้งว่าการฟื้นฟูในพระนามของพระเยซูจะเหมือนกับการเทของพระวิญญาณของพระองค์ ประวัติศาสตร์คริสตจักรยังไม่จบสิ้น
เราเชื่อว่าสิ่งที่ดียิ่งที่สุดยังไม่เกิดขึ้น

เชิงอรรถ

- ¹“Pentecostal Churches,” *Encyclopedia Britannica* [hereinafter *EB*] (Chicago: William Benton, 1976), XIV, 31.
- ²Heick, I 47; Latourette, I, 194.
- ³“Charismata” *ERE*, III, 391.
- ⁴Clement of Rome, *First Epistle to the Corinthians*, 2, *ANF*, I, 5.
- ⁵Ignatius, *Epistle to the Smyrnaeans*, superscription & 12, *ANF*, I, 86 & 92.
- ⁶Ignatius, *Epistle to Polycarp*, 2, *ANF*, I, 99.
- ⁷“Charismata” *ERE*, III, 371. See *The Teaching of the Twelve Apostles*, 1.5 & 11.7; *ANF*; VII, 377&380.
- ⁸Justin, *Dialogue with Trypho*, 82 & 88, *ANF*, I, 240 & 243.
- ⁹Irenaeus, *Against Heresies*, 2.32.4, *ANF*, I, 409.
- ¹⁰*Ibid.*, 5.6.1, *ANF*, I, 531.
- ¹¹Origen, *Against Celsus*, 7.9, *ANF*, IV, 614, quoting Celsus, *True Discourse*. Origen, *Commentary on John*, 2.6, *ANF*, X, 329.
- ¹²Tertullian, *Against Marcion*, 5.8, *ANF*, III, 446.
- ¹³*Ibid.*, III, 446-47.
- ¹⁴Novatian, *Treatise Concerning the Trinity*, 29, *ANF*, V, 641.
- ¹⁵Chalfant, pp. 133, 135.
- ¹⁶Asterius Urbanus, *Extant Writings*, 10, *ANF*, VII, 337.
- ¹⁷Hilary, *On the Trinity*, 8.33, *NPNF*, 2nd.ser., IX, 147.
- ¹⁸Ambrose, *Of the Holy Spirit*, 2.8, *NPNF*, 2nd ser., X, 134.
- ¹⁹John Chrysostom, *Homilies on First Corinthians*, 29, *NPNF*, 1st ser., XII, 168.
- ²⁰Augustine, *On Baptism, Against the Donatists*, 3.16.21, *NPNF*, 1st ser., IV, 443.
- ²¹*Ibid.*, IV, 442.
- ²²Carl Brumback, *What Meaneth This?* (Springfield, Mo.: Gospel Publ. House, 1947), p. 92.
- ²³*ibid.*
- ²⁴“Tongues, Gift of,” *ADB*, IV, 796; “Tongues, Gift of,” *Smith’s Dictionary of the Bible* [hereinafter *SDB*], H.B. Hackett, ed. (1870; Rpt. Grand Rapids: Baker Book House, 1971), IV, 3310-11.
- ²⁵Bloesch, II, 115-16; Michael Hamilton, *The Charismatic Movement* (Grand Rapids: Eerdmans, 1975), pp. 73-74; “Pentecostal Churches” *EB*, XIV, 31.
- ²⁶Hamilton, p. 74.
- ²⁷Crane Brinton et al, *A History of Civilization*, 3rd ed. (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1967), I, 472, 480.
- ²⁸“Tongues, Gift of,” *SDB*, IV, 3310-11.
- ²⁹*Ibid.*; “Camisards” *ERE*, III, 175-176; “Pentecostal Churches” *EB*, XIV, 31; Schaff, I, 114; “Tongues, Gift of” *ADB*, IV, 796.
- ³⁰Bloesch, II, 115-116; “Charismata” *ERE*, III, 370; Schaff, I, 114.

³¹"Tongues, Gift of," *SDB*, IV, 3310-11.

³²Bloesch, II, 115-116; Hamilton, p. 77.

³³"Tongues, Gift of," *SDB*, IV, 3310-11.

³⁴*Ibid.*; "Tongues, Gift of" *ADB*, IV, 796.

³⁵Howard Snyder, *The Radical Wesley* (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1980), p. 96.

³⁶John Wesley, "A Letter to the Reverend Dr. Conyers Middleton" *The Works of John Wesley*, 3rd. ed. (Rpt.

Grand Rapids: Baker Book House, 1978), X, 54-55.

³⁷*Ibid.*, p. 55.

³⁸*Ibid.*, p. 56.

³⁹Clark, pp. 111-12.

⁴⁰*Ibid.*, pp. 112-13.

⁴¹*Ibid.*, pp. 114-17.

⁴²*Ibid.*, pp. 116-17.

⁴³William Sweet, *The Story of Religion in America* (Grand Rapids: Baker Book House, 1950), pp. 133, 227-31.

⁴⁴Vinson Synan, *The Holiness-Pentecostal Movement in the United States* (Grand Rapids: Eerdmans, 1971), p.25, quoting E. Merton Coulter, *College Life in the Old South* (New York, 1923), pp. 194-95.

⁴⁵Synan, p. 25 n. 29.

⁴⁶Hamilton, pp. 84-85.

⁴⁷"Irving and the Catholic Apostolic Churches," *ERE*, VII, 422-25, "Pentecostal Churches" *EB*, XIV, 31; "Tongues, Gift of," *ADB*, IV, 796; "Tongues, Gift of," *SDB*, IV, 3310-11.

⁴⁸Schaff, I, 115.

⁴⁹Bloesch, I, 115-116.

⁵⁰"Tongues, Gift of," *SDB*, IV, 3310-11; Schaff, I, 114.

⁵¹*Ibid.*

⁵²"Pentecostal Churches" *EB*, XIV, 31.

⁵³Brumback, pp. 92-94, quoting Souer [or Sauer], *History of the Christian Church*, III, 406 and R. Boyd, *Trials and Triumphs of Faith* (1875), p. 402.

⁵⁴Justo Gonzalez, *A History of Christian Thought* (Nashville: Abingdon, 1975), III, 271.

⁵⁵Robert Dalton, *Tongues Like as of Fire* (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1945); Ewart, pp. 59-93; Foster, pp. 41-69; Stanley Frodsham, *With Signs Following* (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1941).

⁵⁶Don Basham, *Face Up with a Miracle* (Springdale, Pa.: Whitaker House, 1967); Hamilton, passim; John Sherrill, *They Speak with Other Tongues* (New York: McGraw-Hill, 1964).

⁵⁷*WCE*, pp. 6,14.

⁵⁸"Counting Every Soul on Earth" *Time Magazine*, May 3, 1982.

⁵⁹*WCE*, p. 6.

⁶⁰WCE, pp. 720-25. In the spring of 1983 the author sent a survey to most of these groups, but only received responses from the UPCI and from the Apostolic Overcoming Holy Church of God, which reported 198 churches. For a description of these and several smaller Oneness Pentecostal groups, see J. Gordon Melton, *The Encyclopedia of American Religions* (Wilmington, N.C.: McGrath Publishing Co., 1978), pp. 287-94 and Arthur Piepkorn, *Profiles in Belief: The Religious Bodies of the United States and Canada* (San Francisco: Harper & Row, 1979), III, 195-219.

⁶¹"Profile: General Superintendent, Reverend Nathaniel A. Urshan" *UPCI Press Release of September 1983*, p. 14.

⁶²*Financial Reports, UPCI, Year ending June 30, 1983* (Hazelwood, Mo.: Pentecostal Publishing House), pp. 8, 78.

⁶³*Ibid.*, pp. 71-72.

⁶⁴Annual Field Report from UPCI, Foreign Missions Division, 1984.

⁶⁵WCE, pp. 216, 234, 243, 327, 386-87, 490-91.

⁶⁶"Churches in China: Flourishing from House to House" *Christianity Today*, June 18, 1982, pp. 24-25.

⁶⁷WCE, p. 234.

⁶⁸John Yang, *The Essential Doctrines in the Holy Bible*, M. H. Tsai, trans. (Taichung, Taiwan: The General Assembly of the True Jesus Church in Taiwan, 1970), pp. 113, 119, 157-58.

⁶⁹Cornelia Butler Flora, *Pentecostalism in Columbia: Baptism by Fire and Spirit* (Cranbury, N. J.: Associated University Presses, 1974); Donald Palmer, *Explosion of People Evangelism* (Chicago: Moody Press, 1974).

⁷⁰Walter Sawatsky, *Soviet Evangelicals Since World War II* (Scottsdale, Pa.: Herald Press, 1981), p. 95.

⁷¹*Ibid.*, p. 484.

⁷²WCE, pp. 695-96.

⁷³WCE, pp. 792-93.

12 มีข้อยกเว้นหรือไม่

“ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้น โดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้อินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ และโดยขอประทานจาก พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงประทานตามน้ำพระทัยของพระองค์” (ฮีบรู 2:3-4)

แผนการแห่งความรอดตามพันธสัญญาใหม่ที่เราได้ศึกษาในหนังสือเล่มนี้จะมีข้อยกเว้นได้หรือไม่ บทนี้จะวิเคราะห์ข้อยกเว้นที่มีผู้เสนอขึ้นมา โดยพิจารณาตามพระคัมภีร์

หลักการพื้นฐาน

ในตอนต้นนี้ เราต้องกำหนดหลักการพื้นฐานบางประการเพื่อเป็นแนวทางการศึกษาของเรา

(1) พระเจ้าเท่านั้นจะทรงตัดสินความรอดของแต่ละคน (โรม 2:16; ฮีบรู 12:23) ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถแข่งสภาพิทยูณานหนึ่งให้ตกนรกหรือรับประกันว่าเขาจะได้อัปสวรรค์ เพราะความรอดเป็นเรื่องระหว่างบุคคลนั้นกับพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสอนเราไม่ให้ตัดสินกันและกัน แต่ให้ตัดสินตนเองและปล่อยให้การตัดสินผู้อื่นเป็นหน้าที่ของพระเจ้า (มัทธิว 7:1-5; ลูกา 6:37) พระเยซูไม่ได้เสด็จมาเพื่อตัดสินโลก แต่เพื่อประทานความรอด (ยอห์น 3:17) และเราควรจะทำเช่นนั้นด้วย เราควรจะประกาศพระกิตติคุณ สนับสนุนให้มีการเชื่อฟัง และเตือนผลของการไม่เชื่อฟังตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ แต่ผลลัพธ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

เราไม่ควรเร็วที่จะปฏิเสธผู้ที่เคารพพระนามของพระคริสต์ แต่ดูเหมือนจะไม่มีความจริงที่สมบูรณ์ เหล่าสาวกว่ากล่าวชายคนหนึ่งที่ได้ฝึ้ออกในพระนามพระเยซู เพราะเขาไม่ได้อยู่ในกลุ่มเหล่าสาวก แต่พระเยซูตรัสว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำมหิกในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวนี้อาจกลับพุดประณามเรา เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้นเป็นฝ่ายเราแล้ว” (มาระโก 9:39-40) ไม่จำเป็นว่าคนเหล่านี้ได้รับความรอด (มัทธิว 7:21-23) แต่พวกเขาอาจคงช่วยเหลือในการประกาศพระวจนะของพระเจ้าและพระนามของพระเยซูได้ (ฟิลิปปี 1:15-18) แทนที่จะต่อต้านพวกเขา เราควรขอบคุณเพราะสิ่งดีที่พวกเขาทำและพยายามที่จะนำเขามาสู่ความจริงมากยิ่งขึ้น ถ้าเราเทศนาพระกิตติคุณสมบูรณ์ในทางที่ถูกต้องแล้ว ความจริงจะพูดเองและจะป้องกันตนเอง

(2) พระเจ้าผู้เดียวเป็นผู้เลือกวิธีประทานพระเมตตาแก่คนทั้งหลาย พระองค์ตรัสว่า “เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น” (โรม 9:15) อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเลือกแผนการแห่งความรอดอย่างตั้งพระทัย และจะทรงปฏิบัติตามนั้น พระองค์ได้ทรงกำหนดเงื่อนไขที่พระองค์จะประทานพระเมตตาอย่างชัดเจน เปาโลสอนเรื่องอำนาจสูงสุดของพระเจ้าในความรอดก่อน (โรม 9:14-24) แต่จากนั้นอธิบายว่าพระเจ้าจะทรงประทานความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อในพระเยซู สารภาพว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ออกพระนามของพระองค์ และเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระองค์ (โรม 10:9-7)

(3) พระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจเดียวสำหรับคำสั่งสอนและคำชี้แจงเรื่องความรอด พระเยซูตรัสแก่ชาวยิวว่า “ท่านทั้งหลายค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานให้แก่เรา แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:39-40) พระองค์ไม่ได้ทรงว่ากล่าวการฟังพาพระคัมภีร์เพื่อค้นหาชีวิตนิรันดร์ แต่ว่ากล่าวพวกเขาที่ไม่เชื่อว่าพระองค์ว่าจะประทานชีวิตนิรันดร์ในเมื่อพระคัมภีร์ชี้ถึงพระองค์อย่างชัดเจน

พระคัมภีร์มีพระกิตติคุณเดียวที่เราสามารถเทศนาได้ เปาโลกล่าวว่า “เราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐขึ้นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วนั้น ก็จะต้องถูกแข่งสภาพ ตามที่เราได้พูดกันไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ ข้าพเจ้า

พูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกแขวนสาป (กาลาเทีย 1:8-9)

คำสั่งสอนที่แท้จริงจะต้องเป็นไปตามพระคัมภีร์ “พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์...ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2ทิโมธี 3:15-17)

เราไม่สามารถกำหนดข้อเรียกร้องที่พระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนได้ และไม่สามารถให้มีข้อยกเว้นที่พระคัมภีร์ไม่ได้ให้ไว้ได้แน่นอนเพราะว่าพระเจ้าทรงอำนาจสูงสุดในการประทานความรอด เราต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ ถ้าพระเจ้าทรงมีแผนการที่เหนือไปจากสิ่งที่พระองค์ได้เปิดเผยแก่เราในพระคัมภีร์ ก็เป็นสิทธิพิเศษของพระองค์ แต่เรามีสิทธิอำนาจเพียงสอนแผนการที่พระเจ้าทรงประทานแก่เราในพระคัมภีร์เท่านั้น เราไม่มีสิทธิเสนอหรือให้ความหวังที่ผิดๆ ตามความปรารถนาที่ไร้เหตุผล การคาดเดา การหาเหตุผล ปรัชญา หรือการแปลที่นำสงสัยเกี่ยวกับข้อความต่างๆ เราไม่สามารถให้มีข้อยกเว้นสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากความล้มเหลวในการปฏิบัติตามคำสั่งสอนและตัวอย่างของพระคัมภีร์

(4) เราต้องไม่ตั้งคำสั่งสอนตามสถานการณ์ที่ผิดปกติหรือเป็นสมมติฐาน ความเห็นอกเห็นใจของมนุษย์อาจมีผลต่อเรา แต่ถ้าเราพยายามกำหนดข้อยกเว้นใดๆ เราทำลายสิทธิอำนาจแห่งพระวาระของพระเจ้า เช่น พระเจ้าสามารถที่จะเลือกยกความบาปโดยไม่ต้องให้มีการบัพติศมาด้วยน้ำได้ แต่เราจะใช้อำนาจเกินกว่าที่เป็นของเราถ้าเราอ้างว่าพระองค์จะยกบาปโดยไม่ต้องบัพติศมาหรือให้รายการว่าพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นอย่างไร ถ้าเราให้มีข้อยกเว้นสำหรับคนหนึ่งที่จะไม่ต้องบัพติศมา ก็หมายความว่า การบัพติศมาไม่จำเป็นสำหรับทุกคน

หากเราทำตัวเป็นผู้พิพากษาเช่นนี้ เราจะสนับสนุนให้มีการไม่เชื่อฟังหรือไม่ปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้าอย่างเคร่งครัด พระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติในการเป็นผู้พิพากษา และเช่นนั้น พระองค์จะทรงใช้หลักการทั่วไปกับข้อเท็จจริงบางอย่างเพื่อให้ได้การตัดสินใจที่ยุติธรรมและถูกต้อง เราควรเชื่อฟังพระกิตติคุณสมบูรณ์ตามความเข้าใจและความสามารถของเราอย่างสูงสุด หนุนใจให้คนอื่นๆ ทำเช่นนั้นด้วย และให้พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา

(5) พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาที่มีความรัก เมตตาและยุติธรรมมากที่สุด ความรัก ความเมตตาและความยุติธรรมของพระองค์สมบูรณ์แบบ แต่ของเราไม่ได้เป็นเช่นนั้น “เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ” (สดุดี 100:5, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์) “พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งปวง วิธีการทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง” (วิวรณ์ 15:3) ในเรื่องความรอด ความเห็นของเราเกี่ยวกับความยุติธรรมมีข้อผิดพลาด เพราะไม่มีคนใดสมควรได้รับความรอด มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่มีสิทธิในการประทานพระคุณ มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบว่าจะยุติธรรมในสถานการณ์แต่ละสถานการณ์เป็นอย่างไรเพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่มีความรู้สมบูรณ์ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทรงรู้สภาพของจิตใจ โอกาสในอดีต และสิ่งที่บุคคลหนึ่งเต็มใจกระทำถ้ามีโอกาสในอนาคต

(6) เราไม่สามารถประนีประนอมแผนการของพระเจ้าเพราะมีเพียงคนเล็กน้อยกระทำตามแผนการนั้น “ถึงมีบางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้น จะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ ขอบอกให้พระเจ้ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสา ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด” (โรม 3:3-4, พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับคิงเจมส์) พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นคับแคบและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย” (มัทธิว 7:14) บางคนถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ” พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายจงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้” (ลูกา 13:24)

ในสมัยของโนอาห์ พระเจ้าทรงช่วยเพียงแปดคนให้รอดจากทั้งโลก เพราะพวกเขาเท่านั้นที่เชื่อพระองค์และเชื่อฟังแผนการของพระองค์ ในศตวรรษที่หนึ่ง ประชากรของพระเจ้า (อิสราเอล) เกือบจะทั้งหมดปฏิเสธแผนการของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่

เปาโลเขียนไว้ในจดหมายถึงโรม ผู้นำศาสนาและชุมชนชนทางศาสนาเกือบจะทั้งหมดปฏิเสธพระกิตติคุณ เราควรจะประหลาดใจหรือถ้าทุกวันนี้ก็เป็นเช่นนั้น

คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าไม่รอดหรือ

ด้วยหลักการเหล่านี้ เราจะศึกษาว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่จะมีข้อยกเว้นสำหรับผู้ที่ไม่เคยได้ยินพระกิตติคุณ

ไม่มีใครได้ชีวิตนิรันดร์นอกเหนือจากพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5) พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6) พระองค์ยังตรัสอีกว่า “ถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัวเอง” (ยอห์น 8:24) เปาโลเขียนว่า “และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลาย ที่รับความยากลำบากนั้นได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ในเปลวเพลิง พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ และจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูเจ้าของเรา คนเหล่านั้นจะได้รับโทษ อันเป็นความพินาคนิรันดร์และพรากจากพระพักตร์พระเป็นเจ้า และจากพระสิริแห่งอาณาจักรของพระองค์” (2 เธสะโลนิกา 1:7-9)

แม้แต่ผู้ที่ไม่เคยได้พระกิตติคุณก็มีพยานถึงพระเจ้าที่เพียงพอในสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง “เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้า นั้น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” (โรม 1:19-20) พระเจ้าทรงถือว่าทุกคนมีหน้าที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า และชอบพระคุณพระองค์ (โรม 1:21)

นอกจากนี้ พระเจ้ายังทรงให้ใจสำนึกผิดชอบแก่ทุกคน คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าอาจไม่มีความรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าทั้งหมด แต่พวกเขามีใจสำนึกผิดชอบเพียงพอที่ (1) ถ้าพวกเขาปฏิบัติตามนั้น พระเจ้าจะทรงนำเขาไปในน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้น และ (2) ถ้าพวกเขาไม่ปฏิบัติตามนั้น เขาจะถูกแช่งสาป ทุกคนรู้บางสิ่งผิดศีลธรรม และรู้ว่าโทษที่เหมาะสมของความบาปเหล่านั้นคือความตาย (โรม 1:32) ผู้ที่มีธรรมชาติของโมเสสจะถูกตัดสินตามธรรมชาติ และผู้ที่ไม่ใช่ธรรมชาติจะถูกตัดสินตามกฎแห่งจิตใจ (โรม 2:12-16) ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะรอดตามใจสำนึกผิดชอบเพียงอย่างเดียว เพราะไม่มีคนใดสามารถปฏิบัติตามใจสำนึกผิดชอบได้แม้แต่ข้อกำหนดที่น้อยที่สุด ทุกคนทำการละเมิดอย่างน้อยหนึ่งครั้ง (โรม 3:10, 32) ไม่มีคนใดได้รับความรอดด้วยการกระทำ หรือโดยการปฏิบัติตามกฎ เช่น กฎแห่งจิตใจ (โรม 3:20; เอเฟซัส 2:8-9) ดังนั้น ใจสำนึกผิดชอบ จะทำหน้าที่เป็นเกณฑ์เหมาะสมสำหรับการแช่งสาป ไม่ใช่เกณฑ์สำหรับความรอดนอกพระเยซูคริสต์

ถ้าคนหนึ่งพยายามปฏิบัติตามใจสำนึกผิดชอบอย่างแท้จริง และแสวงหาพระเจ้าอย่างบากบั่น เราเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงเปิดเผยความจริงพอสำหรับเขาเพื่อเขาจะได้รอด พระเจ้า “ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์” (ฮีบรู 11:6) พระเจ้าจะทรงให้เกียรติใจที่แตกหักและชอกช้ำเสมอ (สดุดี 34:18; 51:17) และพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ผู้แสวงหาเสมอ (1 พงศาวดาร 28:9; เยเรมีย์ 29:13-14; มัทธิว 7:7)

พระเจ้าไม่ทรงช่วยคนที่ไม่อยู่ในความจริงให้รอด เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าให้ “คนทั้งปวงให้รอด และให้รู้ความจริง” (1 ทิโมธี 2:4) โครเนลิอัสเป็นตัวอย่างที่ดี เขาเป็นผู้อุทิศตนซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ให้ท่านแก่คนยากจน และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ (กิจการ 10:1-2) โดยสรุป เขาทำทุกสิ่งที่อยู่ในอำนาจของตนในการแสวงหา นมัสการ และเชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าทรงจดจำการกระทำของเขา และพระเจ้าจึงทรงทูตสวรรค์ไปยังเขา (กิจการ 10:3-6) ทูตสวรรค์ไม่ได้กำหนดแผนการพิเศษสำหรับความรอดเพื่อเขา หรือเทศนาพระกิตติคุณแก่เขา แต่ทูตสวรรค์ให้คำชี้แนะแก่เขาเพื่อที่เขาจะสามารถหาผู้เทศนาพระกิตติคุณได้ โครเนลิอัสไม่ได้รับความรอดอยู่ก่อนหน้านั้น เพราะทูตสวรรค์บอกแก่เขาว่า “เชอูซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำ ซึ่งจะให้ท่านกับครอบครัวของท่านรอด” (กิจการ 11:13-14)

มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองไซปรัส ประเทศเกาหลี มีแม่เป็นหมอมืด เพราะแม่ทำไสยศาสตร์และติดต่อกับวิญญาณชั่วอยู่เสมอ จึงทำให้ลูกสาวหูดหูกมากจนพยายามฆ่าตัวตาย ในขณะที่ใกล้เสียชีวิต เธอเห็นนิมิตเป็นชาวอเมริกันสองคน เธอฟื้นตัวขึ้นมาและวันหนึ่งเธอผ่านคริสตจักร First Pentecostal Church เนื่องจากสนใจเสียงในการนมัสการนั้น เธอมองเข้าไปข้างในและมองเห็นหน้าของชาวอเมริกันสองคนที่ปรากฏอยู่ในนิมิตของเธอ พวกเขาคือ เอลตันและลอเรตตา เบอ์นาร์ดี ผู้ก่อตั้งคริสตจักรนั้น ด้วยผลของการอัศจรรย์นี้ หญิงสาวคนนั้นเริ่มเข้าร่วมประชุม กลับใจใหม่จากความบาปของเธอ ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในที่สุด นำแม่ของเธอมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ก่อนหน้านั้น เธอไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระกิตติคุณของพระเยซู แต่พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นความปรารถนาในใจของเธอในสิ่งที่ไม่ใช่แค่ไสยศาสตร์ และเห็นความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะนมัสการพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พระองค์ทรงนำเธอมาสู่ความจริง

ถ้าคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าได้รับความรอดโดยไม่มีพระกิตติคุณ เช่นนั้น การวายพระชนม์ของพระคริสต์ก็ไม่จำเป็นและบัญชาของพระคริสต์ที่ให้ประกาศพระกิตติคุณแก่ทุกคนก็เป็นข้อผิดพลาด ถ้าคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าได้รับความรอดก่อนที่จะได้ยินพระกิตติคุณ เช่นนั้นแล้ว มิซซันนารีก็ทำให้ผู้ที่รอดถูกแช่งสาปเพราะหลายคนปฏิเสธพระกิตติคุณเมื่อพวกเขาได้ยินพระกิตติคุณ ในกรณีนี้บัญชาของพระคริสต์จะทำให้คนหลงมากยิ่งขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (2เปโตร 3:9) เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ทำ้าของคนเหล่านั้นที่นำชาวดีมา ช่างงามจริงๆ หนอ...ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” (โรม 10:13-15, 17) ความจริงคือว่ามนุษย์ทุกคนเป็นคนหลงจนกว่าจะได้ยิน เชื่อ และเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

พระเจ้าทรงยุติธรรม จึงมิได้ให้ความรอดโดยขึ้นอยู่กับพระกิตติคุณทั้งหมด เพราะทุกคนสมควรที่จะหลง พระเจ้าไม่รับผิดชอบต่อความบาปของมนุษย์ และไม่จำเป็นต้องออกแบบแผนการแห่งความรอด เนื่องจากความรอดมาจากพระคุณของพระองค์ พระองค์สามารถให้ความรอดตามเงื่อนไขของพระองค์เอง นอกจากนี้ พระเจ้าจะต้องไม่ถูกตำหนิที่คนจำนวนมากไม่รู้เกี่ยวกับพระองค์ เริ่มต้นจากอาดัม และอีกครั้งกับโนอาห์ พระเจ้าทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์แก่มนุษย์ทุกคน ในสมัยของเราพระเจ้าได้ทรงบัญชาให้คริสตจักรนำพระกิตติคุณไปยังทุกคน ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้าที่มนุษย์ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าแก่ลูกหลานของตน และแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า พระเจ้าทรงยุติธรรมมาก พระองค์ทรงพระคุณในกให้พยานเกี่ยวกับพระองค์เองแก่มนุษย์ทุกคนด้วยสิ่งที่ทรงสร้างและใจสำนึกผิดชอบ

ผู้ที่มีศีลธรรมและความจริงใจ

ไม่มีใครชอบธรรมในตัวเอง ไม่มีใครดีในสายพระเนตรของพระเจ้า ทุกคนเป็นคนบาป และไม่มีใครได้รับความรอดด้วยการกระทำดีของตนเอง (โรม 3:10-12, 23, 27-28; เอเฟซัส 2:8-9) ความบาปอย่างเดียวเพียงพอที่จะแช่งสาปวิญญาณ และไม่สำคัญว่าคุณคนคนหนึ่งจะดีเพียงใด ถ้าไม่มีพระเจ้าแล้ว เขาก็ยังคงเป็นคนบาป ไม่มีใครสามารถหาความรอดมาเองได้ เพราะเป็นของประทานเปล่าๆ จากพระเจ้า และต้องได้รับตามเงื่อนไขของพระองค์ ซึ่งรวมถึงความเชื่อในพระคริสต์และการเชื่อฟังพระกิตติคุณของพระองค์ ไม่สำคัญว่าคุณคนหนึ่งที่พยายามที่จะดำเนินชีวิตถูกต้องตามศีลธรรมมากเพียงใด ถ้าเขาไม่ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า เขาไม่อาจได้รับความรอดได้

ศีลธรรมและการกระทำดีไม่ใช่ปัจจัยของความรอด เพราะมีชาวมุสลิม ยิว พุทธ ฮินดู และอื่นๆ ที่ได้ปฏิเสธพระคริสต์ แต่มีศีลธรรมและกระทำดีเท่าเทียม หรือมากกว่าผู้ที่ประกาศตนเป็นคริสเตียนจำนวนมากมาย ไม่ต้องสงสัยว่าชาวยิวจำนวนมากที่ปฏิเสธพระเยซูเป็นผู้มีศีลธรรมสูง เชื่อฟังธรรมบัญญัติของโมเสสทุกประการ เปาโลไม่มีที่ติในเรื่องความชอบธรรมตามธรรมบัญญัติ แต่เขายังต้องรับเชื่อ (ฟีลิปปี 3:5-7)

ความจริงใจไม่เพียงพอเช่นกัน เพราะคนเคร่งศาสนาที่ไม่ถูกต้อง ชาวคอมมิวนิสต์ คนที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า และคนอื่นๆ มีความจริงใจอย่างมากในความเชื่อของตน เราจะต้องนมัสการพระเจ้าทั้งในวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:24) พระเจ้าทรงประสงค์การเชื่อฟังมากกว่าเครื่องบูชา (1ซามูเอล 15:22) และไม่มีใครจะได้รับความรอดถ้าไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณ ไม่ว่าจะถวายเครื่องบูชาเพียงใด

พระเจ้าเท่านั้นทรงทอดพระเนตรเห็นใจของมนุษย์และทราบว่าเขาเป็นอย่างไรจริงๆ (เยเรมีย์ 17:9-10) เราต้องไม่สร้างข้อยกเว้นสำหรับผู้ที่คุณเหมือนว่าสมควรได้รับความรอดตามการกระทำที่ดีของตน ตามการตัดสินของมนุษย์ที่ไม่ถูกต้อง

ผู้ที่ประกาศพระคริสต์

การประกาศพระคริสต์อย่างจริงจังตามแนวคิดที่ไม่ถูกต้องนั้นไม่เพียงพอ คนหนึ่งต้องเชื่อและเชื่อฟังพระกิตติคุณ ผู้พยากรณ์ที่ผิดๆ และผู้ซาลัทธิประกาศพระคริสต์ แต่พวกเขาไม่ได้รับความรอด พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า บางคนจะประกาศพระองค์อย่างจริงจัง เชื่อว่าพวกเขาได้รับความรอด และแม้แต่ประกาศว่ากระทำการอัศจรรย์ในพระนามของพระองค์ แต่พวกเขาไม่ได้รับความรอดเพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ (มัทธิว 7:21-27) หลายคนจะประกาศตัวว่ารู้จักพระองค์และมีความรู้สึกดีที่ได้อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ แต่ไม่ได้รับความรอด (ลูกา 13:25-27)

ผู้ที่มีความเชื่อในพระคริสต์ระดับหนึ่งแต่ไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณสมบูรณ์จะเป็นอย่างไร เราต้องตระหนักว่าพวกเขาได้ตอบสนองต่อพระวจนะของพระเจ้าในระดับหนึ่ง และพระเจ้าได้ทรงพยายามช่วยเหลือพวกเขา พระเจ้าทรงแสวงหาเพื่อนำพวกเขาไปยังความจริงทั้งหมด และถ้าพวกเขาปฏิบัติตามพระวจนะและพระวิญญาณของพระองค์ต่อไป พวกเขาจะได้รับความรอด เราต้องไม่ทำให้ประสบการณ์ที่แท้จริงกับพระเจ้าที่พวกเขามีนั่นหมดความสำคัญไป คนเหล่านี้ได้เริ่มที่จะปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า แต่ในเวลานี้ ในประสบการณ์ของพวกเขา พวกเขาไม่ใช่ผู้เชื่อเหมือนอย่างอัครสาวก พวกเขายังไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำแลพระวิญญาณตามยอห์น 3:5 และกิจการ 2:38

อปอลโลเป็นตัวอย่างจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับผู้ที่อยู่ในสถานการณีนี้อีก (กิจการ 18:24-28) เขาเป็นผู้ที่มีไหวพริบดี มีความชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ได้รับการยอมรับในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรน เขาสอนสิ่งสารพัดของพระเจ้าด้วยความบากบั่น และพูดอย่างกล้าหาญในธรรมศาลา แม้ว่าเขารู้แต่การบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น เมื่ออควิลลาและบรีซิลลาได้ยินเขาคนทั้งสองรับเขามาและอธิบายวิถีทางของพระเจ้าให้เขาเข้าใจมากยิ่งขึ้น ดูเหมือนว่าคนเหล่านั้นสอนเขาเรื่องการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากเป็นสิ่งที่เปาโลสอนอัครสาวกสิบสองคนของยอห์นในบทต่อมา

จากบันทึกนี้ เราเห็นว่าบางคนอาจมีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์เป็นอย่างมาก รับใช้อย่างเกิดผล และร้อนรนในฝ่ายวิญญาณ แต่ยังไม่บังเกิดใหม่ โดยทั่วไป คนเหล่านี้คือผู้เชื่อที่ไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่คริสตจักรที่เชื่อแบบอัครสาวก แม้ว่าพวกเขาจะมีประสบการณ์กับพระเจ้า แต่ก็จำเป็นต้องมีผู้นำไปสู่ความจริงมากยิ่งขึ้น

บางที วิธีหนึ่งที่จะอธิบายถึงสถานภาพของคนเหล่านี้ได้คือ พวกเขาอยู่ในขั้นตอนการปฏิสนธิ และยังไม่บังเกิดใหม่ ผู้นำพื้นเทศออสตบูกเบิก เช่น เอ ดี เออร์ชัน และจี ที เฮย์วูด ใช้การเปรียบเทียบเช่นนี้ พระวจนะได้ปลุกลงไปแล้ว และมีการปฏิสนธิแล้ว (ลูกา 8:11; 1เปโตร 1:23) แต่การบังเกิดที่แท้จริงยังไม่ได้เกิดขึ้น พวกเขาอยู่ในขั้นตอนการก่อตัวของความเป็นคริสเตียนและจำเป็นต้องได้รับการนำไปสู่ความจริงทั้งปวงเพื่อที่พวกเขาจะมีการบังเกิดที่เป็นปกติและมีสุขภาพดี

ผู้ประกาศตนเป็นคริสเตียนในประวัติศาสตร์คริสตจักร

พระคัมภีร์เผยให้เห็นแผนการแห่งความรอดเพียงแผนการเดียวสำหรับยุคคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ และมีพระคัมภีร์อยู่ตลอดเวลาในประวัติศาสตร์คริสตจักร นอกจากนี้ ยังมีบันทึกจากเวลาช่วงแรกหลังสมัยอัครสาวกสำหรับยุคต่อๆ มา และบันทึก

เหล่านั้นยืนยันข้อความของอัครสาวกเกี่ยวกับการบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีการพูดภาษาต่างๆ นอกจากนี้ ยังดูเหมือนว่า มีคำสั่งสอนเหล่านี้ตลอดทั้งประวัติศาสตร์คริสตจักรอีกด้วย²

เราไม่รู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตทางฝ่ายวิญญาณของผู้นำคริสตจักรที่สำคัญๆ ในระหว่างสมัยปฏิรูป บางคนอาจได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และพูดภาษาต่างๆ โดยไม่เข้าใจความสำคัญของประสบการณ์นี้อย่างแท้จริง ในหลายกรณี มีหลักฐานว่าผู้นำโปรเตสแตนต์บางคนตระหนักถึงคำสั่งสอนของอัครสาวกที่สำคัญ เช่น ในระหว่างสมัยปฏิรูป แพทย์ชาวสเปนที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ ไมเคิล เซอร์เวอทัส ประกาศเรื่องพระเจ้าองค์เดียว สภาพระเจ้าที่บริบูรณ์ของพระเยซู และความจำเป็นในการบัพติศมาอีกครั้ง ลูเธอร์ สวิงลี และคาลวินรู้เกี่ยวกับคำสั่งสอนของเขา โดยเฉพาะ ลูเธอร์ตระหนักถึงการโต้เถียงเกี่ยวกับวิธีพูดในการบัพติศมาในพระนามพระเยซู มีการพูดภาษาต่างๆ ในกลุ่มชาวอนาแบปติสต์ยุคแรก และกลุ่มรีฟอร์มอาจได้ยินเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ ลูเธอร์ทราบเกี่ยวกับ “ผู้กระตือรือร้น” กลุ่มที่เน้นการเคลื่อนไหวของพระวิญญาณ และการสื่อสารกับพระเจ้าทางการเผยพระวจนะและการบันดาลใจ (อาจรวมถึงภาษาแปลกๆ และการแปล) อย่างแน่นอน พวกเขาต่อต้านลูเธอร์ว่าเป็นผู้ยึดถือตัวหนังสือเท่านั้น แต่ลูเธอร์และคำสั่งสอนของลูเธอร์ในคองคอร์ด (Lutheran Formula of Concord) (1577) ปฏิเสธคนเหล่านี้³ ดูเหมือนว่ากลุ่มรีฟอร์มได้เห็นคำสั่งสอนสอนแบบอัครสาวกบางอย่างบ้าง

กลุ่มรีฟอร์มมีข้อผิดพลาดในเรื่องคำสั่งสอนบ้าง เพราะพวกเขาถือคำสั่งสอนที่ผิดๆ เช่น ชะตากรรมของวิญญาณแต่ละคน การบัพติศมาเด็กทารก การประพรมและการเชื่อพระเจ้าสามองค์ พวกเขาไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องหลักการคริสเตียนทุกเรื่อง ลูเธอร์ยินยอมและเสนอให้ผู้นำเยอรมันคนหนึ่งมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน เชื่อว่าอนาแบปติสต์ทุกคนเป็นคนนอกกรีตและยินยอมให้ข่มเหงพวกเขา ส่งสัยความสำคัญของหนังสือยากอบ และเรียกหนังสือยากอบว่าเป็น “จดหมายที่ไม่ค่า” เห็นด้วยกับการข่มเหงชาวยิวอย่างรุนแรง และสนับสนุนการกำจัดกบฏชาวอนาของราชวงศ์ในระบอบศักดินาของเยอรมัน⁴ เขาเขียนแผ่นพับประณามกบฏชาวอนา ชื่อ “Against the Murderous and Thieving Hordes of Peasants” ซึ่งกล่าวว่า “ให้ทุกคนที่สามารถ ดี ข่มเหง” พวกเขาได้⁵ สวิงลีเสียชีวิตในความพยายามเอาหลักโปรเตสแตนต์เข้าไปยังเขตคาทอลิกในประเทศบ้านเกิดสวิทเซอร์แลนด์⁶ คาลวินยินยอมกับการข่มเหงเซอร์เวอทัส โดยปล่อยให้เขาถูกเผาใกล้กับเจนีวา⁷

มีบันทึกเกี่ยวกับลักษณะสำคัญและการมีส่วนร่วมในประวัติศาสตร์คริสตจักรของคนเหล่านี้ แต่ก็ก็เป็นความจริงเช่นกันว่าไม่มีคนใดสมบูรณ์แบบหรือไม่มีข้อผิดพลาดเลย

เราไม่สามารถสร้างข้อยกเว้นพิเศษเพราะบุคคลมีความกล้าหาญ ความร้อนรนและความเข้าใจในเรื่องหนึ่งเรื่องใดของพระคัมภีร์ คนจำนวนมากแสดงความกล้าหาญ ความร้อนรน ความตั้งใจ และการเสียสละเพื่อศาสนาที่ผิดๆ การเมือง และประเทศชาติของตน บางคนถูกข่มเหง ทรมานอย่างโหดร้าย และถูกฆ่าตายเพราะศาสนายิว ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม คอมมิวนิสต์ เหตุผลในการปฏิวัติและอนาธิปไตย คนนอกกรีตและผู้ปฏิรูปชาลัทธิจำนวนมากได้รับความทรมานเพราะการประกาศพระคริสต์ มนุษย์มีชีวิตอยู่และเสียชีวิตเพราะเหตุผลที่สมเกียรติ และแม้ว่าเหตุผลจะสำคัญต่อพระเจ้า เช่น ประชาธิปไตย เสรีภาพในทางศาสนา ความเชื่อในพระเยซูฮอวาร์ และความเชื่อในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีคนใดที่ได้รับความรอดเพราะการทนทุกข์หรือการเสียสละของตน ไม่ว่าจะอย่างไร เราไม่ควรจะปล่อยให้ชีวิตของบรรพบุรุษที่เคร่งครัดหรือผู้นำที่มีเกียรติในประวัติศาสตร์คริสตจักรชักจูงเราไปจากการเชื่อ เชื่อฟัง และประกาศสิ่งที่เรารู้ว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในปัจจุบัน

แนวคิดนอกเหนือจากพระคัมภีร์

แบบแผนและแนวคิดอื่นๆ ทั้งหมดเกี่ยวกับความรอดสำหรับผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ และเราจะต้องถือเป็นเช่นนั้น

มีโอกาสดังที่สองหลังความตายหรือไม่

บางคน เช่น พวกมอร์มอน และพยานพระยะโฮวาห์ สอนว่ามีความเป็นไปได้ที่จะได้รับโอกาสที่จะรอดหลังความตาย อย่างน้อยก็สำหรับผู้ที่ไม่ได้มีโอกาส “เต็มที” ในชีวิตนี้ ทฤษฎีเหล่านี้อาจน่าสนใจที่จะเอามาพิจารณา แต่พระคัมภีร์ไม่ได้ให้อำนาจแก่เราที่จะเทศนาว่าสิ่งเหล่านี้เป็นพระกิตติคุณ พระคัมภีร์ไม่สอนคำสั่งสอนเกี่ยวกับโอกาสในการรับพระกิตติคุณหลังจากชีวิตบนโลกนี้สิ้นสุดลง แต่พระคัมภีร์กลับแสดงให้เห็นว่าไม่มีโอกาสเช่นนั้น “มีข้อหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า จะตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นก็มีการพิพากษา” (ฮีบรู 9:27) “อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพ จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และจะได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติดีก็ฟุ้งขึ้นสู่อชีวิต บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติชั่ว ก็ฟุ้งขึ้นสู่การพิพากษา” (ยอห์น 5:28-29) “ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและแดนมรณาก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในแดนนั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน” (วิวรณ์ 20:13)

มีการใช้ข้อความสองข้อความเพื่อสนับสนุนเกี่ยวกับคำสั่งสอนเรื่องโอกาสครั้งที่สอง ในข้อความหนึ่งนั้น เปาโลอ้างถึงการบังเกิดมาเพื่อคนตาย (1โครินธ์ 15:29) ซึ่งกล่าวถึงไปแล้วในบทที่ 6 อีกข้อความหนึ่งกล่าวว่า พระวิญญาณของพระคริสต์ได้เทศนาแก่วิญญาณในคุกที่ไม่เชื่อฟังในสมัยของโนอาห์ (1เปโตร 3:18-20) ต่อไปนี้เป็นคำอธิบายบางอย่างเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นี้ (1) พระวิญญาณของพระคริสต์เทศนาในสมัยของโนอาห์ทางโนอาห์แก่ผู้ที่อยู่ในคุกในปัจจุบัน ถ้อยคำและรูปกาลของ 1เปโตร 4:6 สนับสนุนการแปลเช่นนี้ (2) พระวิญญาณของพระคริสต์เสด็จไปยังแดนคนตายในขณะที่พระกายของพระองค์อยู่ในอุโมงค์ และประกาศชัยชนะของพระองค์เหนือความตายแก่ทูตสวรรค์ที่ทำบาปในคุก (2เปโตร 2:4) หรือแก่อำนาจซาตานทั้งหมด (3) พระวิญญาณของพระคริสต์ประกาศเช่นนี้แก่วิญญาณของมนุษย์ในแดนคนตาย แต่ไม่ได้ให้โอกาสครั้งที่สองที่จะได้รับความรอด คำอธิบายสองประการหลังได้รับการสนับสนุนจากคำภาษากรีกแปลว่า “ประกาศ” ซึ่งไม่ใช่คำว่า *อืออองเกะลิโซ* (*euangelizo*) ซึ่งหมายถึงการประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอด แต่เป็นคำว่า *เคอูสโซ* (*kerusso*) ซึ่งมีความหมายถึงการประกาศข้อมูล คำอธิบายทั้งสองประการเหมาะสมกับคำสั่งสอนเกี่ยวกับการเสด็จไปยังแดนคนตายของพระคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงมีชัยชนะมีกุญแจแห่งแดนคนตายและความตาย และปล่อยให้ผู้ถูกคุมขังถูกคุมขังต่อไป (กิจการ 2:25-32; โรม 10:7; เอเฟซัส 4:8-10; วิวรณ์ 1:18)

มีการบังเกิดใหม่ที่ไม่สมบูรณ์แบบหรือไม่

ในปัจจุบัน บางคนไม่ได้สอนว่ารอดได้โดยไม่ต้องมีการบังเกิดใหม่ แต่สอนว่า การบังเกิดใหม่อาจเป็นการปฏิบัติตามแบบแผนของอัครสาวกเพียงบางอย่างเท่านั้นได้ พวกเขาสนับสนุนความคิดนี้ โดยชี้ให้เห็นตัวอย่างที่พระเจ้าทรงช่วยคนให้รอดภายในแผนการของพระองค์สำหรับสมัยของเขา แต่ทำให้แผนการของพระองค์สมบูรณ์ในวิธีที่ไม่เป็นตามประเพณีหรือในวิธีที่ไม่คาดคิด ตัวอย่างจากพระคัมภีร์เก่า ได้แก่ เยโร บาลาอัม และนีเนเวห์ และโจรบนไม้กางเขนที่ได้รับความรอดภายใต้ธรรมบัญญัติ แต่มีพระเยซูทรงเป็นปुरुหิตและเครื่องบูชาของเขา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีเสรีภาพในการทำให้แผนการของพระองค์สมบูรณ์ในทางของพระองค์ แต่เราต้องไม่ถือตัวอย่างนี้สำคัญมากเพราะเกิดขึ้นในสถานการณ์และช่วงเวลาเฉพาะ

มีความเป็นไปได้สองประการ ในเรื่องเกี่ยวข้องกับความรอดในพระคัมภีร์ใหม่ (1) บางคนอาจบังเกิดใหม่จากพระวิญญาณโดยไม่มีหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ เพราะพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับภาษาต่างๆ หรือไม่เข้าใจ และไม่มีความเชื่อในเรื่องนั้น (2) บางคนอาจบังเกิดใหม่จากน้ำโดยไม่ได้อ่านชื่อของพระเยซูในการบังเกิดมาเพราะพวกเขาไม่เคยได้ยินการสอนเรื่องนี้ หรือไม่เข้าใจเรื่องนี้ ซึ่งเป็นการสันนิษฐานว่าเมื่อบังเกิดมา พวกเขามีความเชื่ออย่างแท้จริงในพระเยซูว่าเป็นองค์พระผู้ช่วยให้รอด และเข้าใจในทางปฏิบัติ (หากว่าไม่ใช่ทางศาสนศาสตร์แล้ว) ว่าพระองค์ทรงสภาพของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

แม้ว่าข้อโต้แย้งเหล่านี้จะดูเหมือนมีเหตุผลและมีความสอดคล้องกัน ยังมีปัญหาที่สำคัญอย่างน้อยสองประการ (1) พระคัมภีร์เองสอนเกี่ยวกับประสบการณ์ตามอย่างอัครสาวกที่สมบูรณ์ โดยไม่ได้กล่าวถึงข้อยกเว้น (2) ตลอดทั้งประวัติศาสตร์คริสตจักรและในปัจจุบัน คนที่จริงใจจำนวนมากมายังได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ รวมทั้งผู้ที่ไม่ได้คาดหวังการพูดภาษาต่างๆ และหลายคนได้รับบังเกิดมาในพระนามของพระเยซูโดยไม่เคยได้ยินใครสอนเรื่องการบังเกิดมา

ในพระนามของพระเยซูมาก่อน เมื่อพิจารณาถึงปัญหาเหล่านี้ เรามีหน้าที่รับและประกาศประสบการณ์ตามแบบอัครสาวกที่
สมบูรณ์โดยคาดหวังที่จะเห็นการปฏิบัติตามแบบแผนของอัครสาวกทุกประการ

ชะตากรรมของเด็กทารก

เรายังไม่ได้กล่าวถึงเด็กที่เสียชีวิตก่อนที่จะโตพอที่จะเชื่อพระเจ้าและกลับใจจากความบาป หรือกล่าวถึงผู้ที่พิจารณาทาง
สมอง มีผู้เสนอมุมมองหลายประการด้วยกัน ได้แก่

(1) พวกเขาไม่สามารถไปสวรรค์ได้ เพราะธรรมชาติความบาปของตน (สดุดี 51:5; โรม 5:12-21) แนวคิดนี้เห็นว่า
ธรรมชาติความบาปไม่ใช่แค่แรงกดดันให้ทำบาปเท่านั้น แต่หมายถึงความผิดที่ได้รับมานอกไปจากการกระทำของตนเอง ชาว
โรมันคาทอลิกมีความคิดเห็นเช่นนี้ โดยสอนว่าเด็กทารกต้องได้รับการบัพติศมาเพื่อล้างความบาปเดิมของตน พวกเขาได้สร้าง
สถานที่ซึ่งไม่เป็นตามพระคัมภีร์สำหรับเด็กที่ไม่ได้รับบัพติศมาเรียกว่า ลิ้มโบ้ ที่ซึ่งไม่มีทั้งความสบายหรือความเจ็บปวด

(2) พวกเขาจะไปสวรรค์ พระเยซูทรงใช้เด็กเล็กๆ เพื่อเป็นตัวอย่างอธิบายเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ (มัทธิว 18:1-10;
19:14) อาจเป็นการบอกโดยนัยว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดิน มุมมองนี้สันนิษฐานว่าด้วยการไถ่ของพระคริสต์ พระเจ้าจะ
ทรงกำจัดลักษณะบาปของพวกเขาโดยอัตโนมัติ

(3) พวกเขาจะได้ฟื้นขึ้นมาในเวลากการครอบครองหนึ่งพันปีและได้โอกาสที่จะยอมรับหรือปฏิเสธความรอด พวกเขา
พระเยซูทรงสอนเช่นนี้ แต่ไม่มีข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์

(4) พระเจ้าจะทรงตัดสินเด็กทารกตามความรู้ของพระองค์ว่าพวกเขาจะอย่างไรถ้าพวกเขามีชีวิตนี้ ซึ่งทำให้เกิดข้อ
สงสัยที่ไม่มีคำตอบเกี่ยวกับเสรีภาพในการตัดสินใจและปัจจัยต่างๆ ที่ก่อให้เกิดการตัดสินใจของบุคคล

(5) ความรอดของเด็กทารกถูกกำหนดโดยความรอดของพ่อแม่ ปัญหาในที่นี้คือพระเจ้าจะทรงแช่งสาปเด็กทารก
เพราะความบาปของพ่อแม่และความไม่เชื่อของพวกเขาอย่างนั้นหรือ มีตัวอย่างในพระคัมภีร์เก่าที่เด็กต้องทรมานเพราะความบาป
ของพ่อแม่ เช่น น้ำท่วม แต่ไม่จำเป็นว่าต้องหมายความว่าเด็กเหล่านั้นจะถูกแช่งสาปไปชั่ววันรันดร์ เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าเด็กมัก
ทรมานในชีวิตดั่งเป็นผลของการกระทำของพ่อแม่

1 โครินธ์ 7:14 กล่าวว่า สามิ/ภรรยาที่ไม่เชื่อได้รับการชำระ (แยกออก) โดยภรรยา/สามีที่เชื่อและลูกของพวกเขาจะถือ
บริสุทธิ์ (แยกออกจากโลกต่อพระเจ้า) ถ้าข้อนี้หมายถึงความรอด รวมถึงสามิ/ภรรยาที่ไม่เชื่อและลูกที่เป็นผู้ใหญ่หรือไม่ อย่างไรก็ตาม
เห็นได้ชัดเจนนว่าข้อพระคัมภีร์นี้การอ้างถึงอิทธิพลที่ดีของผู้เชื่อในครอบครัวของเขา ซึ่งอาจมีปัจจัยที่มีอำนาจในการนำคน
เหล่านั้นไปสู่ความรอดได้อย่างแน่นอน

เราสรุปว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเด็กทารกและผู้พิจารณาทางสมอง ซึ่งไม่เป็นที่น่าประหลาดใจ เพราะ
พระคัมภีร์เป็นหนังสือเน้นทางปฏิบัติมาก และพูดกับผู้ที่สามารถตอบสนองได้เท่านั้น บางทีพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้เพราะ
พระเจ้าไม่ต้องการให้เราเก็บพระกิตติคุณไว้จากกลุ่มคนอายุใดๆ พระคัมภีร์สอนเราให้ฝึกเด็กในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า
(สุภาษิต 22:6) และเราควรจะทำเช่นนั้นตั้งแต่อายุยังน้อยๆ พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้แม้แต่กับเด็ก
เล็กๆ มีสมาชิกในครอบครัวที่ได้รับพระวิญญาณเมื่ออายุ 6, 7, 8, 9 และ 10 พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุข้อจำกัดทางอายุ บางทีเพราะอายุ
ที่มีความรับผิดชอบในการตัดสินใจเองเกี่ยวกับความรอดของแต่ละคนอาจแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับอายุการเจริญเติบโต
ความสามารถและการฝึกฝนของเด็กก็ได้

การไม่มีคำสอนที่ชัดเจนเกี่ยวกับเด็กทารกและผู้พิจารณาทางสมองไม่ควรทำให้เราสับสน เราควรมีความเชื่อในพระเจ้า โดย
เชื่อว่าพระองค์ทรงมีแผนการแห่งพระคุณให้กับพวกเขา เหมือนเช่นที่พระองค์ทรงมีให้กับเรา เมื่อเราได้รับพระคุณ พระเมตตาและ
ความรักของพระเจ้าในชีวิตของเราเอง เราสามารถมอบพวกเขาไว้ในการดูแลของพระองค์โดยไม่ต้องสงสัย

ระดับการลงโทษ

พระคัมภีร์ระบุว่าคนบาปจะได้รับการลงโทษในระดับที่แตกต่างกันไปตามความรู้และโอกาสที่พวกเขามีบนโลก ทั้งนี้ไม่ได้ทำให้ความสำคัญของข้อเท็จจริงที่ว่าคนบาปทุกคนจะถูกลงโทษ หรือความรอดที่เขาไม่ได้รับนั้นเป็นสิ่งสำคัญนั้นหมดไป แต่อาจช่วยให้เข้าใจความยุติธรรมของพระเจ้าได้ดีขึ้นและหนุนใจเราไม่ให้สร้างข้อยกเว้นในพระกิตติคุณเพราะสงสารผู้ที่ดูเหมือนจะสมควรได้รับการลงโทษน้อยกว่าผู้อื่น พระเจ้าจะทรงประเมินอย่างยุติธรรมในระดับความรับผิดชอบของคนบาปทุกคน และจะลงโทษตามนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายว่าพระเจ้าจะใช้หลักการนี้อย่างไร แต่ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนเรื่องนี้

(1) พระเยซูสอนว่า “ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเขาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:48) พระองค์ทรงอธิบายด้วยอุปมาเกี่ยวกับเจ้านายคนหนึ่งทีกลับมากอย่างไม่คาดคิด คนรับใช้ที่รู้เจ้านาย แต่ไม่ปฏิบัติตาม ถูกเขียนตีมาก ในขณะที่คนรับใช้ที่ไม่เข้าใจสิ่งที่นายต้องการทั้งหมดและกระทำการสิ่งที่เหมาะสมที่จะได้รับโทษ ก็ถูกเขียนตีน้อย (ลูกา 12:42-48)

(2) คนหน้าซื่อใจคดจะได้รับการลงโทษที่มากกว่าคนอื่น ๆ (มาระโก 12:38-40)

(3) ผู้ที่หันหลังให้กับพระเจ้าจะถูกลงโทษมากกว่าถ้าพวกเขาไม่ได้รู้จักความจริงเลย (มัทธิว 12:43-45; 2 เปโตร 2:20-22)

(4) ธรรมิกชนที่ได้รับความรอดเพราะความเชื่อจะได้รับบำเหน็จตามการกระทำที่ดีของตน (1 โครินธ์ 3:11-15) ถ้าหลักการเดียวกันใช้ได้กับคนบาป พวกเขาจะถูกลงโทษตามการกระทำของตน

(5) ทุกคนจะถูกตัดสินตามการกระทำของตน โดยประเมินจากความรู้ที่บุคคลได้รับ (โรม 2:6, 11-16) ไม่มีใครได้รับความรอดนอกไปจากพระกิตติคุณ แต่คนบาปที่ปฏิบัติตามกฎแห่งจิตใจในบางเรื่องจะได้รับการยกเว้นในเรื่องนั้น ในขณะที่ผู้ละเมิดจะถูกลงโทษ (โรม 2:14-15) ความแตกต่างนี้มีความหมายก็ต่อเมื่อมีระดับการลงโทษที่แตกต่างกันไปเท่านั้น

(6) ถ้าคนใดกระทำความดีเพราะพระกิตติคุณ หรือเพราะคริสเตียนคนหนึ่ง เขาจะไม่เสียบำเหน็จภายในสถานการณใด ๆ (มัทธิว 10:40-42; มาระโก 9:41) คนที่ไม่รอดบางคนอาจจะไม่ได้รับสิ่งตอบแทนในชีวิตนี้ แต่จะเก็บเกี่ยวผลของตนในชีวิตหน้า

บทสรุป

พระคัมภีร์ไม่ได้สอนข้อยกเว้นใดๆ เกี่ยวกับข้อความเรื่องการบังเกิดใหม่ ซึ่งคือ การกลับใจจากความบาป การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่ควรสอนทฤษฎีหรือแนวความคิดที่นอกเหนือจากพระคัมภีร์ว่าเป็นความจริงที่ทรงสำแดง แต่เราควรยึดคำสั่งสอนทุกประการตามคำสอนที่ชัดเจนของพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้าจะทรงช่วยทุกคนที่แสวงหาความจริงอย่างจริงจังด้วยใจทั้งหมด และใช้วางใจในพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริงให้รอด

เราควรเทศนาพระกิตติคุณสมบุรณ์ นั่นคือ กิจการ 2:38 เป็นรูปแบบของการบังเกิดใหม่

เชิงอรรถ

¹Andrew Urshan, *Apostolic Faith Doctrine of the New Birth* (Portland, Or.: Apostolic Book Publishers, n.d.), pp. 3, 15; G. T. Haywood, *The Birth of the Spirit in the Days of the Apostles*, pp. 10-11, 21-22, Rpt. In Paul Dugas, ed. And comp., *The Life and Writings of Elder G. T. Haywood* (Stockton, Ca.: WABC Apostolic Press, 1968).

²For documentation of information in this section, see chapters 10 and 11.

³Rene Laurentin, *Catholic Pentecostalism*, Matthew J. O'Connell, trans. (Garden City, N.J.: Doubleday & Co., 1977), pp. 133-34.

⁴Roland Bainton, *Here I Stand* (Nashville: Abington, 1978), pp. 259, 292-97.

⁵*Ibid.*, pp. 216-17.

⁶Latourette, II, 749.

⁷Klotsche, p. 224.

13 ลักษณะสี่ประการของความรอด

“แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับการชำระแล้วได้รับการทำให้บริสุทธิ์แล้ว ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า และพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 6:11)

ความรอดที่พระเจ้าทรงประทานให้จะแก้ไขทุกปัญหาที่เกิดขึ้นจากความบาป ในที่สุดแล้ว ความรอดนั้นจะกู้ทุกสิ่งให้อาตัมเสียไปกลับคืนมาและมากยิ่งขึ้น (โรม 5:15-21) และจะสร้างเราขึ้นในพระฉายของพระคริสต์ (โรม 8:29; 1 ยอห์น 3:2)

บทนี้จะกล่าวถึงลักษณะสี่ประการของความรอด ได้แก่ การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม การสร้างใหม่ การรับเป็นบุตร และการชำระ

การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม

การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นการกระทำที่พระเจ้าทรงสำแดงว่าคนบาปนั้นเป็นผู้ชอบธรรม จริงๆ แล้ว คนบาปไม่ได้กลายเป็นผู้ชอบธรรมในตัวของเขาเองในเวลานี้ แต่พระเจ้าทรงถือ คิด หรือพิจารณาว่าเขาเป็นคนชอบธรรม โดยไม่ใส่พระทัยในความบาปในอดีตของเขา การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นศัพท์ที่ถูกต้องที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงสถานะในสายพระเนตรของพระเจ้า

การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมมีส่วนประกอบสองประการได้แก่ (1) พระเจ้าทรงให้อภัยคนบาป โดยเอาความผิดและโทษที่เกี่ยวข้องกับความบาปของเขาออกไป (โรม 4:6-8; 8:1) (2) พระเจ้าทรงให้ (ถ่ายถอด) ความชอบธรรมของพระคริสต์แก่คนบาป เพื่อที่เขาจะสามารถมีส่วนในทุกสิ่งที่มีที่พระคริสต์ผู้รับบาปมีสิทธิได้รับได้เพราะความชอบธรรมของพระองค์ (โรม 3:22; 4:3-5; 2 โครินธ์ 5:20-21) ด้วยเหตุผลทั้งสองนี้ ผู้ที่ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมจะได้คืนดีกับพระเจ้าอย่างแท้จริง (โรม 5:1, 9-10) และมีสิทธิรับพระสัญญาของพระองค์ทุกอย่างเป็นมรดก รวมทั้ง ชีวิตนิรันดร์ด้วย (โรม 5:9; 8:30; กาลาเทีย 3:10-14; ทิตัส 3:7)

การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมมาจากพระคุณของพระเจ้า โดยซื้อด้วยพระโลหิตของพระคริสต์เพื่อเรา “แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญาโดยพระโลหิตของพระองค์” (โรม 3:24-25) การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมมาจากทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่ด้วยการกระทำตามธรรมบัญญัติ “เพราะเราทั้งหลายเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:28) “ส่วนคนที่มิได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงโปรดให้คนผิดเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้น พระเจ้าทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม” (โรม 4:5)

พระโลหิตของพระคริสต์ซึ่งไถ่บาปอันสมบูรณ์ของพระองค์ รวมทั้ง การวายพระชนม์ของพระองค์ (ซึ่งทำให้ออกกำหนดตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าสมบูรณ์) และการฟื้นพระชนม์ของพระองค์ (หากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์แล้ว การวายพระชนม์ก็จะมีผล) “แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าของเราให้ฟื้นขึ้นจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงถูกอายัดไว้ให้ถึงสิ้นพระชนม์แล้ว เพราะการล่วงละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นจากความตาย เพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” (โรม 4:24-25) พระคุณของพระเจ้าเป็นที่มาของการทำให้เป็นคนชอบธรรม พระโลหิตของพระคริสต์ (การวายพระชนม์ การฝังและการฟื้นคืนพระชนม์) เป็นเหตุผลสนับสนุนการทำให้เป็นคนชอบธรรม และความเชื่อเป็นสภาพที่เราได้รับการทำให้เป็นคนชอบธรรม

เนื่องจากการทำให้เป็นคนชอบธรรมเกิดจากความเชื่อ จึงเกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดอย่างเต็มที่ ซึ่งรวมถึงการเชื่อฟังพระกิตติคุณ (บทที่ 2) ดังนั้น งานแห่งการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมที่สมบูรณ์มาจากความเชื่อเมื่อคนหนึ่งกลับใจใหม่ ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ใน 1 โครินธ์ 6:9-10 เปาโลกล่าวถึงคนที่ไม่ชอบธรรมสิบประเภทที่จะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้า เขากล่าวต่อไปว่า “แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับการชำระแล้วได้รับการทำให้บริสุทธิ์แล้ว ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าและพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 6:11) อีกนัยหนึ่ง การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ว่าข้อนี้ไม่ได้กล่าวถึงคำว่า *บัพติศมา* โดยเฉพาะ แต่ *Smith's Dictionary of the Bible* อธิบายว่า ข้อนี้หมายถึงการบัพติศมา “โดยทั่วไป เชื่อว่า ในที่นี้อ้างถึงการบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า... ไม่น่าสงสัยเลยว่าข้อนี้อ้างถึงการบัพติศมา”¹ นักศาสนศาสตร์ชาวแบ็บติสต์ยืนยันว่า “ความเห็นของนักวิชาการเป็นเอกฉันท์ยืนยันว่าข้อนี้เกี่ยวข้องกับบัพติศมา”²

คำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำ และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ แสดงว่างานแห่งการทำให้เป็นคนชอบธรรมเกิดขึ้นในทั้งสามอย่าง ในการกลับใจใหม่ มนุษย์และพระเจ้าเริ่มก่อความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งวางรากฐานสำหรับการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ ในการบัพติศมาด้วยน้ำ พระเจ้าทรงยกบาป (กิจการ 2:38) ซึ่งสอดคล้องกับปัจจัยแรกของการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานความชอบธรรมของพระคริสต์เพราะพระวิญญาณทรงเป็นพระคริสต์ในเรา “เพื่อสิ่งที่ยอมรับบัญญัติสิ่งไว้ จะได้สำเร็จในตัวเราทั้งหลาย ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:4) “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆ แล้ว ท่านก็มีได้อยู่ได้เนื้อหนัง แต่อยู่ได้พระวิญญาณ ผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ถึงแม้ว่าร่างกายของท่านจะตายไปเพราะบาป แต่วิญญาณจิตของท่านก็จะดำรงอยู่เพราะความชอบธรรม” (โรม 8:9-10) พระวิญญาณที่ทรงสถิตอยู่ช่วยให้เราสามารถรับความรอดในอนาคตได้ (โรม 8:11) ด้วยพระวิญญาณ เรามีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการอวยพรและพระสัญญาของพระเจ้า (โรม 8:15-17; กาลาเทีย 3:14) โดยสรุป การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณสอดคล้องกับปัจจัยที่สองของการทำให้เป็นผู้ชอบธรรม

งานแห่งการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเริ่มต้นด้วยการกลับใจจากบาป และสมบูรณ์เมื่อบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ ดังนั้น การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันเมื่อบังเกิดใหม่ ไม่ถูกต้องที่จะกล่าวว่าการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นได้ด้วยการบังเกิดใหม่เพียงลักษณะเดียวเท่านั้น เพราะการบังเกิดใหม่ต้องถือเป็นหนึ่งเดียวในทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ในความหมายหนึ่ง การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมมีอยู่เสมอสำหรับความบาปที่ได้กระทำและกลับใจใหม่หลังจากประสบการณ์การบังเกิดใหม่

การสร้างใหม่

การสร้างใหม่หมายถึงการบังเกิดใหม่ ไม่ใช่แค่การปฏิรูปลักษณะเก่า ผู้ที่ได้บังเกิดใหม่ได้รับธรรมชาติใหม่ที่บริสุทธิ์ซึ่งมีอำนาจเหนือธรรมชาติเก่าและบาป การบังเกิดใหม่มีสองส่วนประกอบด้วยกัน ได้แก่ (1) การทำลายอำนาจของธรรมชาติเก่า (2 โครินธ์ 5:17) และ (2) การให้ธรรมชาติใหม่ ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นธรรมชาติของพระเจ้าเอง (เอเฟซัส 4:24; โคลโลสี 3:10; 2 เปโตร 1:4)

ธรรมชาติใหม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความปรารถนาและทัศนคติ (เอเฟซัส 4:23-32) และอำนาจในการดำเนินชีวิตใหม่ (กิจการ 1:8; โรม 8:4) การบังเกิดใหม่ไม่ได้กำจัดธรรมชาติความบาป คริสเตียนมีธรรมชาติสองอย่าง ได้แก่ เนื้อหนัง (ธรรมชาติความบาปหรือเนื้อหนัง) และพระวิญญาณ ถ้าเขาดำเนินตามความปรารถนาของเนื้อหนัง หรือขึ้นอยู่กับอำนาจของเนื้อหนัง เขาจะไม่สามารถดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ที่ได้รับชัยชนะได้ (โรม 7:21-25; 8:12-13; กาลาเทีย 5:19-21) ถ้าเขาดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ เขาสามารถดำเนินชีวิตแห่งชัยชนะเหนือความบาปได้ (โรม 8:1-4; กาลาเทีย 5:22-23; 1 ยอห์น 3:9) ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถได้รับความรอดโดยไม่มียานแห่งการสร้างใหม่ในชีวิตของเขา (ยอห์น 3:3-7; กาลาเทีย 6:15)

การสร้างใหม่เกิดจากพระคุณของพระเจ้า (ยอห์น 1:13; ทิโมธี 3:5; ยากอบ 1:18) และมาทางความเชื่อของมนุษย์ (ยอห์น 1:12-13) เราได้กำเนิด (ปฏิสนธิ) โดยพระวจนะของพระเจ้า พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 4:15; ยากอบ 1:18; 1 เปโตร 1:23) การได้ยินพระวจนะปลุกเมล็ดแห่งความรอดของเรา แต่จะพัฒนาเป็นการบังเกิดใหม่ได้นั้น เราต้องตอบสนองในความเชื่อ

ด้วยการเชื่อฟังกิจการ 2:38 เมื่อกลับใจใหม่และบัพติศมาด้วยน้ำ มนุษย์เก่าของเราถูกฆ่าและฝัง ซึ่งหมายถึงวิถีชีวิตเก่าของเราและการครอบงำของบาปเหนือเราถูกทำลายไป (โรม 6:1-7) การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ใส่ธรรมชาติใหม่และอำนาจถาวรเพื่อทำให้มนุษย์เก่าตายต่อไป (โรม 8:8-9, 13) ดังนั้น การบัพติศมาด้วยน้ำและการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณสอดคล้องกับปัจเจกสองประการของการสร้างใหม่ ทั้งสองสิ่งเป็นส่วนของการบังเกิดใหม่

เช่นนั้น การสร้างใหม่จึงเกิดขึ้นในเวลาที่เรากลับใจใหม่ รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ งานแห่งการสร้างใหม่มีประโยชน์ตลอดการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเราโดยให้ความปรารถนาที่ชอบพระทัยพระเจ้า การขึ้นทางฝ่ายวิญญาณ และอำนาจในการเอาชนะความบาปทุกวัน

การรับเป็นบุตร

การรับเป็นบุตรเป็นการกระทำในการเลือกและรับบุตร การสร้างใหม่ ของเราเป็นบุตรของพระเจ้าด้วยการบังเกิดใหม่ทางฝ่ายวิญญาณ การรับเป็นบุตร ของเรากลายเป็นบุตรที่เป็นผู้ใหญ่ของพระเจ้าและผู้รับมรดกโดยการเจตนาเลือกของพระองค์ ดังนั้น การรับเป็นบุตรหมายถึงตำแหน่งของเราในฐานะบุตรของพระเจ้าด้วยสิทธิ์ทุกประการที่เกี่ยวข้องกับสถานะนั้น

ในกาลาเทีย 4:1-7 เปาโลเปรียบเทียบชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติก่อนพระคริสต์ และชีวิตในพระวิญญาณหลังพระคริสต์ ก่อนการวายพระชนม์ของพระคริสต์ คนทั้งหลายดำเนินชีวิตภายใต้การเป็นทาสต่อโลก ประชากรของพระเจ้าดำเนินชีวิตภายใต้การยอมต่อธรรมบัญญัติ เหมือนเช่นเด็กที่ยังไม่ถึงอายุการเป็นผู้ใหญ่ อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ปกครองและผู้อบรม อย่างไรก็ตาม หลังการไถ่ของพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าถึงอายุ ได้รับพระวิญญาณของพระคริสต์ และมีสิทธิ์ในมรดกที่พระเจ้าทรงวางแผนให้แก่พวกเขา เปาโลใช้คำว่า การรับเป็นบุตร เพื่อบรรยายการเปลี่ยนสถานะนี้ เนื่องจากการรับเป็นบุตรให้สิทธิ์และสิทธิพิเศษแก่บุคคลที่เขาไม่เคยได้รับมาก่อน

ในโรม 8:14-17 เปาโลใช้การเปรียบเทียบการรับเป็นบุตรในทางที่ต่างออกไป ในการรับเชื่อของเรา เราได้รับเป็นบุตรเข้าในครอบครัวของพระเจ้า กลายเป็นพี่น้องที่อายุน้อยกว่าของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ ในฐานะเด็กที่ได้รับเข้าเป็นบุตร เรามีสิทธิ์และสิทธิพิเศษถูกต้องทุกประการของบุตรที่เกิดตามธรรมชาติ พระคริสต์ทรงเป็นผู้เดียวที่ได้กำเนิดจากพระบิดาและเป็นผู้เดียวที่มีสิทธิ์ดั้งเดิมที่จะเป็นทายาท แต่ด้วยการรับเป็นบุตร เราจึงกลายเป็นทายาทของพระบิดา และจึงเป็นผู้รับมรดกพร้อมกับพระคริสต์

เรายังไม่ได้รับประโยชน์ทุกประการของการรับเป็นบุตร เรายังคงรอคอยการสำแดงที่สมบูรณ์ของตำแหน่งของเราในฐานะบุตรของพระเจ้า และการไถ่ร่างกายของเรา (โรม 8:23)

การรับเป็นบุตรเกิดจากพระคุณและทางเลือกของพระเจ้า (เอเฟซัส 1:4-5) และมาทางความเชื่อ (กาลาเทีย 3:26) พระคัมภีร์ระบุว่า การรับเป็นบุตรเกิดขึ้นด้วยการบัพติศมาด้วยน้ำและการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้เราได้เข้าอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า “เพราะว่า ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าร่วมในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะมีชีวิตพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:26-27) “เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน” (1โครินธ์ 12:13) “เหตุว่าท่านไม่ได้รับน้ำใจทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า ให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า ‘อับบา’ คือพระบิดา” (โรม 8:15) พระวิญญาณเป็นทั้งตัวแทนของการรับเป็นบุตรและผลประโยชน์แรกของการรับเป็นบุตร

การรับเป็นบุตรเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าจึงเกิดขึ้นในทันทีเมื่อบังเกิดใหม่ ในความหมายหนึ่ง เป็นเหตุการณ์ในอดีต เพราะเราได้รับการเรียกให้เป็นบุตรของพระเจ้า (1ยอห์น 3:1) เราได้รับผลแรกของมรดกของเราแล้ว ซึ่งคือพระวิญญาณของพระเจ้า (โรม 8:23; กาลาเทีย 4:6; เอเฟซัส 1:13-14) และเรามีประกันว่าจะได้รับมรดกในอนาคต อย่างไรก็ตาม ในอีกความหมายหนึ่ง การรับเป็นบุตรยังคงเป็นอนาคต เรายังคงรอคอยการสำแดงตำแหน่งของเราต่อหน้าสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด การไถ่ร่างกายของเรา และการรับมรดกทั้งหมดของเรา ทั้งหมดเราจะได้รับเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา

การชำระ

การชำระมีความหมายตามตัวอักษรหมายถึงการแยกออก ในบริบทของการศึกษาของเรา มีความเท่าเทียมกับ**ความบริสุทธิ์** ซึ่งหมายถึงการแยกจากบาปและอุทิศต่อพระเจ้า การชำระเป็นขั้นตอนของการเป็นผู้ชอบธรรม ซึ่งจริงๆ แล้วคือการเป็นเหมือนพระคริสต์

ในการบังเกิดใหม่ พระเจ้าทรงแยกเราออกจากบาป (1โครินธ์ 6:11) แต่เป็นเพียงการเริ่มต้นของกระบวนการเท่านั้น พระเจ้าทรงดำเนินต่อไปในการทำงานกับเราเพื่อแก้ไขเราให้สมบูรณ์และทำให้เราเป็นคนบริสุทธิ์ พระคัมภีร์สอนว่าเราสามารถมีความเป็นผู้ใหญ่และความดีรอบคอบในชีวิตนี้ได้ (2โครินธ์ 3:18; 7:1; เอเฟซัส 4:11-15; 2เปโตร 3:18) ซึ่งไม่ใช่ความดีรอบคอบที่สมบูรณ์แบบและไม่มีบาปเหมือนพระคริสต์ แต่เป็นขั้นตอนความดีรอบคอบเพราะธรรมชาติความบาปและความเป็นไปได้ในการทำบาปยังคงอยู่ภายใน

เราทุกคนสามารถมีความดีรอบคอบเท่าเทียมกันในความหมายเกี่ยวข้องกันแม้ว่าเราอาจได้รับในระดับที่แตกต่างกันในความหมายเด็ดขาด เหมือนเช่นเด็กสองคนในระดับการพัฒนาที่แตกต่างกันสามารถเป็นปกติและมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ได้ พระเจ้าทรงประเมินชีวิตของเราตามหลักว่าเรามาจากไหน ความสามารถของเราคืออะไร พระองค์ทรงประทานอะไรให้แก่เรา และความสามารถของเราคืออะไร (มัทธิว 13:23; 25:14-30) พระองค์ทรงคาดหวังให้เราผ่านกระบวนการเติบโต (มาระโก 4:26-29) ถ้าเราได้บังเกิดใหม่ เติบโตในอัตราที่เหมาะสมในความสัมพันธ์ของเรา ใช้ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรา ดำเนินชีวิตที่กลับใจใหม่ และเป็นเหมือนกับพระคริสต์มากขึ้นทีละน้อยๆ เราสามารถดีรอบคอบได้ในสายพระเนตรของพระองค์ เป้าหมายที่พระองค์ทรงประทานแก่เราเพื่อต่อสู้คือความดีรอบคอบที่สมบูรณ์แบบ (มัทธิว 5:48) ถ้าเรายอมจำนนต่อกระบวนการชำระ ในท้ายที่สุดพระคริสต์จะทรงเปลี่ยนเราเข้าสู่ความดีรอบคอบที่ไม่มีบาปอย่างแท้จริงเมื่อพระองค์เสด็จมา (ฟิลิปปี 3:12-14; 1เธสะโลนิกา 3:13; 1ยอห์น 3:2)

การชำระของเราเกิดจากพระคุณผ่านทางความเชื่อตามเครื่องบูชาของพระคริสต์ (กิจการ 26:18; 1เธสะโลนิกา 5:23; ฮีบรู 10:10) การกระทำในการชำระเบื้องต้นเกิดขึ้นในเวลาของการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำ และการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (1โครินธ์ 6:11) งานที่ต่อเนื่องของการชำระล้างเกิดโดยการดำเนินการของพระวิญญาณที่อยู่ภายใน (2เธสะโลนิกา 2:13; 1เปโตร 1:2) ดังที่เราดำเนินชีวิตประจำวันด้วยความเชื่อ (โรม 1:17)

โดยสรุป การชำระเป็นงานที่เกิดขึ้นทันทีเมื่อบังเกิดใหม่ เมื่อเราแยกออกจากบาปต่อพระเจ้าเป็นครั้งแรก การชำระดำเนินต่อไปเรื่อยตลอดชีวิตคริสเตียน และจะสมบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จมารับคริสตจักร

แผนการแห่งความรอดที่เป็นนิรันดร์ของพระเจ้า

โรม 8:28-30 บรรยายถึงห้าขั้นตอนในแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าเพื่อมนุษย์ที่ทำบาป

(1) *การทรงทราบ* พระเจ้าทรงทราบมนุษย์จะทำบาป และจะจำเป็นต้องมีความรอด พระองค์ยังทรงทราบว่าเมื่อพระองค์ทรงประทานความรอด บางคนจะปฏิเสธ

(2) *การทรงตั้งไว้* เนื่องจากพระเจ้าทรงทราบการตอบสนองนี้ พระองค์ทรงวางแผนตั้งแต่ก่อนสร้างโลกที่จะให้ความรอดทางเครื่องบูชาไถ่บาปของพระคริสต์ (1เปโตร 1:18-20; วิวรณ์ 13:8) ผู้ที่เลือกแผนการของพระเจ้าได้รับการทรงตั้งไว้ให้ปฏิบัติเหมือนกับพระคริสต์ คริสตจักรได้รับการทรงตั้งไว้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จ แต่กระนั้น แต่ละบุคคลจะต้องเลือกว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่ตั้งไว้หรือไม่

(3) *การทรงเรียก* เมื่อปฏิบัติตามแผนการของพระองค์ พระองค์ได้ทรงขยายการทรงเรียกออกไปยังมนุษย์ทุกคน (“ผู้ใดที่ปรารถนา”) ที่จะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการนั้น โรม 8 กล่าวถึงการทรงเรียกที่เกิดผล ผู้ที่จะตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้าเท่านั้นที่จะเป็นส่วนของคริสตจักรอย่างแท้จริง (ภาษากรีก *เอคเคเลเชีย* (ekklesia) ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า “ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกออกมา”)

(4) การโปรดยให้เป็นผู้ชอบธรรม พระเจ้าทรงทำให้คนเหล่านั้นที่ยอมรับการทรงเรียกของพระองค์เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ทรงสำแดงว่าพวกเขาเป็นผู้ชอบธรรม ซึ่งให้สิทธิแก่พวกเขาที่จะได้รับประโยชน์ทุกประการของความรอด

(5) การโปรดยให้มีศักดิ์ศรี ขั้นตอนสุดท้ายคือการทำให้มีสง่าราศีซึ่งเป็นงานทำสุดของการชำระ โรม 8 กล่าวถึงการโปรดยให้มีศักดิ์ศรีในรูปกาลอดีต เนื่องจากในพระทัยของพระเจ้า เป็นเหตุการณ์ที่แน่นอนที่ตั้งไว้อย่างแท้จริงสำหรับคริสตจักรของพระองค์ ในเวลานั้น เราจะได้รับกายที่มีสง่าราศีด้วยธรรมชาติที่สมบูรณ์แบบและไร้ความบาปอย่างแท้จริง เมื่อแผนการของพระเจ้าสมบูรณ์ เราจะได้รับการชดเชยที่แท้จริงและนิรันดร์จากอำนาจและผลทั้งปวงของความบาป

บทสรุป

บทนี้ได้ศึกษาลักษณะสำคัญสี่ประการของความรอดของเรา (1) การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม การกระทำที่พระเจ้าทรงสำแดงว่าเราเป็นผู้ชอบธรรม (2) การสร้างใหม่ การกระทำที่เราได้บังเกิดใหม่และรับธรรมชาติใหม่ (3) การรับเป็นบุตร การกระทำที่เราได้อยู่ในครอบครัวของพระเจ้า และได้รับเลือกเป็นทายาทของพระองค์ และ (4) การชำระ การกระทำที่เราได้แยกออกจากความบาปและขั้นตอนที่เราได้กลายเป็นผู้ชอบธรรมอย่างแท้จริง

งานแห่งความรอดทั้งหมดนี้เกิดจากพระคุณของพระเจ้า ซึ่งมาโดยพระโลหิตของพระคริสต์ และมาถึงเราทางความเชื่อในพระคริสต์ นอกจากนี้ ทั้งสี่อย่างเกิดขึ้นเมื่อเรากลับใจใหม่ รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น การศึกษาของเราได้ยืนยันความจริงพื้นฐานสองประการได้แก่ (1) ความรอดเกิดจากพระคุณเพราะความเชื่อ และ (2) ทั้งการบัพติศมาด้วยน้ำและการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณเป็นส่วนประกอบของความรอด

การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม การสร้างใหม่ การรับเป็นบุตร และการชำระเบื้องต้นเกิดขึ้นทันทีเมื่อบังเกิดใหม่ เราได้บรรยายสิ่งเหล่านี้ว่าเกิดขึ้นในทันที โดยตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเห็นว่าการบังเกิดใหม่เป็นเหตุการณ์เดียว เนื่องจากพระคัมภีร์สอนว่าการบัพติศมาด้วยน้ำและพระวิญญาณเป็นหนึ่งเดียว (บทที่ 4) เราเชื่อว่างานจะไม่สมบูรณ์จนกว่าจะมีการบัพติศมาทั้งสองอย่าง รูปแบบโดยทั่วไปในหนังสือกิจการคือ การบัพติศมาทั้งสองอย่างเกิดขึ้นร่วมกัน (กิจการ 2:38; 10:44-48; 19:1-6)

ถ้าคนทั้งหลายมีความเชื่อและได้รับการสอนให้คาดหวังการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณในเวลาที่ยอมรับบัพติศมาด้วยน้ำ การบัพติศมาทั้งสองก็จะเกิดขึ้นเหมือนเช่นที่เกิดขึ้นในสมัยของอัครสาวก พวกเขาจะได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูและได้รับพระวิญญาณเมื่อพวกเขาออกมาจากน้ำในการบัพติศมา (กิจการ 19:1-6) หรือพวกเขาจะได้รับพระวิญญาณและเชื่อฟังคำสั่งให้บัพติศมาในพระนามของพระเยซูในทันที (กิจการ 10:44-48)

เมื่อพิจารณาเช่นนี้ เราได้ถือการศึกษาของเราตามกรณีทั่วไปของผู้ที่ได้กลับใจใหม่ รับบัพติศมาในน้ำ และบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมดในเวลาเดียวกัน เหลือเชื่อที่ได้เห็นว่าวิธีการที่พระเจ้าทรงกำหนดเพื่อที่ลักษณะทุกประการของความรอดจะสำเร็จเมื่อเราเชื่อฟังข้อความที่ชัดเจนของยอห์น 3:5 และกิจการ 2:38

เชิงอรรถ

¹"Baptism," *SDB*, I, 238.

²Beasley-Murray, p. 163.

14 คำตอบที่จริงใจ

ในตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ เรากลับไปยังคำถามเดิมของเรา “เราจะทำอย่างไรจึงจะรอดได้” คำตอบจากพระคัมภีร์ใหม่ คือ การใช้ความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ โดยการกลับใจใหม่จากความบาป การบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเพื่อยกบาป การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ และการดำเนินชีวิตบริสุทธิ์และแยกออกด้วยอำนาจของพระวิญญาณที่ทรงสถิตอยู่

วิถีทางทุกอย่างในการศึกษาพระคัมภีร์นำไปสู่คำตอบนี้ พระคัมภีร์แสดงคำตอบนี้สำหรับคำถามเกี่ยวกับความรอด (บทที่ 1) คำตอบนี้เป็นความหมายตามพระคัมภีร์ของคำว่าความเชื่อที่ช่วยให้รอด (บทที่ 2) คำตอบนี้เป็นพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์เพราะใช้การวางพระชนม์ การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์กับชีวิตของเรา และคำตอบนี้เป็นพระกิตติคุณที่ประกาศโดยผู้เทศนาพระคัมภีร์ใหม่ทุกคน (บทที่ 3) การบังเกิดใหม่ประกอบด้วยน้ำและพระวิญญาณ (บทที่ 4)

การกลับใจใหม่เป็นการหันจากบาปไปหาพระเจ้า โดยเกี่ยวข้องกับสติปัญญา อารมณ์ และความต้องการ และรวมถึงการตระหนักถึงบาป การสารภาพบาป การสำนึกบาป และการตัดสินใจละทิ้งความบาป (บทที่ 5) แบบที่ถูกต้องสำหรับการบัพติศมาด้วยน้ำของคริสเตียนคือการจุ่มในน้ำ และพระเจ้าทรงยกบาปของผู้เชื่อที่ได้กลับใจใหม่ในเวลานั้น (บทที่ 6) รูปแบบที่ถูกต้องสำหรับการบัพติศมาด้วยน้ำของคริสเตียนคือการออกพระนามของพระเยซู เนื่องจากพระเยซูเป็นนามเดียวที่ช่วยให้รอดและเป็นนามสูงสุดที่พระเจ้าได้สำแดงพระองค์ออกต่อมนุษย์ (บทที่ 7) การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของความรอดเนื่องจากพระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่ผู้เชื่อในเวลานั้น (บทที่ 8) หลักฐานตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยพระวิญญาณคือการพูดภาษาต่างๆ การพูดภาษาแปลกๆ เป็นสิ่งที่มียู่เพราะเป็นของประทานแก่ผู้เชื่อที่ได้รับการเพิ่มเติมทางฝ่ายวิญญาณเพราะการทำให้จำเริญขึ้นทั้งแก่บุคคลและที่ประชุม (บทที่ 9)

เหล่าอัครสาวกไม่เพียงแต่เทศนาข้อความนี้เท่านั้น แต่คริสตจักรหลังสมัยอัครสาวกยุคแรกก็เทศนาด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ ข้อความนี้ยังปรากฏตลอดทั้งประวัติศาสตร์คริสตจักร และในการฟื้นฟูที่สำคัญๆ ในศตวรรษที่ยี่สิบด้วย (บทที่ 10 และ 11)

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงว่าข้อความพระกิตติคุณมีชื่อยกเว้น ดังนั้น เราไม่ควรพอใจกับการได้รับหรือเทศนาที่ไม่ครบถ้วน (บทที่ 12)

งานแห่งความรอดที่หลากหลาย รวมทั้ง การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม การสร้างใหม่ การรับเป็นบุตร และการชำระ ทุกสิ่งสำแดงออกในชีวิตของเราเมื่อเราเชื่อฟังพระกิตติคุณอย่างแท้จริง (บทที่ 13) อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์การบังเกิดใหม่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ของคริสเตียนกับพระเจ้า หลังจากนั้น เขาต้องดำเนินด้วยความเชื่อ และใช้ชีวิตบริสุทธิ์แยกจากความบาปเพื่อให้ได้รับความรอดนิรันดร์ในอนาคต (ดู *คัมภีร์ความบริสุทธิ์* โดยลอเรตตา เบอรราร์ด และเดวิด เบอรราร์ด)

เราไม่ปฏิเสธผู้ที่ไม่ได้รับประสบการณ์ตามพระคัมภีร์ใหม่แต่เราหวังใจพวกเขาจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีให้แก่พวกเขา แทนที่จะคิดถึงคำถามในทางลบว่า “ข้าพเจ้าต้องได้รับด้วยหรือ” เราควรถามว่า “มีให้กับข้าพเจ้าหรือไม่ในปัจจุบัน” และ “พระเจ้าทรงประสงค์ให้ข้าพเจ้ารับสิ่งนี้หรือ” การดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าไม่ควรเป็นคำถามว่าข้อกำหนดน้อยที่สุดสำหรับความรอดคืออะไร แต่เราควรแสวงหาเพื่อทำให้พระองค์พอพระทัยในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้และกระทำตามน้ำพระทัยที่สมบูรณ์ของพระองค์

ประสบการณ์และคำสั่งสอนของเราควรจะเป็นตามแบบแผนพระคัมภีร์และอัครสาวกที่สมบูรณ์ ผู้ที่รับใช้พระเจ้าโดยไม่ปฏิบัติตามแบบแผนนี้จะต้องตอบคำถามกับพระเจ้า ความรับผิดชอบของเรามีความชัดเจน เราต้องปฏิบัติตามสิ่งที่เรารู้ว่าเป็นความจริง

บางคนคนทั้งหลายถามว่า “ข้าพเจ้าจะตกนรกหรือเปล่าถ้าไม่ได้รับประสบการณ์ตามพระคัมภีร์ใหม่” เราไม่ถือสิทธิเป็นพระเจ้าหรือตัดสินความรอดของผู้ใดตามอำนาจของเราเอง อย่างไรก็ตาม เราสามารถและต้องแสดงพระวอนของพระเจ้า เมื่อเราวิเคราะห์พระวอนของพระเจ้า เราพบว่าพระเจ้าได้สั่งสอนทุกคนให้เชื่อฟังข้อความเกี่ยวกับความรอดที่ชัดเจน ถ้อยคำของเปโตร

ยังคงเป็นความจริงอยู่ในทุกวันนี้ “จงกลับใจใหม่ และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระสัญญาที่นั่นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” (กิจการ 2:38-39)

โดยสรุป เราได้แสดงความเข้าใจของเราเกี่ยวกับคำสั่งสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบังเกิดใหม่อย่างจริงจัง ในทุกสิ่งที่เราได้ศึกษาเพื่อค้นคว้าข้อความที่แท้จริงของพระวจนะของพระเจ้า และเราได้อธิษฐานเพื่อที่พระวิญญาณของพระองค์จะทำให้เข้าใจพระวจนะของพระองค์ การนำเสนอตามคำสั่งสอนของเรายืนยันว่าการวายพระชนม์เพื่อไถ่บาป การฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งจำเป็นเดียวและเพียงพอสำหรับความรอดของเรา และเราได้รับความรอดด้วยพระคุณทางความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า การใช้พระคุณและการแสดงความเชื่อมาถึงเราเมื่อเราเชื่อฟังคำสั่งสอนที่เราได้รับจากพระวจนะของพระเจ้าจากใจของเรา และมีประสบการณ์การบังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ

บรรณานุกรม

- Amplified Bible, The*. Grand Rapids: Zondervan, 1965.
- "And Now—Deprogramming of Christians is Taking Place," *Christianity Today*. April 22, 1983.
- Ante-Nicene Fathers, The*. Alexander Roberts and James Donaldson (eds.). Rpt. Grand Rapids: Eerdmans, 1977.
- Asimov, Isaac. *The Human Body*. New York: The New American Library, Inc., 1963.
- Bainton, Roland. *Here I Stand*. Nashville: Abingdon, 1978.
- "Baptism," *A Dictionary of the Bible*. James Hastings (ed.). New York: Charles Scribner's Sons, 1898.
- "Baptism," *The Interpreter's Dictionary of the Bible*. Nashville: Abingdon, 1962.
- "Baptism," *Smith's Dictionary of the Bible*. H. B. Hackett (ed.). 1870, Rpt. Grand Rapids: Baker Book House, 1971.
- "Baptism (Early Christian)," *Encyclopedia of Religion and Ethics*. James Hastings (ed.). New York: Charles Scribner's Sons, 1951.
- Barrett, David (ed.). *World Christian Encyclopedia*. New York: Oxford University Press, 1982.
- Basham, Don. *Face Up with a Miracle*. Springdale, Pa.: Whitaker House, 1967.
- Beall, James Lee. *Rise to Newness of Life*. Detroit: Evangel Press, 1974.
- Beasley-Murray, G. R. *Baptism in the New Testament*. Grand Rapids: Eerdmans, 1962.
- Bernard, David. *The Oneness of God*. Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1983.
- Bernard, Loretta and Bernard, David. *In Search of Holiness*. Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1981.
- Bethune-Baker, J. F. *An Introduction to the Early History of Christian Doctrine*. London: Methuen & Co., 1933.
- Bloesch, Donald. *Essentials of Evangelical Theology*. San Francisco: Harper and Row, 1978.
- Bonhoeffer, Dietrich. *The Cost of Discipleship*, 2nd ed., trans. R. H. Fuller. New York: Macmillan, 1959.
- Bousset, Wilhelm. *Kyrios Christianity—A History of the Belief in Christ from the Beginning of Christianity to Irenaeus*, 5th ed., trans. John Steely. New York: Abingdon, 1970.
- Brinton, Crane et al. *A History of Civilization*, 3rd ed. Englewood Cliffs, N. J.: Prentice-Hall, 1967.
- Bruce, F. F. *Answers to Questions*. Exeter, U. K.: Paternoster Press, 1972.
- Brumback, Carl. *What Meaneth This?* Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1947.
- Buswell, James Jr. *A Systematic Theology of the Christian Religion*. Grand Rapids: Zondervan, 1980.
- "Camisards," *Encyclopedia of Religion and Ethics*.
- Chalfant, William. *Ancient Champions of Oneness*. Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1982.
- "Charismata," *Encyclopedia of Religion and Ethics*.
- "Churches in China: Flourishing from House to House," *Christianity Today*. June 18, 1982.
- Clark, Elmer. *The Small Sects in America*. Nashville: Cokesbury Press, 1937.
- Clarke, Adam. *Commentary on the Bible*, abr. by Ralph Earle. Grand Rapids: Baker Book House, 1967.
- "Counting Every Soul on Earth," *Time Magazine*. May 3, 1982.
- Dalton, Robert. *Tongues Like as of Fire* (Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1945).
- Danielou, Jean. *The Development of Christian Doctrine Before the Council of Nicaea, Vol. I: The Theology of Jewish Christianity*, ed. and trans. John Baker. London: Darton, Lonman, and Todd, 1964.

Demarest, Bruce, "How to Know the Living God," *Christianity Today*. March 18, 1983.

Dowley, Tim et al (eds.). *Eerdmans' Handbook to the History of the Church*. Grand Rapids: Eerdmans, 1977.

Dugas, Paul, (ed. and comp.). *The Life and Writings of Elder G. T. Haywood*. Stockton, Ca.: WABC Apostolic Press, 1968.

Eaves, James. "Seven Steps to Blessed Assurance," *Fulness*. November-December 1980.

Erdman, Charles. *The Epistle of Paul to the Romans*. Philadelphia: Westminster Press, 1966.

Evans, William. *Great Doctrines of the Bible*. Chicago: Moody Press, 1974.

Ewart, Frank. *The Phenomenon of Pentecost*, rev. ed. Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1975.

Fauss, Oliver. *Baptism in God's Plan*. St. Louis: Pentecostal Publishing House, 1955.

Fauss, Oliver. *Buy the Truth and Sell It Not*. St. Louis: Pentecostal Publishing House, 1965.

Financial Reports, United Pentecostal Church International, Year ending June 30, 1983. Hazelwood, Mo.: Pentecostal Publishing House, 1983.

Flora, Cornelia Butler. *Pentecostalism in Columbia: Baptism by Fire and Spirit*. Cranbury, N. J.: Associated University Presses, 1974.

Foster, Fred. *Their Story: 20th Century Pentecostals*. Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1981.

Frodsham, Stanley. *With Signs Following*. Springfield, Mo.: Gospel Publishing House, 1941.

Fuller, David Otis (ed.). *Counterfeit or Genuine? Mark 16? John 8?* Grand Rapids: Grand Rapids International Publications (Kregel, Inc.), 1975.

Fuller, David Otis (ed.) *Which Bible?* Grand Rapids: Grand Rapids International Publications (Kregel, Inc.), 1975.

Geisler, Norman and Nix, William. *A General Introduction to the Bible*. Chicago: Moody Press, 1968.

Gonzalez, Justo. *A History of Christian Thought*. Nashville: Abingdon, 1975.

Hall, William Phillips, *Remarkable Biblical Discovery or "The Name of God According to the Scriptures*. 1929; Rpt. St. Louis: Pentecostal Publishing House, 1951.

Hamilton, Michael. *The Charismatic Movement*. Grand Rapids: Eerdmans, 1977.

Heick, Otto. *A History of Christian Thought*. Philadelphia: Fortress Press, 1965.

Henry, Matthew. *Commentary*. Old Tappan, N. J.: Fleming H. Revell, n.d.

Hesselgrave, David. *Communicating Christ Cross-Culturally*. Grand Rapids: Zondervan, 1978.

Hoekema, Anthony. *Holy Spirit Baptism*. Grand Rapids: Eerdmans, 1972.

Hoekema, Anthony. *What About Tongues Speaking?* Grand Rapids: Eerdmans, 1966.

Hollenweger, Walter. *The Pentecostals*, trans. R. A. Wilson. Minneapolis: Augsburg Publishing House, 1972.

Holy Bible, The, King James Version.

Holy Bible, The, New International Version. Grand Rapids: Zondervan, 1978.

"Irving and the Catholic Apostolic Churches," *Encyclopedia of Religion and Ethics*.

Klotsche, E. H. *The History of Christian Doctrine*, rev. ed. Grand Rapids: Baker Book House, 1979.

Lange, John Peter. *Commentary on the Holy Scriptures*. Grand Rapids: Zondervan, 1960.

Latourette, Kenneth. *A History of Christianity*. New York: Harper & Row, 1953.

- Laurentin, Rene. *Catholic Pentecostalism*, trans. Matthew J. O'Connell. Garden City, N. J.: Doubleday and Company, 1977.
- Laurin, Robert. "Typological Interpretation of the Old Testament," in Bernard Ramm et al, *Hermeneutics*. Grand Rapids: Baker Book House, 1967.
- Marshall, Alfred (ed.). *The Interlinear Greek-English New Testament*. Grand Rapids: Zondervan, 1958.
- Melton, J. Gordon. *The Encyclopedia of American Religions*. Wilmington, N. C.: McGrath Publishing Company, 1978.
- Morris, Henry III. *Baptism: How Important is It?* Denver: Accent Books, 1978.
- Murk, W. H. *Four Kinds of Water Baptism*. St. Paul, Minn.: Northland Publishing Co., 1947.
- Nicene and Post-Nicene Fathers*, The. Philip Schaff and Henry Wace (eds.). Rpt. Grand Rapids: Eerdmans, 1976.
- Nicoll, W. Robertson (ed.). *The Expositor's Bible*. Grand Rapids: Eerdmans, 1956.
- Palmer, Donald. *Explosion of People Evangelism*. Chicago: Moody Press, 1974.
- Paterson, John. *The Real Truth About Baptism in Jesus' Name*. St. Louis: Pentecostal Publishing House, 1953.
- Pentecost, J. Dwight. *The Words and Works of Jesus Christ*. Grand Rapids: Zondervan, 1981.
- "Pentecostal Churches," *Encyclopedia Britannica*. Chicago: William Benton, 1976.
- Piepkorn, Arthur. *Profiles in Belief: The Religious Bodies of the United States and Canada*. San Francisco: Harper and Row, 1979.
- Pugh, J. T. *How to Receive the Holy Ghost*. Hazelwood, Mo.: Pentecostal Publishing House, 1969.
- Reed, David Arthur. *Origins and Development of the Theology of Oneness Pentecostalism in the United States*. Ann Arbor, Mich.: University Microfilms International, 1978.
- Reynolds, Ralph. *Truth Shall Triumph*. Hazelwood, Mo.: Word Aflame Press, 1965.
- Rushdoony, Rousas John. "Baptism and Citizenship," *Chalcedon Position Paper No. 37*. Vallecito, Ca.: Chalcedon, n.d.
- Sawatsky, Walter. *Soviet Evangelicals Since World War II*. Scottsdale, Pa.: Herald Press, 1981.
- Schaff, Philip. *History of the Christian Church*, 3rd. ed. 1890; Rpt. Grand Rapids: Eerdmans, 1958.
- Sherrill, John. *They Speak with Other Tongues*. New York: McGraw-Hill, 1964.
- Smedes, Lewis. *Union with Christ*. Grand Rapids: Eerdmans, 1983.
- Snyder, Howard. *The Radical Wesley*. Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1980.
- Solomon, Charles. "Counselor's Corner," *Fulness*. November-December 1980.
- Spence, H. D. M. and Exell, Joseph (eds.). *The Pulpit Commentary*. Rpt. Grand Rapids: Eerdmans, 1977.
- Strong, James. *Exhaustive Concordance of the Bible*. Nashville: Abingdon, 1890.
- Sweet, William. *The Story of Religion in America*. Grand Rapids: Baker Book House, 1950.
- Synan, Vinson (ed.). *Aspects of Pentecostal-Charismatic Origins*. Plainfield, N. J.: Logos International, 1975.
- Synan, Vinson. *The Holiness-Pentecostal Movement in the United States*. Grand Rapids: Eerdmans, 1971.
- Tasker, R. V. G. (ed.). *The Tyndale New Testament Commentaries*. Grand Rapids: Eerdmans, 1960-80.
- Thiessen, Henry. *Lectures in Systematic Theology*. Grand Rapids: Eerdmans, 1979.
- Thomas, W. H. Griffith. *St. Paul's Epistle to the Romans*. Grand Rapids: Eerdmans, 1974.
- "Tongues, Gift of," *A Dictionary of the Bible*.

“Tongues, Gift of,” *Smith’s Dictionary of the Bible*.

Urshan, Andrew. *Apostolic Faith Doctrine of the New Birth*. Portland, Or.: Apostolic Book Publishers, n.d.

Urshan, Andrew. *The Life of Andrew Bar David Urshan*. Stockton, Ca.: Apostolic Press, 1967.

Vaughan, Curtis (ed.). *The New Testament from 26 Translations*. Grand Rapids: Zondervan, 1967.

Vine, W. E. *An Expository Dictionary of New Testament Words*. Old Tappan, N. J.: Fleming H. Revell, 1940.

Walker, Williston. *A History of the Christian Church*. New York: Charles Scribner’s Sons, 1947.

Webster’s Third New International Dictionary of the English Language, unabridged. Philip Gove et al (eds.). Springfield, Mass.: G. & C. Merriam Co., 1976.

Weisser, Thomas. *After the Way Called Heresy*. N.P., 1981.

Wesley, John. *The Works of John Wesley*, 3rd. ed. Grand Rapids: Baker Book House, 1950.

Yang, John. *The Essential Doctrines in the Holy Bible*, trans. M. H. Tsai, Taichung, Taiwan: The General Assembly of the True Jesus Church in Taiwan, 1970.